

မူဝင်းအန္တရာယ် ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ကြစေဖို့.

မူဝင်း ရှုထောင့်

မူဝင်းနှင့်ရယ်စုံပဂ္ဂစင်

VOL (E) , NO (40)

၂၀၁၄ ခုနှစ် ၊ ဇူလိုင်လ

BURMESE
CLASSIC

မူဝင်း
မူဝင်း
မူဝင်း
မူဝင်း

ရှုထောင့်မှခင်းနှင်းရသစုံမဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင်လထုတ် (၂၀၁၄)

မာတိကာ

တဗျာရှုထောင့်

☆ သက်နိုင် (ကြို့ပင်ကောက်)	၈
☆ မင်းရွှေသိန်း (အင်းစိန်)	၉
☆ ခင်မထွေး (ပညာရေး)	၁၀
☆ ကေမင်းညီ	၁၁

ကာတွန်းရှုထောင့်

❖ ရွှေတိုဦး	
❖ စိတ်သစ်	
❖ မြင့်သန်း (မင်္ဂလာဒုံ)	

ဥပဒေရှုထောင့်

❖ မောင်ညွှတ်ရွှင် (ဥပဒေ)	၁၅
--------------------------	----

ရှုထောင့်မှခင်းတတ္ထုတို/ရှည်

★ မောင်မောင်စိန်လင်း (နတ်မောက်) (စိတ်ချေတဲ့စိတ္တဇ)	၁၉
★ ဇော်ထွဋ် (တမ်းသာယာ) (ကြမ္မာရမတ်တစ်ပတ်လည်ခဲ့သော်)	၂၈
★ ထုမြင့်အေး (ဒေါသမာယာ)	၃၆
★ မောင်ဆွေ (ကောင်ငူ) (တုတ်ပေါ်ကျသောအနာများ)	၄၁
★ ထွန်းသန်းစံ (စီးရိပ်ပူဆွေးရသောအချစ်)	၄၈

★ ကိုကိုလှ (ကမာမြေ) (ဒေါသကုမာရ)	၅၂
★ ခင်ဦး (ပုတီးတုန်း) (ရှင်လူဆိုးကြီးပဲ)	၅၈
★ မောင်မောင်မြင့် (ဥဿာမြို့သစ်) (နာရေးကြော်ငြာမှပြောသော---)	၆၉
★ မြဦးမောင် (ဒါးပိန်) (လူလေးထောက်နဲ့ သိန်းလေးဆယ်)	၇၆
★ မောင်မောင် (ပိတောက်မြိုင်) (အရှုပ်ထုပ်ရဲဇာတ်သိမ်း)	၈၆
★ နေဘုန်းမော် (လိမ်လည်လှည့်ဖြား)	၉၄
★ သန်းထွန်း (ဂျေဂျေ) (သားထောင်မတွေ့တဲ့မုဆိုး)	၁၀၄

ဘာသာပြန်ရှုထောင့်

စိန်ဝင်းမော်
(ဘဝသူခိုး) ၁၁၂

ရှုထောင့်ဝတ္ထုရှည် (စ/ဆုံး)

ထက်တောင်းလတ် (မင်းဘူး)
(ရွေး၍ဖြေကြည်ပါ) ၁၂၀

ရှုထောင့်ရသဝတ္ထု

မောင်ငြိမ်းသူ (ကြို့ပင်ကောက်)
(အပူလှိုင်း) ၁၄၃

ရှုထောင့်ဆောင်းပါး

ဆူးသစ်
(အိပ်မက်တွေ့ဆက်မက်ပေးပါ) ၁၅၃

နုလုံးသားရှုထောင့်ကဏ္ဍ

✱ စိမ်းလဲ့ညို
(နားလည်ပေးပါကိုကို) ၁၅၇
✱ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာသုံးသပ်ချက် ၁၆၃

ရှုထောင့်ဖြောင့်ချက်နုလုံးသားတဏှ

✱ ဟန်နီ (တောင်ကြီး)
(သောကတွေ့ပြေနိုင်ပါစေ) ၁၆၅

စာအုပ်စင်ရှုထောင့်

✱ ကိုကြီးထူး ၁၇၁

ရှုထောင့်ပေးဒင်ကဏ္ဍ

✱ တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင် ၁၇၄

“အစိမ်းရောင်စွဲ ပန်းချီထားတစ်ချပ်”

သက်နိုင် (ကြို့ဝင်ထောက်)

❁ ရိုးမတိုမြင်---
ရင်ထဲကွဲကြေ၊ မျက်ရည်ဝေမိ
ဖြေလည်းမရ၊ သောကပွင့်ထွက်
ပင့်သက်လှိုက်လှိုက်၊ မော့လိုက်တာလေ---။

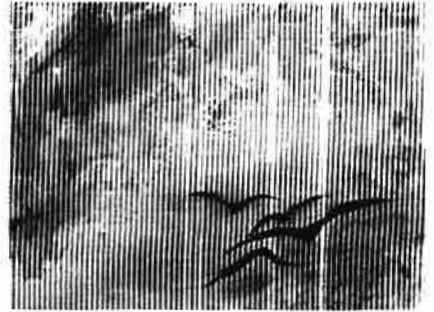
❁ တောလည်းမစိမ်းမှောင်
တောင်လည်းအမည်းကွက်
ဒဏ်ရာချက်တွေ---
သေငယ်ဇောနဲ့ မျောနေသလိုလေ---။

❁ တောတောင်တစ်ရိုး---
မျှစ်ချိုးသူတွေ၊ ဘယ်ပျောက်နေသလဲ။

❁ တောတောင်တစ်လွှား
ဝါးခုတ် ထင်းတောတတ်၊ ဖတ်ခူးသူတွေ
ဘယ်ရောက်နေသလဲ။

❁ တောကြားတောင်ကြား---
ဖျားရည်သားငါး၊ ရှာစားသူတွေ
ဘယ်မြေဆီမှာ၊ ထွဉ်နေပါသလဲ။

❁ တောလည်း မစိမ်းမှောင်
တောင်ထူည်း မမြင့်မော့တ်
စမ်းတွေပျောက်လို့
ခြောက်သွေ့ တန္ဆာရ သဲလှိုင်းထလျှက်

❁ ရိုးမခင် ---
ရိုးမခင်-----
မြင်ရက်စရာ၊ မရှိပါပြီ
ရင်မှာလှိုက်လှိုက်---တစ်ရှိုက်ရှိုက်
မော့လိုက်တာ။ ။

“မိုးသွဲ”

ဝင်းဌေးဝင်း (အင်းစိန်)

- ❑ အာတာတစ်ခွင်၊ တိမ်မည်းဆင်၍
ရေစင်မိုးစက်၊ မြေသို့သက်ပြီ။
- ❑ ခက်လက်စိမ်းစို၊ သစ်ဝါးပျိုတို့
ရေတိုလက်ဖြန့်ခံကြပြီ။
- ❑ မြဲရောင်လမ်းခြယ်၊ တို့လက်မြေလည်း
မိုးရေဖွေးဖွေး၊ ကောက်ဝင်လေးဖြင့်
ဝမ်းရေတင့်တယ်၊ ကြွယ်ကြပြီ။
- ❑ လယ်ကတွတ်ပေါက်၊ ဂျင်းခြောက်ခြောက်ဖြင့်
ဗိုင်းအောက် ငါးရှာနေကြပြီ။
ဦးကြီးတို့လည်း၊ ထွန်တုံးဆွဲလို့
လယ်ထဲထာထဲ ဝင်ကြပြီ။
- ❑ ငါ့မှာတော့မူ၊ ချစ်မိသူတို့
ကြည်ဖြူမဆုံး၊ ဇွဲနှောင်ထုံးလို
အမုန်းမရှိ၊ ချစ်ခဲ့မိပြီ
လွမ်းမိသည်လည်း မိုးရေထဲ။
သက်ဆုံးသည်တိုင် ချစ်နေမြဲ။

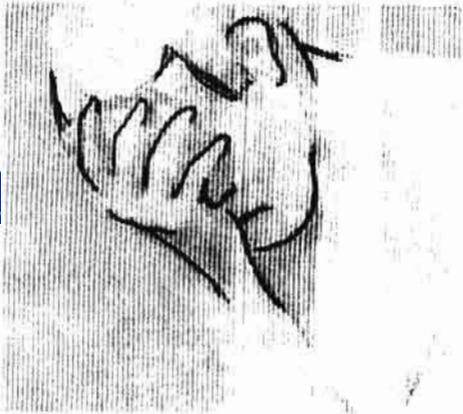

။

“ပိသမီးပွားနှင့် ထောဘားထောင်”

ခင်မထွေး (ဝညာရေး)

- ❁ ဝန်ဇင်းဘိုးရာဇာ၊ ဝညာရှိစကား
 “ကြိုးစားဖွေရာ ချွေတာစုဆောင်း
 သူဌေးထောင်း” တဲ့
 ကျောင်းနေစဉ်က သင်ခဲ့ရ
 ဘဝလမ်းပြကြယ်။
- ❁ ယခုတော့လည်း၊ ပြောင်းပြန်လွဲဖို့
 ရင်ထဲစိတ်ထဲ၊ လေးမိတယ်။
- ❁ ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် “တစ်လုံး” “နှစ်လုံး”
 “သုံးလုံး” စကား၊ ပတ်လည်များနှင့်
 မွေးစားတစ်မျိုး ကြိုးစားဖွေရာ
 ထိုးနေကြာဖို့၊ ရှိတာလေးတွေ
 ကုန်ခဲ့ချေပေါ့ ကြွေးတွေဝိုင်းရုံ
 သေကြောင်းကြံကြ၊ ဘဝလွတ်ရေး
 ပြေးသူပြေးနှင့်၊ ရင်လေးနေသူ
 များပြည်သူတို့၊ အယူမှန်ဖို့ ချိန်တန်ပြီ။
- ❁ တစ်ကျပ်ရင်းက၊ တစ်ရာရမယ်
 ဆယ်၊ ရာ၊ ထောင်ဆို၊ သူဌေးလိုဖြစ်
 ဘေးကိုမမြင်၊ ထောဘဝင်၍
 တွင်တွင်ထိုးကြ၊ ပိသမ
 ချိတ်တိုတွယ်လို့၊ ငါးစာပြ။
- ❁ “လူမွဲတစ်ထောင် လူပြောင်တစ်ထောင်”
 ဘဝင်မြောက်လည်း
 “ချဲ့ပေါက်ပြီးလျှင်၊ တဲဆောက်သင်” တဲ့။

- ❁ “ဝညာရှိစကား၊ ဘယ်မဟား”
 ပိသမီးပွား၊ ရှောင်စို့လား။
 ဖဲခေတ်တုန်းက၊ လူနည်းစု။
 ချဲ့ခေတ်ကျမှ၊ များလူထု။
 ခေတ်ပြောင်းနေပြီ သတိပြု။
 ကြိုးစားဖွေရာ၊ သက်မွေးမှု။ ။

“ဝါလနှင့်အောင်ဆန်း”

ထေရ်ဦးညီ

□ မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ကျ ဝါလရောက်တည်လျှင်
မြကော်ဇောခင်း၊ လယ်တွင်းစိမ်းရောင်လွင်
ပုန်းညက်သခင်၊ ဆင်ယင်ပွင့်ပန်း
မြတ်ဗုဒ္ဓဟော၊ တည်သန္ဓေ
လူမြေသာသနာလွမ်းစေဖို့လေး။ ။

□ ဘုရား ကျောင်း သင်္ကန်း၊ လှူဒါန်းမေတ္တာဝေ
ကြေးစည်သံညင်၊ ရင်တွင်းအေးမြစေ
မြန်မာတို့မြေ၊ သာပေသော်ငြား
လွမ်းတေးကဗျာ၊ မျက်ရည်ဖြာ
အာဇာနည်များ၊ ကြားစေတည့်လေး။ ။

□ ကျောင်းသူကျောင်းသား၊ ကြိုးစားအားကျစရာ
စွန့်လွှတ်စွန့်စား၊ သားထောင်းများပမာ
စိတ်ထားမြင့်စွာ၊ လင်္ကာသီကြ
သမိုင်းသိလျှင်၊ ပြည့်အားအင်
ဖြူစင်ပန်းတို့ လှမည်တည့်လေး။ ။

□ ဆယ့်ကိုးစုလိုင်လ၊ ပြောင်းကြွတမလွန်
ပြည်သူချစ်ပန်း၊ အောင်ဆန်းလူရည်ချွန်
တစ်တိုးလေးခွန်၊ အားသွန်သက္ကရာဇ်
ပျိုမျစ်နစဉ်၊ ကြမ္မာင်
သူလျှင်ရေတိမ်၊ နှစ်ပြီတည့်လေး။ ။

□ ငါတို့ကေရာဇ်၊ ပြည်ချစ်ဇာနည်
သာကီမျိုးနွယ်၊ သေရိုးမရှိပြီ
အားမာန်ဝင့်ချီ၊ နိသည်သူသွေး
ခြင်သေ့မင်းလို၊ စစ်သားကို
ကြည်ညိုဦးညွတ်ပေးပါစို့လေး။ ။
□ ငိုကြွေးနေငြား၊ ထူးခြားလာမှာမဟုတ်ပြီ။
တို့သွေးတို့သား စည်းဝါးညီညာဖို့ရည်။ ။

ကာတွန်း ဂူထောင်

ကာတွန်း ရှုထောင့်

ဥပဒေရေးရာအမေးအဖြေ

မောင်ဉာဏ်ရွှင် (ဥပဒေ)

ဆရာကိုတစ်ခုမေးပါရစေ။ ကျွန်တော်က တောတပါ။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က အဘိုး၊ အဘွားများက ရှင်ပြု
တယ်။ ရှင်ပြုပေးတုန်းက ကျွန်တော့်အဘိုးရဲ့ အဖေ၊ အမေများ လက်ထက်ကတည်းက လုပ်ထားတဲ့ ရွှေကြယ်သီး
တစ်စုံကို အဘိုးနဲ့အဘွားက ကျွန်တော့်ကို လက်ဖွဲ့ခဲ့တယ်။ အဘိုး၊ အဘွားများဆုံးတော့ ကျွန်တော် တောင်းတယ်။
အဘိုး၊ အဘွားအိမ်မှာ အတူနေခဲ့တဲ့ ဦးလေးက မပေးပါဘူး။ အဲဒီလိုမပေးဘဲ နေလို့ရသလား ဖြေကြားပေးပါဆရာ။

မောင်သန်းဆောင်၊ နတ်တော်မြို့။

မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းမှာ မိဘ ဒါမှမဟုတ် အဘိုး၊ အဘွားက သားသမီး မြေးများကို ပုခက်တင်တဲ့အခါ
သင်းရိတ်တဲ့အခါ၊ နားထွင်းတဲ့အခါ၊ ရှင်ပြုတဲ့အခါ၊ ထိမ်းမြားတဲ့အခါ ပေးကမ်းလက်ဖွဲ့လေ့ရှိတယ်။ ပေးကမ်းလက်ဖွဲ့
တဲ့အခါမှာလည်း မရွှေမပြောင်းနိုင်တဲ့ပစ္စည်း၊ ရွှေပြောင်းနိုင်တဲ့ပစ္စည်းဆိုတာလည်းရှိတယ်။ နောက်ပြီး ဒီလိုပေးကမ်း
ဆက်ဖွဲ့တဲ့အခါ လက်ရောက်ပေးအပ်မှု၊ မပေးအပ်မှုဆိုတာလည်းရှိတယ်။

ဓမ္မသတ်များအရ အဘိုးအဘွားတို့က မြေးများကို ရှင်ပြုချိန်ပေးကမ်းလက်ဖွဲ့တဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဆက်ရောက်ပေးအပ်ရန်မလိုဘူး။ ပေးကမ်းခြင်း၊ ခိုင်မာတည်မြဲတယ်လို့ဆိုတယ်။ အဘိုးအဘွားများက မြေးများအား
ပေးကမ်းလက်ဖွဲ့တဲ့ပစ္စည်းကို အဘိုးအဘွားများ အသက်ရှင်နေစဉ်တွင် ပစ္စည်းရတဲ့ မြေးက အခွင့်အရေးတစ်ရပ်
အနေနဲ့ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ အဘိုးအဘွားများ၏ ဆန္ဒအတိုင်း အဲဒီပစ္စည်းကို ပေးလိုကပေးထား၊ မပေးလိုက
ဆည်း နေနိုင်တယ်။

တကယ်တော့ အဘိုးအဘွားက မြေးများအား မင်္ဂလာအခမ်းအနားတစ်ခုခုမှာ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ ပေး
ဆက်ပေးခြင်းဆိုတာ စင်စစ်မှာ အမွေပေးနည်းတစ်ရပ်ဖြစ်တယ်။ ဘိုးဘွားများ သေဆုံးတဲ့အခါ မြေးများအနေနဲ့
သူတို့ရဲ့ ဦးကြီး၊ ဦးလေးအစရှိတဲ့ သူတို့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်၍ အမွေခွဲတဲ့နေရာမှာ မနှစ်နာစေရန်ဖြစ်တယ်။ ဘိုးဘွားများက
ပေးကမ်းလက်ဖွဲ့ထားတဲ့ ပစ္စည်းကို လက်ရောက်မပေးကမ်းသေးဘဲ ဘိုးဘွားလက်ဝယ်ရှိနေတယ်ဆိုရင် အဘိုးအဘွား

ရှုလောကီ၊ နှစ်သက်၊ ရာသီဥပဒေ

များ သေဆုံးချိန်မှာ ရပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ အခု မောင်သန်းဆောင် အဘိုးအဘွားများမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ရှင်ပြုစဉ်က မောင်သန်းဆောင်ကို ပေးတမ်းလက်စွဲထားခဲ့တဲ့ ရွှေကြယ်သီးတစ်စုံကို မောင်သန်းဆောင် ရခွင့်ရှိကြောင်း ဖြေကြား လိုက်ရပါတယ်။

ဝေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးများ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းဟာ ဘာသာရေးနဲ့ သက်ဆိုင်ပါသလား။ လူမှုရေး သက်သက်ပဲ ဖြစ်ပါသလား ဖြေကြားပေးပါဆရာ။

မောင်။ ဗိုလ်တထောင်

ဖြေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်ဟာ လူ့လောကီဘုံမှ လွတ်မြောက်အောင် ရှာဖွေတဲ့တရားတော်ဖြစ်တယ်။ မြန်မာ လူမျိုးတို့ရဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရေးဟာ လူ့လောကီမှ လွတ်မြောက်အောင်လုပ်ကိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းမဟုတ်ဘူး။ ယနေ့ တည်ရှိနေတဲ့ မြန်မာ့မလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမတို့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းဟာ အကြင်လင်မယား အဖြစ် ပေါင်းသင်းပြီး လူ့လောကီ၌ နေထိုင်ရန် ရည်ရွယ်လက်ထပ်ကြခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် လက်ထပ် ထိမ်းမြားခြင်းဟာ ဘာသာရေးနဲ့မသက်ဆိုင်ဘဲ လောကီရေးသက်သက်သာဖြစ်တယ်။ မြန်မာ့မလေ့ ထုံးတမ်းအရ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းဟာ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်များ၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များနဲ့ မတူဘူး။ ၎င်းတို့ရဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြား ခြင်းဟာ ဘာသာရေးအခမ်းအနားတစ်ရပ် ဖြစ်တယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတို့ရဲ့ ထိမ်းမြားမှုဟာ လူမှုရေးသက်သက်သာဖြစ်ကြောင်းကို ၁၉၆၅ခုနှစ် တရားသူကြီးချုပ် ဒေါက်တာမောင်မောင်၊ တရားသူကြီး ဦးချစ်နဲ့ တရားသူကြီး ဦးစိန်သင်းတို့က မောင်တို့ကြီးနဲ့ ဒေါ်အုန်းခင် စီရင်ထုံးမှာ “ထဉ်ကျေးသော မည်သည့်နိုင်ငံတွင်မဆို ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်း၊ အိမ်ထောင်တည်ဆောက်ခြင်း စသည် တို့ကို တုန်ရောင်းတုန်ဝယ် ဆက်ဆံတူးလူးခြင်းနှင့် အတူမထားကြပေ။ သိမ်မွေ့၍ အရေးကြီးသော လူမှုရေးတစ်ရပ် အရ လက်ခံကျင့်သုံးကြသည်” လို့ ဖော်ပြထားတာ တွေ့ရတယ်။

အဲဒီလို အလားတူပဲ ဦးသန်းငွေနဲ့ မခင်ရီ စီရင်ထုံးမှာလည်း “လက်ထပ်ထိမ်းမြားအိမ်ထောင်တည်ရေး သည် ဘာသာရေးကိစ္စမဟုတ်။ လူမှုရေးကိစ္စဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံ၌ အမွန်ရှည်စွာ လက်ခံကျင့်သုံးခဲ့ကြသည် တဲ့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတို့ရဲ့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရေးဟာ ဘာသာရေးနဲ့မဆိုင်ဘဲ လူမှုရေးသက် သက်သာဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မေ။ မြန်မာ့မလေ့ထုံးတမ်းအရ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတို့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရင် အခမ်းအနား လို/မလို ဖြေကြားပေးပါ ဆရာ။

မောင်သတ်ခိုင်၊ ကြည်မြင့်ထိုင်မြို့နယ်။

ဖြေ။ မြန်မာ့မလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရာမှာ တရားဝင်စေရန် အခမ်းအနားမလိုဘူး။ လက် ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း ထင်ရှားအောင် လူအများရှေ့၌ လင်မယားဖြစ်တယ်လို့ အသိအမှတ်ပြုနိုင်လောက်အောင် နေ ထိုင်ကြလျှင် အကြင်လင်မယားအရာ မြောက်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဓိကတော့ ထာယကံရှင်နှစ်ဦးရဲ့ သဘောတူညီ ပူတာ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။

ဥပမာအားဖြင့် တစ်အိမ်တည်း အကြင်လင်မယားအဖြစ် အတူနေထိုင်ခြင်း၊ အတူတကွ ဘုရားကျောင်း သွားခြင်း၊ အလှူမင်္ဂလာဆောင်သွားခြင်း စတာတွေဟာ အကြင်လင်မယားဖြစ်မြောက်စေတဲ့ အချက်တွေပဲဖြစ်တယ်။

လက်ထပ်ထိမ်းမြားတဲ့အခါ မင်္ဂလာအခမ်းအနား အကျွေးအမွေးများဖြင့် ငွေကြေးအလိုက် ဧည့်ခံလေ့ရှိ တယ်။ အိမ်ထောင်ကြီးများနဲ့အသက်ကြီးမှ အိမ်ထောင်ကျသူများဟာ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးခြင်း၊ ဆွေမျိုးရင်းချာများ ထို ကျွေးမွေးခြင်းစတဲ့ နည်းများနဲ့ အကြင်လင်မယားဖြစ်ကြောင်းကို လူအများရဲ့ အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံယူလေ့ရှိ ကြတယ်။ ဒီလိုအခမ်းအနားပြုလုပ်ပြီး ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများကို ဖိတ်ကြားကျွေးမွေးကြခြင်းဟာ မလေ့ထုံးစံပင် ဖြစ်နေပါပြီ။ အမှန်တော့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်တဲ့အခါ အခမ်းအနား မလိုပါကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မေ။ ဆရာ နိုင်ငံခြားသားများ မြန်မာပြည်အတွင်း နေထိုင်နေရင်း ပြစ်မှုကျူးလွန်ရင် မြန်မာနိုင်ငံဥပဒေနဲ့ အရေး လူလို့ ရပါသလား ဆရာ၊ ဖြေကြားပေးပါဆရာ။

ဦးမင်းထက်အောင်၊ ဝတန်းမြို့နယ်

ဖြေ။ မြန်မာနိုင်ငံဥပဒေနဲ့ အရေးယူလို့ရပါတယ်။ မြန်မာပြည်အတွင်းနေထိုင်သူ အားလုံးဟာ မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရ ထံ သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ ဥပဒေထိ လိုက်နာရပါတယ်။ မြန်မာပြည်အတွင်း နေထိုင်နေသမျှထာယကံလုံး ပြစ် မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေနဲ့ သတ်ဆိုင်နေပါတယ်။

ရွှေတောင်ညောင်ရွှေရတနာမဂ္ဂဇင်း

ဒါပေမယ့် သံတမန်များကိုတော့ သံတမန်အခွင့်အရေးအရလည်းကောင်း၊ နိုင်ငံတကာ အခွင့်အရေးအရလည်းကောင်း ကင်းလွတ်ခွင့်ပေးထားတဲ့ကိစ္စများ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် သံတမန်အခွင့်အရေးရတဲ့ သံတမန်အမှုထမ်း၊ အရာထမ်းများကို ကင်းလွတ်ခွင့်ပေးထားတဲ့အတွက် မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရက အရေးယူလို့ မရပါဘူး။ သက်ဆိုင်ရာ နိုင်ငံကို အကြောင်းကြားပြီး အဲဒီနိုင်ငံက သူတို့ရဲ့ ဥပဒေများအရ လိုအပ်သလိုအရေးယူနိုင်ပါကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

မေး။ ဆရာ မယားခိုးမှုဆိုတာ လင်ရှိမယားတစ်ယောက်ကို ခိုးယူပေါင်းသင်းတာလို့တော့ အကြမ်းဖျင်းသိပါတယ်။ ဘယ်လိုအချက်အလက်နဲ့ ပြည့်စုံရင် မယားခိုးမှု မြောက်ပါသလဲ။ မယားခိုးမှုကို ကျူးလွန်ရင် ဘယ်လောက်အထိ အပြစ်ပေးနိုင်သလဲ ဖြေကြားပေးပါဆရာ။

မောင်ခိုင်မြင့်၊ သာဓကထမြို့နယ်

ဖြေ။ မယားခိုးမှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇အရ အရေးယူပြီး ထောင်ဒဏ်ကတော့ ငါးနှစ်အထိဖြစ်စေ၊ ၄၉၈အထိဖြစ်စေ ဒဏ်နှစ်ရပ်စလုံးဖြစ်စေ ချမှတ်နိုင်တယ်။ ပုဒ်မ ၄၉၇ဟာ ရဲအရေးမပိုင်တဲ့အတွက် ရဲမခန်းမှာ အမှုဖွင့် မတိုင်ကြားနိုင်ပါဘူး။ တရားရုံးမှာ ဦးတိုက်လျှောက်ထားရမှာ ဖြစ်တယ်။

မယားခိုးမှုဆိုတာက သူတစ်ပါးရဲ့ လင်ရှိမယားကို ခိုးယူပေါင်းသင်းရင် ဒါမှမဟုတ် ကာမစပ်ယှက်ရင် မယားခိုးမှုမြောက်တယ်။ အဓိကအားဖြင့် ဘယ်သူမဆို-

- (၁) လင်ရှိမယားတစ်ယောက်ကို ကာမစပ်ယှက်ခြင်းပြုရင်၊
- (၂) အမျိုးသမီးကို အခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ မယားဖြစ်မှန်းသိရင်၊ မယားဖြစ်မှန်း ယုံကြည်ရန် အကြောင်းရှိရင်၊
- (၃) အမျိုးသမီးရဲ့ လင်ယောက်ျားက သဘောမတူရင်၊
- (၄) ကာမစပ်ယှက်ခြင်း၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းတို့ကို ကျူးလွန်ရင် ကျူးလွန်သူဟာ မယားခိုးမှု ကျူးလွန်ရာရောက်တယ်။

အထူးမှတ်သားရမှာက လင်ယောက်ျားရှိတဲ့ အမျိုးသမီးက သဘောတူသည့်တိုင်အောင် မယားခိုးမှုမြောက်တယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီအမျိုးသမီးက သဘောမတူဘဲ ကာမစပ်ယှက်ရင် မယားခိုးမှုမမြောက်ဘဲ မုဒိမ်းမှုမြောက်နိုင်ပါကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

စိတ်မချတ်
စိတ္တဇ

မောင်မောင်စိန်လင်း(နတ်မောက်)

ရှုထောင့်မြှောင်နှင်ရသရဲမဂ္ဂဇင်း

“စိတ်မချတဲ့စိတ္တဇ”

မောင်မောင်စိန်လင်း
(နတ်မောက်)

(၁)

(ကာမဂုဏ်အာရုံ၌ တုန်လှုပ် တတ်သော၊ အာရုံတစ်ခုတည်း ၌ မတည်တံ့နိုင်သဖြင့် လျှပ် ပေါ့သော ကာမဂုဏ် အာရုံသို့ မသွားမိအောင် စောင့်စည်း နိုင်ခဲ့၊ တားဆီးနိုင်ခဲ့သော (စိတ်)ကို)

(လေးသမားသည် မြား ကောက်ကို တဖြည်းဖြည်း ဖြောင့်သကဲ့သို့ ပညာရှိသည် သမထဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းဖြောင့်လေ၏။)

(ဓမ္မပဒ)

“အဲဒီတရားတော်ဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော် မြတ်ကြီး ဟောထားတဲ့တရားပဲ ဒကာမကြီး ဒေါ်တင့်တင့်စန်း၊ စိတ်အလို မလိုက်ပါနဲ့၊ စိတ် ထောင်းလျှင်ကိုယ်ကြေ၊ စိတ် ကြောင့်ပြေ လက်ကြောင့်ကြေ တဲ့။ အသက်တွေလဲ ကြီးကြပါပြီ၊ စိတ်လျှော့ပါ ဒကာမကြီး”

(စံ ပြုနုတ် မောက်

ကျောင်း) မွေကထိကအကျော်အ မော် ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တတေဇနိယ သည် ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီ ဒါ ရိုက်တာ စာရေးဆရာ မောင် မောင်မင်းရွှေနှင့် ဇနီး ဒေါ်တင့် တင့်စန်း မိသားစုတို့ ကိုးကွယ် သော ဆရာတော်ဖြစ်သည်။ နာ မည်ကြီးဒါရိုက်တာကြီးကို စိတ်မ ချနိုင်သော စိတ္တဇဝေဒနာ ခံစား နေရသူဆရာ တော်ကြီး၏ ဒကာ မကြီးအား တရားပြဆုံးမနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အကျော်အမော် ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုဒါရိုက်တာတို့မှာ လုပ်ငန်း သဘောသဘာဝအရ ရုပ်ရှင်ဗီဒီ ယို မင်းသမီးချောလေးများနှင့် နိစ္စဒူဝ ထိတွေ့လှုပ်ရှား ရိုက်ကူး နေရသည်။ တရားသဘောဖြင့် ကြည့်လျှင်ကား တဏှာတော တွင် တဏှာဝါသောပဟုက်စွ အ လုပ်ကိုလုပ်ကိုင်နေရသည့်ပုဂ္ဂိုလ် များဖြစ်ကြသည်။ ချစ်ခန်း ကြိုက် ခန်းများတွင် အမှန်တကယ် ချစ် ကြိုက်နေကြသည့် သရုပ်သကန် အသွင်ကို ကိုယ်တိုင်ခံစားပြီး

သင်ကြား ပြသပေးကြရသည်။ သဘာဝ ယုတ္တိမကျသေးလျှင် ထပ်ကာတလဲလဲ ပြန်ရိုက်ရသည် များလည်းရှိသည်။ သည်တော့ လည်း ဒါရိုက်တာနှင့် မင်းသမီး တို့၏ ထိတွေ့ဆက်ဆံရေးတို့ ကား ခင်မင်မှု၊ ရင်းနှီးမှုများ လွန် ကဲလာကြသည်။ ဤသည့်မြင် ကွင်း၊ ရိုက်ကွင်းများကို အိမ်သူ သက်ထားဇနီးများက ဘဝင်မကျ စိတ်သောကတွေ ဖြစ်ကြရသည်။

၁၃-၁၁-၁၃ နေ့ တန် ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့က ဖြစ် သည်။ ဓနဖြူမြို့နယ်ခွဲ၊ ဆကာ ကြီးမြို့နယ်၏ တတိယအကြိမ် မြောက် မီးမျောပွဲကြီးကို ဇာတ် ဝင်ခန်းများအဖြစ် ရိုက်ကူးရန်ဖြစ် သည်။ ရွာနီးချုပ်စပ်မှ အိုးစည်၊ ဒိုးပတ်ဝိုင်းများဖြင့် လာရောက်မီး မျှောကြရာတွင် ပါလာသောကွမ်း တောင်ကိုင်း၊ ပန်းတောင်ကိုင်း ကျေးတောသူလေး ရှုပကလျာ၏ အလှအပကို သဘာဝကျကျ ရိုက်ကူးရန်ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မှလာသော ဆ ကာကြီးဇာတိဖွား မင်းသားလေး

အောင်ကျော်ဇောက ရူပကလျာ နှင့် ရင်းနှီးအောင်စည်းရုံးမိတ်ဆက်ခန်း၊ သံသရာအဆက်ဆက်က ပဋ္ဌာန်းဆက်တို့အရ မြင်မြင်ချင်းပဲကွယ် ချစ်မိကြိုက်မိတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းများကို ရိုက်ကူးသည်။ သမီးရည်းစားဖြစ်သွားကြသည့် ရိုက်ကွင်းမှာ တောသူမိန်းကလေးရူပကလျာကို သင်ပေးရသဖြင့် ဒါရိုက်တာကြီးနှင့် မင်းသမီးတို့မှာ ဇာတ်ဝင်ခန်းအချစ်သရုပ်ဖော်လေးများကို ကနဦးခံစားပြရလေသည်။

(၂)

ရူပကလျာအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သော ဗီဒီယိုမင်းသမီးချောလေး စိုးမိုးသူစံနှင့် ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီဆုရင် ဒါရိုက်တာ မောင်မောင်မင်းရွှေတို့မှာ ဗီဒီယိုဇာတ်ကားများစွာ ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်နေသော အတွဲညီသည့်ဒါရိုက်တာနှင့် မင်းသမီးလေးဖြစ်ကြသည်။ စီးပွားဖက်ဖြစ်ပြီး စီးပွားရေးကောင်းနေကြသူများလည်းဖြစ်ကြသည်။

ပုထုဇဉ်လူသားများပင် ဖြစ်ကြသော ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုလောကသားများသည် ဒါရိုက်တာမောင်မောင်မင်းရွှေနှင့် မင်းသမီးချောလေး စိုးမိုးသူစံတို့၏ အောင်မြင်မှုများကို ဣဿာမစ္ဆေရ ပွားနေကြသည်။ သူတစ်ပါးအောင်မြင်ကျော်ကြား လူကြိုက်များနေခြင်းကို မနာလို၊ မရှုဆိတ်ဖြစ်နေကြသည်။ မစ္ဆေရလွန်ကဲသူများက ဒါရိုက်တာကြီး၏ဇနီး ဒေါ်တင့်တင့်စန်းထံသို့ ကုန်းချော၊ ကုန်းတိုက်၊ ကတုံးကတိုက်၊ တိုက်ခိုက်မှုများ ပြုလုပ်ကြလေ

သည်။
“ မုန့်ကို သာဝေစားနိုင်မည်၊ အချစ်ကိုတော့ ဝေမစားနိုင်” ဆိုရိုးစကားအတိုင်း ဒေါ်တင့်တင့်စန်းသည် လင်တော်မောင်ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာကြီး မောင်မောင်မင်းရွှေကို စိတ်မချနိုင်၊ စိတ်မချနိုင်ပါဘူးကွယ်ဖြစ်နေရလေသည်။

သို့ကြောင့်လည်း ဒေါ်တင့်တင့်စန်းသည် ဆကာကြီးမြို့မီးမျှောပွဲတွင် “မောင့်ကိုသာအချစ်ဆုံး” ဗီဒီယိုဇာတ်ကား ရိုက်ကူးနေသည့်ရိုက်ကွင်းသို့ ရုပ်ဖျက်

**“ မုန့်ကို သာဝေစားနိုင်မည်၊
အချစ်ကိုတော့ ဝေမစားနိုင်”
ဆိုရိုးစကားအတိုင်း ---**

ပြီး “စုံထောက်ကြီးဒေါ်စံရှား” လုပ်လေသည်။

ဒါရိုက်တာကြီးက ဆ ကာကြီးမြို့မှအပြန် ရိုက်ကွင်းနား သောနေ့တွင်ဖြစ်သည်။

“ဒါလင် မင်းသမီးစိုးမိုး သူစံနဲ့ ဒါလင်တို့ငြိနေတယ်လို့ လူ ပြောများနေတယ်၊ တကယ်များ ဟုတ်နေသလားဒါလင်”

“စန်းရယ် ဒါရိုက်တာ ကမင်းသမီးတွေနဲ့ ငြိရမယ်ဆိုရင် ဒါလင်မှာ မင်းသမီးပေါင်း(၂၀) ကျော်၊ မော်ဒယ်ပေါင်း(၂၀)ကျော် တောင် ရှိနိုင်တယ်ပေါ့ကွာ၊ ကြား စကားတွေ မယုံပါနဲ့ “ဘေးပြော

တာမယုံနဲ့၊ သွေးပြောတာယုံ” ဆို သလိုပေါ့စန်းရယ်”

“စန်းလေ ဒါလင်တို့ သွားတဲ့ ဆကာကြီးရိုက်ကွင်းကို လိုက်လာပြီး ချောင်းတယ်ပေါ့ဒါ လင်ရယ်၊ ဒါလင်က စိုးမိုးသူစံကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် လက်ပူး လက်ကျသင်ပေးပြီး သရုပ် ဆောင်စေတဲ့မြင်ကွင်း၊ ဒါလင်တို့ ရဲ့ ဆက်ဆံမှုမြင်ကွင်းတွေကို လာကြည့်ခဲ့တယ်၊ မိန်းမဆိုတော့ လဲ အူတိုခဲ့ရတာပေါ့ ဒါလင် ရယ်”

ဒေါ်တင့်တင့်စန်းသည် ရင်တွင်းဖြစ် စိတ်မချတဲ့ စိတ္တဇ

ဝေဒနာခံစားချက်များကို ခင်ပွန်း ဖြစ်သူသို့ ဖွင့်ချအန်ထုတ်လိုက်ရ သောကြောင့် စိတ်သက်သာမှုရ ရှိခဲ့လေသည်။ ဒါရိုက်တာကြီးက တော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် စဉ်းစားခန်းထုတ်နေလေသည်။

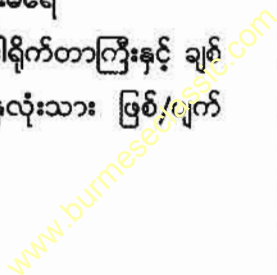
“ဒီမှာစန်း တို့အသက် တွေဟာ ငါးဆယ်ကျော်ခြောက် ဆယ်တွင်းရောက်နေကြပြီ။ ဒီ ဘဝမှာ ဒီအတတ်ပညာပဲရှိတော့ ဒီပညာနဲ့ပဲ စားဝတ်နေရေး၊ လူမှု ရေးကို ရပ်တည်နေကြတယ်မ ဟုတ်လား။ စန်း စိတ်မချလို့ဒီအ လုပ်ကို လုပ်မစားရတော့ဘူးဆို ရင်လဲ ဒီဘဝမှာ တို့စိပ်ပုတီးနဲ့ ရိပ်ကြီးခိုဖို့ပဲရှိတော့တယ် မိန်းမ ရယ်”

“ဒီလိုတော့လဲ ဘယ် ဖြစ်မလဲဒါလင်ရယ် စန်းတို့မှာ သားရေး၊ သမီးရေးတွေကလဲ ရှိ သေးတယ်မဟုတ်လား ဒါလင်”

“ဒါဆိုရင်လဲ စွန်ပဲချိုချို ခွေးပဲစားစား လျစ်လျူရှုလိုက်ပေ တော့ မိန်းမရေ”

ဒါရိုက်တာကြီးနှင့် ချစ် ဇနီးတို့၏နှလုံးသား ဖြစ်ပျက်

“ဒါဆိုရင်လဲ စွန်ပဲချိုချို၊ ခွေးပဲစားစား လျစ်လျူရှုလိုက်ပေတော့ မိန်းမရေ”

တရားဆွေးနွေးခန်းမှာ ဤတွင် နိဗ္ဗိတံပြီးမြောက်ခဲ့ရလေသည်။

တကယ်ဆိုတော့ ၎င်းက တလေးစင်ရော် ဆိုသကဲ့သို့ ဒေါ် တင့်တင့်စန်းသည် လင်ချစ်စိတ် လွမ်းမိုးမှုကြောင့် ရရှိခဲ့သော စိတ္တဓဝေဒနာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်မှန်း မသိဖြစ်နေသူ ဖြစ်ပေသည်။

(၃)

ဤနေ့ ရိုက်ကွင်းမှာ Night Secence ညပိုင်းရိုက်ကွင်း ဖြစ်သည်။ ရွှေဗဟို (KTV)မှ အခန်းကြီးတစ်ခန်းကိုငှားပြီး ရိုက် ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ မင်းသမီးရူပကလျာက KTV သီ ချင်းသည်မလေး ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးတစ်ဦးကလည်းလာပြီး ငယ်မူပြန်နေသော အခန်းဖြစ် သည်။ ဇာတ်ပိုဦးတိန်ညိုရောက် မလာသောကြောင့် အခက်ကြုံ နေရသည်။ ဒါရိုက်တာကြီး အကြံအစိုက်နေသည်။ မန်နေဂျာ ကိုပြောပြပြီး အချိန်နောက်ထပ် (၁)နာရီ တိုးပေးရန် မေတ္တာရပ် ခံရသည်။ မန်နေဂျာက တစ် ဖက်အခန်းမှာ စာရေးဆရာအဖွဲ့

တွေရှိကြောင်း ပြောသဖြင့်သွား ရောက်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။
“ဟာ ဆရာမောင် မောင်စိန်လင်း ကူညီပါဦးဆရာ ရယ်၊ ကူညီပါ။ ဆရာ မကူညီရင် ဒီညရိုက်ကွင်းဟာ ပြီးမှာမဟုတ် ဘူး ကူညီပါဆရာ”
“ဒါရိုက်တာကြီး ကျုပ်

က ဘာကူညီရမလဲ ပြောစမ်းပါ ဦး ဒါရိုက်တာကြီးရယ်”
“ဒါလိုပါ ဆရာရယ် ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခန်းအတွက် ဦး တိန်ညိုကို အကူအညီတောင်း ထားတယ်။ သူ့ရောက်မလာလို့ သူ့အခန်းလေးကို ဆရာဝင်လုပ် ပေးပါ ဆရာ”

ရှုထောင့်မှခေါ်နှင်ရသရဲမဂ္ဂစင်

“ဒီမှာ ဒါရိုက်တာကြီး မင်းသမီးကို ပွေ့လား ဖက်လား နမ်းလား ရှုပ်လားအခန်းဆို အခဲ ပဲ့ကူညီပါမယ် ဆရာ၊ အကယ်၍ မင်းသမီးကိုပြုရမယ့် လွမ်းရမယ့် အခန်းဆိုရင် တစ်ပုံးပေးရမယ်”

“KTV မှာ အဘိုးကြီး က ကောင်မလေးကို ဘာညာ သာတကာအခန်းပါဆရာ”

“စိန်လိုက်”

“စိန်လိုက်”

အခက်ကြုံနေသော ဒါ ရိုက်တာကြီးနှင့် အရက်ကြုံ သောက်နေသော စာရေးဆရာ မောင်မောင်စိန်လင်းတို့ ဈေး

တည့်သွားသောကြောင့် ရိုက် ကွင်းစလိုက်ကြသည်။

“ငြိမ်”

“ကတ်”

“မနိတ်ဘူး ပြန်ရိုက် မယ်”

ထမင်းမိန်မိန် စုံတွဲ သီ ချင်းဆိုပြီး အဘိုးကြီးက ကောင် မလေးကို ပွေ့လိုက်၊ ဖက်လိုက်၊ နမ်းလိုက်၊ ရှုပ်လိုက်လုပ်မည့်အ ခန်းမှာ မောင်မောင်စိန်လင်း သည် မင်းသမီးချောလေး ရှုပက လျာကို မပွေ့ရဲ မဖက်ရဲ မနမ်းရဲ ဖြစ်နေသည်။ သဘာဝမကျဖြစ် နေသောကြောင့် ပြန်ရိုက်ရမည်

ဖြစ်သည်။

“ဆရာ မောင်မောင်စိန် လင်း အားလဲနာတယ်၊ ခင်လဲခင် တယ်၊ ချစ်လဲချစ်ပါတယ်၊ ကျွန် တော်နမူနာ သရုပ်ဆောင်ပြမယ်၊ ကျွန်တော်လုပ်သလို ရဲရဲတင်း တင်းပွေ့ပါ၊ ဖက်ပါ၊ နမ်းပါ၊ ရှုပ် ပါ၊ မင်းသမီးကို ဒီဇာတ်ကားအ တွက် သိန်း(၅၀)ပေးထားရတာ ပါ။ အားမနာပါနဲ့ဆရာ ကျွန် တော်လုပ်ပြမယ်”

ဒါရိုက်တာ မောင်မောင် မင်းရွှေသည် ထမင်းမိန်မိန်သီ ချင်းကို ပြန်ဖွင့်စေသည်။ မင်း သမီးချောလေးကလည်း အ လိုက်သင့်သဘောတူမနောတူ သဘာဝကျကျ ဆိုကြ၊ သရုပ် ဆောင်ကြ ပြုလုပ်နေသည်မှာ ကား လက်ရဲဇော်ရဲဖြစ်နေကြ သည်။

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြန်း ဖြန်း”

“ဒါ ရိုက်ကွင်းလား မိုက်ကွင်းလား ဒါလင်၊ ဒီ လောက် မိုက်ကွင်းနက်နေသ လား”

“ဒါ မိုက်ကွင်းလား မိုက်ကွင်းလား ဒါလင်၊ ဒီလောက် မိုက်ကွင်းနက်နေသလား”

ရွှေတောင်ရွာအင်းဒင်ရသစ်ဗဟုစုစင်း

“ဖြောင်း ဖြန်း”
“မင်း ယုတ်မာလှချည်
ထား၊ ရိုင်းလှချည်လား၊ မင်း
ထွက်သွား အခု ထွက်သွား”

ဒါရိုက်တာ ကတော်
ဒေါ်တင့်တင့်စန်း ရုတ်တရက်
နိုက်ကွင်းသို့ရောက်ရှိလာပြီး အ
သင့်ပါလာသော ထီးဖြင့် ဒါရိုက်
တာကြီးနှင့် ရှုပကလျာတို့ကို
နိုက်လိုက်သည်။ ဒါရိုက်တာကြီး
ကလည်း ဇနီးဖြစ်သူအား ပါးပြင်
သို့တယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်ပြီး ထွက်
သွားရန်မောင်းထုတ်သည်။ တ
ပည့်များက ဒါရိုက်တာကတော်
ကြီးကို အိမ်သို့ပြန်ပို့လိုက်ကြ
သည်။ သရုပ်ဆောင်မြင်ကွင်းမှ
တကယ်ဖြစ်ရပ်မြင်ကွင်း ဖြစ်သွား
ခဲ့သည်။

“မောင့်ကိုသာအချစ်
ဆုံး” ဗီဒီယိုဇာတ်ကား၏ ညှိုက်
ကွင်းတွင်ကား မပြီးပြတ်သေးဘဲ
ရပ်နားလိုက်ကြရလေသည်။

(၄)

ဒေါ်တင့်တင့်စန်းသည်
အိမ်ရောက်ချိန်တွင် သတိလစ်
သွားသည်။ ခြေ၊ လက်မသယ်

နိုင်ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်မချသော
ကြောင့် သမားတော်ကြီးများက
ကုသပေးသည်။ ရွာဖွေပေး
သည်။

ရောဂါမှာ မှတ်ချက်ချ
လိုက်သောအခါတွင် ဒေါ်တင့်
တင့်စန်းမှာ-

(၁) EMOTION (စိတ်
လှုပ်ရှားခြင်း)

(၂) WORRY (စိုးရိမ်ပူ
ပန်ခြင်း)

(၃) ANIEXTY (စိုးရိမ်
ကြီးခြင်း)

(၄) DEPRESS (စိတ်
ကျခြင်း)

(၅) SCHIZOPRENIA
(စိတ်ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ခြင်း)

(၆) SENILEDEMEN-
TIA (ဦးနှောက်ယိုယွင်းခြင်း)
စသည့် စသည့် ရောဂါဝေဒနာ
များ ခံစားနေရသော ဝေဒနာရှင်
တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိကြရလေ
သည်။

“ဂျာနယ်တွေလာပြီ မ
နေ့ကဂျာနယ်၊ ဒီနေ့ဂျာနယ်တွေ
ရပြီ”

ရှုဖော်ဖွဲ့ဖွဲ့ရသမျှမူပေး

“နာမည်ကျော် မင်းသမီး
လေးကို နာမည်ကျော်ဒါရိုက်တာ
ရဲ့ ဇနီးက ထီးနဲ့ရိုက်လို့ ပါးရောင်
သွားသတဲ့ သီချင်ရင်ဖတ်ကြည့်”

“မင်းသမီးလေးက အမှု
ဖွင့်တိုင်ကြားထားသတဲ့”

မနေ့ကထုတ်ဂျာနယ်၊
ယနေ့ထုတ်ဂျာနယ်အပြင်
နောက်ထပ်ဂျာနယ်တွေကလည်း
စိတ်ဝင်စားစရာ ရိုက်ကွင်း
သတင်းများကို အရှိရှိရေးကြလေ
သည်။

“ကူညီပါရစေ .. ကူညီ
ပါရစေခင်ဗျာ”

ကျောက်တံတားရဲစခန်း
အဝင်ဝရှိ ဆိုင်းဘုတ်အောက်တွင်
ဂျာနယ်လစ်ကြီး (၄/၅)ဦးရောက်
ရှိလာကြသည်။ တာဝန်မှူးမှတစ်
ဆင့် စခန်းမှူးထံသို့ ပြူးလို
ကြောင်းခွင့်တောင်းကြသည်။

“ဗိုလ်ကြီး မင်းသမီးစိုးမိုး
သူစံက အမှုဖွင့်ထားတယ်လို့
သတင်းရလို့ ဟုတ်ပါသလားဗိုလ်
ကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တပ်ဖွဲ့အနေနဲ့

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အမှုလာဖွင့်ရင်
ပြစ်မှုအတိုင်းအတာ၊ အတိမ်အ
နက်ပေါ်မူတည်ပြီး အမှုဖွင့်
ဆောင်ရွက်ပေးရပါတယ်”

“ဘာပုဒ်မနဲ့ အမှုဖွင့်
ထားပါသလဲ ဗိုလ်ကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ပုဒ်မ(၃၂၃)
(၃၂၄) နာကျင်စေမှုနဲ့ ပုဒ်မ
(၅၀၀)အသရေဖျက်မှုနဲ့ပါ”

“စုံစမ်းဆဲပါ ခင်ဗျာ”

ဂျာနယ်လစ်ကြီးတို့
သည် မင်းသမီးအိမ်သို့ သွား
ရောက်ပြီးဗျူးရန် တစ်စုတစ်ဝေး
သွားခဲ့ကြပြန်သည်။ မင်းသမီး၏
မိခင်ကြီးက မတွေ့လိုသေး
ကြောင်းပြောသည်။ ဂျာနယ်လစ်
ကြီးများက သတင်းအချက်အ
လက်ကို တိတိကျကျဖြစ်စေချင်
လို့ပါ။ တွေ့ခွင့်ပေးရန် တင်ပြ
တောင်းဆိုကြသည်။ မင်းသမီး
က တံခါးဖွင့်ပေးပါ ခေါ်ခဲ့ပါအမေ
လို့ပြောသောကြောင့် ဂျာနယ်
လစ်ကြီးများ အိမ်တွင်းညှိခန်း
သို့ ဗျူးရန်ရောက်ရှိလာကြသည်။

(၅)

“မင်းသမီး ဘယ်မှာဒဏ်

ရာရသွားသလဲ”

“ခေါင်းမှာပါ”

“ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ဖူးရောင်သွားပါတယ်
ရှင်”

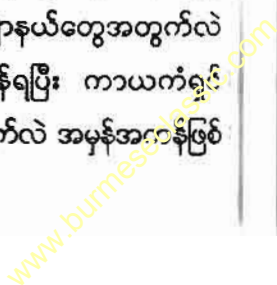
“မင်းသမီးကို အရင်ရိုက်
တာလား၊ ဒါရိုက်တာကြီးကို အ
ရင်ရိုက်တာလား”

“သမီးကို အရင်ရိုက်တာ
ပါ။ ဝင်ပေါက်နဲ့နီးတော့ သမီးကို
အရင်ရိုက်တာပါ။ ဒါရိုက်တာ
ကြီးကိုလဲ ရိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဒါရိုက်တာက လက်နဲ့ကာလိုက်
ပါတယ်”

“အမှုကို ရေဆုံးမီးဆုံး
သွားမှာလား”

“ဒါတော့ မပြောနိုင်သေး
ပါဘူး။ ဒါရိုက်တာကတော်ကလဲ
ဆေးရုံတက် ဆေးကုသခံနေရလို့
သမီးဆီလာပြီး တောင်းပန်ကြပါ
တယ်”

“အခုလို သတင်းအမှန်၊
ဖြစ်ရပ်အမှန်ကိုသိရတော့ ကျွန်
တော်တို့ဂျာနယ်တွေအတွက်လဲ
သတင်းမှန်ရပြီး ကာယကံရှင်
တွေအတွက်လဲ အမှန်အကန်ဖြစ်

ရှုစောင့်ပျက်စီးခြင်း၊ ရသနာပုဂ္ဂိုလ်

သွားတာပေါ့ ကျေးဇူးတင်ပါ
ထယ် မင်းသမီး”

သတင်းသည် ဂျာနယ်
ထစ်များ၏ သတင်းခွင်လုပ်ငန်း
တစ်ခု၊ စုစည်းနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဝမ်း
သာပီတိဖြစ်ကြရလေ၏။

“ဟလို မင်းသမီးစိုးမိုးသူ
စံပါလားခင်ဗျာ ကျွန်တော်တို့စိန်
ဘရားသားဥပဒေ အကျိုးဆောင်
အဖွဲ့က ဒါရိုင်တာကြီးမောင်
မောင်မင်းရွှေရဲ့ တာဝန်ပေးချက်
အရ ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ။ တနင်္ဂနွေ
နေ့ မင်းသမီးနဲ့လာတွေ့ချင်ပါ
တယ် မင်းသမီး”

စိန်ဘရားသား ဥပဒေအ
ကျိုးဆောင်အဖွဲ့မှ ရှေ့နေကြီးများ
သည် လူ့ပြည်မှာအမှုမပွေကြဖို့
အတွက် ငြိမ်းချမ်းရေးကမ်းလှမ်း
ရန် မင်းသမီးချောလေး စိုးမိုးသူ
စံ၏နေအိမ်သို့ သွားရောက်ခဲ့ကြ
လေသည်။

“ထိုင်ပါရှင် ထိုင်ကြပါ”
“သမီးရယ် လာရင်းအ
ကြောင်းကို တင်ပြလိုပါတယ်။ ဒါ
ရိုက်တာကြီးရဲ့ ဇနီးဟာ စိတ်ပိုင်း

ဆိုင်ရာရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရ
လို့ ဆေးကုသခံနေရပါတယ်။ ဒါ
ရိုက်တာကြီးလဲ စိတ်ထိခိုက်ပြီး
ရိုက်လက်စကားတွေ ဆက်မ
ရိုက်နိုင် ဖြစ်နေရပါတယ်။ ဒါ
ကြောင့် အမှုရုပ်သိမ်းပေးဖို့ ဦးတို့
ကလာပြီး မေတ္တာရပ်ခံကြတာ
ဖြစ်ပါတယ်”

“သမီးလဲ ကြားပြီးပါပြီ
ဆရာ”

“အမှုကျေအေး ရုပ်သိမ်း
ဖို့အတွက် ဆရာတို့ပဲစီစဉ်လိုက်
ပါ”

(၅)

စိန်ဘရားသား ဥပဒေ
အကျိုးဆောင်အဖွဲ့မှ ရှေ့နေကြီး
များစီစဉ်ပေးမှုဖြင့် မင်းသမီးစိုးမိုး
သူစံ၏ အမှုကျေအေးရုပ်သိမ်း
လွှာကို ရဲစခန်းသို့သွားရောက်
တင်သွင်းကြသည်။ ရဲစခန်းမှ အ
မှုသည်တို့၏ ကျေအေးရုပ်သိမ်း
လွှာနှင့်အတူ တရားရုံးသို့ တင်ပို့
ပေးလိုက်သည်။

အမှုကိုင်တရားသူကြီး
က မြို့နယ်ဥပဒေရုံး၏ သဘော

ထားမှတ်ချက်ရယူပြီး ခရိုင်တရား
ရုံးသို့ ဆက်လက်တင်ပို့ပြီး လမ်း
ညွှန်ချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်
ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်း
ကြားပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖြေ
ကြားလိုက်လေသည်။

(နှိမ်နင်းရန်ခဲယဉ်း အဖြစ်အ
ပျက်အလွန်မြန်၊ မျိုးနွယ်နိမ့်
မြင့် သင့်မသင့်ကို ချင့်တွက်
မရှိ တွေ့မိတွေ့ရာ ကာမ
ဂုဏ်၌ ကျရောက်လေ့ရှိ
သော စိတ်ကိုဆုံးမခြင်းသည်
အလွန်ကောင်းမြတ်၏။ ဆုံး
မ၍ယဉ်ကျေးသောစိတ်သည်
ချမ်းသာကိုဆောင်တတ်၏။)

(ဓမ္မပဒ)

“စိတ်အလိုလိုက်စား မိုက်
မှားခြင်းကင်းကြပါစေ”

မောင်မောင်စိန်လင်း
(နတ်မောက်)

ကြမ္မာရဟတ်

တစ်ပတ်လည်ခွဲသော်

ဇော်ဝွန် (ကမ်းသာယာ)

ကြည့်ရဟတ်တစ်ပတ်လည်ခဲ့သော်

စော်ထွင်(တမ်းဘာသာ)

(၁)

သားကောင်အား ပစ်ခတ်ရန် အဆင့်အနေအထားဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြသည်မှာ အချိန်အားဖြင့် နှစ်နာရီကျော်ခဲ့လေပြီ။ သားကောင်ကတော့ ပစ်ကွင်းဆီ ရောက်မလာသေး။ သားကောင်၏ ခြေရာ၊ သွားလာလှုပ်ရှားထိတ်သော နေရာတို့ကို ရက်အတော်ကြာ လေ့လာ၍ သေချာစွာ ယခုကဲ့သို့ အဆင့်ပစ်ခတ်ရန် စီစဉ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အသက်ရှူသံမှ လွဲ၍ လှုပ်ရှားခွင့်မရသောအခါ အဖော်အဖြစ် လိုက်ပါလာသူ ကျော်မိုးခိုင်က စိတ်မရှည်ချင်တော့။ သူကတော့ကောင်အနံ့ ခြေဆန်၍ သွားလာ လှုပ်ရှားမှုကို ပို၍ သဘောကျတာ မုဆိုးကြီး ဆလိုင်းအောင်ဘ၏ တပည့်သစ်၊ လက်သင် မုဆိုးအဖြစ် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ ငြိမ်သက်၊ တိတ်ဆိတ်စွာ နေရသည့်အခါ စိတ်က မွန်းကျပ်လာ၏။ သို့တိုင် နှုတ်ကတော့ တစ်စုံတစ်ရာ ထုတ်ဖော်မပြောခဲ့။ စိတ်မြန် လက်မြန်ရှိလှသော မုဆိုးကြီး

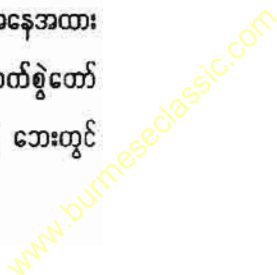
ဆလိုင်းအောင်ဘကို ကြောက်ရွံ့တတ်ကြောင်း၊ တပည့်အဖြစ် နောက်နောင် မခေါ်တော့မည်ကို စိုးရိမ်၍ နှုတ်ဆိတ်၍ သာ နေခဲ့ရသည်။ မုဆိုးကြီး ဆလိုင်းအောင်ဘ၏ တပည့်ရင်းဖြစ်သူ စောဖေသည်ပင် သူကဲ့သို့ ခံစားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျော်မိုးခိုင်တွေးမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စောဖေ၏ မျက်နှာသည်လည်း အလိုမကျမှုအသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။ ပူပြင်းခြောက်သွေ့စပြုလာပြီဖြစ်သော ယခုလို ရာသီတွင် တောတောင်အတွင်း လှည့်လည် ကျက်စားတတ်သော သားကောင်ကြီးငယ်တို့က ရေသောက်ရန် ရေအိုင် ရှိရာသို့ ရောက်လာတတ်ကြသည်။ ယခုရေအိုင်သည် ငါးပြေမကျော၏ အထောင်းဆုံး ရေအိုင်ဖြစ်သည်။ တပေါင်း၊ တန်ခူးထိ မခန်းခြောက်ဘဲ ရေရှိနေတတ်သည်။ ငါးပြေမကျောပေါ်တွင် နေထိုင်သော တောသတ္တဝါ မှန်သမျှ အနှေးနှင့်အမြန် ထိုရေအိုင်သို့ ရေသောက်ရန် ဆင်းလာတတ်သောကြောင့် အိုင်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တွေ့ရှိရသော ခြေရာတို့က သက်သေခံနေလေပြီ။ မုဆိုးကြီး ဆလိုင်းအောင်ဘက ရေသောက်ရန်

ဆင်းလာတတ်သော သတ္တဝါတို့၏ ခြေရာတို့ကို စနစ်တကျ လေ့လာ၍ ယခုကဲ့သို့ အဆင့်ပစ်ခတ်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြခြင်းပင်။ နှစ်နာရီကျော်၍ သုံးနာရီထိုးစတွင် စောဖေက စိတ်မရှည်တော့။ ထို့ကြောင့် -

“ဆရာ ဒီနေ့ သားကောင်က လာဦးမှာလား။ ဒီအတိုင်း ကျွန်တော် စောင့်နေရတာစိတ်မရှည်တော့ဘူးဆရာ”

“မင်းဝါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း စောဖေ၊ မင်းထက်ပိုပြီး သိနားလည်လို့ မင်းဆရာ ငါလုပ်နေတာ။ ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မုဆိုးအလုပ်ပဲ လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား။ ကြည့်နေ ဒီသတ္တဝါတွေ ဒီအိုင်ကို မလွဲမသွေ ရောက်လာမှာပဲ”

ပြောပြီး မုဆိုးကြီး ဆလိုင်းအောင်ဘက တစ်စုံတစ်ခုကို စူးစိုက်သလို နားစွင့်ကာ နားထောင်လိုက်သည်။ အားလုံး ငြိမ်သက်စွာနေကြရန် လက်တန် ခြေဟန်ဖြင့် သတိပေးလိုက်၏။ (၂၂) မိုင်းရိုင်ဖယ်တို အဆင့်အနေအထား ဖြစ်အောင် ပြင်သည်။ လက်စွဲတော် (၃၇၅) မက်နစ်ရိုင်ဖယ်ကို ဘေးတွင်

ရှုထောင့် ညွှန်းခြင်းနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ချထားလိုက်၏။ မကြာလိုက်ပါ။ ချေအဖို၊ အမ နှစ်ထောင်၊ ငါးပြေမကျောမှ ရေ ဆိုင်ဆီသို့ ဆင်းသက်လာသည်ကို လှမ်း တွေ့ရ၏။ ချေသည် သတ္တဝါထဲတွင် ထွန်စွာပါးနပ်၍ လျင်မြန်သွက်လက်သော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ ချေ(ဂျီ)တို့သည် မုဆိုးတို့၏ ပရိယာယ်ကို မသိရော့စွာဖြင့် အေးဆေးစွာ ရေသောက်ဆင်းထားသည်။ အသတ်ရှူသံကို ထောင်းစွာ ကြားနိုင် ထောက်သည်အထိ ရိုးမက တိတ်ဆိတ် နေသည်။ ဆလိုင်းအောင်ဘက တပည့် ဖြစ်သူ စောဖေတို့ ဂျီအမအား ပစ်ခတ်ရန် ညွှန်ကြားပြီး သူက ဂျီအဖိုကို ပစ်ခတ်ရန် ဖြစ်သည်။ ကျော်မိုးခိုင်၊ ခွတ်ကြီးနှင့် ညီဝုတို့က သားထောင်နှင့် မုဆိုးတို့ကို တစ်လှည့်စီ အကဲခတ်နေ၏။ ဂျီနှစ် ထောင်က ရေ သောက်ပြီး ကျောပေါ်သို့ ပြန်တက်မည်အပြု ဆလိုင်းအောင်ဘက တပည့်ဖြစ်သူ စောဖေတို့ ခေါင်းညိတ် ပြ၏။ သေနတ်သံနှစ်ချက်က ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထက်ဖြောင့်သော မုဆိုးများမို့ ချေ (ဂျီ)နှစ်ထောင်ထိတာ အသတ်ငင်နေ၏။ သေနတ်သံကြောင့် သစ်ပင်တို့တွင် နားခိုနေသော တော

ကြက်၊ ဆွေ၊ ရှဉ့်သတ္တဝါသို့ ကြောက်လန့် တကြား ထွက်ပြေးတုန်၏။

“ဆရာကြီးရော ကိုစောဖေပါ ပစ်လိုက်တာ နှစ်ထောင်စလုံး ချက် ထောင်းထိလို့ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပွဲသိမ်း ပဲဗျာ”

ကျော်မိုးခိုင်က ချေ(ဂျီ) အသေ နှစ်ထောင်ကို ကြည့်တာ အားပါးတရ ပြော၏။

“ကဲ.. စောဖေ ဒီနှစ် ကောင်တို့ စွာအမြန်သက်ဖို့လုပ်၊ ဒီနေ့ရောင်းချိန်စီ သေးတယ်။ အစိမ်းရောင်းတာ ပိုပြီး တွတ် ခြေတိုက်တယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

စောဖေက ကျော်မိုးခိုင်ကို ထမ်း ပိုး ခုတ်ရန် ခိုင်းသည်။ ကျော်မိုးခိုင်က ဖြူးထူး ပျော်ရွှင်စွာ ထမ်းပိုးခုတ်ရန် ထွက်သွားသည်။ သားထောင်ကို စောင့်

ရှုထောင့် ဖွဲ့သင်းနှင့် ရသစုံဗဝင်

စားခဲ့ရ၍ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ခဲ့လေသမျှ ခုတော့ ပျော်ရွှင်မှုတို့သာ နေရာတူခဲ့ပြီ ဆုတ်ပါလား။။ ရွာအပြန် မျက်နှာပန်းလှ တော့မည် မဟုတ်ပါလား။။

(၂)

“ဟာ ... ဆရာ ရှေ့က တော မီးလောင်နေတယ်ထင်တယ် မီးညွန့်တွေ စာအားတက်နေတယ်”

စောဇေဇကားကြောင့် မုဆိုးကြီး ဆလောင်းအောင်ဘက မီးခိုးများ ထွက်ရှိရာ တောဘက်ဆီသို့ ဝေ့ကာ ကြည့်သည်။ တောမီးက အရှိန်ပြင်းစွာ လောင်နေ၏။

“ဟုတ်တယ် စောဇေ၊ ဒါ တော မီးလောင်တာပဲ။ ဒီအချိန် တောမီး မ လောင်တတ်ပါဘူး။။ တောင်ယာသမား တွေလဲ ဒီအချိန် ဒီရာသီမျိုး မီးမရှိသေး ဘူးကွ။ ဒီ မီးဟာ တစ်ထောင်ထောင် စာမင်ရှိတာဖြစ်ရမယ်”

ချေ (ဂျီ)တို့၏ အလေးချိန်၊ ထမ်းခဲ့ရသော ခရီးအကွာအဝေးကြောင့် ခွတ်ကြီး၊ ညှိပု၊ ကျော်မိုးခိုင်နှင့် စောဇေ တို့၏ ခြေလှမ်းတို့က သွက်လက်မှု မရှိ တော့။ လောဘတို့ကြောင့် ဝမ်းပန်းတသာ ထမ်းခဲ့သော်လည်း တောတောင်တို့တို

ခြတ်ကျော်ရ၍ ခြေထောက်တို့က ညောင်း ညာထိုက်ခဲ့လေလေပြီ။ စောဇေနှင့် ကျော် မိုးခိုင်က ကျင့်သားရနေပြီဖြစ်သော် လည်း ခွတ်ကြီးနှင့် ညှိပုတို့က ပုံပျက် လာသည်။ အခြေအနေထို သဘော ပေါက်သော ဆလောင်းအောင်ဘက-

“ထဲ ဒီတောင်ကုန်းလေး ကျော် အောင်တော့ ကြိတ်လိုက်ကြပါဦးကွ။ ဟိုရှေ့နားက ရေခန်းစပြုနေတဲ့ ကျောက် ကုတင်နားမှာ နားကြမယ်”

“ဟုတ်တဲ့ပါဆရာ”
လျှိုမြောင်ကို ဖြတ်သည်။ မိုး တွင်းကာလတွင် ချောင်းရေလျှံတက် တတ်သော စမ်းတွင် ခုတော့ ရေရှိရုံသာ သာ။

“ရှေ့နားက သစ်ပင်ရိပ်မှာ ချ တွာ”
သစ်ပင်အောက် မရောက်မီ သူတို့ ရွာသားတချို့ကို တွေ့ရ၏။

“ဟာ .. ကိုကြီးစောဇေတို့မှာ ချေ(ဂျီ)နှစ်ထောင်ထောင် ရခဲ့ပါလား”

“အေးကွ၊ ဒီနေ့တော့ အိမ် က မိန်းမတို့ အပြန် မျက်နှာပန်းလှပြီပေါ့ တွာ။ ဒါနဲ့ မင်းတို့သမီး ထောက်ဖတွေ

ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

သန်းထွန်း၊ ရဲစိုး၊ ငတိုးတို့ကို ကြည့်၍ စောဇေက မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ တောလယ် ထွက်လာကြတာပါ ကိုကြီးစောဇေ”

“အံ့မယ်၊ မင်းတို့က အဟုတ် သားပါလားကွ။ လေးခွလောက်နဲ့တင် လိပ်တွေ၊ သင်းခွေ ချပ်တွေ ရလို့ပါလား”

မုဆိုးကြီး ဆလောင်းအောင် ဘက သန်းထွန်းထောက်ဖ ငတိုး လက်တွင် ကိုင်ထားသော လိပ်နှစ်ထုံး၊ သင်းခွေချပ် တစ်ထောင်တို့ကို တွေ့၍ ပြော၏။ သန်း ထွန်းကတော့ ပြုံး၍နေသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့က တောလယ် ထွက်ကြတာဆိုပြီး ဒီမှာ ဘာထိုင်လုပ် နေကြတာလဲ။ အမောဖြေနေတာလား”

“အမောဖြေနေတာမဟုတ်ပါ ဘူး။ တောလယ်နေတာ”

“ဟေ”
စမ်းချောင်းထဲတွင် ငုတ်တုတ် ထိုင်ပြီး တောလယ်နေသည် တူသော သန်းထွန်း၏ စကားကို စောဇေက အံ့ဩ သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟ .. မင်းတို့ဟာက အဆန်း

ရှုထောင့်အသစ်နှင့် ရသစုံပုဂ္ဂိုလ်

ပါလားထွ။ စမ်းချောင်းထဲ ငှက်ထုတ်ထိုင်ပြီး တောလယ်တယ်ဆိုတာ ခုမှ တွေ့ဖူးတယ်”

“ဒါက ဉာဏ်တစားရတာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်။ ခုဟိုဘက် ကျောထနေမျိုးဦးထို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်က တောထို မီးနဲ့တို့ပေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဒီစမ်းချောင်းထဲက ထိုင်စောင့်နေကြရုံပဲ ဘာမှ ပင်ပန်းစရာမလိုဘူး”

“ဘာ .. ဒါဆို ခု တောမီးလောင်တာ မင်းတို့လတ်ချက်ပေါ့”
“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဘာဖြစ်လို့ မီးတို့ရတာလဲ သန်းထွန်းရာ”

“ဟိုဘက်ကျောထနေ မီးတို့ပေးလိုက်ရင် ဒီတောထဲမှာ ရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေက အပူဒဏ်ကို မခံနိုင်လို့ ရေရှိရာထို အပြေးလာကြမယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ဒီဘက်က အဆင်သင့် စောင့်ဖမ်းရပေါ့။ ဘာမှ ပင်ပန်းပန်း ပြေးပြေးထွားထွား လုပ်စရာမလိုဘဲ သားကောင်ရတာ”

“ဟာ .. မင်းတို့က မတုတ်သေးပါဘူးကွာ။ မုဆိုးတစ်သက် တောမီးတစ်စက်တဲ့။ တောမီးတစ်စက်တို့တဲ့

“နည်းလမ်း မှန်တာ မမှန်တာထက် အဓိကက သားကောင်ရဖို့ပဲ လိုတယ်။ ဆရာကြီးတို့က သားကောင်နောက်ကို အပင်ပန်းခံပြီး လိုက်တယ်။ သေနတ်နဲ့ပစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဉာဏ်နဲ့ကစားပြီး သားကောင်ရှာတယ်။ သားကောင်ကို ဘယ်လိုရှာရှာ ရဖို့ပဲလိုတယ်”

လူတာ တစ်သက်လုံး မုဆိုးလုပ်တဲ့လူရဲ့ အပြစ်နဲ့ အတူတူ ပဲ။ မင်းတို့ မီးရှို့လိုက်လို့ ပြေးနိုင်တဲ့ သတ္တဝါပြေးကြမှာပေါ့ကွာ။ မပြေးနိုင်ကြတဲ့ တွင်းအောင်းသတ္တဝါတွေဆိုရင် မီးလောင်တိုက်သွင်းသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ဒါကို စဉ်းစားမိရဲ့လား။ ပုရွက်ဆိတ်၊ ခြံ၊ အဲဒီလို အကောင်တွေဆိုရင် အစုလိုက် အပြုံလိုက် သေမှာပဲ။ မင်းတို့ သားကောင် ရှာတဲ့နည်းလမ်းက နည်းလမ်းမှန် မတုတ်သေးပါဘူးကွာ”

မုဆိုးကြီး ဆလိုင်းအောင်ဘက သန်းထွန်းတို့ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မသက်မသာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“နည်းလမ်း မှန်တာ မမှန်တာထက် အဓိကက သားကောင်ရဖို့ပဲ လိုတယ်။ ဆရာကြီးတို့က သားကောင်နောက်ကို အပင်ပန်းခံပြီး လိုက်တယ်။ သေနတ်နဲ့ပစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဉာဏ်နဲ့ကစားပြီး သားကောင်ရှာတယ်။ သားကောင်ကို ဘယ်လိုရှာရှာ ရဖို့ပဲလိုတယ်”

“သားကောင်ရဖို့ဆိုတာထက် တရားတဲ့နည်းလမ်းနဲ့ရဖို့ လိုတာပေါ့ကွာ။ သားကောင်ကို ဘယ်တော့မှ တရားဆီ

ရှုဖွယ်ရာများနှင့် ရသစုံစုံစမ်း

နည်းနဲ့ မရှာနဲ့။ နောက်ပြီး လိပ်ညာလှည့်
ခြားပြီး သားထောင်ကို ဘယ်တော့မှ ပစ်ဖို့
ကြိုးစားနဲ့ တစ်နေ့ ဘေးတွေ့တတ်
ဆယ်”

“ဆရာကြီးရာ မုဆိုးအချင်း
ချင်း တရားမချပါနဲ့တော့။ ဆရာကြီးလဲ
ထိုက်လမ်းကိုယ်သွားပါတော့။ ကျွန်တော်
တို့ကို ဆက်ပြီး တရားမဟောပါနဲ့”

“ဟေ့ထောင် သန်းထွန်း။ ဆရာ
ထ မင်းတို့ကို စေတနာနဲ့ ပြောတာ။
မင်းတို့ဘာသာ နားထောင်ချင်နားထောင်
နားမထောင်ချင်နေ ဆရာကြီး ကျွန်တော်
တို့သွားမယ်။ ဟေ့ထောင်တွေ သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုစောဇေ”

မုဆိုးကြီး ဆလိုင်းအောင်ဘ က
ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍သွားသည်။ စောဇေ၊
ကျော်မိုးခိုင်၊ ခွတ်ကြီး၊ ညီဝတို့က ချေ
(ဂျီ)ကို ထမ်းတာ နောက်မှ လိုက်သည်။
ထိုမြင်တွင်းကိုကြည့်၍ သန်းထွန်းက ...

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..
လူတွေ လူတွေ တယ်လဲ တရားကျဖို့
ထောင်းပါလား။ ထိုက်ထိုက်တိုင်က အတု
ဆိုလ်အလုပ်ကိုလုပ်ပြီး သူများကို မလုပ်
ဖို့လာတားရတယ်လို့ မုဆိုးချင်း အတူတူ

တစ်မှူးသာတတ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ကွာ”

စေတနာစကားသည် ဝေဒနာ
ဖြစ်သွားရသည်ကို စောဇေက မကျေနပ်
၍ သန်းထွန်းအား ပြန်လည်၍ တုံ့ပြန်
ပြောဆိုမည်အပြု ဆလိုင်းအောင်ဘက-

“နေပါစေ၊ စောဇေရာ ငါတို့

စေတနာကို သူတို့ နားမလည်ကြပေမဲ့
တစ်နေ့နေ့တော့ နားလည်လာပါလိမ့်
မယ်”

ဆလိုင်း အောင်ဘတို့ ရိုးမက
ဆင်းသောအခါ နေ့စွန်းတည့်ချိန်မို့ ပူ
ထောင်ပူထ ပြင်းထန်လှသည်။ နွေ၏
နေမို့ ပို၍ ပူပြင်း၏။ ပူပြင်းသည့်နေရောင်
အောက်တွင် ပင်ပန်းခဲ့သမျှ အမောတို့က
ပြေပျောက်ခဲ့လေပြီ။

(၃)

ရွာသို့ရောက်သောအခါ ချေ(ဂျီ)
တစ်ထောင်၏ အသားကို အသားပွဲစား
အောင်စိန်က အပြတ်ဝယ်သည်။ ကျန်
ချေ(ဂျီ)တစ်ထောင်၏ အသားကို အ
နည်းငယ်သာရောင်းပြီး အားလုံးကို အညီ
အမျှ ခွဲဝေပေးလိုက်၏။ ကျော်မိုးခိုင်က
တော့ ရိုးမပေါ်တွင် အမဲပစ်ခဲ့ကြပုံကို
အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောဆို

ကာ ကြားလုံးထုတ်နေတော့သည်။ ဆ
လိုင်း အောင်ဘက ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မယ်
ငွေအား ...

“မယ်ငွေရေ အသား ကောင်း
ကောင်းလေး တစ်အိုး သီးသန့်ချက်ထား
လိုက်ပါကွာ။ မနက် အရုဏ်တတ်မှာ
ရွာဦးဆရာတော် ကျောင်းကို ပို့မလို့”

“စိတ်ချပါ ကိုအောင်ဘရယ်”

“ခင်ဗျားတော့ မုဆိုးထဲမှာ
ရှားပါးမုဆိုးလို့ ပြောရမှာပဲ ကိုအောင်
ဘ”

ရေနှေးကြမ်း အတူ သောက်
နေသော ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်ကြီးက
ဆလိုင်းအောင်ဘကိုကြည့်၍ ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမောင်ကြီး”

“ဪ .. ရွာက တခြား မုဆိုး
တွေဆိုရင် သတ်မယ်၊ ဖြတ်မယ်နဲ့။
သတ္တဝါဆိုတာ လူချွတ်မှ တွတ်တယ်လို့
ပြောနေကြတယ်။ ကိုအောင်ဘက တ
ခြား မုဆိုးတွေကို မဟုတ်ဘူး”

“ဒါတော့ ကိုမောင်ကြီး ရယ်၊
မုဆိုးဆိုတာ မုဆိုး စည်းတမ်းတော့
နားလည်ရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့က
အစဉ်အဆက် မုဆိုး လုပ်လာခဲ့တာဆို

www.burmeseclassic.com

ရှုထောင့် ချစ်ခြင်းရသာခံစားရင်း

တော့ သားတောင်တိုင်းကို ရလိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ မပစ်ဘူး။ ပစ်သင့်မှ ပစ်တာ။ မပစ်သင့်ရင် လုံးဝမပစ်ဘူး။ နောက်လှည့်ပြန်တယ်။ ဒါ ကျွန်တော်အကျင့်ပဲ။ မုဆိုးစည်းတမ်းနဲ့ မုဆိုးဥပဒေကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မချိုးဖောက်ဘူး”

“ကဲ ကိုအောင်ဘရေ .. စထား ပြောလို့လဲ တောင်းတယ်။ ရေခန်းကြမ်းနဲ့ အမြည်းကလဲ တောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရပ်ရေးရွာရေး ကိစ္စလေးတွေရှိနေတော့ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပြီ ကိုမောင်ကြီး၊ နောက်လဲ မကြာခဏ လာခဲ့ပေါ့ဗျာ”

ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်ကြီး ပြန် သွားသည့်အခါ အကြမ်းအိုးထဲမှ ရေခန်း ကြမ်းတစ်ခွက်ငဲ့သောက်ရင်း မီးဖိုချောင် ဘက်ဆီ ငေးကြည့်မိသည်။

“မယ်ငွေရေ ခုထိ မကျတ် သေးဘူးလားကွာ။ စိုက်ထဲဆာလှပြီ။ မနက်က စားသွားတာကလဲ တောထဲမှာ တင် အစာကြေသွားပြီ”

“ကျွတ်တော့မှာပါတော်။ ခဏ လေးပါ။ အရည်သောက်အိုးလေး ကျွတ် ရင် စားလို့ ရပါပြီ။ တကတည်းမှာပဲ

ကလေးလေးကျနေတာပဲ”

ဇနီးဖြစ်သူ မယ်ငွေ၏ မျက် စောင်းအထိုးကို ဆလိုင်းအောင်ဘက ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်တာနေ၏။ သားသမီး မထွန်းကားသောကြောင့် နှစ်ပေါင်းများ စွာ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပေါင်းသင်းလာခဲ့ကြ သော နှစ်တွေပင် ငွေရတုကျော်လွန်ခဲ့ လေပြီ။

“ဆရာ .. ဆရာ”

အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်လာ သော စောဖေကိုကြည့်၍ ဆလိုင်း အောင် ဘ စိုးရိမ်သွားခဲ့သည်။ စောဖေနောက်က ကျော်မိုးခိုင်ပါ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာ၏။

“ဘာ .. ဘာဖြစ်တာလဲ စောဖေ၊ မင်းတို့ ပုံစံတွေက ရေးကြီးသုတ်ဖျာနဲ့ ဘာ ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ငါ့ကို ပြောစမ်း စောဖေ”

“ကျွန်တော်နဲ့ ကျော်မိုးခိုင် ချေ (ရို)သား အမြည်းလေးနဲ့ တစ်ခွက်၊ တစ် ဖလားချဖို့ ရွာထိပ်က မစန်းယုံ အရတ် ဆိုင်ထဲသို့ သွားခဲ့ကြတယ် ဆရာ”

“ဟေ့တောင် စောဖေ၊ ငါ မင်း ကို မေးနေတာ။ ခု မင်းတို့ ဘာ ဖြစ်လာ

တာလဲလို့ မေးနေတာ။ မင်းတို့ အရတ် သောက်တာကို မေးတာမဟုတ်ဘူး”

“ခု ဆရာဆီ လာတဲ့အကြောင်း လဲ အစအဆုံးပြောမှ ဆရာ ပိုပြီး နား လည်မှာမို့ပါ”

“ဒါဆိုလဲ မြန်မြန်ပြောကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မစန်းယုံအရတ် ဆိုင်ထဲဝင်ဖို့ အလုပ်မှာ သန်းထွန်းတစ်ယောက် မျက် နှာကို အုပ်ပြီး အား ပူတယ် .. ပူတယ်လို့ အော်တစ်ပြီး ဆိုင်အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး လာတယ်။ ဟံငွေကိုလဲ ရွာလူကြီး မောင် ငယ်နဲ့ ဆယ်အိမ်ခေါင်းတွေ ဝိုင်းဖမ်းနေ ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ပြဿနာရဲ့ အကြောင်းရင်းကို မေးကြည့် တော့ မစန်းယုံက ရှင်းပြပါတယ်ဆရာ”

“ဒီလိုစောဖေရေ သန်းထွန်းနဲ့ ငတိုးတို့ သမီးယောက်ဖနှစ်ယောက် ဒီနေ့ တော်တော် ငွေပေါလာတယ်ထင်ပါရဲ့။ အရင်ကြွေးတွေလဲဆပ်၊ ခုလဲ လက်ငင်း သောက်တယ်။ အဲ နည်းနည်းလဲ မူး လာရာ သန်းထွန်းက တစ်ဖက်ပိုင်းဝှေ့ ဟံငွေကို ပြဿနာရှာတော့တယ်။ ဟေ့

www.burmeseclassic.com

တင် တံငွေ မင်းကပ်ဆက်လောက်
အိမ်က ငါ့သားအတွေး ကစားစို့
မလိုချင်ဘူး။ ဘာညာနဲ့ စပြောပြီး
နာရာတာ ဟိုက တံငွေကလဲ ကက်
ဆက်တိ စားကြည့်ဆိုတဲ့ လူမျိုး၊ မထားနဲ့
ဆက်ဆက်တိုတောင် မထားကို သိပ်ဂရု
စိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကက်ဆက်တိုပဲ
ဆန်ဖိုးထားတာ။ သူ့ကပ်ဆက်ကို ဒီလို
ပြောရ မထားဆိုပြီး ရန်တဖြစ်ကြရော၊ ဆွဲ
ချ လွဲမရ။ နောက်ဆုံး တံငွေက အက်
စစ် ပုလင်းနဲ့ သန်းထွန်းခေါင်း ကို ရိုက်ခွဲ
ဆိုတာ ပုလင်းကွဲပြီး အက်စစ်ရေတွေ
ထ မျက်နှာကို ထိရော”

“ဟေ”

“အက်စစ်ပုလင်းနဲ့ ဟုတ်
ထား”

“ဟုတ်တယ် သန်းထွန်း မျက်
နှာ အထောင်းပြန်ရဖို့ မလွယ်ဘူး”

ဇာတ်စဉ်

“အဲဒါပဲ ဆရာ။ ခု သန်းထွန်း
ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ထိစွတာ မနက်က သူ
ပြုတဲ့ကံကြောင့်လို့ ဆရာထင်မှာလား”

စောဇော ဆလိုင်းအောင်ဘ၏

မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်တာ

မေး၏။
“ဟုတ်တယ် စောဇော။ လူတွေ
အမြင်မှာတော့ အရက်ဆိုင်မှာ ရန်ဖြစ်ပြီး
မျက်နှာကို အက်စစ်ထိတယ်လို့ထင်မှာပဲ။
ဒါဟာ တကယ်တော့ သန်းထွန်းဖန်တီး
တဲ့ ကြံစားပဲလေ။ ဘာကြောင့်လဲဆို သား
ကောင်တွေကို တရားတဲ့နည်းနဲ့ မရှာဘဲ
အထောက်ဉာဏ်၊ မသမာတဲ့နည်းနဲ့
ရှာဖွေသတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့အတွက် လောက
ကြီးက သန်းထွန်းကို ဒဏ်ခတ်လိုက်
တာ။ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုမို့ သူပြုတဲ့ကံ
သူသာ ခံရမှာပေါ့ကွာ”

“သံဝေဂ ရစရာပဲနော် ဆရာ
ကြီး”

ကျော်စိုးခိုင်က ဆိုသည်။ ဆ
လိုင်း အောင်ဘက ...

“အေး မင်းတို့လဲ တစ်သက်
လုံး မုဆိုးအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်းပြုချင်ရင်တော့ မုဆိုးထောင်း
တွေဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြ။ သားကောင်
ပစ်တဲ့ နေရာမှာ တရားမျှတဖို့ ဘက်မျှတ
ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ သတ္တဝါနဲ့ လက်နက်
မျှတမှုကို ပိုပြီး အရေးပေးရမယ်။ မုဆိုး
ဆိုတာ အတုဆိုလ်အလုပ်ကို ဝါသနာအရ

လုပ်နေရပေမဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့ လွတ်လပ်မှု
တွေ၊ တရားမျှတမှုတွေကို အခွင့်အရေး
ပေးရစမြဲပဲကွ။ သားကောင်ကို ဘယ်
တော့မှ မသမာတဲ့နည်းနဲ့ ပစ်ခတ်ဖို့ မကြိုး
စားနဲ့ .. အဲဒီ မုဆိုးဟာ အန္တရာယ်နဲ့ သေ
ချာပေါက် ပြန်ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ။ ဒါ ငါ ဖြတ်
သန်းခဲ့တဲ့ မုဆိုးဘဝရဲ့ အတွေ့အကြုံ
တွေကို ယှဉ်ပြီးပြောတာ”

“စိတ်ချပါ ဆရာ။ ဆရာ ဖြစ်စေ
ချင်တဲ့ မုဆိုးထောင်းတွေဖြစ်အောင် ကျွန်
တော်တို့ ကြိုးစားပဲမယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို
ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာ”

“ထောင်းပြီ”

မုဆိုးကြီး ဆလိုင်းအောင်ဘ
တစ်ယောက် ကျောခိုင်း လှည့်ထွက်
သွားသော တပည့်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်
တာ ကြည့်နှူးကျေနပ်သည့် အပြုံးတို့ဖြင့်
ပြုံးနေလေတော့သည်။

ဇာတ်စဉ်

စော်ထွဋ် (တမ်းသာတာ)

ဒေါသတူတာ

လှမြင့်ဒား

ရွှေတောင်ရွာသားကြီးရဲသန်ဗုဒ္ဓ၏

“ဒေါသမာယာ”

လှမြင့်အေး

ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်

ရာဖြစ်သည်။ အနီရောင်အမိုး
ခေတ်နှင့်အမိဆောက်လုပ်
သော ဘင်ဂလိုအဆောက်
အုံတစ်ခုသည် လရောင်
အောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာရှိနေ
သည်။ ခပ်မှိန်မှိန်မီးရောင်များက
ဘင်ဂလို ပြတင်းပေါက်မှန်များအ
ပေါ်သို့ ကျရောက်နေသည်။ ပင်
လယ်လေတဟူးဟူး တိုက်လျက်
ဖြစ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တိုး

တက်သောဂီတသံနှင့် တစ်ခါတစ်
ခါ ဘယ်ကမှန်းမသိ ပျံလွင်လာ
သောရယ်မောသံကိုသာ ကြား
ရသည်။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်
သံ၊ မကြာလှပါ။ တုန်လှုပ်
ချောက်ချားဖွယ် အဖြစ်အပျက်
တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာပါတော့
သည်။ အနက်ရောင်စလွန်းကား
တစ်စီး ဘင်ဂလို ရှေ့သို့ ဝေါခနဲ
မောင်းနှင်လာပြီး ပေါ်တီကို
အောက်မှာရပ်လိုက်သည်။ ဝေါ
ခနဲမောင်းလာပြီး တုံ့ခနဲရပ်လိုက်

သဖြင့် ထူးခြားမှုတစ်ခုဖြစ်နေ
သည်။

လူသုံးယောက် ကားထဲ

မှ ထွက်လာကြသည်။ ဒုစရိုက်
ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းဝင်လူ
ဆိုးများနှင့်တူနေသည်။ သူတို့
သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဂရုမစိုက်၊
သူတို့လုပ်စရာရှိသော အလုပ်ကို
သာ ဆက်လုပ်နေဟန်ရှိသည်။
သို့နှင့် အဆောက်အအုံ အတွင်း
သို့ ယှဉ်ပြိုင်လျှောက်လှမ်း၍ ဝင်
သွားကြသည်။ ထိုအချိန်၌ ဘင်ဂ
လို၏အခန်းတစ်ခန်းတွင် အ
သက်(၃၀)တွင်း အမျိုးသားတစ်
ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရှိနေ
ကြသည်။ သူတို့သည် ခုတင်ပေါ်
တွင် လဲလျောင်းလျက် စကား
ပြောနေသည့်အခိုက် ခပ်ပြင်းပြင်း
တံခါးခေါက်သံ ပေါ်ထွက်၍လာ
သည်။ အမျိုးသားနှင့်အမျိုးသမီး
ခုတင်အောက်ဆင်း၍ ရပ်လိုက်
စဉ်မှာပဲ တံခါးသော့ချက်ကို ပစ္စ
တိုဖြင့်ပစ်၍ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီ
ဖြစ်သည်။ အခြေအနေမှာ လှုပ်
ရှားယိမ်းထိုး၍လာ၏။

ထိုအချိန်တွင် အခန်း

တွင်မှာရှိနေသော အမျိုးသားနှင့်
အမျိုးသမီးသည် ကျရောက်လာ
သောအခြေအနေကို သိသည်။
အမျိုးသားသည် ပစ္စတိုကို တစ်
နေရာမှ ဖျတ်ခနဲကောက်ယူပြီး
ရန်သူများနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်
ရန် နေရာယူလိုက်သည်။ သည်
ပွဲမှာ အတော်ကြမ်းတမ်းလာနိုင်
သည်။ တံခါးဖျက်ဆီး၍ဝင်လာ
သော လူဆိုးများအား အခန်း
တွင်းမှာရှိနေသော အမျိုးသားက
သူ့ပစ္စတိုကိုထိုးချိန်၌ စတင်ပစ်
သည်။ ရှေ့ဆုံးကလူဆိုး ကျည်
ထိမှန်ပြီး လဲကျသွားသည်။

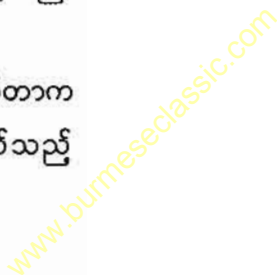
တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်

အပြန်အလှန်ပစ်သော သေနတ်
သံများ ပွက်ပွက်ညံသွားလေ
သည်။ ယမ်းငွေ့များကြားတွင်
ခုန်ပျံကျော်လွှားကာ နေရာယူနေ
ကြသည်။ သေနတ်သံများကြား
က အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးက
လူဆိုးများအား အနိုင်တိုက်
ခိုက်ပြီး ဖောက်ထွက်နိုင်ခဲ့သည်။

“ကတ် ...”

ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာက

“ကတ်”ဟုအော်လိုက်သည်

ရွှေတောင်ရွာအတွင်းရှိ သူမ

နောက် ရှုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်း၏ လှုပ်ရှားမှုများရပ်တန့်သွားလေသည်။ အသံပလံတွေ တိတ်သွားပြီ။ ဆလိုက်မီးမောင်းများလည်း မှိန်ကျသွားလေသည်။ ပုံမှန်မီးများ ပြန်လည်လင်း၍လာသည်။ မင်းသား သော်မဆင်သည် ဒါရိုက်တာရီရာ နေရာသို့ ဆလိုက်မီးမောင်းတံတွေ ကေဗယ်ကြိုးတွေကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီး အခြေအနေမေးသည်။ ဒါရိုက်တာက အလုပ်ရှုပ်နေသည် ကြားက

“အဆင်ပြေပါတယ်”

ဟုပြောလေသည်။ ထို့နောက်

“ခင်ဗျားအတွက် စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းတစ်ခု ပြောရဦးမယ်”

ဟုပြောပြီး စကားဖြတ်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ သော်မဆင်အငေးသားကြည့်နေသည်ကို မြင်ခါမှ

“ခင်ဗျားအမျိုးသမီးကွယ်လွန်သွားပြီလို့ သတင်းရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ

သည်။ သော်မဆင်သည် သူမမျှော်လင့်သောစကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မှင်တက်မိ၍သွားလေသည်။ ခုမှဒါရိုက်တာလည်း သူမဆင်မခြင် ပြောလိုက်မိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ သွားလေသည်။

“သူဘာကြောင့် ကွယ်လွန်သွားတယ်ဆိုတာ မသိရပေမယ့် ကွယ်လွန်သွားရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်လဲ မပြောမဖြစ်လို့ ပြောရတာပါ”

ခုမှသော်မဆင်သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်၍လာကာ

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိပါဘူး”

ဟု အသံ ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သော်မဆင်ထံသို့ ဖုန်းများဆက်တိုက်ဝင်လာသည်။ သည်တော့မှ သော်မဆင်လည်း သူ့ဇနီးကွယ်လွန်သည်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က မည်သို့သောရန် ပြီးကြောင့်မှန်းမသိ လာရောက်၍ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်သွားသည်

အကြောင်းသိရသည်။ သူ၏ဇနီးမာဂရက်ဆွစ်တီမှာ တက်သစ်စအဆိုတော်တစ်ဦး ဖြစ်လေရာ သတင်းမီဒီယာသမားများက ထိုသတင်းကို ချက်ချင်းပင်ထုတ်ပြန်ကြပါတော့သည်။

အဆိုတော် မာဂရက်ဆွစ်တီ အသတ်ခံရသည့်အမှုကို တာဝန်ယူထားသော စုံထောက်ဘရစ်ကင်းသည် အလျင်ဆုံး သော်မဆင်နှင့် မေးမြန်းခဲ့သည်။ ရေခဲတိုက်တွင်ဆုံပြီး မာဂရက်ဆွစ်တီ၏ရုပ်အလောင်းကို ကြည့်ကြသည်။ ဘရစ်ကင်းက ပလတ်စတစ်အိတ်စစ်ကို ဆွဲဖွင့်ပြသည်။ မျက်နှာကိုပဲ အဓိကထား၍ကြည့်သည်။

သော်မဆင်သည် သူ့ဇနီးမာဂရက်ဆွစ်တီ မျက်နှာကို အတန်ကြာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။ မှန်ပါသည်။ ဘဝခရီးတစ်ခုကို အချိန်အတော်ကြာ အတူလျှောက်လှမ်းခဲ့ကြသူများ မဟုတ်ပါလား။ အခုအချိန်မျိုး

www.burmeseclassic.com

ရှုထောင့်မျှခင်းဖြင့်ရသင့်မလှစေ

ထွင် သော်မဆင်၏ စိတ်ကူးအာ
ရုံတွင် အတိတ်နှောင်းက အရိပ်
ဟောင်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်
ထင်လာမည်မှာ အမှန်ပါပေ။

ခုတော့လည်း မာဂရက်
ဆွစ်တီမျက်နှာသည် ဖြူဖွေးမနေ
ဘဲ ပြာနန်းနန်းရှိနေပြီ။ ဖော်မ
ထင်အနံ့တွေလည်း ပျံ့၍နေ
သည်။ ဘရစ်ကင်းလည်း သော်
ဆင်မျက်နှာလွှဲလိုက်တော့မှ မာ
ဂရက်ဆွစ်တီရုပ်အလောင်း ပ
လတ်စတစ်အိတ်ကို ပြန်ပိတ်
လိုက်သည်။ ရေခဲတိုက်မှ ပြန်
ထွက်လာပြီး စားသောက်ဆိုင်
တစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်စကားပြောကြ
သည်။ ဘီယာသောက်ရင်း
စကားပြောကြသည်။

“ခင်ဗျားမိန်းမ မာဂ
ရက်ဆွစ်တီ အသတ်ခံရတာကို
တစ်ရက်ကြာပြီးမှသိရတာ သူ့အ
လုပ်သမားမိန်းမကြီးက အရင်သိ
သိချင်း ရဲကိုဖုန်းဆက် အသိ
ပေးလိုက်တာပါ။ လူသတ်သမား
က သေနတ်ကိုအသံထိန်းတပ်ပြီး
ပစ်သတ်သွားတာလို့ ရဲကမှတ်
ချက်ပေးထားပါတယ် ...

“ကျွန်တော် သူ့အလုပ်
သမားမိန်းမကြီးကို စစ်ဆေး
ကြည့်တဲ့အခါမှာ သူမာဂရက်
ဆွစ်တီအခန်းက အပြန်မှာ မှတ်
ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးတွေနဲ့ အီ
တာလျံလူမျိုးတစ်ယောက် အ
ခန်းရှေ့မှာတွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောပါ
တယ်”

ဘရစ်ကင်းပြောသမျှ
ကို သော်မဆင်က ဘီယာ
သောက်ရင်း နားထောင်နေ
သည်။

“ရဲက မာဂရက်ဆွစ်တီ
ကို သတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမား
ဟာ အဲဒီ အီတာလျံလူဖြစ်မယ်
လို့ ရဲကမှတ်ချက်ပေးထားတယ်။
ခင်ဗျားတို့ မိတ်ဆွေတွေထဲမှာ
အီတာလျံလူမျိုး မှတ်ဆိတ်မွေး
ပါးမြိုင်းမွေးနဲ့ရှိလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။
သော်မဆင်က ခေါင်းယမ်းရင်း

“မရှိပါဘူးဗျာ”
ဟုပြောလေသည်။

“မာဂရက်ဆွစ်တီတို့
ဂီတသမားတွေထဲကရော ဖြစ်နိုင်
မလား”

သော်မဆင်က သက်
ပြင်းချသည်။

“ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မှာပေါ့။
သူတို့ဂီတလောကထဲက လူတွေ
အကုန် ကျွန်တော်မသိပါဘူး”
ဟုပြောပြီး ဘီယာတစ်
ကိုက် မော့သောက်လိုက်လေ
သည်။

“ခင်ဗျားတို့ လင်မယား
မသင့်မြတ်ကြဘူးနော်”

သည်မေးခွန်းကိုတော့
သော်မဆင်အဖြေရခက်နေသည်။

ရံထောက်ဘရစ်ကင်း
သည် အဆိုတော်မာဂရက်ဆွစ်
တီ အသတ်ခံရသည့် အမှုသဲ
လွန်စမရဖြစ်နေ၍ သူ့ကိုယ်သူ
မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ ဘရစ်
ကင်းသည် ခုလိုလူသတ်မှုမျိုးကို
တရားခံဖော်ထုတ်ရာတွင် သဲ
လွန်စကိုပဲ မရမကရှာခဲ့သည်
ချည်းပင်။ အမှုမှန်ကို ဖော်ထုတ်
ရာတွင် သဲလွန်စသည် အ
ကောင်းဆုံးသော သက်သေအ
ထောက်အထားဖြစ်သည်ဟု သူ
ယုံကြည်၍ထားသည်။

www.burmeseclassic.com

ရွှေတောင်အင်းခြင်ရသစ်မဂ္ဂဇင်း

ရဲမှူးက သော်မဆင်တို့ လင်မယား မသင့်မြတ်သည့်အကြောင်းကို ပြောလျှင်ပြောချင်း။ ဤသည်မှာ ဤအမှု၏ အကောင်းဆုံးသော သဲလွန်စဟု ဘရစ်ကင်းမှတ်ယူလိုက်သည်။ သည်တော့မှ မာဂရက်ဆွစ်တီနှင့် အဆိုတော် ဆယ်လီဘော့တို့ လျှို့ဝှက်အချစ်သစ်ဇာတ်လမ်းကို ဘရစ်ကင်းသိရှိလာသည်။

“ဒါဆိုရင် ဘော့က မာဂရက်ဆွစ်တီကို သတ်နိုင်သလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါဆိုရင် ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

“သော်မဆင်ကလဲ ပင်လယ်ကမ်းခြေ ရိုက်ကွင်းရောက် နေတာပဲ။ အီတာလျှံတစ်ယောက် .. အီတာလျှံတစ်ယောက်”

သည်လိုတွေ့လိုက်မိလျှင် ဘရစ်ကင်းသည် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူ၏အတွင်းရေးမှူးဂျီစီကို

“လာဟော့ ဂျီစီ တို့မာဂရက်ဆွစ်တီကိုသတ်တဲ့ တရားခံကို သွားဖမ်းကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မကြာလှပါ။ ဘရစ်ကင်းသည် မင်းသားသော်မဆင်အား ဖမ်းချုပ်လိုက်လေသည်။ သော်မဆင်က

“ကျုပ်က ကျုပ်ချစ်တဲ့ ဇနီးကို ဘာကြောင့်သတ်ရမှာလဲ”

ဟုပြန်မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားဇနီးကို အလွန်ချစ်လွန်းလို့ သတ်လိုက်တာပဲ”

“ဘာသက်သေရှိလို့လဲ”

သည်တွင် ဘရစ်ကင်းက မုတ်ဆိတ်အတု ပမြိုင်းမွေးအတုများကို ထုတ်ပြကာ

“ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ရက်စ်တားဒေး ရုပ်ရှင်ကားမှာ အီတာလျှံလူမျိုး ဆရာဝန်အဖြစ်

သရုပ်ဆောင်တုန်းက ပစ္စည်းတွေမဟုတ်လား”

သော်မဆင်သည် ဘရစ်ကင်း မေးလိုက်သောမေးခွန်းကိုဖြေဖို့ရန် ခက်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေကို ခင်ဗျားမနေ့က သွားဖျောက်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက အလွယ်တကူလမ်းဘေးလွင့်ပစ်ခဲ့တာကို ... ဒီလိုပါပဲ ဒါမျိုးဖြစ်တတ်ပါတယ်”

သော်မဆင်သည် နောက်ထပ်ငြင်းဆန်သောစကား ဆို၍ တစ်လုံးမျှ မပြောတော့ပါ။ သူ့မှာအပြစ်ရှိနေသည့်အကြောင်းကိုသာ ဝန်ခံဖြောင့်ချက်ပေးလိုက်ပါလေတော့၏။

လှမြင့်အေး
Ref -Crame Short Stories
ကိုပြန်သည်

တုတ်ပေါ်ကျသော
အရာများ
မောင်ဆွေ (တောင်ငူ)

တကယ်တော့ ဒီဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် မရေးချင်ပါ။ ရေးရန်လည်း ရည်ရွယ်ချက် မရှိခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် ခလုတ်အတိုက်ခံရပါများသော သစ်ငုတ်တို တစ်ခုပင်လျှင် အတိုက်ခံရပါများတော့ နဲ့လာ တတ်သည့် ဆိုရိုးစကားရှိသည့်အတိုင်း ခံစားတတ်သောနည်းလမ်း၊ တွေးခေါ်ဆင်ခြင်တတ်သော ဦးနှောက်၊ ခံယူချက်တို့ရှိသည့် လူသားတစ်ဦးဖြစ်လေသော ကျွန်တော်မှာလည်း ကိုယ့်“ဥ” မှကိုယ်“ဥ”ဟု တစ်ဖက် စောင်းနင်း မိန်းမကောင်းရန်တွေ့ သဘောရှိကြသည့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကို အကြောင်းပြု၍ အများပြည်သူတို့ သင်ခန်းစာ ရယူဖွယ်ရာကောင်းသော ဖြစ်ရပ်မှန်လူမှုဇာတ်လမ်းတစ်ခုအား ဝတ္ထုဇာတ်အိမ်တည်ဆောက်၍ ရေးသားရန် စိတ်ကူးပေါ်လာသည်ဖြစ်၍ ဤဝတ္ထုအားနေရာဒေသ အမည်နာမတို့ကို လွှဲပြောင်း၍ ရေးသား လိုက်ရပါတော့သည်။

ရှင်တော်များနှင့် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

“ကျွန်းသာယာမြို့”
မြို့အမည် လှပသလို
မြို့၏ အကွက်ရိုက်ဖွဲ့စည်းတည်
ဆောက်ထားသည့် မြို့ကွက်ဖွဲ့
စည်းပုံမှာလည်း မြို့ကြီးပြကြီး
ဆန်လှ၏။

မြန်မာပြည် အလယ်
ပိုင်း မိုးမခေါင်ရေမရှား၊ ရုံးများ
ကျောင်းများ၊ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံ
များ၊ တက္ကသိုလ်များ၊ ကောလိပ်
များ၊ ဆေးရုံများ စသည်တို့ဖြင့်
စည်စည်ကားကား ရှိလှသော
မြို့တစ်မြို့ပေမို့ မြို့လယ်လမ်း
များပေါ်၌ အစိုးရဘဏ်ကြီးသာ
မက ပုဂ္ဂလိကနာမည်ကြီး ထိတ်
ထိတ်ကြဲ ဘဏ်ကြီးများ၊ စတိုး
ဆိုင်ကြီးများ၊ လူငယ်တို့ အ
ကြိုက် ဖန်စီဆိုင်များနှင့် နပျို
လန်းဆန်းသော ခေတ်ရှေ့ပြေး
နေကြသည့် ရောင်စုံ သားပျို
သမီးပျိုတို့ဖြင့် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း
မရိုးနိုင်အောင် အမြဲသစ်လွင်
တောက်ပနေသည့် မြို့ဖြစ်
သည်။

ကျွန်တော်က ကုသိုလ်
ကံထူးလှစွာဖြင့် ထိုမြို့၌ လူလာ
ဖြစ်ခွင့်ရကာ ကျွန်တော် မွေ့
လျော်သက်ဝင် ယုံကြည်သော
စာပေ ခရီးလမ်း၌ ကလောင်
တစ်ချောင်းကင်မရာတစ်လက်
ကို ကိုင်ဆောင်၍ အများ

ပြည်သူတို့အတွက် အကျိုးပြုရာ
ပြုရာပြုကြောင်း သတင်းအ
ကြောင်းအရာများ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊
ဆောင်းပါး၊ ကာတွန်းစသည်တို့
ကို ရေးခွင့်ကြုံသလို ရေးသား
တင်ပြနေသော ကလောင် အ
မည် မောင်ဆွေ(တောင်ငူ) အ
မည်ဖြင့် မီဒီယာသမားတစ်ဦး
အဖြစ် ခရီးမဆုံးမခြင်း လျှောက်
လှမ်းနေသူဖြစ်ပေသည်။

တစ်နေ့-

“ကိုဆွေရေ ၃၇၆ အမှု
တစ်ခုရှိတယ်ဗျ။ နည်းနည်း
တော့ရှုပ်တယ်။ လူမှုရေးအဖွဲ့
အစည်းတွေရော၊ ပါတီတွေရော
နေတာပါပဲဗျာ--

“တာဝန်ရှိတဲ့ အကြီး
အကဲတွေကတော့ ပြေရာပြေ
ကြောင်း ရှင်းပြ နားချပါသေး
တယ်။ နောက်ဆုံးတော့လဲ အမှု
ဖွင့်ခိုင်းရတာပါပဲ--

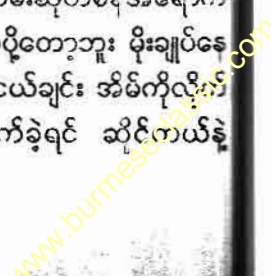
“အမှု မဖွင့်ပေးပြန်ရင်
လဲ ရဲက သိတဲ့အတိုင်း အတိုင်
ခံရဦးမှာလေ။ လုပ်ရကိုင်ရတာ
ခက်ပါတယ် ကိုဆွေရာ”

အမှုစစ်အရာရှိ ဒုရဲအုပ်
ကလေးတစ်ဦးမှ ၎င်းဆောင်ရွက်
နေရသော ဗလက္ကာရ အမှုတစ်
ခုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်
အား ရှင်းလင်းပြောပြနေသဖြင့်
ကျွန်တော်က နားထောင်နေရင်း

၎င်းထံမှ အမှုနှင့် ပတ်သက်
သော တရားလို၏ တိုင်ချက်
အား လေ့လာဖတ်ရှုနေမိ၏။

တိုင်ချက်က ရိုးရှင်းပါ
သည်။ ပုဂ္ဂလိက ကုမ္ပဏီတစ်ခု
၌ အလုပ်လုပ်နေသော ဝန်ထမ်း
မိန်းကလေးတစ်ဦးမှာ ၎င်း အား
ချစ်ကြောင်းကြိုက်ကြောင်း
ပြောဖူးသည့် အမျိုးသား မိတ်
ဆွေတစ်ဦးက အလုပ်မှပြန်ချိန်
ညအချိန်၌ လမ်းတွင် တွေ့ခိုက်
အအေးတိုက်မည်ပြောပြီး ဖိတ်
ခေါ်၍ ၎င်းခေါ်ရာ နောက်သို့
ဆိုင်ကယ်ဖြင့် လိုက်သွားမိခဲ့ပြီး
ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ အအေးအတု
သောက်ခဲ့ကြပြီး အအေးဆိုင်မှ
ပြန်လာ၍ စက်ဘီးအား ဝင်ယူ
စဉ် စက်ဘီးသော့အား ဖွင့်မရ
တော့၍ ခင်မင်သူ အအေးလိုက်
တိုက်သည့် အမျိုးသား မိတ်
ဆွေက အိမ်သို့ ၎င်းဖော်ဆောင်ကယ်
ဖြင့် လိုက်ပို့မည်ပြောပြီး တင်
ခေါ်လာ၍ လိုက်သွားမိခဲ့ရာမှ
ဇာတ်လမ်းက စလေသည်။

အမျိုးသား မိတ်ဆွေက
ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း မိန်းကလေး
အား ဆိုင်ကယ်ဖြင့် တင်ခေါ်
လာပြီး လမ်းဆုံတစ်ခုအရောက်
၌ လိုက်မပို့တော့ဘူး မိုးချုပ်နေ
ပြီ။ ငါ့သူငယ်ချင်း အိမ်ကိုလိုက်
ခဲ့၊ မလိုက်ခဲ့ရင် ဆိုင်ကယ်နဲ့

ရွှေစာအုပ်အဖွဲ့ကလေးများ

ထိုက်ပြီး သတ်မယ်ဟု ခြိမ်းခြောက် ပြောဆိုသဖြင့် မိန်းကလေးမှာ ကြောက်လန့်ပြီး ၎င်း၏အိမ်သို့ လိုက်သွားခဲ့ရသည်ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုနောက် မြို့စွန့်ရပ်တွက် တစ်ခုလည်းဖြစ် ကွက်သစ်တစ်ခုလည်းဖြစ်သော နေရာသို့ ရောက်ပြီး အမျိုးသားပီတိဆွေက ၎င်း၏ သူငယ်ချင်းထင်မယားနေသော အိမ်တစ်အိမ်၌ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း မိန်းကလေးအား အိမ်ခန်းတံခါးကို ပီတိလှောင်ကာ အမျိုးမျိုး ခြိမ်းခြောက် ပြောဆိုမှုကြောင့် မိန်းကလေးမှာ အမျိုးသား ပီတိဆွေ၏ ပြုသမျှကို ခံခဲ့ရသည်ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုအိမ်၌ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် အချိန်တို့ ကုန်လွန်ပြီး

(၃)ရက်ပြည့် မြောက်သော ည၌ မိတ်ဆွေယောက်ျားလေးမှာ ၎င်း၏ သူငယ်ချင်းအိမ်ရှင် လင်မယားနှင့် အပြင်သို့ ခေတ္တထွက်သွားပြီး တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့ကြောင်း၊ အိမ်ပေါ်ရောက်သောအခါ ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးအား အိမ်ခန်းထဲ အတင်းဝင် အိပ်ခိုင်းကြောင်း၊ မိန်းကလေးမှ ၎င်းခိုင်းသည့်အတိုင်း ကြောက်ကြောက်နှင့် အိပ်ရကာ အိပ်နေသော မိန်းကလေး၏ ဒူးပေါ်သို့ အမျိုးသားပီတိဆွေက တက်ထိုင်ကာ ဆံပင်ကိုဆွဲကာ ပါးနားများကို ရိုက်ပြီး “ဘယ်သူနဲ့မှားခဲ့သလဲ” “ဘယ်နှစ်ခါ မှားခဲ့သလဲ”ဟု မေးမြန်းပြီး အနီးရှိ သံတူရွင်းကိုဆွဲယူ၍ ဗိုက်ကို ဆောင့်ထိုးခြင်း၊ ၃' x ၂' သစ်သားချောင်း

ဖြင့် ဆောင့်ထိုးခြင်းများ ပြု၍ နှိပ်စက်ခဲ့ပြီး နှင့်ကို သတ်မယ်ဟုပြောကာ ဓားကို ရှာစဉ် မိန်းကလေးမှ ကြောက်လန့်ပြီး အားကုန်ဆောင့်ထွန်းရုန်း၍ အိမ်ပေါ်မှ ညကြီး မင်းကြီး ဆင်း၍ ထွက်ပြေးခဲ့ရပြီး တွေ့သည့် အိမ်ထဲသို့ အတင်းဝင်ကာ အိမ်ရှင်များထံတွင် အကူအညီတောင်း၍ ၎င်းအိမ်၌ ပုန်းအောင်းနေခဲ့ရကြောင်း-

နာရီဝက်ခန့် အကြာ၌ ၎င်းအား ရိုက်နှက်နှိပ်စက်ခဲ့သူ ပီတိဆွေ အမျိုးသားမှာ ၎င်းတို့ တည်းခိုခဲ့သည့် အိမ်ရှင် လင်မယားနှင့်အတူ မိန်းကလေးပုန်းခိုနေသော နေအိမ်သို့ရောက်ရှိလာ၍ မိန်းကလေးအား အကူအညီပေး လက်ခံပုန်းခိုစေခဲ့သည့် အိမ်ရှင်များကအကြောင်း

စုံ ပြောပြချက်အရ မိန်းကလေး အား ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် အိမ်သို့ လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးခဲ့၍ မိန်းကလေးမှာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သွားခဲ့ကြောင်း-

မိန်းကလေးမှာ ၎င်း၏ ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေက ရိုက်နှက်နှိပ်စက်ထားမှုကြောင့် ဒဏ်ရာများ နာကျင်လာ၍ ဆေးရုံသို့ သုံးရက်တက်ရောက် ဆေးကုသခံခဲ့ရကြောင်း-

ဆေးရုံတွင် ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေက ငါညက ဆေးခြောက်နဲ့ အရက်နှစ်ပင်လိမ်သွားလို့ ဖြစ်သွားရတာ တောင်းပန်ပါတယ်ဟု လာပြောကြောင်း မိန်းကလေးက ၎င်းအား မမြင်ချင်ဘူးဟု ပြောလွှတ်ခဲ့ကြောင်း သို့ပါ၍ မိမိအား အနိုင်အထက် ပြုခဲ့သော တရုတ်ကုလားကပြား မိတ်ဆွေယောက်ျားလေး ကိုမျိုးကျော်ဆိုသူအား ဥပဒေနှင့်အညီ အရေးယူပေးပါရန် မိန်းကလေးမှ တိုင်တန်းစာဖြင့် တိုင်ကြားခဲ့၍ ကျွန်းသာယာရဲစခန်းမှ ဗလက္ကာရ ပြုလုပ်ကျူးလွန်မှု နာကျင်စေမှု ပုဒ်မများ တပ်၍ အမှုဖွင့်အရေးယူခဲ့လေသည်။

တိုင်ချက် မိတ္တူအား ဖတ်ရှုလိုက်ပြီး ကျွန်တော်က

စိတ်မသက်မသာစွာနှင့် သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။

ကမ္ဘာနှင့် ချီ၍ပြောရပါမူ ယနေ့ခေတ် ကမ္ဘာပေါ်၌ မိန်းကလေး အတော်များများမှာ လုံခြုံမှု ကင်းမဲ့နေကြရရှာလေသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အား ဝိုင်း၍ ဗလက္ကာရ ပြုကျင့်ခဲ့ကြပြီး ကားပေါ်မှ ပစ်ချထားခြင်းခံခဲ့ရကာ ထိုမိန်းကလေးမှာ နာရီ အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ အကူအညီ မရနိုင်ရှာဘဲ နောက်ဆုံး ဆေးရုံတစ်ရုံ၌ ဆေးကုသမှု ခံယူနေရင်း သေဆုံးသွားခဲ့ရသည့် ဖြစ်စဉ်၌ အိန္ဒိယနိုင်ငံအမျိုးသမီးထု တစ်ရပ်လုံးက ဒေါသပေါက်ကွဲကာ ဆန္ဒပြပွဲကြီးဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရသည့် ဖြစ်စဉ်မှာ မကြာသေးမီကပင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

ထို့အတူ မြန်မာပြည်သို့ အလည်အပတ် ရောက်လာသော နိုင်ငံခြားခရီးသည် ဂျပန်နိုင်ငံသူ မိန်းကလေးအား ပုဂံနယ်မြေ၌ ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီသမားတစ်ဦးက ဗလက္ကာရ ပြုကျင့် သတ်ဖြတ်မှုဖြစ်စဉ်တစ်ရပ် အရှုပ်ဆိုးစွာဖြစ်ပွားခဲ့ရာ ဂျပန်နိုင်ငံနှင့် သံခင်းတမန်ခင်းအရ နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ အဖုအထစ်မရှိခဲ့၍ တော်ပေသေးတော့

သည်။

ယနေ့ ခေတ်ကာလသည် နည်းပညာများ အရှိန်အဟုန်နှင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာနေသည်နှင့်အမျှ လူတို့၏ အကျင့်စာရိတ္တများသည်လည်း ဟင်းလျာ၌ ခပ်သော ဆားသဖွယ်လိုတိုးပိုလျော့ နည်းဖြင့် အကြိုက် တစ်မျိုးစီလိုက်၍ လွတ်လပ် ကွဲပြားစွာ ခြားနားလာကြကုန်၏။ ယဉ်ကျေးမှုဟူသည် အဝေး၌ ကျန်ခဲ့လေပြီ။ လောကုတ္တရာ အကျိုးစီးပွားအတွက် အပင်စိုက်လိုသူများကလည်း လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့များနှင့် ပရဟိတလုပ်ငန်းများအား စူးစိုက်စွာ ပြုလုပ်လာကြပြီး သေရည်သေရက် သောက်စားဖက်ကာ အပျော်ကျူးလိုသူများကလည်း K.T.V၊ နိုက်ကလပ်၊ အနီခန်းစသည်တို့ဘက်၌ ခြေရာချင်းထပ်ကာ ရှုပ်ထွေးပွေလီသော လူမှုဇာတ်ရုပ်ကို ဇာတ်ထုပ်တစ်ခုသဖွယ် အဖန်တလဲလဲ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ကပြကြကုန်လေ၏။

ယင်းတို့မှ အရောင်ကူးစက်ခံရသော လူငယ်လူရွယ်တို့မှာ အင်တာနက်များ ကွန်ပျူတာဆိုင်များမှ မကြည့်ချင်တတ် ဆုံးဆိုရမည်။ အပြာဇာတ်ဘားများ၊ ဖော်ချွတ်ဇာတ်လမ်းတို့

ရွှေစင်္ကြံ၊ ခုနစ်နှစ်၊ ရာသီဥတု

များအား အရွယ်မရောက်သေးဘဲ အလိုရှိတိုင်း ကြည့်ရှုနိုင်နေကြပြီဖြစ်၍ ကာမရာဂစိတ်တို့မှာ နုနယ်ပျိုမြစ်သော အရွယ်၌ပင် အမြစ်တွယ် လွှမ်းမိုး ခံနေရပြီဖြစ်၏။

ထိုစိတ်ရိုင်းများအား မီးလောင်ရာပင့်သော လေပမာ အလုပ်ပိတ် အခန်းများနှင့် ကော်ဖီရော့ဆိုင်များကလည်း မြို့ပြကျေးလက်နေရာအနှံ့၌ မိုးတွင်းအခါတွင်ပေါက်သော မှိုများသဖွယ် အသင့်ရှိနေကြပြီဖြစ်ရာ အပျံ့သစ်စအရွယ် မိန်းကလေးတို့အတွက် ရတက်ပွား ရေတိမ်နှစ်ရသော အန္တရာယ်များသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ စိုးရိမ်ရေမှတ်အထိ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

ယခု ကျွန်တော် ဖတ်ရှုလေ့လာနေသော ထိုအမှုတွဲသည် လူငယ်ချင်း မြင်တွေ့ဖန်များရာမှ ချစ်တင်းနှောရန် အကြံပေါက်သည် အဆင့်မှပင် မိန်းကလေးသည် အမှန် တကယ် ကြောက်ရွံ့ရ၍လိုက်သွားရခြင်းလည်းဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပေ၏။ နှစ်ကိုယ်တူကြည်ဖြူ၍ လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေ၏။ သို့တစ်စေ သုံးရက်မြောက်သော ည၌ ယောက်ျားလေးက ရမည် ရှာကာ ရိုက်နှက်နှိပ်စက်ခြင်း

သည်ကပင် ယောက်ျားလေး၏ ဇာတ်ရုပ် ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ လူငယ် လူရွယ်တို့အတွက် လူကြီးမိဘများအား ဖွင့်ဟမတိုင်ပင်ဘဲ ခုမြင်၊ ခုကြိုက်၊ ခုလိုက်ပြေး၊ ခုကွဲပြေဆိုသည့် မဆန်းတော့ပြီ ဖြစ်သော ချစ်ကြိုက်ကွဲ ဇာတ်လမ်းတွင် နှစ်မွန်းကြရသူအများစုမှာမိန်းကလေးများဖြစ်ကြောင်း သင်ခန်းစာရယူနိုင်ရန် အတွက် လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားလေးအနေဖြင့်လည်း မိန်းကလေးများအား စိတ်မရွှင်ပျစေဘဲ စိတ်ညစ်ညူးအောင် အနိုင်အထက် ပြုမိပါက ဥပဒေ၏ သားကောင်ဘဝ ရောက်တတ်နိုင်ကြောင်း သင်ခန်းစာ ရယူနိုင်စေရန်အတွက်လည်းကောင်း အမှုစစ်ထံ ခွင့်ပန်၍ တရားခံအား မှတ်တမ်း ဓာတ်ပုံရိုက်ကာ အိမ်သို့ပြန်လာ ခဲ့ပါတော့သည်။

“ဆရာ ဦးမောင်ဆွေ နဲ့ တွေ့ချင်လို့”

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း၌ အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ကျွန်တော့် အိမ်သို့ ရောက်ချလာ၏။ ကောင်းသော လာခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။ ထိုအမျိုးသမီး ကျွန်

တော့်ထံသို့လာရှာသွားသည်မှာ နှစ်ကြိမ် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု တစ်ကြိမ်နှင့်ဆို သုံးကြိမ်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဇနီးဖြစ်သူက ကြံ့ တင် ပြောပြထားပြီးဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်ပါပဲဗျာ မောင်ဆွေဆိုတာ၊ ကဲ ပြော ကျွန်တော် ဘာကူညီခွင့်ရမလဲ”

“ကျွန်မ ပြဿနာဖြစ် တဲ့ မောင်မျိုးကျော်ရဲ့ အစ်မပါ။ မောင်မျိုးကျော်ကို မနေ့က အစ်ကို ဓာတ်ပုံလာရိုက်သွားတယ် ကြားလို့ အဲဒီသတင်း အစ်ကို ရေးမှာလား၊ ပြဿနာကိုရော အမှန်အတိုင်းသိရဲ့လား။ ကျွန်မ မောင်လေးက မတရားစွပ်စွဲခံရတာ။ ကျေအေးပေးမယ်ဆိုလို့ ဆေးရုံပေါ်မှာ ငွေ ၁၂ သိန်း လျော်ပေးပြီးပြီ။ ကျွန်မတို့က ကုန်သည်တွေဆိုတော့ သတင်း ထဲမပါစေချင်ဘူး။ မိတ်ဆွေတွေက တော့ပြောပါတယ်။ သတင်းကို မမှန်ဘဲရေးရင် သတင်း ထောက်ကို တရားစွဲလို့ရတယ် တဲ့”

ပြေလည်အောင် နားဝင်အောင် လာရောက်ဆွေးနွေးခြင်းမဟုတ်ဘဲ ခြိမ်းခြောက်မှုဖြင့် အဆုံးသတ်သော ထိုအမျိုးသမီး၏ စကားကြောင့် ပုထုဇဉ်ပီပီ အမျက်ထွက်သွားမိပြီး အေး

ရွှေတောင်အင်းနှင့်ရသနံမဂ္ဂဇင်း

ဆေးစွာပင် တုံ့ပြန်လိုက်မိသည်။

“စွဲလိုက်ပါ ခင်ဗျား။ ကိုယ့်အကြံပြုတဲ့ လူတွေကို မောင်ဆွေက ပြောတယ်လို့ တရားစွဲနိုင်ပါတယ်။ စွဲလိုက်ပါလို့”

လာရောက် ဆွေးနွေးရင်း ဥပါယ်တစ်မျှ မဟုတ်ဘဲ ဖြောင်ကျကျ ခြိမ်းခြောက်စကား ဆိုလာသော “မစန်း” အမည်ရှိ အမျိုးသမီးအား ထိုသို့ထိုနယ် တုံ့ပြန်လိုက်မိ၏။

မူခင်းသတင်း ထောက်တို့၏ ဘဝသည် တစ်ဖက်တွင် တရားဥပဒေနှင့် တစ်ဖက်တွင် ဒုစရိုက်သမားဟူသော ချောက်တွင်းနက်ကြီး နှစ်ခု အလယ်တည့်တည့် ကြိုးတန်းပေါ်တွင် ကလောင်တစ်ချောင်း၊ ကင်မရာတစ်လက်ဖြင့် အရဲစွန့် ဖြတ်သန်းကာ အများပြည်သူတို့ မူခင်းများနှင့် ပတ်သက်သော ဆောင်ရန်ရှောင်ရန် သင်ခန်းစာ ဗဟုသုတများရရှိစေရန် စေတနာ၊ ဝါသနာ၊ နှစ်နာမှုများစွာတို့ကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ၍ လျှောက်လှမ်းနေကြသော ကြိုးတန်း လမ်းလျှောက်သမားများ ဖြစ်၏။ ထိုအတွက် မလိုသူဒုစရိုက်သမားတို့က မူခင်းသတင်း

ထောက်များအား အမြဲတစ်စေ ခြိမ်းခြောက် ကြိမ်းမောင်းခြင်း ပြုကြ၏။ မတတ်နိုင်ပါချေ။ ဖြစ်ပွားပြီးသော ရာဇဝတ်မှုခင်းများ ချုပ်ငြိမ်းစေရေးနှင့် မဖြစ်ပွားသေးသော ရာဇဝတ် ပြစ်မှုများအား ကြိုတင်ကာကွယ် တားဆီးနိုင်ရေးအတွက် မူခင်းသတင်းထောက်ပီပီ အများပြည်သူဘက်မှရပ်တည်ကာ ဒုစရိုက်စိတ်ဓာတ်ရှိသူ မှန်သမျှကို ရဲဝံ့စွာဖော်ထုတ်တင်ပြရပေမည်။

“အစ်ကို ဂျာနယ်ထဲကို ထည့်လိုက်တာလား။ တရားရုံးက အမှုမစစ်ဆေးရသေးဘဲနဲ့ ဒီလိုမျိုးရေးလို့ ရသလား”

ထုံးစံအတိုင်း ဂျာနယ်ထဲ သတင်းပါလာပြီဆိုတော့ ကက်ကက်လန် ရန်မတွေ့ရုံ တမည်ပင်။ မစန်းဆိုသူ အမျိုးသမီးမှာ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ဒုတိယ တစ်ခေါက်ရောက်လာပြီး သတင်းရေးသားသူအား စုံစမ်းပါလေတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ထိုသို့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရမည်ကို သိလျက်နှင့်ပင် ဖြစ်ရပ်မှန်ပေါ် အခြေခံ၍ အများပြည်သူတို့ သင်ခန်းစာယူ၍ သတိပြု ဆင်ခြင်တွေးတော ရှောင်ရှားနိုင်ကြစေရန် ပညာ

ပေး သတင်းထုတ်ပြန်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလေ။

မိန်းကလေးတို့ အနေဖြင့် မြင်မြင်လေရာ ယောက်ျားသားတို့အပေါ် တိမ်းလွယ်၊ ညွတ်လွယ်၊ မပြုမိစေရေး မြင်မြင်သမျှကို မကြောက်မလန့်စေရေး ဆင်ခြင်သတိပြုသင့်သည် အတွက်လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားသားတို့ အနေဖြင့်လည်း တစ်အူတုံ့ဆင်း မိဘများမှ ပေါက်ဖွားသော မိမိ၏ ညီမများ အစ်မများ ထိုမိန်းကလေး နေရာ၌ တွေ့ကြုံခံစားရလျှင် မည်သို့ရှိမည်နည်းဟု ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ် ထားတတ်စေရန်လည်းကောင်း၊ ယခုဖြစ်ရပ်၌ ညအမှောင်တွင် အသက်ဘေးနှင့်ယှဉ်သော ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်၊ သွေးပျက်မတတ် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဘဝနှင့် ရင်းကာ ပေးဆပ်လိုက်ရသည့် ကြီးမားသောသင်ခန်းစာ အဖြစ်အပျက်သည် ကွင်းကွင်း ကွက်ကွက် သိသာလွန်းနေ၏။

“မိဒီယာတွေ ဝင်ပါလာတော့ ကျွန်မတို့ အတွက် ဆောင်ရွက်ရတာ အဆင်မပြေဘူးပေါ့”
မစန်းက မိဒီယာတွေ

ရတနာပျံ့နှံ့ရေးအဖွဲ့ရသံစုံပရိုဂရမ်

အပေါ်အပြစ်ဖို့ စကားဆိုလာပြန်

အမှန်တော့ မိဒီယာ
သည် သတင်းထုတ်ပြန်ရုံမျှ
အများပြည်သူတို့ကို
သိပညာ ဖြန့်ဝေရုံသာဖြစ်
ကြောင်း၊ တရားစီရင်ရေးနယ်
ဆယ်အား ဝင်ရောက် စွက်ဖက်
နှင်မရှို့ကြောင်း မစန်း တစ်
သောက် သိပင်သိသော်ငြား
သည်း မိမိ၏မောင်က တစ်ဖက်
သား မိန်းကလေးအပေါ် ညကြီး
မင်းကြီး အနိုင်အထက်ပြု နှိပ်
စက်ခဲ့၍ ဆေးရုံပေါ်ရောက်ခဲ့ရ
သည်ကို ကိုယ်တိုင်သွားရောက်
တွေ့ဆုံသိမြင်ခဲ့သော်လည်း ထို
စစ်စစ်ကို အမှောင်ချထားလိုမှု
ကြောင့် မိဒီယာသမားများဖြစ်
သော ကျွန်တော်တို့ အပေါ်
ချော့ကာတစ်လှည့် ခြောက်ကာ
တစ်မျိုး မာယာသုံး၍ ဟန့်တား
ခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။

မစန်းကား ထိုမျှနှင့်ရပ်
သွားပါချေ။ မြို့ပေါ် အာဏာ
နိုင်အဖွဲ့အစည်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ ထံ
လူကိုယ်တိုင်ဝင်ရောက်တွေ့ဆုံ
တိုင်ကြားခြင်း၊ ရန်ကုန်မြို့ရှိ မှု
ခင်းဂျာနယ်တိုက်နှင့် စာပေအဖွဲ့
အစည်းများ အပါအဝင် နိုင်ငံ
တော်အကြီးအကဲများ အထိပါ
တိုင်ကြားခြင်းများ မိမိစွမ်းသမျှ

မီးကုန်ယမ်းကုန်တိုင်ကြား တိုက်
ခိုက်မှုပြုခဲ့ပါလေ၏။

ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ မှုခင်း
ဂျာနယ်တိုက်ကလည်း ကျွန်
တော့်ထံသို့အကြောင်းပြန်ပါလေ
၏။ မင်းကို ဒီလိုပဲ တိုင်စာပို့
တယ်ကွ။ ငါတို့ဖြေရှင်းလိုက်ပါ
တယ်။

ကိုယ့်ဥမှ ကိုယ့်ဥဟု
အထင်ရှိကြသော အနီမိန်းမ
သားတို့မှာ တစ်နေ့သောအခါ
တယ်လီဖုန်းဖြင့် ကျွန်တော့်ထံ
ဆက်သွယ် ရန်တွေ့ပြန်ပါ၏။

ကျွန်မ ရန်ကုန်က
ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပါ။ အဲဒီကလေး
ကိုမျိုးကျော်ဟာ ကျွန်မရဲ့
ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လာလုပ်သွား
တာပါ။ အဲဒီကလေး အကြောင်း
ဘယ်လောက်သိလို့ ဒီလိုရေးရ
တာလဲ အဲဒီကလေးအကြောင်း
ကျွန်မတို့ အသိဆုံးပါ။

ကိုယ့်“ဥ”မှ ကိုယ့်
“ဥ”ဆိုသော အမျိုးသမီးတစ်
ယောက် ထပ်တိုးပြန်ပါလေပြီ။
ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်အချဉ်
ပေါက်လာသဖြင့်-

“ခင်ဗျားနဲ့ မောင်မျိုး
ကျော် ဘာတော်သလဲ၊ ဘယ်
လို တော်သလဲ”

“ဘာမှတော့ မတော်
ပါဘူး”

“ဘာမှမတော်ရင် ဘာ
မှ မပြောနဲ့၊ ခင်ဗျားမိန်းမသား
တစ်ယောက်အနေနဲ့ မိန်းမချင်း
ကိုယ်ချင်းစာပြီး အဲဒီနေ့ ည
ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး နေရာ
မှာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေပြီး
ခင်ဗျားကို အခြား ယောက်ျား
တစ်ယောက်က အဲဒီလိုပြုမှုမယ်
ဆိုရင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုခံစားရ
မလဲ။ ခင်ဗျားစဉ်းစား- ဒါပဲ”

ကျွန်တော် စိတ်ဆိုး
မာန်ဆိုးနှင့် ဖုန်းကို တစ်ဖက်
သတ် ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

“သမီး နောက်တစ်ခါ
ဖေဖေနာမည်နဲ့ ဖုန်းတွေလာရင်
ဘယ်သူခေါ်ခေါ် ဖုန်းမှားနေပါ
တယ် ပြောလိုက်”

အနာပေါ် တုတ်ကျ
ခြင်းထက် တုတ်က အနာပေါ်
မကျရဘဲ တုတ်ပေါ်သို့ အနာ
များ ကျကျလာသည့် အဖြစ်အ
ပျက်ကား ဤလူ့လောက၌
ကိုယ့်“ဥ”မှ ကိုယ့်“ဥ”ဟူသော
လူစားများအတွက် ရှိနေဦးမည်
သာတည်း။

မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

စိုးရိမ်ပူဆွေးရသော အချစ်

ကျော်သန်းစံ

ချစ်ခြင်းကို မဖွဲ့ရာ၊ ချစ်ခြင်းမှ စိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်ပေါ်၏။ ချစ်ခြင်းမှ ကြောက်ခြင်းဖြစ်ပေါ်၏။ ချစ်ခြင်းမှ တင်းလွတ်သောသူအား အဘယ်မှာလျှင် စိုးရိမ်ခြင်းကြောက်ခြင်းသည်ရှိတော့ အံ့နည်းဟု မေ့မေ့တတ်သကဲ့သို့သည်။

ခွေးတောင်သံကြားတိုင်း ထရံပေါက်မှ မြသီချောင်း ချောင်းကြည့်ရတာအတော့၊ ထာသည်း အိပ်ရှေ့တ ခွေးတောင်သံကြားနေရ ပြန်ပြီ။ အခုတော့ မြသီ ဓာတ် မြန်ရောက်လာပြန်ပြီ။ အခုလို ရောက်လာခြင်းကို မြသီမကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ ရန်ကုန်မှ လူများလိုက်လာမည် ဟု ယူဆသိနေသည်။ ဓာတ် မြန်ရောက်လာခြင်းသည်။ တောင်းသောအမှုထို ပြုပြီး မြန်လာသည် မတုတ်။ တရားဝင်ဒေအာရ ခွင်မလွတ်နိုင်သော ဖြစ်မှုကို ပြုမိ၍ ခေတ္တ တိမ်းရှောင်လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ရှုလောကီ ဗုဒ္ဓအဖွဲ့ ရသေ့မဂ္ဂဇာတ်

ကိုယ်အကြောင်းကို အသိမ
ဆဲလေ။ အဖေနှင့်အမေညီအစ်ကိုမောင်နှ
မများကိုလည်း ယောက်ျားနှင့် စကားများ
ထားသည်ဟုသာ ပြောထားသည်။ လူသည်
တစ်ခါတစ်ရံ အမှန်တရားကို ထုတ်ဖော်ပြ
ရန် ဝန်လေးနေတတ်သည်။ တရားဥပဒေ
နှင့် ဝတ်သတ်နေသဖြင့် ဝိညာဉ် ဝန်လေးနေ
သည်။

ယခုလည်း မြသီသည် အိမ်ထဲ
မှ အပြင်မထွက်ဘဲ အိမ်ထဲမှာအောင်နေ
ခဲ့သည်မှာ ရွာကိုးရောက်တည်းကသုံးရက်
ရှိ နေပြီဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းများ ရောက်
လာလျှင်လည်း နေထောင်တူသာ အကြောင်း
ပြော အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်နေခဲ့ရသည်။
မြသီသည် ထုံးစံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပြေး
သွားချင် စိတ်ထင်နေသည်။ မြသီထည့်စိတ်
၏ ထျဉ်းကျပ်မှုနှင့်အတူ အတွေးများတ
သွနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များ
ဆီသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် ထည်းတူး ဖောင်
ကြီးထားပေါ်မှာ သူ့ကို စတင် တွေ့ခဲ့ရသည်။
သူ့ဆိုသည်မှာ ကိုကျော်စွာဝင် ဖြစ်သည်။
မြသီသည် ထားပေါ်၌ နှာခေါင်းသွေးလျှံ
နေသည်။ မြသီ အင်္ကျီနှင့်ထဘီမှာ သွေးတွေ
မြင်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ ဘေးထ လူများ
ထုပ်ထုပ်ရှားရှားဖြစ်နေကြသည်။

သူငယ်ချင်း လှပေနှင့် ဘုတ်ဆုံ

မတို့တ သွေးမထွက်အောင် ပြုလုပ်ကြသော်
လည်း အချည်းနှီးပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ ကားခေါင်းခန်းတွင်
ထိုင်နေသော ကိုကျော်စွာ ရောက်ချလာ
သည်။

“ဘာဖြစ်ကြလို့လဲရာ”

“နှာခေါင်းတ သွေးလျှံလို့ပါ”

“ဪ... ဒီလိုဆို တွန့်တော်
ရေခဲဘူးထဲမှာ ရေခဲတွေပါတယ်။ နည်း
နည်းယူပြီး ခေါင်းပေါ်တင်လိုက်ပါလား”

ပြောပြောဆိုဆို သူ ရေခဲဘူး
ထူထူပြီး လက်ကိုင်ဝတ်ထည်ထား ခေါင်း
ပေါ်မှာ တင်ပေးသည်။ အကြင်နာက စ
တယ်ဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်မှာပါ။ ခင်မင်မှုကို
အခွင့်ကောင်းထူထပ်သော ကိုကျော်စွာက
မြသီတို့ ရွာကို မကြာခဏရောက်လာတတ်
သည်။

သူက အစိုးရအရာရှိ တစ်ဦး
ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း အခု အလုပ်ကိစ္စနဲ့
ဒီမှာကို လာခဲ့ရကြောင်း ပြောပြသည်။
မြသီက ရုပ်ရည်ချောမော၍ အကြင်နာ
ပိုသည် အရာရှိတလေး ကိုကျော်စွာကို
စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။

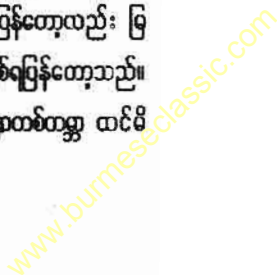
မျှော်လေတိုင်း မောရတဲ့ အ
လုပ်ကို ဘာလို့များ၊ မိန်းမတွေရဲ့ အလုပ်
ရယ်လို့ သတ်မှတ်ကြသလဲ သေဘူးနော်။
အခုတော့ မြသီမျှော်ရလေပြီမဟုတ်လား။
မျှော်ရရန်များလာတော့ဝင်ဝန်းလာရပြီလေ။

တစ်နေ့တွင် သူနှင့်လူကြီးနှစ်
ယောက် ရောက်လာကြပါသည်။ အဖေနှင့်
အမေထံ မြသီအား သူ နှစ်သက်နေပါ
တယ်။ မိသားစုဘေးပိပိ တောင်းရမ်းယူ
လိုပါကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက် ကို
တစ်ခါတည်းပေးစားပါရန် စိတစဉ်ကာ
စွင့်ပြောပါသည်။ မြသီက မဆွတ်ခင်ထ
ညွတ်ချင်နေပြီ။ အလိုလိုခေါင်းညိတ်ပြီး
သားဖြစ်နေသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်ထံ ရေစစ်
ပေးစားပြီး နှစ်ရက်ထားကြာတော့ ရန်ကုန်
ကိုပြောင်းရမယ်ဟု ပြောလာသည်။ မြသီ
ကိုလည်း ဆွေပြု မှီမပြုခေါ်သွား ချင်တယ်ဟု
အဖေနှင့်အမေတို့ ဝန်ကြားပြောဆိုလာပါ
တော့သည်။

လူကြီးဆန်ပြီး ရည်မှန်လှသော
ကိုကျော်စွာကို အကြောင်းမဲ့ ထုံကြည်နေပါ
သည်။ မြသီ အလုပ်လုပ်၍ ရထားသော ရွှေ
ဆွဲကြိုးနှင့် လက်စွပ်ကလေးအပြင် အမေ
အပျိုဘဝက ဝတ်ဆင်ခဲ့သော ရွှေခွင်းဆီ
လက်ကောက်ကလေးတစ်ရပ်ကိုပါ အမေ
ချွေးခံအင်္ကျီထဲမှ ထုတ်ပေးပါသည်။

အပေထ မျက်ရည်လေးတစ်စင်း
စမ်းဖြင့် လိပ်လိပ်စာစာနေရန် မှာကြား
နေပြန်သည်။ ထောတန်းတန်ခဲ မျက်ရည်ကျ
နေသော ဇာင်ကို မြင်ရပြန်တော့လည်း မြ
သီ ရင်မှာချေတင်ထဲ ဖြစ်ရပြန်တော့သည်။
ချစ်သူမျက်နှာတစ်ကမ္ဘာ ထင်မိ

ခဲ့သော မြသီသည် မိဘမေတ္တာကြားမှ ကို ကျော်စွာ၏ မေတ္တာရိပ်၌ ခိုလှုံရတော့မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်။ ရောက်လာပြီး မိသားစု (၉)ယောက်ရှိသည် အိမ်ကျဉ်းကျဉ်းက လေးထဲမှာ နေရတော့သည်။ ရောက်စတော့ မိသားစု အားလုံးက ဝမ်းပန်းတဘာ ကြိုဆို ကြပါသည်။ သုံးလလောက် ကြာတော့ မ ကြည်ဖြူကြတော့ပေ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြသီအိမ်မှာပါလာသည့် လက်ဝတ်လက်စား ရွှေငွေ တွေ ကုန်သွားပြီလေ။ ကိုယ်တော်ချောက လည်း ရုံးက အပြစ်ပေးခံရသဖြင့် ရုံးမတက် ရတော့ဘူးဟုပြောသည်။ ကြာတော့ သူတို့ အကြောင်းတွေကို အတုနသိလာရသည်။ ကိုယ်တော်ချောက ဘာမှ အလုပ်မရှိဘူး။ ရှိချင်ယောင်ဆောင်ကာ မြသီရဲ့ မေတ္တာကို မလိုမတတ်နဲ့ အရယူခဲ့ခြင်းပင်။

သူ့အိမ်နှင့် အဆင်မပြေသည့် ကြားထဲမှာ ကိုကျော်စွာက ညနေအိမ်ပြန် လာတိုင်း မူးလာတတ်သေးသည်။ အခုတ လော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်ခြေရှုပ်နေသည့် အကြောင်းကြားနေရပြန်သည်။ မဟုတ်ပါ စေနဲ့။ အရက်ပဲ သောက်တတ်တာပဲလို့ မြသီ ဆုတောင်းနေမိသည်။

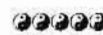
မြသီ ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ပါ။ တစ်နေ့တွင် ကိုကျော်စွာနှင့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာကြ သည်။ မြသီကို သူ့ညီမဟုဆိုကာ မိတ်ဆက်

လေးနေသည်။

မှန်သာ ဝေစားမယ်။ လင်ကို တော့ ဝေမစားနိုင်ဘူးဆိုတဲ့အတိုင်း စိတ် မတောင်း ဖြစ်ရပါသည်။ ကိုကျော်စွာကို ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။ ကိုကျော်စွာကို ရုပ် ကလေးသနားကစားနဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဘယ်လောက်များလိမ့်ဦးမည် မသိဟု စိတ်ထဲမှာ တွေးနေမိပါသည်။

သည်အတိုင်းသာ ဆိုလျှင် ခက် ရချေတော့မယ်။ မြသီမှာ ပစ္စည်းလည်းဆုံး လူလည်းဆုံးနဲ့ အရုံးကြီးရုံးခွဲရလေပြီဟု ငိုခဲ့ရလေသည်။ ဒါကြောင့် မြသီ စိတ်ခုံးခုံးချ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ကိုကျော်စွာကို ပြတ်စဲရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချနေမိသည်။

သည်နေ့ မြသီ တစ်သက်မမေ့ ပါ။ ကိုကျော်စွာက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ခေါ်လာသည်။ အို မပြောချင်ပါဘူး။ သူတို့ နှစ်ယောက် အိပ်ခန်းထဲမှာ နှစ်ပါးသွား နေလိုက်ကြတာ ကိုယ့်မယား တစ်ယောက် လုံးကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်လောက်အောင် အပျော်ကျူးနေကြသည်။ လူ့ဘီလူးကို မြသီခွင့်မလွတ်နိုင်တော့ပါ။ ကိုကျော်စွာကို သတ်ပြီး ပစ္စည်းအနည်းအကျဉ်း ယူကာ မြသီရွာသို့ တစ်ချိုးတည်း ထွက်ပြေးလာခဲ့ ပါတော့သည်။

မြသီ၏ အတိတ်မှ အဖွေးတို့ သည် ပစ္စုပ္ပန်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ

သည်။ ရုပ်ကချောသလောက် မိန်းကလေး တွေကို လှည့်စားလိမ့်ညာတတ်သောသူတို့ လူပြည်၌ အရှင်မထားခဲ့သည်ကို မြသီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူနေမိသည်။

သို့သော်လည်း တရား ဥပဒေ အရ ခွင့်မလွတ်နိုင်သော ပြုမူချက်ကြောင့် သာ မြသီ ရှောင်တိမ်းနေရသည်။ ပြေး၍ လွတ်ရိုးထုံးစံမရှိသော ရာဇဝတ်သားအား မြသီ ကြောက်နေမိသည်။

ခွေးဟောင်သံကြားတိုင်း ထရံ ပေါက်မှ မြသီ ချောင်း ချောင်းကြည့်ရတာ အမော။ အခုလည်း အိမ်ရှေ့မှ ခွေးဟောင် သံများ ကြားနေရပါသည်။ မြသီ ထရံ ပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ မျက်လုံး များပြာဝေသွားသည်။ ရင်ထဲကလည်း တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ ရင်ခုန်နေသည်။

သူမြင်တွေ့နေရသော မြင်ကွင်း သည် သူ့အတွက် အန္တရာယ်ချောက် နှုတ် ခမ်းရောက် မည် အခြေအနေဖြစ်သည်။ အ ကြောက်ကြီးသော စိတ်နှင့် “နောင်တ” သည် သူ့အား ဝါးမျိုမည်အခြေအနေပင် ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းဆီမှ မျက်ရည်ထုံ သည်လည်း တွေ့တွေ့ကျနေသည်။

မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဆို လျှင် ရပ်ရွာလူကြီးများနှင့်အတူ ရဲတပ်စု ဝင်များသည် သူ့အိမ်သို့ တန်းတန်း မတ်မတ် လာနေသည့် မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ဖြစ်လေတော့သတည်း။ ကျော်သန်း

ဒေါသကုမာရ လှနောင်

ကိုကိုလှ - ကမာမြေ

အမေ စနေနေ့ နောက် ဆုံးထားပြီး အမြန် ရောက်အောင်လာပါ။ အရေးကြီး မိန်းကလေး မိဘနှင့် စကားပြောရမည်။ အဖေကို မခေါ်ခဲ့နဲ့ ..

လှနောင်

သားဆီက တစ်ချက်လွတ်အမိန့်ရောက်လာသည်။ စာမရေးဘဲကြေးနန်းပို့သည်။ စာရေးလျှင် အမေမှ မဖတ်တတ်တာ။ သည်တော့ ဘယ်တော့မှ စာရေးလေ့မရှိဘဲ သားအမိတွေ့လျှင် မျိုးလင်းက စကား ထိုင်ပြောသည်။ အမေမှာ သားသမီးလေးယောက်ရှိသည်။ အလတ်သမီး နှစ်ယောက်၊ အကြီးဆုံးနှင့် အငယ်ဆုံးက သားလေးတွေ ဖြစ်သည်။

ရွှေတောင်အောင်မြင်ရေးအဖွဲ့ဝင်များ

အမေ ငယ်ငယ်က ကျောင်းမနေသည်မှာ ဆရာက နှိပ်သဖြင့် စိတ်ဆိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆရာက ပြန်ချော့၍ မရဘဲ ဆရာ့ကိုမခေါ်ဘူးဟု ဆတိပြတ်ပြောခဲ့သည်။ သည် ဆရာအောင်မြင်က ပြိုင်ဘက် ဘဝသည်။ စိန်ပေါကျောင်းထွက် နှစ်ဆင်ကောလိပ်နေတုန်း စစ် ဖြစ်၍ တော်လှန်ရေးထဲပါခဲ့ သည်။ နောက်တပ်က ထွက်၍ ကျောင်းဆရာလုပ်တော့ မြို့မ အထက်တန်းကျောင်းအုပ် တာ နေ ပေးပေးမယ့်၊ မလိုချင်ဘူး။ နေထမ်းပြပဲ လုပ်မယ်၊ ငါ့ရွာက ဆူငယ်တွေပဲ စာတတ်အောင် ငါ ဆင်ပေးမယ်ဟု ဆိုသည်။

ဆရာအောင်မြင် ဆို သူ့ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိတွေက ငါ ကြောက်ပြီး မြေအောက် ဆက်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်တွေ ထံလေးစားသည်။ အလယ်တန်း ကျောင်းသွားတက်ပြီး အထက် တန်းကျောင်း ပန်းတနော်မှာ သွားသင်ရသည်။ မကြာခင် ရွာ မှ အထက်တန်းကျောင်း ဖြစ် တာသည်။ အားလုံး အင်္ဂလိပ် စာထူးချွန်အောင် သင်ပေးသည်။

ဆရာ ကျောင်းအုပ်ဘဝက အငြိမ်းစားယူတော့ ဘုန်းကြီးဝတ် ပြီး ရွာထဲက ကလေးတိုင်း ကျောင်းမတက်၍မရ၊ တစ်ရွာလုံး မှာ စာမတတ်သူဆို၍ အမေတစ် ယောက်တည်း။ လူချစ်လူခင်များ သော ဆရာ့ကို မုန်းသူ အမေ တစ်ယောက်တည်း။

“စာတတ်မှ မဟုတ်ဘူး ချမ်းသာအောင် လုပ်ပြမယ်”

အမေ အရွယ်ရောက် တော့ ပန်းတနော်မှာ ဖျာတက် ရောင်းရင်း ရန်ကုန်မှာ အခြေချ သည်။ အိမ်ထောင်ကျတော့ ရန်ကုန်မှာနေသော စက်ဆရာ ပုသိမ်သာ။ ရန်ကုန်ရောက်က တည်းက ဟံသာဝတီကနေ မြောက်ဥက္ကလာမှာ အိမ်ဝယ်ပြီး ဈေးပဲရောင်းသည်။ ဖျာရောင်း ရာမှ ပလတ်စတစ်ဆိုင်ဖွင့်၊ အ ထည်အလိပ်ဆိုင်ဖွင့်၊ ဈေးထဲမှာ ဆိုင်ခန်း ရရှိခဲ့သည်။

အလုပ်ထဲမှာ ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်သူတို့နှင့် ဆက်နွယ် ကာ အထည်လပေး ကြွေးစနစ် နှင့် ရောင်းသည်။ စာမတတ် သဖြင့် စာရင်းမမှတ်၊ ခေါင်းကို ကွန်ပျူတာလို အသုံးပြု၊ ဘဝ

နှင့် ပတ်သက်သော အချက် အ လက်တွေစုဆောင်းသည်။ တွက် ကိန်း မမှားစေရ။

‘ငါစာမတတ်လို့ မျက် လုံးကန်းတယ်၊ ငါ့သားသမီးတွေ သူတကာထက် မျက်လုံးကျယ် စေရမယ်’

ကလေးတွေ စာမေးပွဲ ကျလျှင် အမေငိုပွဲဆင်သည်။ သားတို့ သမီးတို့ လိုတာပြော၊ ပျော်ပျော်နေကြ၊ ပညာတော် အောင်ကြိုးစား၊ အကုန်ဘွဲ့ရမှ ကျေနပ်နိုင်မယ် ဆိုတာက အမေ့ အာသီသ၊ ယောက်ျားက အ သောက်အစားမက်၊ အပေါင်း အသင်းများတော့ ...

“မင်းလခ အိမ်မပေးနဲ့ ငါမှာတဲ့ ပစ္စည်းလဲ တစ်ပြားမှ မဖြုန်းနဲ့၊ ငါ့သားသမီးတွေ သင် ဖို့”

ဟု အတိအလင်းပြော သည်။

သားကြီး ဆယ်တန်း ရောက်တော့ လင်မယားရန်ဖြစ် ပြီး၊ မပေါင်းဟု ယတိပြတ် ကွာ ရှင်းသော် ..

“မပေါင်းရင် နေပါ၊ အိမ်မှာပဲ မောင်နှမလို နေပါမယ်

ရွှေထောင်ရွှေအင်းရသံစုံစုစင်း

ငါပျော်သလို နေပါရစေ၊ သား သမီးကို မခွဲပါစေနဲ့”

ဟု ဆိုသည်။

ဖခင်အနေဖြင့် သား သမီးကို အချစ်ပိုမည်။ ဒါပေမယ့် စက်ဆရာလခ အငယ်တန်း စာရေးထက်ပင် များကာ ဖိုမင် လစာ၊ ရုံးအုပ်လစာထက် များ သည်။ ရုံးပိတ်ရက် ဟိုက လာ ခေါ် သည်ကလာခေါ် တစ်ရက် နှစ်ရက်နှင့် သုံးလေးရာရသည်။ ရသမျှ အကုန်ဖြုန်းတာ အရပ် သိသည်။

“ငါမနေနိုင်လို့ လင်ယူ တာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့သားသမီး ငါ လုပ်ကျွေးနိုင်တယ်။ လင်လုပ်စာ မှီခိုနေတဲ့ မိန်းမစား မဟုတ်ဘူး”

ဟု အတိအလင်း ပြော သည်။

လင်စိတ်သာ မရှိပေ မယ့် လင်ကို အစ်ကိုလိုပဲ ကျွေး သည်။ နေမကောင်းတိုင်း ပြုစု ပေးသည်။ အကုန်အကျခံ မပြု စုလျှင် ဒုက္ခဖြစ်သွားနိုင်သည်။

အရက်ဆက်သောက် ပါဆိုတော့ မသောက်ဘဲနေ သည်။ ငါဆက်ဆက် သောက် ရင် မြန်မြန်သေမယ်ဟု ဆိုသည်။

ကျန်းမာရေး၊ မကောင်း အရက် မသောက်တော့ အပေါင်းအသင်း တွေ ရှားပါးသွားသည်။ ခေတ် ဟောင်းအငြိမ်းစား လစာသုံးရာ။ ခုတော့ သားသမီး လေးယောက်၊ အကြီးတွေ ဘွဲ့ ရသည်။ အငယ်ကောင် ဂျစ်တူး က ဆိုင်ထိုင်၊ ပညာစုံရုံမက ကြင် ယာပါ ရှာပေးသည်။ မြေးတွေ ပါ လုပ်ကျွေးနိုင်သည်။ လေး ယောက်အနက် သုံးယောက်က အိမ်ထောင်ကျပြီး အတူနေ မြေး တွေကိုပဲ ချစ်နေရသည်။ အကြီး ကောင် ခုနှစ်ပဲ ဘွဲ့ရမှ ဆက် ကျောင်းတက်ပြီး ဒုရဲအုပ်စလုပ် ရတော့ မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး အ လုပ်ထဲတွင် စိတ်တိုခက်ထန် မာန်ကြီးသမျှ ဆိုင်ရာက သ ဘောကျသည်။

ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း ရဲ များ ရာထူးတိုးသည်။ အမေတို့ ခေတ် အခေါ်အဝေါ်ဆိုင်ရာ ရဲ ဝန်းရာထူးသာဖြင့်ပြီး မိန်းမမယူ သဖြင့် တပူပူတဆူဆူ လုပ်ရ သည်။ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်တယ်၊ ကလပ်မှာပဲ နေမယ်၊ သောက် မယ်၊ စားမယ်၊ ပျော်မယ်၊ ပါး မယ်၊ သီချင်းဆိုတတ်သည်။

အသက်လေးဆယ် ပြည့်၍ မင်း မိန်းမမယူရင် ငါသားမတော်ချင် ဘူး။ မင်းအတွက် ပူပန်မနေနိုင် ဘူးဟု ရာဇသံပေးသည်။ မိန်းမ တွေကို ငါနှင့်မတန်ဟု အထင် သေးတာ မခံနိုင်၊ ပြီးတော့ ပန် ကာ့ထိပ်သီး အလှမယ်လောက် မှ အပျော်မယားထားသည်မှာ ရောဂါရလျှင် ဘယ်နှယ့်လုပ် မတုံး ..

“အမေ စိတ်အေး အောင် အိမ်ထောင်ပြုပါ ကိုကို”

ညီမတွေက ဝိုင်းတောင် ပန်သည်။ ညီမတစ်ယောက်၏ ခင်ပွန်းက လုပ်ငန်းပိုင်းရှင် လူချမ်း သာ၊ အိမ်မှာအတူလာနေတော့

“ဒရိုင်ဘာ မထားနိုင် ဘူး၊ ထွန်းဝင်းမောင်း”

ဟု အငယ်ကောင်ကို မောင်းခိုင်းသည်။

ဈေးထဲမှာ ထိုင်မနေ ချင်တော့ အငယ်ကောင် အိမ် ကားမောင်းရင်း၊ တစ်နေ့လေးငါး ရာ ဈေးသုံးရှာသည်။ တစ် ထောင်လောက်ရလျှင် အပေါင်း အသင်းကို လေးငါးရာ ပေးရ သည်။

မိသားစု ဦးပွားရေး

ကောင်းပြီး ကလေးတွေက
 ထွန်းမာရေးမကောင်းသော ဘိုး
 အေကို ပျော်တော်ဆက်ရင်း
 အရက်သမားမောင်ကို အသက်
 ချည်စေသည်။ အမေအသက်
 မြောက်ဆယ်ကျော်ပြီ၊ စီးပွားရေး
 ထုပ်ငန်းတွေ ဘရိတ်အုပ်၍မရ
 သည်အထိ ရပ်ရေးရွာရေး၊ ဘာ
 သာရေး၊ လူမှုရေးတွင် နေရာ
 ထကာ အမေမြကြည်မပါလျှင်
 မပြီး၊ ဆက်တိုက်နှစ်စဉ် ရှင်ပြု၊
 ဗွင်းခံပွဲ ဒကာခံသော အမေ
 မြကြည်ဘဝက ပဉ္စင်းဒကာ မယ်
 တော်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ တစ်
 နှစ် သုံးသောင်းကစ၍ လှူခဲ့
 သည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်တော့ နှစ်
 စဉ် သုံးသိန်းလောက် ဖြစ်လာ
 သည်။ တောက ဆွေမျိုးမိတ်
 သင်္ဂဟတွေ ဆေးရုံတက်လိုလျှင်
 မြောက်ဥက္ကလာပဆေးရုံ တပ်
 ပေးသည်။ ဆေးဖိုးစရိတ် တာဝန်
 ယူပေးသည်။ တတ်နိုင်သူများ
 အား နှုတ်၏ဆောင်မခြင်းသာ
 လက်ခံသည်။ ဒုက္ခပေးသလို မ
 လုပ်ဘဲ ကျေးဇူးတင်သည်။

မိသားဟု စားဝတ်နေ
 ရေးအတွက် ပုန်စရာမလို၊ ပြည့်
 စုံတော့ လှူသင့်သမျှ လှူပစ်

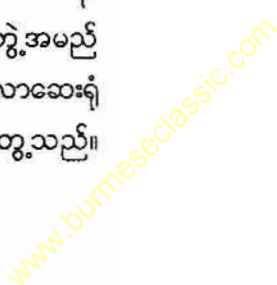
သည်။ သေသွားလျှင် ကိုယ့်
 နောက်ပါမှာမှမဟုတ်တာ၊ ဘယ်
 ဘက်က တစ်ဆုပ်ကျဲလျှင် ညာ
 ဘက်က နှစ်ဆုပ်ဝင်သည်။ သဗ္ဗ
 ဒါနံ၊ ဓမ္မဒါနံ၊ ဇိနာတိ နှစ်တိုင်း
 ပဋိကတ်သုံးပုံလှူသည်။ နောက်
 ဘဝ စာတတ်သူဖြစ်ရပါလို၏ဟု
 ဆုတောင်းသည်။ အမေ မယ်
 တော်ကြီး စာမတတ်၊ စာပေ
 ဗဟုသုတက မကြွယ်၊ သို့သော်
 ပြောထိုက်တာပြော၍ လုပ်ထိုက်
 တာလုပ်သည်။ အနံညာတ ခပ်
 အအဟု မထင်လေနှင့်။ လူမစွမ်း
 နတ်မ အမျိုးအစားလာပြီး က
 လိမ်ကကျစ်လုပ်မည် မကြံနှင့်၊
 သူတစ်ပါးပေါ် မတရားသဖြင့်
 အမှားတစ်စီမျှမရှိ။ မဟုတ်တာ
 မလုပ်၊ မိမိအပေါ် မမှန်ကန်လျှင်
 သည်းခံသင့်မှ ခံသည်။ ပေါင်း
 သင်းသူကိုသာ ပေါင်း၍ ခင်မင်
 သင့်သူကို ခင်မင်သည်။

ဥက္ကလာ တည်စကပင်
 ရောက်ရာ ဝင်ငွေနှင့် တင့်တယ်
 စွာနေသည်။ စီးပွားဖြစ်လာ
 တော့ တစ်ထပ်အိမ်ကို နှစ်ထပ်
 အိမ် ပြင်ဆောက်တာကလွဲ၍
 သမီးနှင့် သမက်တို့အား အိမ်
 ရှေ့မှာထားသည်ပင်။

“ငါ့ဟာ မဟုတ်ဘူး”
 အမြဲ ရှင်းတမ်း ထုတ်
 နေရသည်။ ဂုဏ်တက်ရမှာတော့
 ရှက်သည်။ ဘဝကို မေ့ပစ်ပါ၊
 သမီးအငယ်က ဆရာဝန်ချင်း
 ညားပြီး နယ်မှသာနေရသည်။
 မန္တလေးမှာ မောင်နှမလည်း ပြန်
 ဆုံရော ...

“ကိုကို မိန်းမ ယူရ
 မယ်”

ဖြစ်တော့သည်။ ပညာ
 တတ် အရာရှိ လူချမ်းသာထဲက
 မိန်းမချော အလိမ္မာ အိမ်ပါ ရွှေ
 မန်းသူကို ခရိုင်ရဲဝန်မင်း ငြင်း
 ချက်ထုတ်၍ မရဖြစ်လာသည်။
 အမေပေးစားရင် ယူ
 မည်ဆိုတော့ အမေ့ဆီ ရွှေပေ
 လွှာ စာချွန်တော် မဟုတ်ဘဲ
 ရာဇာသံပို့သည်။ အမေက လာ
 မကြည့်၊ မပေးစားလျှင် မယူဟု
 ယတိပြတ် ပြောသည်။ သား
 သမီးချင်းပင် ဗိုလ်ကရက် ဆန်
 ချင်သော သားသမီးအလိမ္မာ
 တုံးကြီးထံ ချက်ချင်းမန္တလေး
 ထသွားမည်ပြုမှ ရွာက ဆရာ
 ဘုန်းကြီးအောင်မြင့် ဘွဲ့အမည်
 ဦးပဏ္ဍဝ မြောက်ဥက္ကလာဆေးရုံ
 ရောက်လာကာ ခေါ်တွေ့သည်။

“သမီးမြကြည် ဆရာ ဘုန်းကြီးကို စိတ်ဆိုးတုန်းပဲ လား”

“မေးရက်လိုက်တာ ဘုန်းဘုန်းရယ်၊ ဘုန်းဘုန်း ကြောင့် သမီးချမ်းသာလာပြီး သားသမီးတွေ ပညာတတ် အောင် သင်ပေးနိုင်ခဲ့တာ ဘုန်း ဘုန်းသာ သမီးရဲ့ ကျေးဇူးရှင် အဖြစ် မှတ်သားထားပြီးသား တွေ့ရမှာ ကြောက်လို့သာ မတွေ့ တာပါဘုရား ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အိမ်... သိတယ်၊ လူ မရောက်ပေမယ့် နှစ်စဉ် ဝါဆို သင်္ကန်းနဲ့ ကထိန်သင်္ကန်းရောက် နေတယ်၊ လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုလိုက် အပုံလိုက် ရောက်နေတာ ငါသင် ပေးလို့ မဟာပညာကျော်ဝင်း တွေး ဘာဖြစ်နေလဲ၊ လင်မယား ကွဲ ကလေးတွေဆင်းရဲ၊ သူလဲ အရာရှိလုပ်ပြီး ရုံးအိပ်ရုံးစား ကလေးကလပ်နေတာ၊ မယား နဲ့ သားသမီးကို တိုက်တစ်လုံး ဆောက်ပေးရုံနဲ့ တာဝန်ကျေပြီ သဘောထားတဲ့လူမိုက်၊ လက်ဝဲ သမား ဆရာတင်ပြီး ဆင်းရဲလို့ မလှူဒါန်းနိုင်ဖြစ်နေတာ ကောင်း

သေးလား”

မယ်တော်ကြီးနှင့် မောင်နှမဝမ်းကွဲ ပညာတော်ပြီး မာနခဲသူကြီးသမီးနှင့် ညားပြီး နိုင်ငံခြားသွားရကတည်းက ပစ် ထားသည်။ မယားနှင့် မျက်နှာ ချင်း မဆိုင်ဘဲ အရက်သာ သောက်နေသည်။ သူကြီးသမီး မာနကို အပြီးစီးခဝါမချနိုင်တော့ ကိုယ်ပဲ လက်မှိုင်ချရသည်။

“ငါဒီမှာပဲ သေမယ်၊ သမီးပဲ သဂြိုဟ်ပစ်၊ ဆင်းရဲရတဲ့ ရွာသားတွေ ဘုန်းကြီးသေမှ ရွာ ကျေမှ မျိုးမဖြတ်စေချင်လို့ တမင် သမီးဆီ ထွက်လာတာ”

“သမီးကို ဘုန်းဘုန်း အချစ်ဆုံး၊ သမီးအတော်ဆုံးလို့ ဘုန်းဘုန်း သတ်မှတ်တာ သိပါ တယ်။ နောက်ဆုံးသမီးအစွမ်း ကုန် ပြုစုပါရစေ ဘုန်းဘုန်း မသေစေရပါဘူး”

“ငါ့ကို ကြည်ညိုရင် ဆေးမကုနဲ့၊ ပြီးငွေရတဲ့ ဘဝမှာ ငါ့အသက်မရှိချင်ဘူး၊ ကျေးလက် က ဆင်းရဲသားတွေ ဖြစ်ပုံငါမမြင် ချင်လို့ မြန်မြန်သေချင်တယ်၊ ငါ့ စကားနားထောင်၊ ငါ့သမီး မျက်စိအောက် နက်ဖြန်ခါ ဝိညာဉ်

ချုပ်မယ်”

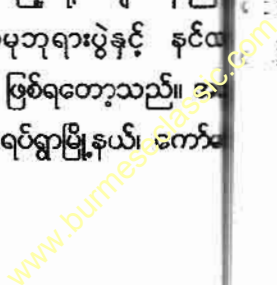
တားမရ၊ စိတ်နိုင်သေ ဘုန်းတော်ကြီး၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းအောင် သော ဘုန်းတော်ကြီး တကယ် အသက်ရှည်သွားသည်။ သုံးရက် နှင့် သဂြိုဟ်မည့်ကိစ္စ ရွာက လူ ကန်တော့ရုံမဟုတ်၊ ဘုန်းကြီး ပျံ့ပွဲပြုခွင့်တောင်းသည်။ မြို့နယ် ကလည်း

“ဘာမဟုတ်တာ၊ မတော်ကြီး၊ ခမည်းတော်ကို ဒီ သာမန်ကာလှုံကာ ဘယ်ပြီနဲ့ မလဲ”

ဟု ဆိုသည်။

အခမ်းအနားနှင့် အန္တိမသဘင် ဆင်ယင်တော့ မေ ပစ်ထား၍ မရ၍ ပရိသတ် မက အရာရှိကြီးတွေ၊ တော်ဝန် ရေး၊ ရဲဘော်ဟောင်းတွေ ကျောင်းနေဖက်တွေအားလုံး လာကန်တော့သည်။ ညှစ် ယေဉ်ကျား ညှစ်ခွဲလုပ်သည်

အငြိမ်း၊ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယို ခွေ ညလုံးပေါက်ဖြေဖျော်စေ လုပ်၍ ညှစ်ခွဲ၊ ဈေးတန်းကြီး မယ်လမုဘုရားပွဲနှင့် နင်ထ ငါလား ဖြစ်ရတော့သည်။ အသက် သဖြင့် ရပ်ရွာမြို့နယ်၊ ကော်မ

ရှုထောင့်များဖြင့် ရာစုမဂ္ဂစင်

အစီအစဉ်နှင့် ကစားပိုင်းတွေ နှင့်ပေးရာ ပျော်လိုက်ရှင်လိုက် ကြသည်မှာ ဝက်ဝက်ကဲ့ မယ်တော်ကြီး ဖခမည်းတော် ပျံလွန် ခု ပျော်ကြရသည်။

ဘုန်းကြီး ပရိသတ်၊ လူ ဖန်သတ်ကို မယ်တော်ကြီး ကိုယ် တိုင်ကြီးကြပ် ညှဉ်ခံရသည်။ ပြီး တော့ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ အထုတ် မခံ၊ ဈာပနကော်မတီ တာဝန်ယူ သလို မြို့နယ်ဈေးသူဈေးသား တွေက တာဝန်ယူ ကုသိုလ်ပြု သည်။ အမေမရှိ၍ မရ၊ ဈာပန ပြာမကျမချင်း အမေတာဝန် ..

ဤတွင် ဒေါသကုမ္မာရ ဗျူရိုကရက် လက်သစ်သား မောင်က

“သား မတော်ချင်ရင် အမွေပြတ် စွန့်လွှတ်ကြောင်း မိန်းမယူပါဆိုတော့ အမေတို့ စကားလာပြောဖို့ကျတော့ ကျုပ် တို့အရှက်ခွဲတယ်၊ နာမည်ပျက် စကားမတည့်အောင် လုပ်တယ်၊ မကျေနပ်ဘူး လှနောင်တဲ့ တစ် နောင်တည်း ရှိတယ်” အော်ပြီး ထမ်းထဲ ဝင်လာသည်။

အမေက

“လူပါးမဝနဲ့၊ အရမ်း မလဲ”
ပြောရမလား”

ဟု အိမ်ထဲ မဝင်ခင် တုတ်လှမ်းဆွဲသည်။ ပြီးတော့ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ လက်ထဲ အပ်ပြီး မကြာခင် သားပြုံးစိပြုံးစိ နှင့် ပြေးလာကာ ...

“အမေ ဘယ်မှာ အိပ် နေလဲ ၊ မကျေနပ်ဘူး၊ စောစော ဘာလို့ မခေါ်လဲ၊ ဘိုးဘိုး ဘုန်း တော်ကြီး ဖတော်ပျံမနွဲ့ရတာ မဟာလာဘ်ကြီးနဲ့ လွဲတာ နာ တာပေါ့ဗျာ အမေ .. အမေ”

ခြေကုန်လက်ပန်းကျ နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်နေသော အမေ ကို ဝင်ဖက်ပြီးနှိုးတော့ ...

“သားရယ် ... သား ကြီး”

ဟူ၍သာ ထူးပြီး ပြန် ဖက်ထားသည်။ မျက်လုံးမဖွင့် နိုင် မထနိုင်၊ စကားပြောဆိုဖို့ ဝေးပါရော၊ သည်တော့ အဖေက ပြော၏။

“မနိုးပါနဲ့ကွာ၊ အိပ်ပါ စေ၊ ဆယ်ရက်ကျော် အိပ်ပျက်ခဲ့ တာ သနားရမှန်း မသိဘူးလား၊ မင်းဘာ အရေးကြီးလဲ ဘာပြော

“ပွဲတော်ကြီးနဲ့ လွဲသွား ရတာ မကျေနပ်ဘူး၊ ဘာလို့ ကြေးနန်းရိုက် မခေါ်တာလဲ၊ ဒီ လောက် စည်ကားတဲ့ပွဲတော် နောက်ကြုံမလား၊ ဒီတော့ ဆွေ မျိုးဘုန်းကြီးရှိသေးရင် ထပ်ပြီး ပျံတော်မူပါလို့ ပြောမလို့”

ထိုအခါမှ ကြံကြံ ဖန် ဖန် ပြောသော သားအရာရှိကြီး ကို အဖေဖြစ်သူက ကတ်တီး ကတ်ဖဲ့ အိုးရွဲကို စလောင်းရွဲနှင့် ဖုံးလိုက်ပုံမှာ

“ဆွေမျိုးတော့ မရှိ ဘူးကွာ၊ မင်း ပျော်ပွဲနဲ့ချင်ရင် ငါ ဘုန်းကြီး ဝတ်ပြီး၊ သေပေးမယ် ဟုတ်လား၊ မင်း မင်္ဂလာပွဲပြီးရင် ငါ ပဉ္စင်းတက်မယ်”

ဟု ဆိုလိုက်တော့ သည်။

ကိုကိုလှ(ကမာမြေ)

ရှင်တင် ဖွဲ့ခင်းနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ရှင်လှေ့ဆိုးကြီးပဲ

ခင်ဦး - ပုတီးကုန်း

စိုးထွန်းဆိုသော လူ
 ငယ် တစ်ဦး၊ မိဘမဲ့၊ မေတ္တာ
 ငတ်သူ၊ ဖော်မဲ့ငှက်ငယ်၊ အသက်
 နှစ်ဆယ်ခန့် ကောင်လေးဖြစ်
 သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိကွဲ
 ဖက်နေခဲ့ရသည်။ ဖခင်ကနောက်
 အိမ်ထောင်ပြုသဖြင့် မိခင်နှင့်နေ
 ရသည်။ မိခင်က နောက်အိမ်
 ထောင်ပြုသဖြင့် ပထွေးနှင့်နေရ
 သည်။ ပထွေး၏ နှိပ်စက်ညှဉ်း
 ပန်းမှုကို နုနုငယ်ငယ်လေးနှင့် ခံ
 စည်းခံခဲ့ရသည်။ ဖခင်ထံ ပြေး
 သည်။ ဖခင်ကား ကင်ဆာရော
 ဂါဖြင့်ဆုံးသွားသောကြောင့် မိခင်
 ထံ ပြန်ပြေးလာရသည်။ ပညာ
 ပင် ကောင်းကောင်း မသင်ရဏှ
 ပေ။ ရရာကျပန်း အလုပ်ကလေး
 လုပ်ရင်း မိခင်ကို ကူညီရှာပေး
 သည်။ မိခင်မှာလည်း နာမကျန်
 ဖြစ်ရာ အရွယ်ရောက်စပြုလာ
 သော 'စိုးထွန်း'မှာ ပထွေးနဲ့
 လုံးဝမနေနိုင်တော့ဘဲ ပြင်ပလေး
 ကကြီးထဲသို့ ဝင်ကာ မိမိ၏
 ထောက်ပံ့ မိမိရပ်တည်ခဲ့ရ
 တော့သည်။ ပြင်ပဝန်းကျင်ကြ
 ထဲ၌ ကျင်လည်ရင်း မိခင်ကြီးဆ
 ပါးခဲ့သော သတင်းကြောင့် အ
 ကိုးရာမဲ့ ဘဝဖြင့် အားငယ်စိတ်
 တို့ ဖိစီးကာ တစ်ကောင်ကြွေ
 ဘဝကို အနိုင်နိုင် ရုန်းကန်နေ
 ပေသည်။

www.burmeseclassic.com

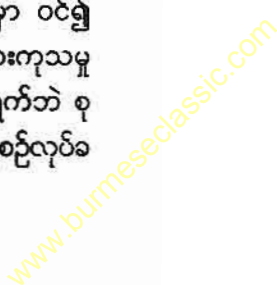
ရွှေတောင်ပွင့်အင်းရတနာမဂ္ဂဇင်း

တာလမ်းကြီးမှာ ရှည်
 ဆူးကွေ့ကောက် လွန်းလှ
 သည်။ လျှောက်ရင်းခြေညောင်း
 သာသူ 'စိုးထွန်း'မှာ အရိပ်ခိုစရာ
 မှာသည်။ မြို့လယ်လမ်းမကြီး
 ခြစ်၍ ခိုနားစရာမတွေ့ ဗိုက်က
 သည်းသာသည်။ လက်အတွင်းမှ
 စာစောင်များက မကုန်သေး။
 အကြား အန္တရာယ်ကြားမှ ကူး
 သန်းသွားလာကာ ဂျာနယ် စာ
 စောင်ရောင်းရသည်။ တစ်နေ့
 ဆွင် ကားတစ်စီးနှင့်တိုက်မိ
 သည်။ ပွန်းပဲ့သွားရုံသာဖြစ်၍
 အသက်မသေ။ ဆေးဖိုဝါးခလေး
 ခုလိုက်သည်။ ဆေးရုံ၌ ခေတ္တ
 ဆက်နေရစဉ် အမေ့ကို သတိရမိ
 သည်။ အမေသာရှိခဲ့လျှင် မည်မျှ
 ဂရုစိုက်မည်။ အဖေသာရှိခဲ့လျှင်
 မည်မျှသောက ဖြစ်မည်တို့ကို
 တွေး၍ မျက်ရည်ကျမိသည်။
 ဆေးရုံ၌ ငါးရက်သာနေပြီး ပြန်
 ဆင်းလာရာ မိမိကို ကျေအေးခ
 သုံးသိန်းပေးလိုက်၍ ဝမ်းသာနေ
 ဒီသည်။ ထိုငွေထဲမှ အကျီလေး
 များ ဝယ်မိသည်။ အခန်းစုတ်
 လေး တစ်ခန်း ငှားဖြစ်သည်။
 ကျောတစ်နေရာချစရာ နေရာ
 လေးပင်ဖြစ်သည်။ ယင်းနောက်
 အပိုငွေလေးကို စုကာ အလုပ်
 သစ်ရှာပြန်သည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ဒေသစိတ်

တစ်ခုမှ ရပ်ကွက်ငယ်လေး အ
 တွင်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌
 စိုးထွန်းမှာထိုင်၍ ငိုနေမိသည်။
 “ဒီမှာ ထိုင်မယ်နော်”
 မိမိစားပွဲရှိ ရှေ့မှထိုင်ခုံ
 လေးသို့ လူတစ်ဦးလာထိုင်သည်။
 အသက် ၄၅ နှစ်ခန့်ရှိမည်။ ရုပ်
 ရည်မှာ ရည်မွန်ပြီး သဘော
 ကောင်းပုံပေါ်သော အသွင်အနေ
 အထားတွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်
 ‘စိုးထွန်း’က စကားစတင်ကာ
 မိတ်ဆက်လိုက်သည်။
 “ဦးလေးက ဒီရပ်ကွက်
 ထဲကပဲလား ခင်ဗျာ”
 “အေးကွ- ငါက ဒီရပ်
 ကွက်ထဲကပဲ၊ မင်းကရော”
 “ကျွန်တော့်နာမည် စိုး
 ထွန်းပါ။ အခုမှလာပြီး ငှားနေ
 တာပါ။ အလုပ် မရှိသေးလို့ အ
 လုပ် လုပ်ချင်နေပါတယ်”
 “ဟေ- မိဘတွေရော”
 “မရှိတော့ပါဘူး။ တစ်
 ကောင်ကြွက်ပါ”
 စိုးထွန်း၏ နုနယ်လှ
 သော မျက်နှာလေးပေါ်တွင်
 အားငယ်မှုအပြည့်ရှိနေကြောင်း
 ဦးလေးကြီးက ရိပ်မိလိုက်သည်။
 “အင်း မင်း အလုပ်လို
 ချင်ရင် ပန်းရန်အလုပ်တော့ ရှိ
 တယ်။ ဦးက ပန်းရန်ဆရာ၊ အိမ်
 တွေ လိုက်ဆောက်တယ်”

“ဗျာ ကျွန်တော် လုပ်
 ချင်ပါတယ်။ လုပ်တော့ မလုပ်
 ဖူးသေးဘူး”
 “မင်းကို မဆလားသယ်
 တာတို့၊ နံရံဖျက်တာတို့၊ အုတ်၊
 သဲ သယ်တာတို့တော့ရပါတယ်”
 “ဟာ လုပ်နိုင်ပါတယ်။
 ဘာလုပ်ရ လုပ်ရ ထမင်းတစ်နပ်
 အတွက် စိတ်အေးရရင် တော်ပါ
 ပြီခင်ဗျာ”
 လူငယ်လေး၏ မျက်နှာ
 လေးမှာ ဝင်းပကြည်လင်သွား
 သည်။ သနားစရာ ရုပ်ရည်သွင်
 ပြင်နှင့် ရိုးသားဟန်ရှိသော လူ
 ငယ်လေးအား ဦးဖေတင်က ကူ
 ညီရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
 “ဦး လက်ဖက်ရည်ဖိုး
 ပေးလိုက်ပါမယ်”
 “ဟာ မလုပ်နဲ့၊ ငါ ပေး
 လိုက်မယ်”
 “နေ နေပါစေဦးရယ်”
 ကောင်လေးမှာ အ
 လျှင် အမြန်ပင် လက်ဖက်ရည်ဖိုး
 နှစ်ခွက်စာ ရှင်းပေးလိုက်သည်။
 နောက်နှစ်ရက်ခန့် အ
 ကြာတွင် မြို့ထဲရှိ ဆောက်လုပ်
 ရေး လုပ်ငန်းထဲ၌ အလုပ်သမား
 တစ်ဦးအဖြစ် စိုးထွန်းမှာ ဝင်၍
 လုပ်ရတော့သည်။ ဆေးကုသမှု
 မှ ပိုငွေလေးကို မသုံးရက်ဘဲ စု
 ဆောင်းထားသည်။ နေ့စဉ်လုပ်ခ

ရှုထောင့်များနှင့် ရသနာများ

လေးဖြင့် စာသည်။ အလုပ်ဆင်း ချိန်အနားရလျှင် လှလှပပ သား သားနားနားဝတ်ကာ လည်ပတ် လေ့ရှိသည်။ လူငယ်ဆိုသည် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပေါ့ပေါ့ပါး ပါး နေလိုကြသည်။

တစ်နေ့တွင် လုပ်ခွင်ထဲ မှ အလုပ်သမားတစ်ဦးက စိုး ထွန်းအား ဝိုင်းကျလေတော့သည်။ စိုးထွန်း၏ စိတ်သည် ပုံမှန်အနေ အထားဆိုလျှင် အလွန်ကောင်း သည်။ သူ့အား ဒေါသဖြစ်ရန်၊ ဝမ်းနည်းရန် တစ်ခုခုဖန်တီးလာ လျှင် စိတ်က ဖောက်လာသည်။ သည်းခံနိုင်မှု မရှိဘဲ ပေါက်ကွဲ တတ်သည်။ သူ၏ ဘဝ၊ ကျင် လည်ခဲ့ရသော ပတ်ဝန်းကျင်၏ စိတ်ပိုင်းအဖော်တို့က တစ်စတစ်စ ထိုးနှက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မြင့် သစ် ဆိုသော အလုပ်သမားက စိုးထွန်းအား တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဆက်ဆံရုံသာမက ငွေကြေးကို ပင် ညစ်ပတ်လာရာ မြင့်သစ် အား အုတ်ခဲကျိုးဖြင့် ထုလိုက် တော့သည်။

“ဟာ လုပ်သားချင်း သည်းခံမှာပေါ့ စိုးထွန်းရာ”

စိုးထွန်းမှာ မျက်လုံး ကြီးပြူးကာ လဲကျသွားသော မြင့်သစ်အား စိုက်ကြည့်ရင်း တွေ တွေကြီး ရပ်ကြည့်နေသည်။ ဦး

ဖေတင်မှာ စိုးထွန်း၏ အမူအရာ ဖြစ်ရပ်ကိုလေ့လာမိရင်း စိုးထွန်း ကို နားလည် သုံးသပ်မိသွား သည်။

“ငါ့ညီ စိတ်ကို လျှော့ ကွာ၊ သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိအောင် ကြိုးစားကွာ။ ဘယ်သူမှားတယ် မှန်တယ်ဆိုတာ ဦး သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်မလွန်ပါစေနဲ့ ကွာ”

ဦးဖေတင်က ထိုသို့ဆုံး မပြီး အလုပ်ကန်ထရိုက်က စိုး ထွန်းအား အလုပ်ထုတ်လိုက် သည်။ ဦးဖေတင်မှာ စိုးထွန်းအ တွက် စိတ်မကောင်းချေ။ အား ပေးကာ နောက်အလုပ်သစ်ကို ရွာကြပြန်သည်။ စိုးထွန်းမှာ မျက်ရည်ကျ၍ ငိုနေရှာသည်။

“ယောက်ျားပဲ ငါ့ညီရ မငိုနဲ့ကွာ၊ အလုပ်ပဲ ရှာရင်ရပါ တယ်ကွာ”

ထို့နောက် တည်းခိုခန်း တစ်ခန်း၌ ဂိတ်စောင့်ရာထူး အ လုပ်ရပြန်သည်။ ထိုအလုပ်သည် မပင်ပန်းလှချေ။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်ရှင်းစွာ ဝတ်စားနေနိုင်၍ စိုး ထွန်းမှာ ပျော်နေပြန်သည်။

နေ့တာဝန်ယူရ၍ ည နေပိုင်း အလုပ်ဆင်းကာလျှောက် လည်ခွင့်ရရှာသည်။ တစ်နေ့ ညနေစောင်း စားသောက်ဆိုင်

တစ်ဆိုင်၌ မိန်းကလေးနှစ်ဦးနှင့် ဆုံတွေ့ဖြစ်ကြသည်။ ရုပ်ရည် သားနား၍ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သပ် သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ယောက်ျားပီသ သော စိုးထွန်းကို ကောင်မလေး နှစ်ဦးက မျက်လုံးစားပွဲထိုင်မိကြ သည်။

“ချောသားပဲကွာ”

“ဒီလူက ဝန်ထမ်းဖြစ် ရမယ်”

“မိတ်ဆက် ကြည့် ရ အောင်”

“အိုကေ”

၂၁ ရာစု လူငယ်များ နေထိုင်ပုံ စနစ်အရ ထိုမိန်းမငယ် နှစ်ဦးမှာ ခေတ်မီလှပသော ဝတ် ဆင်မှု၊ အမူအရာ သွက်လက်မှု စကားသံ ဟန်ပန်အနေအထား က ခေတ်အမျိုးသမီးငယ်လေး များ၊ အပျံ့စားမလေးများဟုဆို နိုင်သည်။ စိုးထွန်းမှာ ဤခေတ် ဤလူငယ်ထဲမှ လူငယ်တစ်ဦးပင် ဖြစ်၍ ‘အထာ’ကို သိပြီးဖြစ်နေ သည်။

“ကိုယ်နာမည်က စိုး ထွန်းပါ”

“လုပ်တာကရော”

“ဪ ဟိုတယ်ဝန် ထမ်းပါ”

“ဒီက ညီမတို့က နန် ကုန်ကိုအလုပ်လုပ်ဖို့ နယ်ကလာ

ကြတာ၊ လှည်းတန်းမှာ အမျိုးသမီး အဆောင်ငှားထားတယ်”

“သူက မြတ်စန္ဒီ၊ ဒီက ထုမျိုးအိမ်ပါ”

“ဟာ လူရော နာမည်မပါ လှကြပါလား၊ ညီမတို့ အလုပ်ကရော”

မြစန္ဒီက စက်ချုပ်သမလေးအဖြစ်သမိုင်းက ချည်ထည်စက်ရုံမှာလုပ်တယ်။ လှမျိုးအိမ်က ကွန်ပျူတာ သင်ဖို့၊ ကွန်ပျူတာ တက်ပြီးမှ အလုပ်ဝင်မှာလေ”

“ဪ -- ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်အဖေကိုယ်ချွန် ကြိုးစားတာ လူငယ်တွေရဲ့စိတ်ဓာတ်ကောင်း တစ်ခုပါ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ လှမျိုး အိမ်က မိဘတွေက အမေမရှိတော့ဘူး။ အဖေကြီးနဲ့နေနေရတာ၊ အဖေက သိပ်ချုပ်ချယ်တယ်။ အဖေက လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သမီးပျိုကို အစစအရာရာ စိတ်မချပြီး စည်းကမ်းကြီးတော့ လှမျိုး အိမ်က မနေနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်တည်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တာ”

မှန်ပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးနှစ်ဦးမှာ သက်တူရွယ်တူချင်း တူညီသော်လည်း စိတ်နေ

စိတ်ထား ခံယူချက်၊ အသွင်အပြင်မှာ မတူညီကြပေ။ မြစန္ဒီမှာ တည်ငြိမ်အေးဆေးသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိသည်။ ဆင်းရဲပုံပေါ်သည်။ စိတ်သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့ပုံရသည်။ လှမျိုးအိမ်မှာ စကားအရာ ကျွမ်းကျင်ပုံရသည်။ သွက်လက် ထက်မြက်သည်။ ဝတ်စားပုံ ပို၍ခေတ်မီ၏။ ဟန်ဆောင်မှုရှိသည်။ ရဲတင်းပုံရသည်။ ချမ်းသာသည်။ အသွင်မတူသော မိန်းကလေးနှစ်ဦး ပေါင်းနေကြသည်။ သို့သော် တည့်သည်။ ခင်မင်မှုကြီးသည်။ သံယောဇဉ်ရှိကြသည်။

ကံ့ကော်တို့ ဖူးသည်။ မကြာမီ ရွက်ကြွေ၍ ပုရစ်ဖူးတို့ စီလာသည်။ ယင်းနောက်မိုးပန်းတို့ ပွင့်ကြပြန်သည်။ နှင်းတို့ကား မိုးကို တိုက်ထုတ်ကာ နေရာယူပြန်သည်။ နှင်းပန်း ဆောင်းရနဲ့ တို့ လှိုင်ပြန်သည်။ အချိန်ကြာညောင်းရွေ့လျားလာသည်နှင့် လောက၏ ပန်းကလေးများ ရနံ့လှိုင်လှိုင်ဖူးပွင့်ပြီ။ ထိုအတူ လှမျိုးအိမ်နှင့်စိုးထွန်းတို့ ခင်မင်မှုကား ရိုးရိုးမှ ဆန်းဆန်းလေးဖြစ်လာသည်။

ညနေ ဆည်းဆာချိန်တိုင်း ရောင်စုံမီးရောင်များ အ

ရွှေတောင်ရွှေခင်းနှင့်ရတနာမဂ္ဂဇင်း

ကြား စိုးထွန်းနှင့် လှမျိုးအိမ်တို့ အလှမျက်ဝန်းလေးများ ရောင်စုံ ဖြာနေကြသည်။

“မင်းအနေနဲ့ အချိန်တို လေးအတွင်းမှာ ကိုယ့်ကို ဘာလို့ အရမ်းခင်တာလဲ”

“ခင်စရာ ကောင်းလို့ ပေါ့ရှင့်”

“မြစန္ဒီလဲ ခင်စရာ ကောင်းတယ်”

“ဘာလဲ ရှင်က မြစန္ဒီ ကို ပိုသဘောကျနေတာလား”

“ဪ မင်းက သွက် လက်ချက်ချာတယ်။ မင်းရဲ့အယု အယ အပြုအစုလေးတွေကို ကိုယ် နှစ်သက် ခုံမင်မိတယ်”

သို့ဖြင့် တွဲဖြစ်သည်။ လျှောက်ဖြစ်ကြသည်။ ထိုင်ဖြစ် ကြသည်။ လမ်းတကာ၊ ဆိုင်တ ကာရောက်ဖြစ်ကြသည်။ ကြာ တော့ သံယောဇဉ်လေးတွယ်တာ မှု ရှိလာသည်ကို စိုးထွန်းမှာ မိမိ ကိုယ်ကိုနားလည်လိုက်သည်။

သို့သော် မိမိအထင်ကြီး ခဲ့သော လှမျိုးအိမ်မှာ ဟန် ဆောင်နေမှန်း စိုးထွန်းခမုာမသိ ချေ။ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းအဆင့်ကို သိပြီး ဟိုတယ်ကိုလိုက်လာရာမှ သူဌေးသားတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံမိ သည်။

သာမန် အဆင့်သာ။

ထို သူဌေးသားက နှုတ်ဆက်ရုံ သာ။ ထိုမိန်းကလေးမျိုးကို အ ထင်မကြီးလှ၊ ဆက်ဆံရေး သ ဘောလောက်သာ။ သို့သော် လှမျိုးအိမ်က စားကျက်ကောင်း ကိုရှာနေသူသာပင်။ ထိုကြောင့် သူဌေးသား မျိုးအောင်သူဆိုသူ ကို အတင်းမိတ်ဆက်သည်။ ခင် မင်အောင်လုပ်သည်။ လက်ဖက် ရည် အတူသောက်ခွင့်ရရန် ဖန် တီးသည်။ သို့ရာတွင် မျိုးအောင် သူက ယောက်ျားပျိုတစ်ဦး၊ ကျား သတ္တဝါပင်။ သမင်ငယ်မ ကို စားချင်သာစားမည်။ ယုယု ယယ မပိုက်ထွေးနိုင်၊ လှမျိုးအိမ် က သမင်ငယ်။ သို့သော် ကျား ကို ထောင်ဖမ်းချင်နေသူ ဖြစ် သည်။

ထို့ကြောင့် ဖန်တီးခွင့်ရ သော တစ်နေ့ သူဌေးသားလေး ကို မြို့ပြင် တစ်နေရာ၌ ကားကြုံ လိုက်စီးသည်။

“ဟာ အစ်ကိုပါလား။ လှမျိုးအိမ်လဲ ကားကြုံလိုက်မယ် နော်”

မြို့နှင့်ဝေးသော ပြင်ပ ကားလမ်းမကြီး၌ မိန်းမလှလေး တစ်ဦးအတွက် ငဲ့ညွှာမိသည်။ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးကာ အင်း စိန်၊ လှော်ကားဘက်သို့ ယင်းမှ တစ်ဆင့် မှော်ဘီဘက်သို့ ဦး

တည်မောင်းလိုက်သည်။

“အစ်ကိုက မှော်ဘီမှာ ဥယျာဉ်ခြံတွေရှိတယ်ကြားတယ်။ အဲဒီကိုလားဟင်”

“မင်းကရော ဒီမှာဘာ လာ လုပ်တာလဲ”

“ဟဲ့ ဟို ဟို ဒီလိုပါပဲ”

ဦးတည်ချက် မရှိ၊ သူ ဌေးသား ခရီးလမ်းကြောင်းကို သိနေ၍ တမင် ဖန်တီးခြင်းဖြစ် သည်။ ထို့ပြင် ကားပေါ်၌ ဒရိုင် ဘာခန်းအတွင်း ဝင်စီး၍ မျိုး အောင်သူနှင့် ကပ်၍ ထိုင်သည်။ ညသံ ခရာသံတို့ဖြင့် ဆွဲဆောင် သည်။ မျိုးအောင်သူကား စိတ် ဒုက္ခရောက်နေမိသည်။

“ဟိုဘက်တိုး ထိုင်ပါ”

“ဟင့် အင်း အစ်ကို ကိုယ်က နွေးတယ်”

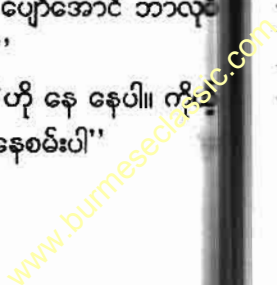
“မင်း ဘယ်မှာ ဆင်း မလဲ”

“ဟင် ... မှော်ဘီထိ လိုက်မှာပေါ့”

“ဟာ ... မဖြစ်ဘူး မလိုက်နဲ့”

“ဟို -- အစ်ကိုကလဲ။ ညီမနဲ့ အဖော်လုပ်ရတာ ပျင်းစဉ် လား။ ကဲ ပျော်အောင် ဘာလုပ် ပေးရမလဲ”

“ဟို နေ နေပါ။ ကီး... ဟာကိုယ်နေစမ်းပါ”

ရုစာအုပ်အုပ်စုအဖွဲ့

လှမျိုးအိမ်မှာ နီးနီးကပ်ကပ် ထိုင်ရင်း မျိုးအောင်သူ၏ အေးစေ့ကို ကိုင်လိုက်။ ပါးကိုပွတ်ထိုက် လုပ်နေရာ မျိုးအောင်သူမှာ စိတ်တိုနေမိသည်။

“ဒီမှာ ခင်ဗျား ဆင်းတော့”

“မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း ပစ်ခဲ့မလို့လား”

“ခင်ဗျားက ဘာကောင်မမို့လဲ။ ခင်ဗျားလို မိန်းမကို အထင်မကြီးဘူးဗျ။ မနေ့တစ်နေ့ကပဲတွေ့တယ်။ အတင်းကားလိုက်စီးတယ်။ ဘာမှ မတော်မစပ်တဲ့ လူစိမ်းအမျိုးသားကို ပလူးဖလဲလုပ်တယ်။ ဒါလား မိန်းမကောင်း”

“ဟင် ရှင် ရှင် စော်ကားလှချည်လား”

ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာရှင်ကို စွဲလမ်းမိတယ်။ တန်ဖိုးထားမိတယ်။ ရှင်နဲ့ ဆုံတွေ့ဖို့ ဖန်တီးမိတယ်”

အသားများက တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မျက်ရည်လည်ရွဲပြောဆိုနေသော လှမျိုးအိမ်အား မျိုးအောင်သူမှာ ဒေါသအငြိုးမပြေသော မျက်လုံးစိမ်းကြီးဖြင့် ကြည့်ကာ ကားကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။

“ဆင်းတော့”

“ဟင် ဒီလူပြတ်တဲ့ နေရာမှာ ရှင်မို့ ထားရက်တယ်”

“နင်က ဘာမို့လဲ။ နင့်မှာ သတ္တိတွေရှိပြီး အမျိုးသားကောင်းသမီးလို နေရာရွေးနေစရာ မလိုဘူး”

“ဟင် နင် နင်”

ဒေါသခိုး ပေါက်ကွဲလာသော လှမျိုးအိမ်မှာ မိမိသိက္ခာ၊ မာနကိုစော်ကားလာ၍ မျိုးအောင်သူအား ပုတ်ခတ်လေသည်။ ထိုအခါ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာသော သူဌေးသားမှာ လှမျိုးအိမ်အား တွန်းချလိုက်ပြီး ကားတံခါးကို အလျင်အမြန်ပိတ်ကာ ‘ဂူးခနဲ’ မောင်းထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

‘တောက်’

လှမျိုးအိမ်မှာ ကားပေါ်မှ အကျမတော်၍ ဒူးနှင့် တံတောင်ဆစ်၌ စုတ်ပြဲသွားသည်။ ဒဏ်ရာကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်မိုးများ သွန်ချနေမိသည်။

“ငါက နင့်လိုချမ်းသာလို့ နင့်လိုချမ်းသာတဲ့ကောင်ကို ယူချင်တာပေါ့။ ငါတို့က မချမ်းသာပေမယ့် မိန်းမတွေရဲ့ မာန၊ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ ရှိစမြဲပါ။ ဖယောင်းတိုင်လဲ သူ့အလင်းနဲ့ အဆင်းနဲ့ပါ။ နင် သိပ် ဘဝင်မြင့်လွန်းတယ်။ အေးလေ ငါနဲ့ ငါ

သူငယ်ချင်း မြတ်စန္ဒီတို့ရဲ့ ပြိုင်ပွဲမှာ ငါက ရှုံးသွားပြီပေါ့”

လှမျိုးအိမ်မှာ မိမိအလှ၊ မိမိ သွက်လက် ထက်မြက်မှုက မြစန္ဒီထက်ပို၍ သူဌေးသားကို ဖမ်းပြမည်ဟု အတိအလင်းကြေညာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ယခုကားအရှုံးကြီးရှုံး၍ မိမိမာန၊ ဂုဏ်သိက္ခာကို မြေကြီးထဲဝင်ခဲ့ပြီ။ စိုးထွန်း သိလျှင် မိမိမျက်နှာကိုပင် မပြုရ။ မြစန္ဒီရော စိုးထွန်းကိုပါ တွေ့ရန် ဝန်လေးနေမိသည်။

ထိုအချိန် အဝေးမှ ကားတစ်စီးက မီးမောင်းထိုးကာ လှမျိုးအိမ်အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

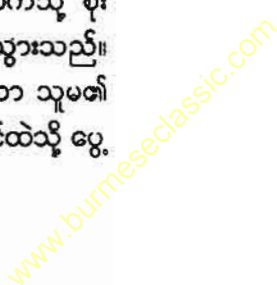
“ဘယ်လိုလဲ လှမျိုးအိမ် ချောင်းကိုပစ်လို့ မြစ်ကိုရှာရေသားများခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

“ဟင် ကိုစိုးထွန်း ရှင်ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အားလုံးမြင်တယ်။ ကားရပ်ပြီးကြည့်နေတာ”

“အို”

“ရှက်လွန်း၍ ထွက်ပြေးသည်။ ငိုယို ထွက်ပြေးသွားသော လှမျိုးအိမ်နောက်သို့ စိုးထွန်းမှာ ပြေးလိုက်သွားသည်။ မိတော့ လက်ကိုဆွဲကာ သူမ၏ ကိုယ်လေးအား ရင်ခွင်ထဲသို့ ပွေ့

ကာ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

‘အို ဖယ်ပါ။ ရှင့်နောက်ကို မလိုက်ဘူး။ ကျွန်မ လမ်းကျွန်မ သွားမယ်’

“မင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ မင်းကိုယ်ကို ချစ်သေးရင်ကိုယ် စကားနားထောင်မိ”

“ဘာ ရှင့်လို အောက်တန်းစား ဂိတ်စောင့်ကို ကျွန်မလို မိန်းကလေးက အပျော်ပဲတွဲမယ်။ ချစ်မြတ်နိုးပြီး ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံအပ်ဖို့ဆိုတာဝေးသေး ဒါကြောင့် ရှင် ဖယ်ပါ”

“ဟင် မင်း မင်း လာလိုက်ခဲ့”

“မဆွဲနဲ့ ဖယ်စမ်း”

စိုးထွန်း လက်ကို ပုတ်ချသည်။ စိုးထွန်းက ပြန်ဆွဲသည်။ လမ်းမကြီးသည် မှောင်စပြုနေပြီ။ လူသားနှစ်ဦး ရုန်းရင်း ဆန်ခတ်၊ ထိုခဏ၌ စိုးထွန်းမှာ မျက်နှာကြီး နီရဲလာသည်။ အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ဒေါသမီးတို့ ဟုန်းဟုန်း ထလာသည်။ မိမိဒေါသကြောင့် မိမိဦးနှောက်ကို မထိန်းနိုင်တော့။ လှမျိုးအိမ်၏ လည်မျိုကို ၎င်း၏ လက်ကြီးဖြင့် တအားဖြစ်ညှစ်နေမိ လိုက်သည်။ သတိ ရ၍ လက်ကို လျှော့လိုက်ရာ အသက်မရှိတော့သော လှမျိုးအိမ်၏

ခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ မြေပေါ်သို့ ပျော့ခွေကျသွားရှာသည်။

“ဟင် ဘုရား ဘုရား ငါ့မှာပြီ။ ငါ့မှာပြီ ပြေးမှ ပြေးမှ”

စိုးထွန်းမှာ မိမိငှားလာသော ကားကို ပူးခနဲ ပြန်ချိုးကွေကာ လှမျိုးအိမ်အနီးမှ အဝေးသို့ ပြေးထွက်ခဲ့ပေတော့သည်။

“သမီးရယ် အဖေမှာ ခဲ့ပါတယ်။ အဖေ အလာနောက်ကျခဲ့တယ်။ သမီးဆီကို လာပြီး ပြန်ခေါ်မလိုလုပ်တုန်း အခုသေရပြီ”

ဖခင်ကြီးမှာ မိမိအလိုလိုက်ခဲ့မှု အိမ်၌ မနေဘဲ ဘဝကို တိုးတက်ချင်ပါသည်ဟု အိမ်မှ ပြေးသွားသူ သမီးလေးအတွက် ရင်ပွင့်မတတ်ခံစားနေရရှာသည်။ “ငါ ထိန်းသိမ်းမှုညံ့လို့၊ ငါလိုလို့”ဟုသာ မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်ရင်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေရှာသည်။

မြစန္ဒီမှာလည်း မိမိ သူငယ်ချင်း၏ ချစ်သူ ကစားပွဲ၌ အနှုံးထွက်သွား၍ ဘဝပင်ဆုံးရှုံးသွားရသောအဖြစ်ကို ရင်ထုမနာ ဖြစ်လှသည်။ အဖော်မဲ့တစ်ဦး တည်းဖြစ်၍ လူရှင်းသော စားသောက်ဆိုင် ကပ်ဆိုင်အတွင်း ဝင်လိုက်မိသည်။ ထိုအချိန်

ရွှေတောင်ရွာခင်းရဲသမားဂုဏ်

နောက်မှ ယောက်ျားတစ်ဦး အမိ
ဝင်လိုက်လာပြီး မြစ်နို့၏ လက်
တိုဆွဲကာ ၎င်း၏ ကားလေးထဲ
သို့ သွင်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ
အစ်ကိုရယ်”

“နောက်မှပြောမယ်။
အခု လိုက်ခဲ့ပါ”

မြစ်နို့မှာ အားငယ်ညှိုး
နွမ်းနေသော စိုးထွန်းအားကြည့်
တာ တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားနေရ
သည်ကို သိ၍ အသာပင်လိုက်
သွားရှာသည်။ လူပြတ်သော
နေရာတစ်နေရာတွင် သစ်ပင်
အောက်၌ ထိုင်လိုက်သည်။

“အစ်ကို အရမ်း စိတ်
ဆင်းရဲနေတယ်”

“မြစ်နို့သိပါတယ်။ အစ်
ကိုရဲ့ ချစ်သူ လှမျိုးအိမ်အတွက်
ညီမလဲ သောကရောက်ရတယ်။
အစ်ကို”

“မြစ်နို့ရယ် အစ်ကို့
ဘေးမှာ အားပေးနေပေးပါ”

“ရပါတယ် အစ်ကို”
အစ်ကို ဒုက္ခက ညီမဒုက္ခလိုပဲ
သိထားတယ်။ အစ်ကို ပျော်ရင်
ညီမပျော်တယ်”

“အဲ လှမျိုးအိမ်သာ မင်း
လိုစိတ်မျိုးထားခဲ့ရင် ကောင်းမှာ
ပဲ”

မြစ်နို့မှာ မိမိသူငယ်ချင်း

မ အကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်၍
အလှည့်စားခံလိုက်ရသော စိုး
ထွန်းကို သနားမိသည်။ ယခင်
ကပင် အပြိုင်ချစ်ခဲ့ရာမှ လက်
မြန် ခြေမြန် သွက်လက်သော
လှမျိုးအိမ်က စိုးထွန်းကို ရရှိခဲ့
သည်။ ယခုမှ နှလုံးသား ဒဏ်ရာ
ကြီးနှင့် ရင်အုံကွဲနေသော စိုး
ထွန်းအတွက် မြစ်နို့မှာအဖြည့်ခံ။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ချစ်ခဲ့ဖူးသော
မေတ္တာကြောင့် အစ်ကိုစိုးထွန်း
ကို မြစ်နို့ကြည်ဖြူလှပါသည်။

“မြစ်နို့”

“ရှင်”

“အစ်ကိုတို့ အမေရဲ့
ရွာလေးမှာ ခဏ သွားနေချင်
တယ်။ စိတ်ဖြေရင်းပေါ့ကွာ”

“မြစ်နို့ လိုက်ပေးရမှာ
လား”

“အင်း”

မြစ်နို့ တွေးနေပြန်
သည်။ စိုးထွန်း၏ မျက်ဝန်းထဲမှ
ကြေကွဲမှု အရိပ်အရောင်များ မိမိ
ကိုအကြည့် ချစ်ခြင်းသင်္ကေတ
ပုံရိပ်များတွေ၍ ခေါင်းလေး မသိ
မသာ ညီတိပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ မြစ်နို့ရယ်”

စိုးထွန်းမှာ စားစရာ၊
ရေဘူးများ ဝယ်၍ ရန်ကုန်နှင့်
မိုင် (၆၀)မျှ ဝေးသော မိမိတို့
ဇာတိရွာလေးဆီသို့ ဦးတည်ခဲ့

ပေတော့သည်။

“သတ်သူက စိုးထွန်း”

‘သေသူက လှမျိုးအိမ်’

“ချစ်သူတွေ အပြီးနဲ့
သတ်ပုံရတယ်”

ကားလဲ ယူသွားတယ်။
ကားပိုင်ရှင်လဲ ဟိုတယ်မှာ ခဏ
ထားရင်း ယူသုံးသွားတာ။ သူလဲ
တိုင်ချက် ဖွင့်ထားတယ်။

“ဆရာ သူဌေးသား
မျိုးသူအောင်ကို စစ်တော့ သူက
မသတ်ဘူး။ ကားပေါ်က တွန်းချ
ခဲ့တာလို့ စစ်ချက်ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ သတ်
တာ စိုးထွန်းပဲ။ သူက ဟိုတယ်
က ပျောက်နေတယ်။ မြစ်နို့လဲ
ပျောက် နေတယ်။ ကားလဲ
ပျောက်နေတယ်”

“မြစ်နို့နဲ့ လှမျိုးအိမ်က
သူငယ်ချင်း နှစ်ဦး အတူနေနေ
တာ၊ ဒီအကြောင်း အရာတွေ
ဆက်စပ်ရင် လူငယ်တွေ အချစ်
ကြောင့် ပြဿနာတွေ တက်ရ
တယ်ဆိုတာ အဖြေရလာတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ စိုး
ထွန်းဟာ စိတ်မတည်ငြိမ်ဘဲ
(Problem child) သဘော
ပေါ့။ ပြဿနာကလေးလို့ဆိုရမှာ
မယ်။ သူ့ဒေါသတွေ၊ ဝမ်းနည်းမှု
တွေက စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်ဘူးလို့

www.burmeseclassic.com

ရှုထောင့်များဖြင့် ရှုသည့်အရာများ

ပန်းရန်ဆရာဦးတင်ဖေဆိုတဲ့လူက ပြောပြတယ် ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ငါ တဖြည်းဖြည်းရိပ်မိပြီ စိုးထွန်းက စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ သတ်လိုက်တာဖြစ်မယ်ကွ”

“ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲ မြင်မိတယ်”

စခန်းမှူးနှင့် အမှုစစ်အရာရှိတို့ နှစ်ဦးသည် ဆွေးနွေးပွဲလေးကိုရပ်ပြီး စိုးထွန်း၊ မြစန္ဒီနှင့် ကားပျောက်ကိုရှာရန် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့ကို ဒေသအသီးသီးသို့ စေလွှတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကို ... နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် မြစန္ဒီ၊ မြစန္ဒီကို သနားတယ်”

“ရပါတယ်အစ်ကို၊ အစကတည်းက မြစန္ဒီက အစ်ကို့ရဲ့ ပါရမီကို ဖြည့်ဖို့ အဆင်သင့်ပါ။ ခုလို အစ်ကို စိတ်ဆင်းရဲတဲ့အခါ အနားမှာ အားပေးဖော် ဖြစ်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဪ... သိပ်ချစ်ရပါတယ် မြစန္ဒီ၊ မင်းရဲ့စိတ်ထားလေးဟာ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှတယ်။ အစ်ကိုလေ ချစ်သူရွေး မှားသွားတယ်”

“မမှားပါဘူး၊ အခုရပြီ

လေ၊ အစ်ကိုလဲ ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

“သိပ်ချစ်ပါတယ် မြစန္ဒီလေးရယ်”

မြစန္ဒီ၏ ကိုယ်လေးအား နွေးထွေးစွာ ပွေ့ဖက်ရင်း အနမ်းမိုးများ ရွာချလိုက်သည်။

“အစ်ကို ... ဟင်”

“မြစန္ဒီတို့ တစ်ပတ်ကြာပြီ ”

“အင်းလေ - မြစန္ဒီ ခွဲသွားမလို့လား”

“ဟင့်အင်း ဘာမှအဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး။ နယ်က မမတို့ စိတ်ပူလောက်ပြီ ”

“အင်း - ဘာလုပ်မလို့လဲ ”

“ဖုန်း သွားဆက်ပြီး စိတ်မပူဖို့ ပြောရဦးမယ်လေ၊ နောက်ပြီး အဝတ်ရယ်၊ အစားအသောက်တွေ ဝယ်လာဦးမယ် ”

“ မ သွားပါနဲ့လား ကွယ်”

“မမနဲ့ ညီမ နှစ်ဦး တည်းရုံတာ၊ နယ်မှာ မြစန္ဒီ ပျောက်ကြောင်း သတင်းကြားရင် မမက နှလုံးရောဂါရှိတယ်။ စိုးရိမ်တယ် အစ်ကို”

“ကောင်းပြီလေ၊ မြစန္ဒီ သွားရင် ပုန်းပုန်းလျှို့လျှို့သွား၊ လူမမြင်အောင်နေပါ ”

“ရှင်-ဘာ-ဘယ်လို”

မြစန္ဒီမှာ စိုးထွန်း၏ စကားကြောင့် အံ့ဩနေမိသည်။ ထိုအချိန်တွင် စိုးထွန်းက သူ့အိတ်ထဲမှ ငွေအချို့ကိုထုတ်ကာ ပေးသည်။

“လှမျိုးအိမ်ဟာ ကိုယ့်ကိုလာဖို့ ချိန်းခဲရင် ကိုယ်သွားပြီး ကိုယ်ပြန်ရင် သူ့ကိုငွေပေးတယ်။ အခုလဲ မြစန္ဒီပြန်ရင် ငွေယူသွားပါ။ မင်းသုံးဖို့ပါ”

“ရှင် - ဘာ - ဘာ သဘောလဲ အစ်ကို ”

မြစန္ဒီ ရင်မှာ ကြေကွဲဆို့နှစ်သွားရှာသည်။ သူချစ်လွန်း၍ ဘဝကို ပုံအပ်ပြီးပါပြီ။ ယခုလို လှမျိုးအိမ်နှင့်ယှဉ်၍ အပျော်ဘဝမျိုး ငွေထုတ်ပေးခြင်းလားဟု ထင်ကာ ငိုပါတော့သည်။

“ မြစန္ဒီရယ် အဲလို သဘော မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းလွယ်ကူချောမွေ့ဖို့ပါ”

မြစန္ဒီမှာ ၎င်းအားအမှန်တကယ်ချစ်ကြောင်း စိုးထွန်းမှာ သိ၍ မြစန္ဒီ၏ မျက်ရည်လေးများကို တယုတယ သုတ်ပေးရှာသည်။

“ကဲ တိတ်ပါကွာ။ အစ်ကိုက ချစ်လို့ပေးတာမျိုးပါ။ မင်းအထင်လွဲနေပြီ”

“အစ်ကိုရယ်၊ ငွေတစ်

ရှုထောင့်မှခင်အင်အင်အင်အင်အင်အင်အင်

မပေးလဲ မြစ်နို့က အစ်ကို
ဒုက္ခဆင်းရဲမှုကို မျှဝေခံစားရဲ
တယ်။ ချစ်ရတာပဲ ဝမ်းသာလှ
ပြီနော် အစ်ကို”

“ဟာ သိပ်ချစ်တတ်တဲ့
မြစ်နို့ရယ်။ မင်းကိုသာ အရင်
ထမ ချစ်ခဲ့ရရင် အစ်ကို ခုလို
ဒုက္ခကြုံရမှာ မဟုတ်ဘူး”

စိုးထွန်းမှာ ၎င်း၏ ဒုက္ခ
တိုရင်ဖွင့်ပြောပြရန် သင့်ကြောင်း
တွေးတောမိ၍ မြစ်နို့၏ မျက်နှာ
လေးအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ တစ်
ထုံးချင်း ဆွေးမြည့်စွာ ပြောပြ
လိုက်သည်။

“အစ်ကိုက လူသတ်
သမားဖြစ်နေပြီ။ မင်းကို အရမ်း
လဲ ချစ်မိပြီ။ ကိုယ်လေ အမှတ်
မထင် လှမျိုးအိမ်ကို သတ်မိခဲ့
တယ်”

“ရှင် ဖြစ်ရလေ အစ်
ကိုရယ်”

“ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်
ပါနဲ့ကွာ။ မင်းကို ကိုယ်တကယ်
မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန်နဲ့ ချစ်ရပါ
တယ်။ အစ်ကို မခွဲနိုင်တော့ဘူး။
အခုလဲ လူသတ်သမားကို ချစ်တဲ့
မြစ်နို့အတွက် ရင်ကွဲပက်လက်
ဖြစ်ရပြီ”

စိုးထွန်းမှာ ပြောရင်း ငို
ပြန်သည်။ ယောက်ျားတန်မဲ့ ဟီး
ချ ငိုယိုနေသော စိုးထွန်းအား

ဖက်ကာ အားပေးနေသော မြစ်နို့
မှာလည်း မျက်ရည်အပြည့်နှင့်
ပင်။

“အစ်ကို ညီမ ညနေ
ချက်ချင်းပြန်လာမယ်။ အရာရာ
သတိထားမယ်။ အစ်ကို့ကို မခွဲ
ဘူး စိတ်ချအစ်ကို။ ဖုန်းဆက်ပြီး
ပြန်ခဲ့မယ်”

စိုးထွန်းမှာ ခေါင်းညိတ်
လိုက်သည်။ မြစ်နို့ကို ယုံမိသည်။
မြစ်နို့ ချစ်သည်ကိုလည်း ယုံ
သည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ဦးသား
တိုင်ပင်ပြီး မြစ်နို့မှာ သူမ၏ အ
ဆောင်သို့ ပြေးလာခဲ့သည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့က မျက်ခြည်မ
ပြတ် ထောက်လှမ်းနေမှုကြောင့်
မြစ်နို့နောက်မှ အရိပ်လို ကပ်ပါ
လာသည်ကို မြစ်နို့မှာမသိရှာချေ။
မြစ်နို့၏ အစ်မကလည်း စိတ်ပူ၍
ရဲစခန်းသို့တိုင်ထားသည်။ ရဲတို့က
မြစ်နို့ကို လွှတ်ကာ သူ့လမ်း
ကြောင်းကို တောက်လျှောက်
ကြည့်နေသည်။ မြစ်နို့မှာ စိတ်လုံ
လုံခြုံခြုံပင် လုပ်စရာရှိသည်ကို
ပြုလုပ်သည်။

မြစ်နို့မှာ အဆောင်မှ
ခြင်းလေးဆွဲကာအထွက် အစ်မ
လုပ်သူနှင့် ပက်ပင်း ဆုံပါတော့
သည်။

“ညည်းကို စောင့်
ကြည့်နေတာ၊ ဘာလုပ်ပြီး ဘယ်

သွားမှာလဲ ”

“ဟို - အစ်မရယ်။
ကျွန်မ သူ့ကို ချစ်တယ်။ ကျွန်မ
ဘဝကိုလဲ ပုံအပ်ပြီးပြီပဲ။ ကျွန်မ
တို့ ချစ်ချင်းကိုမခွဲပါနဲ့”

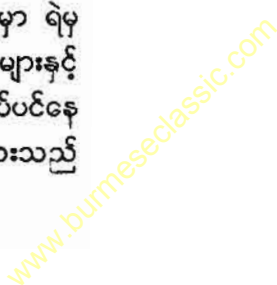
“ဟင် ဒီလူ လူသတ်
သမား၊ စိတ္တဓမ္မာလို့ ငါသိ
ထားတာ၊ အဲဒီလူမျိုးကို နင်ယူ
ရမှာလား။ လှမျိုးအိမ်ကိုလဲ
သတ်ပြီးပြီ။ နောက် နင့်ပါသတ်
မှာ မကြောက်ဘူးလား ”

“အို - အစ်မရယ်။ သူ
အချစ်ကို ယုံတယ်။ သူက လူ
သတ်တာ လှမျိုးအိမ်လဲ ကောင်း
မှ မကောင်းဘဲ၊ တစ်ခုခုလုပ်လို့
သတ်မိတာပါ။ လူကောင်းပါ
အစ်မရယ် ”

“ဘာ လူကောင်းလဲ၊
တရားခံ လူသတ်သမားကို ဘဝ
ပုံအပ်ရတယ်လို့။ ငါ သေများ
သေချင်တော့တယ်”

“မတားပါနဲ့ အစ်မရယ်။
သူ့ကို ကျွန်မ ဖျောင်းဖျံပြီး လူ
ကောင်းဖြစ်အောင် ပြုပြင်မှာပါ။
သူ့အမှားကို ဝန်ချပြီးရင် သူနဲ့
လက်ထပ်မယ်။ အဲဒီအကြောင်း
သွားပြောခွင့်ပြုပါ ”

အစ်မ လုပ်သူမှာ ရဲမှ
မှုခင်းထောက်လှမ်းရေးများနှင့်
တိုင်ပင်ပြီးပြီပဲ ခပ်မဆိပ်ပင်နေ
လိုက်သည်။ မြစ်နို့လေးသည်

ရှုထောင့်အသစ်နှင့်ရသနဲ့မဂ္ဂဇင်း

လူသတ်တရားခံကိုမိရန် လမ်းကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် ညီမလေးအား ခွင့်ပြုဟန်ပြလိုက်သည်။ မြစန္ဒီမှာ ကားတစ်စီးငှားကာ ချစ်သူထံ အပြေးတစ်ပိုင်း သွားလေတော့သည်။ သူ့နောက်မှ ကားတစ်စီး မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်ပါနေသည်ကိုကား မြစန္ဒီ မသိရှာပေ။

“အစ်ကို အစ်ကို ”

“ဟင် မင်းလေး ပြန်လာပြီ ”

“အစ်ကို အစ်ကို့ဖို့ အင်္ကျီလဲဝယ်လာတယ်၊ အစားအစာတွေလဲ ပါတယ် ”

“မင်းဖို့ရော ”

“ဪ - အစ်ကိုရယ်၊ မြစန္ဒီ ပြောပါရစေ။ အစ်ကို ညီမကိုမခွဲချင်ရင် အစ်ကို အဖမ်းခံလိုက်ပါ ”

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

စိုးထွန်းမှာ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်ကာ မျက်လုံးကြီးများ နီရဲသွားသည်။

“ဒီလိုပါ အစ်ကို ထောင်က ထွက်လာရင် ညီမနဲ့ တစ်အိုးတစ်အိမ်ထူပြီး ဘဝကို သာယာချမ်းမြေ့စွာ နေကြမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း မင်း လိမ်တာ၊ မင်းလိမ်နေတာ ငါမယုံဘူး။

မင်းနဲ့လဲ မခွဲဘူး။ တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းပြီး ရှောင်နေမယ်။ အဝေးကို ထွက်ပြေးမယ်ကွာ ”

“အစ်ကိုရယ် အစ်ကို့ကို မခွဲချင်လို့ ပြောတာပါ။ အတူနေရအောင် ကြံတာပါ။ ခဏပဲခွဲရမှာ တစ်သက်လုံး နေရမှာလေ”

“ဪ မလုပ်နိုင်ဘူး။ အခုပဲ ပြေးကြစို့ မင်းနောက်ကို ရဲတွေလိုက်လာရင် မိနေမယ် ”

“အစ်ကိုရယ်၊ ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာ ပြေးစရာ မြေမရှိပါဘူး ”

“ဒါဆို မင်းက ထောင်ထဲ ထည့်မလို့လား”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် ခြံ၏ ပတ်ပတ်လည်၌ ရဲများ ဝိုင်းထားလေပြီ။

“ဟေ့ လူသတ်သမား စိုးထွန်း ထွက်ခဲ့ဟေ့”

ထိုအော်သံကြောင့် စိုးထွန်းမှာ မြစန္ဒီထံ ပြေးပြီးဖက်လိုက်သည်။

“ဟင် မင်း မင်း ငါ့ကို ညှာရက်တယ်။ ကဲ ကဲ ညှာဦးကွာ။ မိန်းမယုတ်တွေ သေစမ်း”

“ဟင်း ဟင်း ဟီး ဟီး အစ် အစ်”

မြစန္ဒီအား လှဲချကာ လည်ပင်းအား ဖျစ်ညှစ်သတ်ပါ

တော့သည်။ ဒေါသမျက်ဝန်းနီကြီးကာ ရဲရဲတောက်လျက်။

“ဟေ့ မထွက်ဘူးလား။ မထွက်ရင် တို့လာပြီ။ ဝင်ဟေ့။ ဖမ်းဟ”

ရဲများ အဘက်ဘက်မှ ပြေးဝင်လာပြီး မြစန္ဒီအား လည်ညှစ်သတ်နေသော စိုးထွန်းအား ဝင်လုံးကာ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်တော့သည်။

“မြစန္ဒီ မြစန္ဒီ”

“ညီမလေး ညီမလေး”

“အင်း အင်း”

မြစန္ဒီ သတိ ရလာ၍ တော်ပါသေးသည်။ စိတ္တချစ်သူ၏ ရက်စက်မှုကို မျက်ဝါးထင်ထင်ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခံစားလိုက်ရပြီး စိုးထွန်းကို ကြောက်ရွံ့သော မျက်ဝန်းလေးဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဒါ လူကောင်းလား။ ညီမရဲ့။ ညီမကို ဒီနေ့ မသတ်လဲ နောက်နေ့ သတ်မှာပဲ”

မြစန္ဒီမှာ အစ်မ၏ ရင်ခွင်ထဲဝင်ကာ တအားအော်၍ ငိုချလိုက်တော့သည်။ ပါးစပ်မှ အော်ငိုနေသည်မှာ “ရှင်လူဆိုးကြီး”ပဲ ဟူသတည်း။

ခင်ဦး(ပုတီးကုန်း)

နာရေးကြော်ငြာမှပြောသော ဖောက်ထွင်းမှုတစ်မှု မောင်မောင်မြင့် (ဥဿာမြို့သစ်)

(၁)

ကြာတော့လည်း ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မကြာခင် လပိုင်းလေးကမှ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ နာရေးကြော်ငြာတွင် ဖတ်လိုက်ရသော နာရေးသတင်းတစ်ပုဒ်ကြောင့် ကျွန်တော် ရဲစခန်းမှူးတာဝန် ထမ်းဆောင်နေရစဉ် အချိန်က စစ်ဆေးဖော်ထုတ်ခဲ့ရသော အမှုတစ်မှုမှ တရားလို ဒေါ်တင်ကြည်က တိုင်ကြားခဲ့သော “ဖောက်ထွင်းမှု” တစ်ခုအား ပညာပေးမှုခင်းအဖြစ် ဖန်တီး တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

မူခင်းအစကတော့ ကျွန်တော် ကချင်ပြည်နယ်၊ မိုးညှင်းမြို့နယ်၊ မိုးညှင်းမြို့နယ်၊ မိုးညှင်း ရဲစခန်းတွင် စခန်းမှူး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ်အချိန်က ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့ နံနက်(၆)နာရီခွဲခန့်အချိန် တွင် အိပ်ရာထ ဘုရားရှိခိုးပြီး ရဲစခန်းသွားရန် အသာပြေစားနေစဉ် ရဲအုပ်တပ်ကြပ် သိန်းအောင်က အိမ်ရောက်လာပြီး-

“ဆရာ ဆရာ”
ဟု ခေါ်သံကြားလိုက်
ရသဖြင့်-

“ဘာလဲဟေ့”
ဟု ပြန်ထူးလိုက်ရာ-

“မြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး
စခန်းမှာရောက်နေတယ်။ ဆရာ
ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်
လည်း အဆာပြေ စားနေသည်
ကို အပြီးသတ်လိုက်ပြီး-

‘အေး ငါ အခုလိုက်ခဲ့
မယ်’

ပြော၍ လက်ဆေးပြီး
ချက်ချင်းပင် ရဲစခန်းသို့ လိုက်
သွားခဲ့ပါသည်။

ရဲစခန်းသို့ ရောက်ရာ
မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့်အတူ အ
သိမိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးဖြစ်သူ
ဒေါ်တင်ကြည်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရ
၍ ကျွန်တော်လည်း အလေးပြု
လိုက်စဉ် မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး က-

“ကဲ စခန်းမှူးရေ မိုး
လင်းလင်းချင်းပဲ အမှုကတော့
ရဲစခန်းကို ရောက်လာပြီ။ ဒီမှာ
တရားလိုကတော့ မင်းသိနေတဲ့
မိတ်ဆွေ မတင်ကြည်ပဲ။ ဒီနေ့
နံနက် ၅ နာရီလောက်က သူတို့
ညီအစ်မနှစ်ယောက် အိမ်ပိတ်
ပြီး မိုးညှင်းဈေးမှာ အထည်ဆိုင်

သွားဖွင့်ပြီး အထည်ကျန်နေလို့
အိမ်ပြန်အယူမှာ အိမ်အဖောက်
ခံရပြီး အထည်တွေရော ငွေတွေ
ပါ ခိုးသွားလို့အမှုလာတိုင်တယ်။
ဆက်လုပ်ပေးလိုက်ပါဦး”

ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်
လည်း

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဟုပြောကာ မြို့နယ်
ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကို အလေးပြုလိုက်
ပြီး တရားလို ဒေါ်တင်ကြည်
အား မှုခင်းရဲတပ် ကြပ်ကြီး၊ စာ
ရေး အေးဟန်၏ စာရေးစားပွဲ
ရှေ့တွင် မှုခင်းဖြစ်ရပ်အား မေး
၍ အမှုဖွင့်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။
ဒေါ်တင်ကြည် အသက် ၃၅ နှစ်
(ဘ) ဦးမောင်မောင်ကြည် အ
ထည်ရောင်း၊ အရှေ့စုရပ်ကွက်၊
မိုးညှင်းမြို့နေသူက အမှုဖွင့်တိုင်
ကြားသည်မှာ ယနေ့ နံနက် ၅
နာရီခန့်အချိန် ၎င်းနှင့်အတူ မ
အုန်းကြည်တို့ အိမ်တံခါးများ
ပိတ်ပြီး မိုးညှင်းဈေးအတွင်းရှိ
အထည်ဆိုင်သို့ အထည်များ
ရောင်းရန်အတွက် သွားခဲ့ရာ
ဆိုင်ရောက်ပြီး ဆိုင်ကို ဖွင့်၍
ရောင်းရန် အဝတ်အထည်များ
ကိုစီနေစဉ် ရောင်းရန် အထည်
များ အိမ်တွင် ကျန်နေသဖြင့်
အစ်မဖြစ်သူကို ဆိုင်တွင် ထား

ခဲ့ပြီး ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း
အိမ်ပြန်၍ ကျန်ခဲ့သော အထည်
များကို ပြန်ယူစဉ် အိမ် ခြံတံခါး
အရောက်တွင် ခြံခတ်ထားသော
သော့မှာ ပွင့်နေသဖြင့် အိမ်ထဲ
ဝင်ပြီး အိမ်တံခါးသော့ကို ကြည့်
ရာတွင် သော့ပျက်ပြီး ပွင့်နေ
သည်ကိုတွေ့ရ၍ အိမ်ထဲရှိ ပိုက်
ဆံနှင့် အဝတ်အထည်များထား
သော ဗီရိုသော့မှာလည်း ပျက်
နေပြီး၊ ဗီရိုထဲထည့်ထားသော
ငွေကျပ် ၅၀၀၀၀/- (ငါးသောင်း
ဖိုး)ခန့် ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့်
အမှုဖွင့်အရေးယူပေးရန် လာ
ရောက် တိုင်ကြားရခြင်း ဖြစ်
ကြောင်း၊ တိုင်ကြားသဖြင့် ပြစ်
မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၇ အရ
အမှုဖွင့်ပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
ပင် စစ်ဆေးခဲ့ရသော အမှုဖြစ်
ပါသည်။

ပြစ်မှု ကျူးလွန်သည်
အချိန်သည် တရားလို၏ တိုင်
ကြားချက်အရ နံနက် ၅ နာရီ
ခန့်အချိန်၊ အိမ်နှင့်ခြံကို သေ
ချာစွာ သော့များခတ်ပြီး မိုးညှင်း
ဈေးသို့ အထည်ရောင်းရန် ညီ
အစ်မနှစ်ယောက် ထွက်သွားခဲ့
ကြောင်း၊ တိုင်ကြားချက်အရ
ယင်းအချိန်သည် နေဝင်ပြီး နေ
မထွက်မီ ကျူးလွန်သော ပြစ်မှု

ရှုထောင့် ဖွဲ့စည်းခြင်း ချစ်ခင်မှုစုစု

ဖြစ်နေ၍ ထောင်ဒဏ်ထိုက် သည့် ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ရန် ညဉ့် အချိန် အိမ်ကျော်နင်းမှု (သို့ ဟော့) အိမ်ဖောက်ထွင်းမှုဖြစ် နေသဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ဖုဒ်မ ၄၅၇အရ အမှုဖွင့်အရေး ထူးခြားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

(၂)

အမှုဖွင့်ပြီးသည်နှင့် ရဲ စခန်းတွင် အသင့်ရှိနေကြသော နယ်ထိန်းအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် တပ်ကြပ်မြခင်နှင့်အတူ ဒုတပ် ကြပ် သန်းအောင်၊ သန်းအေး၊ ချစ်မောင်နှင့်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ဘုမောင် တို့ကိုခေါ်ကာ အမှုအခြေအနေ ပြောပြပြီး ရဲတပ်ကြပ် မြခင်နှင့် တပ်ဖွဲ့ဝင် ဘုမောင်တို့ကို အဖွဲ့ (၁)အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဒုတပ် ကြပ်သန်းအောင်၊ သန်းအေးနှင့် ချစ်မောင်တို့ကို အဖွဲ့(၂)အဖြစ် လည်းကောင်း ဖွဲ့စည်းတာဝန် ပေးပြီး တရားခံများ ဝင်နိုင် ထွက်နိုင်မည့် မြို့ဝင်မြို့ထွက် နေရာများကို ရပ်ကွက်လူကြီး များနှင့် ပိတ်ဆို့ရှာဖွေရန် တာ ဝန်ပေးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း နယ် ထိန်းအဖွဲ့(၂)ဖွဲ့ ထွက်သွားပြီး ရဲ

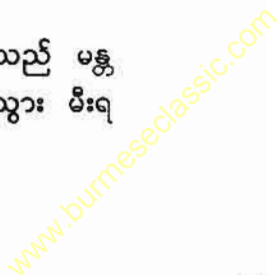
စခန်းမှ အရှေ့စုရပ်ကွက်ရှိ တ ရားလို ဒေါ်တင်ကြည်၏အိမ်သို့ ရောက်ပြီး သက်သေလူကြီး ဦး တင့်၊ ဦးဘိုးတင်တို့နှင့်အတူ စစ် ဆေးခဲ့ရာ တရားလို၏ အိမ်မှာ ပေ ၆၀၊ ပေ ၄၀ ခြံအကျယ်ရှိပြီး၊ ၃ ပင် ၂ ခန်း၊ ပျဉ်ခင်းပျဉ်ကာ၊ သွပ်မိုးခန်းပွင့် ၈ ပေ နှစ်ခန်းဖြစ် ပါသည်။ ခြံကို ၂' ၁' သစ် သားချောင်းများနှင့် ပတ်လည် ကာထားပြီး ခြံတံခါးကိုလည်း သစ်သားချောင်းများဖြင့် တံခါး နှစ်ချပ်လုပ်၍ သော့ခတ်ထားရာ သော့ခလောက်ကို ကလန့်ဖွင့် ထားသည်ကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိရ ပါသည်။ အိမ်တံခါးမကို ခတ် ထားသောသော့ကိုလည်းကလန့် ဖွင့်ထားပြီး အိမ်ထဲဝင်ရောက်ကာ သစ်သား ဗီရိုတံခါးသော့ကို လည်း ကလန့်ဖွင့်၍ ဗီရိုထဲမှ ငွေငါးသောင်းကျပ်နှင့် အဝတ် အထည်မျိုးစုံ ငါးသောင်းကျပ် ဖိုးကို ခိုးယူသွားသည်ကို စစ် ဆေး တွေ့ရှိရပါသည်။

သက်သေများ ရှေ့၌ ပင် အခင်းဖြစ်အရပ်ရှိ ခြံတံခါး သော့ အပျက်(၁)ခု၊ အိမ်မတံခါး သော့အပျက် တစ်ခုနှင့် ဗီရို တံခါးသော့ အပျက်တစ်ခုတို့ကို

တရားလို ဒေါ်တင်ကြည်က သက်သေခံ ပစ္စည်းများအဖြစ် အပ်ပေးသဖြင့် ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းပါသည်။

အခင်းဖြစ်အရပ် နေ အိမ်သည် မိုးညှင်းမြို့အရှေ့စု ရပ်ကွက်တွင်ရှိပြီး အိမ်ရှေ့တွင် မင်းလမ်းမ၊ အိမ်ညာဘက်တွင် အရှေ့စုလမ်းမ ရှိပါသည်။ အိမ် ဘယ်ဘက်ဘေး ခြံစည်းရိုးကပ် လျက် ဦးအုန်းအိမ်၊ အိမ်နောက် ဘက်တွင် ဦးမုန်းအိမ်တို့ရှိနေ ကြပြီး တရားလို ဒေါ်တင်ကြည် နှင့် အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်အုန်းကြည် တို့ အပျိုကြီး ညီအစ်မနှစ် ယောက်တည်းသာနေသော နေ အိမ်ဖြစ်ပါသည်။ အခင်းဖြစ်နေ အိမ်ကို လိုအပ်သော အနေအ ထားများအတိုင်း ဓာတ်ပုံဆရာ ဦးမျိုးအောင်ကိုခေါ်ယူ၍ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ခြင်း၊ သက်သေခံပစ္စည်း များ သိမ်းဆည်းခြင်းပြုလုပ်ပြီး ၍ တရားခံ အမြန် ဖမ်းမိရေး အတွက် အဖွဲ့(၂)ဖွဲ့ခွဲ၍ လွှတ် ပေးလိုက်သော နယ်ထိန်းအဖွဲ့ နောက်သို့ ကျွန်တော်လိုက်သွား ခဲ့ပါသည်။

မိုးညှင်းမြို့သည် မန္တ လေး၊ မြစ်ကြီးနားသွား မီးရ

ရှုထောင့်မှသန်းဒေါ်အေးအောင်

ထားလမ်းဘေးတွင် တည်ရှိနေ၍
 ယင်းအချိန်က မီးရထားလမ်း
 တစ်ခုတည်းကိုသာ အားထား
 သွားလာနေရသော အချိန်ဖြစ်
 သဖြင့်၊ ကျွန်တော်လည်း မိုး
 ညည်း ဘူတာသို့ရောက်ရှိပြီး မိုး
 ညည်းဘူတာမှ အရှေ့ဘက် အ
 ထွက်တွင် ညောင်ကုန်းရွာ၊ အ
 နောက်ဘက်အထွက်တွင် ကာဒူ
 ရွာတို့ရှိရာ နံနက်(၉)နာရီခန့်အ
 ချိန်ဖြစ်နေသဖြင့် ပြစ်မှု ကျူး
 လွန်သူသည် မိုးညည်းမြို့မှ
 ညောင်တုန်းကျေးရွာသို့ သွား
 ရောက်ပြီး မီးရထားစောင့်စီးနိုင်
 ကြောင်း စဉ်းစားမိ၍ ကျွန်တော်
 တစ်ယောက်တည်းပင် မိုးညည်း
 မှ (၅)မိုင်ဝေးသော ညောင်ကုန်း
 ဘူတာသို့ စက်ဘီးနှင့်လိုက်သွား
 ပြီး ညောင်ကုန်းရွာသို့ ရောက်
 ရှိရာ ကျေးရွာလူကြီးများနှင့် အ
 မာခံများကို အမှုအခြေအနေ
 ပြောပြကာမသင်္ကာသူတွေ့ရှိက
 ရှာဖွေစစ်ဆေးပေးရန်နှင့်ထူးခြား
 မှုရှိက ချက်ချင်းအကြောင်းကြား
 ပေးရန် မှာကြားခဲ့ပြီး နံနက် ၁၀
 နာရီကျော်ခန့် အချိန်တွင်
 ညောင်ကုန်းရွာမှ မီးရထားလမ်း
 အတိုင်း စက်ဘီးစီး၍ မိုးညည်းမြို့
 သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

မိုးညည်းမြို့အဝင် သာ
 စည်ရပ်ကွက်ထိပ်ရှိ မီးရထား
 လမ်း တံတားအရောက်၌ တံ
 တားသို့ လာနေသော တစ်ခါမျှ
 မမြင်ဖူးသည့် လူငယ် တစ်
 ယောက်ကို လှမ်းမြင်နေရ၍
 ကျွန်တော်လည်း သတိထား
 ကြည့်ပြီး တံတားပေါ်အရောက်
 ၌ စက်ဘီးကို တွန်းသွား၍ တံ
 တားတစ်ဖက်ထိပ်အရောက်တွင်
 လူငယ်လည်း ကျွန်တော်ရှေ့နား
 အရောက်၌ သေချာစွာ ကြည့်
 လိုက်ရာ ဝတ်ထားသော အင်္ကျီ
 အတွင်းဘက် ဗိုက်ထဲ၌ ဖောင်း
 နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
 စက်ဘီးကို မီးရထားလမ်းပေါ်
 ပစ်ချလိုက်ပြီး လွယ်အိတ်အ
 တွင်းမှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်
 ဖြင့်ထုတ်ချိန်လိုက်ပြီး အသင့်ပါ
 လာသော လက်ထိတ်ကိုပါထုတ်
 ကာ၊ လူငယ်၏ ညာဘက်လက်
 ကို လက်ထိတ်ခတ် လိုက်ပါ
 သည်။ လူငယ်လည်းမမျှော်လင့်
 ဘဲ ပြုန်းစားကြီးဖြစ်သွားသဖြင့်
 ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေစဉ်
 ကျွန်တော်လည်း ပေးလာသည့်
 အခွင့်အရေးကို နှုတ် လက်
 မနှေးတော့ဘဲ-

“မင်း လုပ်လာတာ

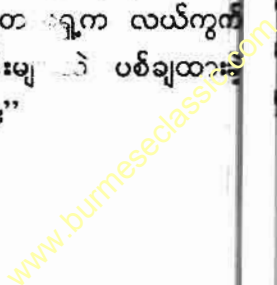
တွေ အကုန်သိပြီးပြီ မင်းဗိုက်ထဲ
 က အထုပ်က ခိုးလာတာတွေ
 မဟုတ်လား။”

ဟု မေးကာ အင်္ကျီ
 ကြယ်သီးဖြုတ်ပြီး ဗိုက်ထဲက အ
 ထုပ်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ငွေထုပ်
 ကြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
 သဖြင့် လက်တစ်ဖက်က လူ
 ငယ်ကို ခတ်ထားသော လက်
 ထိတ်ကို ကိုင်ထားပြီး ကျန်လက်
 တစ်ဖက်ဖြင့် စက်ဘီးကို မယူ
 ကာ စက်ဘီးလက်ကိုင်နှင့်လက်
 ထိတ်ကို တွဲခတ်ထားလိုက်မိ
 သည်။ ဘယ်လိုမှ ထွက်မဖြေ
 နိုင်သည့် အခြေအနေရှိမှ လူ
 ငယ်ကို-

“မင်းခိုးယူလာတဲ့ ငွေ
 တွေ မဟုတ်လား။”

ဟု မေးရာ-
 လူငယ်လည်း မိုးညည်း
 မြို့ရှိ အိမ်တစ်အိမ်မှ ခိုးယူလာ
 သောငွေများ ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံ
 ပြောဆိုလာသဖြင့် ကျန်ပစ္စည်း
 တွေရောဟု မေးလိုက်ရာ-

‘ကျန်ခိုးယူလာတဲ့ အ
 ဝတ် အင်္ကျီတွေကိုတော့၊ မိုး
 ညည်းဘူတာ ရွာက လယ်ကွက်
 စပါးခင်းမျှ သို့ ပစ်ချထားခဲ့
 ကြောင်း’

ရွှေစာအုပ်အဖွဲ့မှ အစုအဝေး

ထွက်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း လူ့ဘဝ၏ ညာဘက်လက်ကို ဆက်ထိတ်ခတ်ထားရာမှ ကျွန်တော်တစ်ဖက်နှင့်ပါ စက်ဘီးကို ဖြည့်ဆည်းပြီး လူငယ်၏ အင်္ကျီအောက်ကို ဆွဲထားကာ ဝိုင်းရံပြီး နှိပ်စက်သည့် ပြန်သွားစေပြီး မြို့ထဲသို့သာစည်ရပ်ကွက်အရောက်ရောက် ရပ်ကွက်လူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးအေးနှင့် ဦးရွှေတို့အား ခေါ်သွားကာ အမှုအခြေအနေကိုရှင်းပြပါသည်။ လူငယ်တို့ သက်သေများရှေ့ စစ်ဆေးရာ၌ ၎င်း၏ နာမည်မှာ အောင်ပုအသက် ၂၅နှစ်(ဘ)ဦးကုလား ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မန္တလေး-မြစ်ကြီးနား မီးရထားကို ခေါက်တံခေါက်ပြန် မီးရထားထက်မှတ်ခိုးစီး၍ လိုက်လာပြီး နီးမည့်မြို့များ အရောက်တွင် ဆင်းလျက် မြို့အတွင်းမှ ရပ်ကွက်အတွင်း ခေါက်တံခေါက်ပြန် နေ/ညလေ့လာကာ ဘူတာခုံနှင့်ကြုံရာနေရာများတွင် အိပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ခိုးမည့်အိမ်ကို လူမရှိသည့် အချိန်များတွင် ဝင်ရောက်ခိုးယူပြီး မီးရထားကြုံရာနှင့် ပြန်လိုက်ကြောင်း ယခု ငွေ

နှင့်အဝတ်အထည်များ ခိုးယူခဲ့သော အိမ်ကိုလည်း သုံးရက်လေ့လာပြီး နံနက် လူမရှိသည့် အချိန်တွင် ဝင်ရောက်ခိုးယူခဲ့ကာ ညောင်ကုန်းရွာ ဘူတာရုံမှ မီးရထားစောင့်စီးရန် သွားစဉ်အဖမ်းခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုအစစ်ခံပါသည်။

ငွေနှင့် ပစ္စည်းများ ဖောက်ထွင်း ခိုးယူသော အောင်ပု၏ ထွက်ဆိုအစစ်ခံချက်အရ သက်သေလူကြီး ဦးအေးနှင့် ဦးရွှေတို့ရှေ့၌ပင် ခိုးရာပါပစ္စည်းဖြစ်သော ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့် ထည့်ထားသည့်ငွေရောရာ ကျပ်ငါးသောင်းတိတိကို အောင်ပုက သက်သေခံပစ္စည်းများအဖြစ် အပ်ပေးသဖြင့် ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းပါသည်။

ဆက်လက်၍ အောင်ပု၏ အစစ်ခံချက်အရပင် သက်သေလူကြီးများပါခေါ်ကာ၊ မိုးညှင်း ဘူတာရုံရှေ့မှ မီးရထားလမ်းဘေးရှိ လယ်ကွက် စပါးခင်းအတွင်း အောင်ပုကို လွင့်ပစ်ခဲ့သော အထည်ပစ္စည်းကို သက်သေခံပစ္စည်းများအဖြစ် ပြသပေးအပ်သဖြင့် သက်သေများရှေ့တွင် ကချင်ပုဆိုး ၅

ထည် အင်္ကျီပိတ်စ ၅ စ၊ မိန်းမဝတ်ထဘီ ၅ ထည်၊ မိန်းမဝတ်အင်္ကျီ ၅ ထည်၊ မိန်းမဝတ်အနွေးထည် ၃ ထည် ပိတ်စမျိုးစုံ ၅ ထည် စုစုပေါင်း တန်ဖိုးငါးသောင်းကျပ်ဖိုးခန့်ကိုလည်း သက်သေခံ ပစ္စည်းများအဖြစ် သိမ်းဆည်းခဲ့ပါသည်။

(၃)

သက်သေခံ ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းရာသို့ ရောက်ရှိလာသော နယ်ထိန်းအဖွဲ့နှင့် အတူ တရားခံနှင့် ပစ္စည်းများပါ ယူကာ သက်သေလူကြီးများကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းနှုတ်ဆက်ကာ နေ့လယ် ၁၂ နာရီကျော်ခန့်အချိန် ရဲစခန်းသို့ ပြန်လာရာ ၁၂ နာရီခွဲခန့် အချိန်တွင် ရောက်ရှိပြီး အောင်ပုကို ထပ်မံစစ်ဆေးရာတွင်လည်း ယခင်အတိုင်း ထွက်ဆိုနေသဖြင့် အိမ်ဖောက်ထွင်းစဉ်အချိန်က သေခလောက်များကို

“ဘာနဲ့ဖျက်သလဲ”

ဟုမေးရာ ၎င်းတွင်ပါလာသော အရှည် (၁ ပေ) သာသာခန့်၊ လုံးပတ် လက်ညှိုးလုံးခန့်ရှိ သံချောင်းဖြင့် ကလန့်ဖွင့်

ရှုထောင့် ညွှန်ကြားရေး ဝန်ထမ်းများ

ကြောင်း၊ ၎င်းပစ္စည်းများကို ၎င်းတွင်ပါလာသော လွယ်အိတ် အဟောင်း တစ်လုံးတွင်ထည့်ကာ ဖောက်ထွင်းနိုးယူမည့် အိမ်ဘေးရှိ လမ်းတစ်ဖက်မြက်တောထဲ ဝှက်ထားခဲ့ကြောင်းကိုပါ အစစ်ခံသဖြင့် အခင်းဖြစ်အရပ်သို့ ထပ်မံသွားရောက်ပြီး သက်သေလူကြီးများ ခေါ်ကာ အောင်ပုပြပေးသော အခင်းဖြစ်အိမ်၏ ညာဘက်ဘေးရှိ ၁၀ ပေ မြေနှီလမ်း၏ ညာဘက်ဘေးရှိ မြက်တောထဲမှ လွယ်အိတ်အနီစင်း အဟောင်းအတွင်း ထည့်ထားသော “လုံးပတ်လက်ညှိုးလုံးခန့်ရှိပြီ၊ အရှည် ၁၄ လက်မခန့်ရှိ သံချောင်း ၁ချောင်း၊ သစ်သားရိုးတပ်ထားသော တူအသေး (၁)ချောင်းတို့ကို အောင်ပုထံမှ ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သက်သေခံပစ္စည်းများအဖြစ် သိမ်းဆည်းခဲ့ပါသည်။ သက်သေခံပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းပြီးနောက် ၂ နာရီခန့်အချိန်တွင် အရှေ့စုရပ်ကွက်မှ ရဲစခန်းသို့ပြန်လာရာ ၂ နာရီခန့်အချိန်တွင်ပြန်လည်ရောက်ရှိပါသည်။

အမှုမှ တရားလို တိုင်ချက်အတိုင်း သက်သေခံပစ္စည်း

များအားလုံး သိမ်းဆည်းနိုင်ပြီး တရားခံကိုပါ ဖမ်းမိနေပြီဖြစ်သဖြင့်၊ အမှုလိုအပ်ချက်များကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရန်နှင့် တရားခံကို တရားရုံးတွင် ချုပ်ရက် တောင်းခံရန်ကိုအား စီစဉ်ထားရှိပြီး အမှုကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရန် အချိန်မရှိတော့သဖြင့် နောက်ရက်မှ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် စီစဉ်ထားကာ ရပ်နားခဲ့ပါသည်။

ဤနေရာတွင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များအတွက် သင်ခန်းစာ တစ်ခု ရရှိလိုက်ပါသည်။

“လက်မြန် ခြေမြန် စိတ်ကူးမှန်လျှင် အမှုမြန်မြန် ပေါ်မည်”

“လက်နှေး ခြေနှေး၊ စိတ်ကူးဝေးလျှင် အမှုဆွေးသွားမည်”

ဟူသော သင်ခန်းစာ ပင်ဖြစ်ပါသည်။

(၄)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် တရားခံ အောင်ပုနေထိုင်သော မြို့ရုံ အပိုင်ရဲစခန်းသို့ လည်း ပုံစံ(၇၁)ပေးပို့စုံစမ်းခဲ့ပါသည်။ တရားခံ အောင်ပုကို

တရားရုံးတွင် ချုပ်ရိမန် တောင်းခံရန် စီစဉ်ကာ တရားရုံးသို့ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။

အမှုမှ တရားလို ဒေါ်တင်ကြည်ကိုလည်း အခိုးခံသော သက်သေခံပစ္စည်း အဝတ်အထည်များကို မှတ်မိကြောင်း အစစ်ခံထားသဖြင့် ပစ္စည်းများ ရောနှောပြသရန် အတွက် ခေါ်ထားရာမှ အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်အုန်းကြည်နှင့်အတူ စခန်းသို့ ရောက်လာကြသဖြင့် ပစ္စည်းများ ရောနှောပြသရန် တရားသူကြီး မရောက်သေးသဖြင့် တရားလို၏ အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်အုန်းကြည် အသက် ၃၀ နှစ်(ဘ) ဦးမောင်မောင်ကြည် အထည်ရောင်းအရှေ့စုရပ်ကွက် မိုးညှင်းမြို့နေသူကို စစ်ဆေးရာတွင်လည်း ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်တင်ကြည်ကဲ့သို့ပင် အစစ်ခံခဲ့ပါသည်။

နံနက် ၁၀ နာရီခန့် အချိန်တွင် မြို့နယ်တရားသူကြီးကို အမှုမှ သက်သေခံပစ္စည်းများနှင့် အလားတူပစ္စည်းများ ရောနှောပြသရန်အတွက် ရဲစခန်းသို့ ကြွရောက်ပေးရန်ခေါ်ထားရာမှ ရောက်ရှိလာသဖြင့်

ရွှေတောင်ရွာသားရဲ၊ ရာဇဝင်

ငွေကျပ်ငါးသောင်းမှာ အလားတူ ပစ္စည်းများ ဖြစ်နေသဖြင့် ရောနှောပြသခြင်းမပြုဘဲ သက်သေခံပစ္စည်းများဖြစ်သည် ကချင်ပုဆိုးများ၊ အင်္ကျီပိတ်စများ၊ ခိန်းမဝတ်ထဘီများ၊ အင်္ကျီများ၊ အနွေးထည်များ၊ ပိတ်စမျိုးစုံ ၅ စုံကို အလားတူ ပစ္စည်းများနှင့်အတူ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများနှင့်အညီ (၃)ကြိမ်တိုင်တိုင် ရောနှောပြသရာတွင် တရားလိုက (၃) ကြိမ်စလုံးပင် ၎င်း၏ ပစ္စည်းများကို မှန်ကန်စွာပြသနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ပစ္စည်းများရောနှောပြသပြီးသည်နှင့် နေ့လယ် ၁ နာရီခန့်အချိန်တွင် တရားခံအောင်ပုကိုလည်း တရားရုံးတွင် ချုပ်ရိမန် တောင်းခံရာမှ ပြန်သည်ရောက်ရှိလာသဖြင့် ရဲစခန်းအချုပ်တွင် ပြန်လည်ရှာဖွေချုပ်ထားခဲ့ပါသည်။

(၅)

အမှုတွဲကို ပြီးပြည့်စုံစွာ စစ်ဆေးဆောင်ရွက်ပြီးဖြစ်သဖြင့် အမှုတွဲ စာရွက်စာတမ်းများ၊ သက်သေခံပစ္စည်းများ ပြည့်စုံစွာနှင့် တရားခံ အောင်ပုအား မူလရွှင်ထားသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ

ဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၇အရပင် တရားစွဲတင်နိုင်ရန်အတွက် မြို့နယ်မှူးဝင်းမှတ်တမ်း တာဝန်ခံ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးတို့က တစ်ဆင့် မြို့နယ် ဥပဒေဝန်ထမ်းထံ တင်ပြခဲ့ရာ မြို့နယ်ဥပဒေဝန်ထမ်းကလည်း တရားခံ အောင်ပုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၇အရပင် တရားစွဲတင်ရန် ပြန်လည် ညွှန်ကြားခဲ့ပါသည်။

မြို့နယ်ဥပဒေ ဝန်ထမ်း၏ ညွှန်ကြားချက်နှင့်အညီအမှုတွဲကို ပြီးပြည့်စုံအောင်ဆောင်ရွက်ပြီး အချိန်နှင့်တပြေးညီ မြို့နယ် တရားရုံးသို့ သက်သေခံပစ္စည်းများ ပြည့်စုံစွာဖြင့် တရားခံ အောင်ပုကို တရားစွဲတင်ပို့ခဲ့ရာတွင် မြို့နယ်တရားရုံးကလည်း တရားခံအောင်ပု၏ အမှုကို မှန်မှန်နှင့်မြန်မြန် စစ်ဆေး ဆောင်ရွက်ပြီး တရားခံ အောင်ပုကလည်း ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ဝန်ခံ ထွက်ဆိုထားသဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၇အရပင် တရားခံ အောင်ပုအပေါ် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် (၃)နှစ် အပြစ်ပေးခဲ့သော အမှုဖြစ်ပါသည်။

ရဲစခန်းအပိုင်များတွင်

ပြစ်မှုတစ်ခုကျူးလွန်မိပါက မိမိရဲစခန်းအပိုင်ရှိ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တတ်သူများအပြင်၊ အခြားသော မြို့နယ်များမှ လာရောက်ပြစ်မှု ကျူးလွန်တတ်သူများကိုလည်း အထူးသတိထားရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဤတကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်မှန်းမှ တရားလို ဒေါ်တင်ကြည်၏ မကြာခင်လပိုင်းကမှ နာရေးကြော်ငြာကို သတင်းစာတွင် ဖတ်မိလိုက်ရာမှ ဒေါ်တင်ကြည် အသက်ရှိစဉ်က တိုင်ကြားခဲ့သော အမှုကို သတိရလိုက်သဖြင့် “နာရေးကြော်ငြာ မှပြောသော ဖောက်ထွင်းမှု ပုံပြင်”အဖြစ် အမှတ်တရတင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကွယ်လွန်သွားကြပြီးဖြစ်သော တစ်ချိန်က ဆရာမိဘလို ရိုသေလေးစားခဲ့ရသော မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကြီး ဦးအောင်ခင်နှင့် ခင်မင်ခဲ့ရသော တရားလို မိတ်ဆွေကြီး ဒေါ်တင်ကြည်တို့ ကောင်းရာဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိစေရန် ဆုတောင်းလျက်-

မောင်မောင်မြင့်
(ဥဿာမြို့သစ်)

ရုပေလေးယောက်နှင့်
သိန်းလေးဆယ်

မြဦးမောင်(ဒါးပိန်)

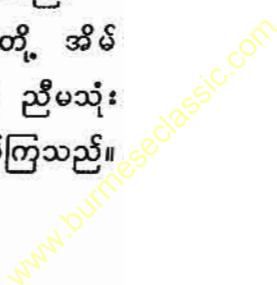

ရှုထောင့် ညွှန်ကြားခြင်း၊ အသိပညာပေးခြင်း

လူလေးယောက်နှင့်သိန်း
လေးဆယ်
မောင်မောင်မြင့်သည်
ငယ်စဉ်အရွယ်ကတည်းက တစ်
စွတ်ထိုးတဖောက်ကန်း ဇွတ်တ
ရွတ်နိုင်လွန်းသူဖြစ်သည်။ လိုချင်
စရာရှိလျှင် ရအောင်ယူတတ်
သည်။ ပြောချင်လာလျှင်လည်း
ရိုက်ချင်ရိုက် ပြောလေ့ရှိသည်။
သူ့အကြောင်း သိသူများမှာ
တော်တော်များသိကြသည်။
မောင်မောင်မြင့်က မ
ဟုတ်မခံလုပ်တတ်သည်။ လုပ်ရဲ
ခံရဲပြုတတ်သည်။ သတ္တိလည်း
ကောင်းသည်။ ငယ်စဉ်ကစရိုက်
သည် ကြီးအထိပါလာသည်။
မောင်မောင်မြင့်အဖေ သေပြီး
နောက် သူ၏မိဘကုန်စုံဆိုင်တွင်
ဦးစီး၍ အမေအိုကြီးကို လုပ်ကိုင်
ကျွေးသည်။ ရန်ကုန်မှ ကုန်သွား
ဝယ်ရင်း မကျင်လှနှင့်တွေ့ဆုံပြီး
ချစ်ကြိုက်လာခဲ့သည်။
မကျင်လှတို့မှာ အစ်မ
တစ်ယောက်၊ ညီမတစ်ယောက်
ရှိသည်။ အဖေမရှိ၍ အမေနှင့်
လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသည်။

တောင်ဥက္ကလာတွင် နေထိုင်ပြီး
စတိုးဆိုင်နှင့် ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ထား
သည်။ မြို့ထဲသွားရင်းနှင့် တွေ့
ဆုံကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက် မေတ္တာသက်ဝင်ပြီး ချစ်
သွားကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်
စိတ်တူကိုယ်တူနှင့် အိမ်ထောင်
ပြုကြသည်။
မကျင်လှ၏အမေ ဒေါ်
အေးကြည်သည် အိမ်ထောင်
သည်သမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သော
မခင်လှ၊ မကျင်လှတို့ကို အမွေ
ခွဲ၍ တစ်ယောက်ကို သိန်းနှစ်ရာ
စီခွဲဝေပေးသည်။ မယဉ်မြသည်
အမေနှင့်နေပြီး အမေ့ကိုလုပ်
ကြွေးကာ အပျိုကြီးဘဝနှင့် ဖျော်
နေသည်။
မောင်မောင်မြင့်သည်
မိဘပေးသော အမွေနှင့် ရင်းနှီး
ပြီး ဒါးပိန်တွင်စားသောက်ဆိုင်
ဖွင့်သဖြင့် စည်ကားတိုးတက်ပြီး
စီးပွားတဟုန်ထိုး တိုးတက်လာ
သည်။ တိုးပွားလာသည်နှင့်အမျှ
အိမ်နှင့်ခြံများကိုဝယ်၍ တစ်ခြံမှာ
အုန်းပင်များရှိသည်။ တစ်ခြံက
တော့ အိမ်နှင့်ခြံကိုပြုပြင်ပြီး အိမ်

ကိုဖြတ်၍ တိုက်ပုလေးဆောက်
ကာ အမေ့ကိုထားသည်။ အမေ
ဒေါ်အေးချစ်သည် သီလရှင်ဝတ်
ပြီး သာသနာပြု၍ မောင်မောင်
မြင့်အိမ်တွင်နေသည်။ အိမ်မှာ
မည်သူမျှမနေဘဲ ကျောင်းအဖြစ်
ပေးထားကာ သီတင်းသုံး၍နေ
သည်။
မောင်မောင်မြင့်သည်
သားနှင့်သမီး နှစ်ယောက်မွေး
သည်။ သားနှင့်သမီး ဆယ်နှစ်
တဆယ့်နှစ်နှစ်အတွင်း မကျင်လှ
၏အမေဆုံးသွားသည်။ သားအ
ကြီးက တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ သမီး
ငယ်က ဆယ်နှစ်အရွယ်တွင် ညီ
မဖြစ်သူ မယဉ်မြအဖေမရှိ၍
မကျင်လှ၏ သားသမီးများကို အ
ဒေါ်နှင့်သွားပို့ထားသည်။ မယဉ်
မြသည် တူနှင့်တူမကို သားသမီး
များသကဲ့သို့ ဂဇူစိုက်သည်။ တာ
ဝန်ကျေသည်။ လိုလေသေးမရှိ
ပုံပိုးပေးသည်။ အရာရာကိုလည်း
ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်သည်။
မကျင်လှတို့ အိမ်
ထောင်ကွဲဆိုပေမဲ့ ညီမသုံး
ယောက်တအားချစ်ကြသည်။

ရှုထောင့်များနှင့်ရသန့်မဂ္ဂဇင်း

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြင်နာသည်။ ကူညီဖေးမကြ သည်။ တိုင်ပင်ကြသည်။ အကူ အညီပေးတတ်ကြသည်။ ချစ် လည်းချစ်ကြသည်။ ဒါပေမဲ့ မ ကျင်လှသည် မောင်မောင်မြင့်ကို အလွန်ကြောက်ရသည်။ မောင် မောင်မြင့်စကားဆို မလွန်ဆန်ရဲ သဖြင့် ခိုင်းတာ လုပ်ရသည်။ သားသမီးတွေမှာလည်း ဖအေကို ကြောက်ရသည်။ သားဖြစ်သူ ဆယ်တန်းအောင်၊ သမီး ရှစ် တန်းအောင်ပြီး ကျောင်ပိတ် သည့်အချိန်တွင် ပြဿနာစ၍ လာပါတော့သည်။

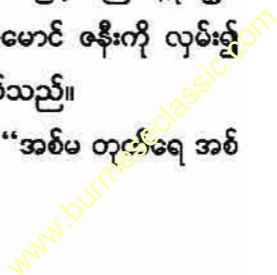
မောင်မောင်မြင့်နှင့် ၎င်း ၏ခယ်မဖြစ်သူ မယဉ်မြတို့ စား သောက်ဆိုင်ကိစ္စ စကားများကာ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ် တရား ရုံးတွင် အမှုရင်ဆိုင်နေရသဖြင့် မောင်မောင်မြင့် ရုံးမည်မှာ သေ ချာ နေသဖြင့် ခယ်မဖြစ်သူကို သတ်ရန် အကြံထုတ်၍စဉ်းစား လေသည်။ မောင်မောင်မြင့် သည်ဆင်းရဲသည်လည်းမဟုတ်။ ခြံတွေ၊ အိမ်တွေ စားသောက် ဆိုင်နှစ်ဆိုင်၊ ဧည့်သည်အခန်း အငှား ကား ယာဉ်တစ်စီးလည်းရှိသည်။ လောဘလို့ပဲ ခေါ်ရမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ငယ်စဉ်က အကျင့်

စရိုက်လား။ ကျေးဇူးမသိတတ် တာလား။ ကျေးဇူးကန်းတာလား။ မောင်မောင်မြင့်မှာ ခယ်မ၏ ကူညီမှုကို ယူ၍ စီးပွား ဖြစ် သည်လည်း မှန်သည်။ မောင် မောင်မြင့်၏ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ကိုလည်း မယဉ်မြ ဝယ် ပေးထားသည်။ ဘာကြောင့် အ ငြိုးကြီးတာလဲ။

မောင်မောင်မြင့်သည် ညနေစောင်းတွင် မြောက်ပိုင်း သို့သွားကာ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ လှ မောင်ဆီ သွားပြီး အကူအညီ တောင်းလေသည်။ လှမောင် သည် တစ်ချိန်က ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ လှမောင် က ဥပဒေအကြောင်းကို နား လည်သဖြင့် အကူအညီသွား တောင်းသည်။ လှမောင်တို့ အိမ် ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လှ မောင်၏ဇနီးဖြစ်သူကို မြင်လိုက်ရ သဖြင့် အားပျက်သွားသည်။ မောင်မောင်မြင့်သည် ကူခြေမ ပျက် လှမောင် ဇနီးကို လှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။

“အစ်မ တုတ်ရေ အစ်

မောင်မောင်မြင့်နှင့် ၎င်း၏ခယ်မဖြစ်သူ မယဉ်မြတို့
စားသောက်ဆိုင်ကိစ္စ စကားများကာ
တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ် တရားရုံးတွင်
အမှုရင်ဆိုင်နေရသဖြင့် မောင်မောင်မြင့် ရုံးမည်မှာ
သေချာနေသဖြင့် ခယ်မဖြစ်သူကို သတ်ရန်
အကြံထုတ်၍ စဉ်းစားလေသည်--

ကို ဘယ်သွားလဲ ရှိလား”

“အေး .. ရှိတယ်။ အခု ဟိုခြံထဲမှာ နွားသွားကြည့်တယ်။ တွေ့ချင်ရင်ခြံထဲလိုက်သွား”

မောင်မောင်မြင့် ခြံထဲ သို့လိုက်သွားသည်။ ခြံထဲတွင် လှမောင်ကိုတွေ့သဖြင့် သူပြော ချင်သောစကားများကို သိလိုသ ဖြင့် အနားကပ်၍ မေးလိုက် သည်။

“အစ်ကို ကျွန်တော့် ကိစ္စအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“သူ့ဘက်က မှန်နေ တယ်။ မင်းရှုံးဖို့များသွားပြီ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မ လဲ ကျွန်တော်သူ့ကို သတ်ပစ် မယ်။ ကျွန်တော့်ကို လူငှားပေး သတ်ပေးတဲ့သူကို သိန်းလေး ဆယ်ပေးမယ်။ အစ်ကို့ကို ဆယ် သိန်းပေးမယ် ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်တာပေါ့။ ငါလူငှား ပေးမယ်။ မင်းဘက်က သေချာ တယ်နော်”

“သေချာပါတယ်။ အစ် ကိုရယ်”

မောင်မောင်မြင့်သည်

အလုပ်ကိစ္စအတွက် လှမောင်ကို လမ်းစရိတ်တစ်သိန်းပေး၍ လှ မောင်ကို လမ်းစရိတ်တစ်သိန်း ပေး၍ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်တွင် စဉ်းစားနေသည်။ မောင်မောင်မြင့်က သားဖြစ်သူ ကျော်ထက်ကိုလှမ်းခေါ်၍ ပြောပြ နေသည်။ ကျော်ထက်သည် ဖ အေကိုကြောက်သဖြင့် ဖအေ ပြောသမျှကို နားထောင်၍နေ သည်။

“မနက်ဖြန်ကြရင် မင်း အဘလှမောင်လာလိမ့်မယ်။ မင်း သူနဲ့လိုက်သွား။ သူ့ခိုင်းတာကို လိုက်လုပ်ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

လှမောင်သည် ကြေး စားလူသတ်သမားနေတတ်သော ထောက်ကြွလမ်းဆုံသို့ မရောက် ခင် ကားကိုတဖြည်းဖြည်းမောင်း ခိုင်းသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြေး စားလူသတ်သမားဟုထင်ရသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့သဖြင့် ကားကိုရပ်၍ ကားပေါ်မှဆင်း ကာ သွားမေးလိုက်သည်။

“ညီလေး မင်းနာမည် မြင့်အေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန် တော့်နာမည် မြင့်အေးပါ။ အစ် ကိုဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကျွန်တော် သူ့ကို သတ်ပစ်မယ်။ ကျွန်တော့်ကို လူငှားပေး သတ်ပေးတဲ့သူကို သိန်းလေးဆယ်ပေးမယ်။ အစ်ကို့ကို ဆယ်သိန်းပေးမယ် ဖြစ်မလား”

ရှေးဟောင်းအနုပညာ

“ညီလေးနဲ့ အစ်ကိုနဲ့ စကားသွားပြောရအောင် ခဏ ဟိုကားနား စကားသွားပြောကြ ရအောင်”

လှမောင်နှင့် မြင့်အေး တို့နှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှ ကားဆီသို့ ထသွားကြ၍ ကားဘေးတွင်ရပ်ကာ စကား ပြောကြရင်း လှမောင်က စ၍ ပြောလိုက်သည်။ မြင့်အေးတွေ နေသည်။

“ညီလေး ကြေးစားဆို တာလုပ်လား၊ အလုပ်တစ်ခုလုပ် ချင်လို့၊ လုပ်ပေးနိုင်မှာလား။ တောင်ဥက္ကလာပမှာ အမျိုးသမီး

တစ်ဦးကို ရှေ့ခိုင်းမလို့ လုပ်နိုင် ရင်လုပ်ပေးပါလား”

“အစ်ကို ဘယ် လောက်ပေးမှာလဲ ပြောလေ။ ကျွန်တော်လုပ်နိုင်ရင် လုပ်ပေး မှာပေါ့”

“ဒီအမျိုးသမီးသေ သွားရင် သိန်းလေးဆယ်ပေး မယ်။ လုပ်နိုင်ရင် အခု သိန်းနှစ် ဆယ် ပေးထားမယ်။ ဖြစ်တဲ့နေ့ ကျရင် ဒါးပိန်ကိုလာခဲ့။ မင်းကို ဘယ်မှာ တွေ့ရမလဲ”

လှမောင်သည် ပြောဆို ပြီး စရန်အဖြစ် လေးသိန်းကိုပေး ရန် မပေးဘဲ နှစ်သိန်းသာပေး

သည်။ လှမောင်သည် ကားကို ထောက်ကြိုလမ်းဆုံမှ ဒါးပိန်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ မောင်မောင်မြင့် ဆိုင်ရှေ့တွင်ရပ်၍ အဆင်ပြေ သည်ဟုပြော၍ အိမ်သို့ပြန်သွား သည်။

ကျော်ထက်သည် အဖေကို ကြောက်လို့သာ လုပ်ရ သည်။ တစ်လမ်းလုံး စိတ်ကောင်းဖြစ်နေသည်။ ကားကို သာ သတိထားကာ မောင်းနေရ သဖြင့် စိတ်ကိုတင်း၍ မောင်း နေသော်လည်း မျက်ရည်တွေ ကျနေ၏။ သူ၏ အမေဆိုလည်း ဟုတ်၏။ အဒေါ်ဆိုလည်း ဟုတ် ၏။ ပညာသင်ပေးပြီး ကျွေးမွေး ထားသော အဒေါ်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ကတော့မကောင်း။ အဖေနှင့် အဒေါ်တို့ အမှုဖြစ်မှ ကျော်ထက် တို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကို ဒါးပိန်ကို ပြန်ခေါ်လာတာဖြစ်သ ဖြင့် အဒေါ်အပေါ် သံယောဇဉ် ရှိသည်။

ဝုတ်တူမတို့မှာ အဒေါ် ၏ သံယောဇဉ်တော့ မကုန်ဘူး။ အဒေါ်နဲ့ မကြေမည်

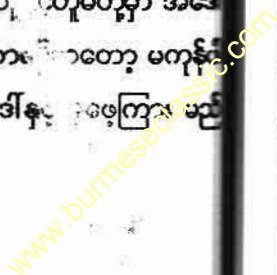
“ဒီအမျိုးသမီးသေသွားရင်

သိန်းလေးဆယ်ပေးမယ်။

လုပ်နိုင်ရင် အခု သိန်းနှစ်ဆယ်ပေးထားမယ်။

ဖြစ်တဲ့နေ့ကျရင် ဒါးပိန်ကိုလာခဲ့။

မင်းတို့ ဘယ်မှာတွေ့ရမလဲ”

ရှုထောင့်ပြောင်းလဲခြင်း

သို့လုပ်ရမည်နည်း တွေးတော၍
ချေနိုင်သည်။ မယဉ်မြဲအပေါ်တွင်
ကျွေးမွေးထားသော သံယောဇဉ်
တွယ်နေသော မေတ္တာနှင့် အဖေ
ပေါ်တွင် ကြီးမားသောမေတ္တာ
ကြီးစိုးသွားသည်။ အဖေကို မ
လွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် အဖေစကား
တို နားထောင်နေရသဖြင့် တစ်
ကြောင်း၊ ကြောက်ရသည်တစ်
ကြောင်းဖြစ်နေသဖြင့် အဖေနှင့်
ပြန်မနေချင်ပေမဲ့ ကြောက်၍ပြန်
နေရသည်။

မောင်မောင်မြင့်သည်
အိမ်သားများအပေါ်တွင် ကြမ်း
တမ်းဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းလေ့ရှိ
သည်။ ကျော်ထက်နှင့် မစုစတို့
မှာ အဖေလာလျှင် ဘယ်နေရာ
နေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြသည်။
မယားဖြစ်သူ မကျင်လှမှာလည်း
ယောက်ျားကိုလည်းကြောက်ရ၊
ကလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း
သနားကာ နှလုံးရောဂါ ပို၍စိုး
ရွားလာသည်။ တစ်ရက်ခြား နှစ်
ရက်ခြား ဆေးသွင်းဆေးထိုးလုပ်
နေရသည်။ မောင်မောင်မြင့် မည်
သူ့ကိုမှ အလေးမထား။ သူ့လုပ်

ချင်ရာကိုသာ လုပ်ကိုင်လေ့ရှိ
သည်။

မနက် ခြောက်နာရီခွဲအ
ချိန်တွင် လှမောင်လိုက်လာ၍
မောင်မောင်မြင့်နှင့် ကျော်ထက်
တို့သားအဖနှစ်ယောက်ကိုခေါ်၍
ရန်ကုန်သွားမည်ဟု ခေါ်သည်။
ကျော်ထက်သည် စုပါရူပင် အ
ငှားကားကို စက်နှိုး၍ မောင်
မောင်မြင့်နှင့် လှမောင်တို့ရောက်
လာပြီး ကားပေါ်တက်၍ ရန်ကုန်
သို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တောင်
ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ နန္ဒဝန်ရှေးရှေ့
သုမင်္ဂလာလမ်းပေါ်တွင် မြင့်အေး
ကိုသွားရောက်ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။
စတိုးဆိုင်တွင် လူမရှင်းသဖြင့်
ကားကိုခေါက်တံ့ခေါက်ပြန်မောင်း
နေကာ အခြေအနေကြည့်ကာ မ
လွတ်လပ်သဖြင့် ဒါးပိန်သို့ပြန်
လာခဲ့သည်။

မောင်မောင်မြင့်သည်
ညနေစောင်းအချိန်တွင် မိခင်
ကြီးနေသောတိုက်သို့ ရန်ကုန်မှ
ဝယ်လာသော မုန့်ဘူးကိုယူ၍
သွားပေးသည်။ အမေ့ကို မုန့်ဘူး
နှင့်ကန်တော့လေသည်။ ကန်

တော့ခံရင်း အမေက သတိပေး
လိုက်သည်။

“သား လုပ်မယ့်အလုပ်
ကို ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ပါသား
ရယ်။ ယခုဘဝမှာလဲ မကောင်း
ဘူး။ နောင်ဘဝမှာလည်း အကျိုး
မရှိပါဘူး သားရယ်။ သားလုပ်
နေတာ အမေကြားနေပါတယ်။
မလုပ်ပါနဲ့ ရပ်လိုက်ပါ”

“အမေ့အလုပ် အမေ
လုပ်ပါ။ သားအလုပ်ကို ဝင်မရှုပ်
ပါနဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တရား
အလုပ်ကိုလုပ်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်
တာလဲ။ မင်းလူမိုက်ကြီးဖြစ်နေပြီ။
သူများကိုလုပ်ရင် ကိုယ်လည်း
ပြန်ခံရတယ်။ ကိုယ့်မှာလည်း
တစ်သက်မကုန်ပါဘူး”

မောင်မောင်မြင့်သည်
အမေဆူနေသဖြင့် နားမထောင်
တော့ဘဲ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။
အိမ်တွင် ထမင်းဝိုင်းပြင်ထား
သော စားပွဲပေါ်တွင်ဝင်ထိုင်၍
တစ်ယောက်တည်းစားပြီး အိပ်
ရာထဲတွင်အကြံထုတ်နေသည်။
ရုံးချိန်းမရောက်ခင် ဒီပြဿနာ

ရှုထောင့်အသစ်နှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ရှင်းမှကောင်းမည်ဟု ခေါင်းပေါ် လက်တင်ကာ စဉ်းစားရင်း အိပ် ပျော်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် လှ မောင်သည် ထုံးစံအတိုင်း မောင် မောင်မြင့်ကို လာခေါ်ပြန်သည်။ အိမ်ရှေ့တွင် လှမောင်ရပ်၍နေ သည်။ မောင်မောင်မြင့်သည် အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာပြီး ပြော လိုက်သည်။

“အစ်ကို့ရေ ကျွန်တော် တော့ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ အ လုပ်အရေးကြီးလို့ပါ။ အစ်ကို့တူ နှင့်ပဲ သွားပေတော့။ ပီပြင်အောင် လဲ လုပ်ခဲ့နော်”

လှမောင်နှင့် ကျော် ထက်တို့နှစ်ယောက် ရန်ကုန်သို့ မောင်းသွားကြသည်။ သက်န်း ကျန်းမှ တောင်ဥက္ကလာပမြို့သို့ မောင်းသွားကြသည်။ မြင့်အေး ကိုတွေ့ရန် နန္ဒဝန်ဈေးရှေ့သို့ မောင်းသွားသည်။ မြင့်အေးကို တွေ့သဖြင့် ရပ်၍ မြင့်အေးနှင့်အ တူ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ် (၁၂)ရပ်ကွက်ရှိ စတိုးဆိုင်တစ် ဆိုင်ရှေ့တွင် အသက်(၅၀)ကျော်

ခန့် ဒေါ်ယဉ်မြကိုတွေ့ရသဖြင့် ကျော်ထက်သည် စတိုးဆိုင်အ လွန်တွင် မြင့်အေးကိုရပ်ပေး လိုက်သည်။

မြင့်အေးသည် စတိုး ဆိုင်ထဲဝင်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ညီ အစ်မနှစ်ယောက် ရှိနေသဖြင့် ဉာဏ်ဆင်၍ အချိုရည်နှစ်ဘူး ပေးပါရန် အကြံထုတ်လိုက် သည်။ မြင့်အေးထင်သလို ဖြစ် လာပါစေဟု တွေးနေစဉ် ဒေါ် ယဉ်မြက လှမ်း၍မေးလိုက်သည်။

“မောင်လေး ဘာယူမ လို့လဲ”

“ကျွန်တော် အချိုရည် ဘူးနှစ်ဘူး လိုချင်လို့ပါ အစ်မ”

“ရပါတယ်။ အစ်မရေ အချိုရည်ဘူးနှစ်ဘူး သွားယူပေး ပါ”

မခင်လှသည် သူ၏ ညီမလှမ်းပြောလိုက်သော စကား သံကြောင့် ထ၍နောက်အခန်းမှ ရေခဲသေတ္တာထဲသို့ သွားယူစဉ် မြင့်အေးအကွက်ဖြစ်သွားသည်။ မြင့်အေးသည် လူရှင်းနေသဖြင့် ဒေါ်ယဉ်လှကို ဓားဖြင့်သုံးချက် ထိုး၍ ထွက်ပြေးသွားသည်။ (၁၀)ရပ်ကွက်သို့ ရောက်သောအ

များနှင့် အိမ်နီးနားချင်းများထွက်လာ၍ ဆေးရုံသို့ပို့သည့်သူကပို၊ ရဲစခန်းသွားတိုင်သည့်သူကတိုင်၊ ဖုန်းဖြင့်ဆက်၍ တိုင်သည့်သူကတိုင် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ အရှေ့ပိုင်းခရိုင် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး --- အလုပ်များပြီး ဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်။ တပည့်များကိုခေါ်၍ ရှာဖွေစုံစမ်းခိုင်းလိုက်သည်။

နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်း ဒုရဲအုပ် လှဌေးနှင့် နယ်ထိန်းများ ရှာဖွေစုံစမ်းနေသောအခါ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ နန္ဒဝန်ဈေးရှေ့ သုမင်္ဂလာလမ်းတွင် မြင့်အေးကိုတွေ့သဖြင့် အရိပ်အခြေကိုကြည့်နေရင်း ကိုလှစိုးကိုတွေ့သဖြင့် နယ်ထိန်းလှမင်းက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုစိုး ခဏလာပါဦး!”

နယ်ထိန်း လှမင်းခေါ်သံကြောင့် သွားသည်။ ကိုလှစိုးနှင့် လှမင်းမှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေသဖြင့် လှစိုးကို ကိုစိုးလှိုပဲခေါ်နေကြသည်။ လှမင်းသည် လှစိုးကို မေးကြည့်သည်။

“ကိုလှစိုး ဟိုလူကိုသိ

ခါ ကားနံပါတ်ကို တိပ်များဖြင့် ထပ် မောင်းပြေးပြီး ကားနံပါတ်ကိုဖုံးထားသော တိပ်များကိုခွာ၍ မြင့်အေး၊ လှမောင်နှင့် ကျော်ထက်တို့ လမ်းခွဲ၍ ဒါးပိန်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်ခင်လှသည် အချို့ရည်ဘူး ရွေးနေသဖြင့် တစ်အောင့်ကြာသွားသည်။ ဆိုင်ရှေ့

သို့ထွက်လာသောအခါ ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်ယဉ်မြ ခွေခွေလေးလဲကျနေသဖြင့် အော်၍ပြောလိုက်သည်။

“လာကြပါဦးရှင် ကျွန်မ ညီမကိုစားနဲ့ထိုးသွားလို့ ကယ်ကြပါဦးရှင်”

ဒေါ်ခင်လှ အော်သံကြောင့် အနီးအနားမှ ခရီးသည်

ရှုထောင့်မြို့သားနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

လာ။ ဟိုအကိုအပြာနဲ့လူ”

“သိတာပေါ့။ ဒီကောင်က နေရာအတည်အကျ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ထောက်ကြံ့မှာလဲ နေတယ်။ တောင်ဥက္ကလာ နန္ဒ ဝန်ဈေးနားမှာလဲနေတယ်။ သူ ဘယ်အိမ်မှာ နေလဲဆိုတာ ငါမ သိပါဘူး။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“တောင် ဥက္ကလာပ (၁၂)ရပ်ကွက်မှာ လူသတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ သူ့ကိုမသကာ လို့ လူစိမ်းမို့မေးကြည့်တာပါ ကို စိုး”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင့် ကို တစ်ခါတလေမှ တွေ့ရတာ ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်”

ဒုရဲအုပ်လှဌေးနှင့် နယ် ထိန်း လှမင်းတို့ သုမင်္ဂလာလမ်း ထဲသို့ဝင်သွားပြီး စားသောက် ဆိုင်တွင်ထိုင်နေသော မြင့်အေး အား သွားခေါ်ရာ မြင့်အေးက ကလန်ကဆန်ပြန်လုပ်သဖြင့် မြင့် အေးနောက်မှရောက်နေသော ဒု ရဲအုပ်လှဌေးက နောက်မှ နား ရင်းကိုတစ်ချက်အုပ်လိုက်သည်။ အလစ်တွင် လက်ထိတ်ခတ်

လိုက်သည်။ မြင့်အေးအား လက် ထိတ်ခတ်၍ အရှေ့ပိုင်းခရိုင် ရဲ တပ်ဖွဲ့မှူးရုံးသို့ ခေါ်ဆောင်သွား သည်။ စားသောက်ဆိုင်တွင်ထိုင် နေကြသော လူများနှင့် ဆိုင်ရှင် ကပါ ကြောင်၍ကြည်နေကြ သည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးတွင် မြင့် အေးအားစစ်ဆေးသဖြင့် မြင့် အေးက ဖော်ထုတ်ကာဝန်ခံလိုက် သည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးအား ခိုင်းစေ သောလူများကို ဖော်ထုတ်လိုက် သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဒါးပိန် မြို့မှ ကိုမောင်မောင်မြင့်က ကို လှမောင်ကို ငွေပေးပြီးခိုင်းလိုက် လို့ ကျွန်တော်လုပ်မိပါတယ်။ တောင်ဥက္ကလာပ (၁၂)ရပ်ကွက် မေတ္တာလမ်းနေ ဒေါ်ယဉ်မြနဲ့ နေ အိမ်စတိုးဆိုင်တွင် အမျိုးသမီး တစ်ဦးကို သတ်ပေးပါ။ သိန်း လေးဆယ်ပေးမယ်ဟု ပြောသ ဖြင့် ကျွန်တော်လက်ခံပြီး စရန် ငွေနှစ်သိန်း ပေးခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်ခေါက်ကျမှ နှစ်သိန်း ထပ်ပေးမယ်လို့ ကိုလှမောင်က ပြောလို့ ကျွန်တော်လက်ခံခဲ့မိပါ

တယ် ဆရာ”
ဒုရဲအုပ် လှဌေးနှင့် နယ် ထိန်းတပ်ကြပ် ဌေးအောင်နှင့် မြင့်အေးတို့ တပ်ဖွဲ့မှူးရုံးမှ ကား နှင့်ဒါးပိန်မြို့သို့သွားကြသည်။ ဒါး ပိန်မြို့ လမ်းဆုံအနီးတွင်ရှိသော ရဲစခန်းသို့ဝင်သွားသည်။ ဒုရဲအုပ် လှဌေးက မာဖီနှင့်ဝင်သွားသဖြင့် စခန်းမှူးကြောင်၍ကြည့်နေသည်။ ဒုရဲအုပ် လှဌေးက သူ၏လွယ် အိတ်ထဲမှ ဝရမ်းစာကိုပြ၍ လှမ်း ၍ပေးလိုက်သည်။ စခန်းမှူးက စာကိုဖတ်ပြီး နယ်ထိန်း ကိုဌေး အောင်ကို တပ်သား မြင့်အောင် အားသွားခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဟေ့ မြင့်အောင် ကို ဌေးအောင်ကိုသွားခေါ်စမ်း”

တပ်သားမြင့်အောင် သည် တပ်ကြပ် ကိုဌေးအောင် ကို လိုင်းခန်းထဲသို့သွား၍ ကိုဌေး အောင်တို့အိမ်ရှေ့မှ လှမ်း၍ခေါ် လိုက်သည်။

“ဆရာ ကိုဌေးအောင် စခန်းမှူးခေါ်နေတယ်”

နယ်ထိန်း ဌေးအောင် သည် အိပ်ရာမှထကာ ကာမူးက

ရွှေစာအုပ်နှင့် ရသစုံပုထိုး

နှင့် ယူနီဖောင်းဝတ်၍ တပ်
သားမြင့်အောင်နှင့် စခန်းထဲသို့
ရောက်သွားသောအခါ စခန်း
အတွင်း အလေးပြု၍ တပ်ကြပ်
အောင်က ဆရာကိုစွဲရိုလို့
ဘာဟု မေးမည်အပြုတွင် စခန်း
အတွင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာ ကိုဌေးအောင်
နိမ့်လေးနဲ့ မြောက်ပိုင်းက ကိုလှ
အောင်ကိုခေါ်ခဲ့။ အပြန်ကြရင်
အောင်မောင်မြင့်နဲ့ သူ့သား ကျော်
ထက်ကိုပါ ခေါ်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒုရဲအုပ် လှဌေးနှင့် နယ်
ထိန်းများနှင့် တပ်ကြပ်ကြီး ဌေး
အောင်ပါ မြောက်ပိုင်းသို့သွား
တာ လှမောင်ကိုသွားခေါ်သည်။
လှမောင် အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာ
သည်။ ဒုရဲအုပ် လှဌေးက လှ
မောင်ကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်
သည်။ လှမောင်၏ မိန်းမနှင့်
သမီးများက ဘာမှန်းမသိဖြစ်၍
ကြောင်နေကြသည်။ လှမောင်
၏ မိန်းမနှင့်သမီးများက သတိရ

၍ ဒုရဲအုပ် လှဌေး၏ ခြေသလုံး
ကိုဖက်၍ ငိုကြွေးရင်းတောင်းပန်
နေသည်။

“မခေါ်သွားပါနဲ့ ဆရာ
ရယ်။ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“မပူပါနဲ့ ကျွန်တော်စစ်
ဆေးပြီး ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မှာပါ။
မသင်ကာမူလေးပါ”

မြောက်ပိုင်းမှ တောင်
ပိုင်းရှိ စားသောက်ဆိုင်တွင်နေ
သော မောင်မောင်မြင့်တို့ အိမ်
သို့ဝင်လာကာ မောင်မောင်မြင့်
နှင့် ကျော်ထက်ပါခေါ်၍ လက်
ထိတ်ခတ်ကာ စခန်းသို့ခေါ်
ဆောင်လာပြီး စခန်းမှ တောင်
ဥက္ကလာပ အရှေ့ပိုင်းခရိုင်ရဲတပ်
ဖွဲ့မှူးသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ မြင့်
အေးနှင့် သက်သေခံပစ္စည်းစား
ကို ဖမ်းထားသဖြင့် မောင်မောင်
မြင့်၊ လှမောင်နှင့် ကျော်ထက်တို့
ငြင်းလို့မရတော့ချေ။

ဒါးပိန်မြို့တွင်နေ မောင်
မောင်မြင့်သည် ငွေပေးသဖြင့် လှ
မောင်သည် စီစဉ်သူဖြစ်သည်။

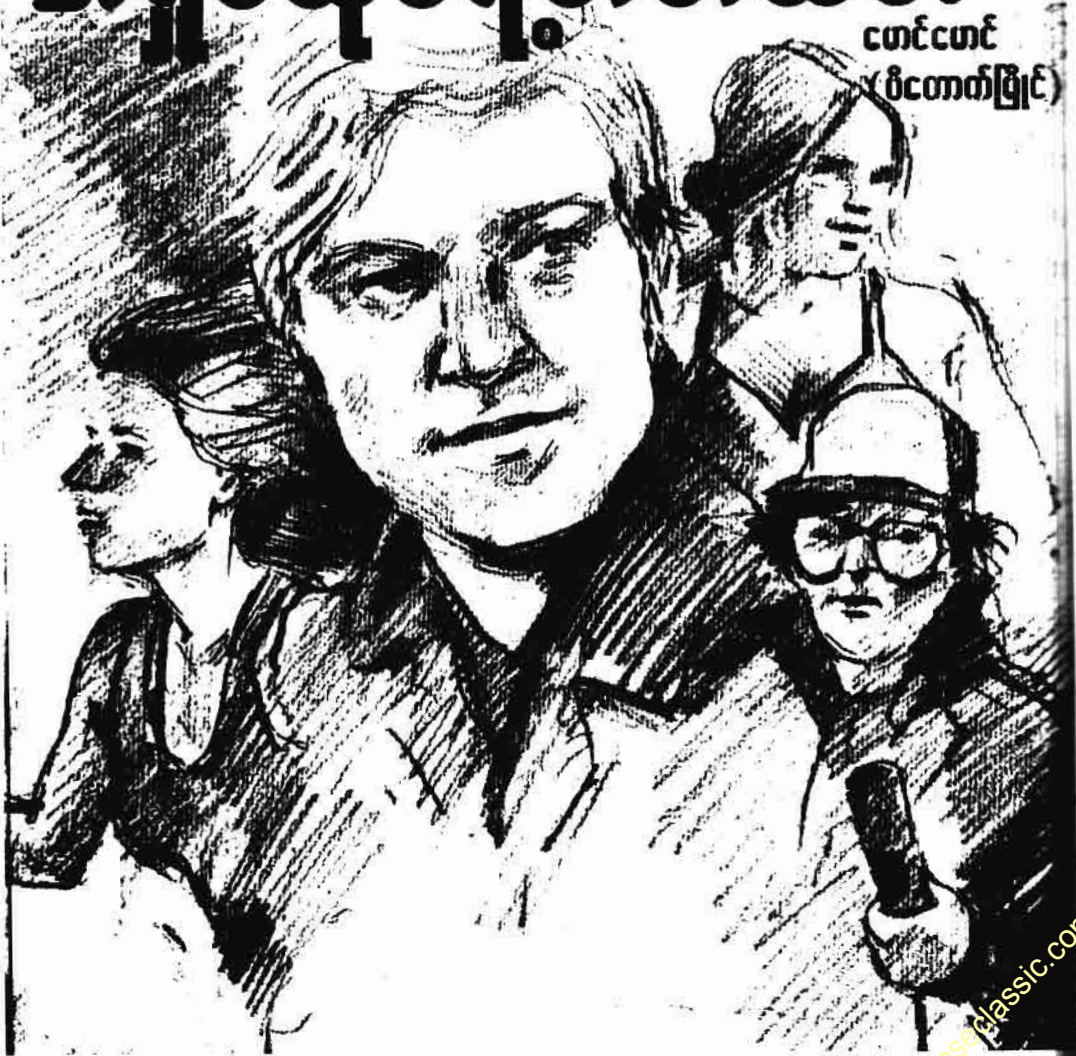
ကျော်ထက်သည် ကြံရာပါ ပို့
ဆောင်သူ၊ မြင့်အေးသည် ကြေး
စားလုပ်ကိုင်စားသူများဖြစ်ကြပြီး
၎င်းတို့လေးယောက်နှင့် ကျူးလွန်
သည့်နေ့က အသုံးပြုခဲ့သော စူ
ပါရုဗင်အငှားကားယာဉ်နှင့် သက်
သေခံစား ပစ္စည်းများအား သိမ်း
ဆည်းလိုက်သည်။ အသတ်ခံရ
သော ဒေါ်ယဉ်မြသည် ရင်အုပ်
အောက်တွင် တစ်ချက်၊ ဂျိုင်း
အောက်တွင် တစ်ချက်၊ နံဘေး
တွင် တစ်ချက် ကြောက်
ကြောက်ဖြင့်ထိုးခဲ့သဖြင့် ရှုပ်ထိ
ကာ ဒဏ်ရာရခဲ့ပြီး ဆေးရုံတွင်
အတွင်းလူနာအဖြစ် တင်ထားခဲ့ရ
သည်။ အဆိပ်ပြင်းသော မွေတစ်
ကောင်ကဲ့သို့ လူတစ်ယောက်၏
လောဘရမ္မက်သည် ကြောက်
စရာအလွန်ကောင်းလှသည်။

မြည်းမောင်(ဒါးပိန်)

BURMESE
CLASSIC

အဂ္ဂိယုဂ်ရဲဇာတ်သိမ်း

ဇာင်ဇာင်
(ဝိဇာတ်မြိုင်)

ရွှေတောင်ညောင်ရွှေရတနာများ

အရှုပ်ထုပ်ရဲ့ဇာတ်သိမ်း
ဆောင်မောင် (ပိတောက်မြိုင်)

“ဗျို့ စာရေးဆရာကြီး၊
သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ယာယီတဲ
ရေခဲနွေးချမ်းနဲ့ ညိမ့်နေပါ
သား”

အသံလာရာသို့ လှည့်
ညှိလိုက်ရာ ပြုံးစေဖြင့် ဆရာ
မြင့်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာလှ
ဇေရု ရာသီဥတုက ပြင်းလာ
အိမ်ထဲမှာ မနေနိုင်တော့
ကြမိကြရာ သစ်ပင်ရိပ်
အောက်မှာ တာလပတ်မိုးပြီး နေ
ပိတ်တာ သက်သာသလိုတော့
သွားပါတယ်”

“ဒါပေါ့ ဆရာမောင်
နေတတ်ရင် ကြေနှပ်စရာပဲ
ဟုတ်လား”

သူ့အဘိဓမ္မ စကား
ဆေးကလည်း မှတ်သားစရာ
တောင်းလှပါသည်။

“လာဗျာ ဆရာလှမြင့်
ဗျာက်ကုန်း အေးအေးဆေး
ဆေးပေါ့ အကြောင်းထူးရှိလား

ဘာကူညီရမလဲ”

“ထွေ ထွေ ထူး ထူး
တော့ မရှိပါဘူး ဆရာမောင်ရယ်
ဆရာ့ကို သတိရတာရယ် ကုန်
ကြမ်းလေးတစ်ခု ပေးချင်တာ
ရယ်ကြောင့် လှည့်လာခဲ့တာပါ”

“ကောင်းတယ်ဗျာ၊
ကွန်တော်လဲ ကုန်ကြမ်းပြတ်နေ
တာအတော်ပဲ အခုအခါမှာ စာ
ပေစိစစ်ဆေးမရှိတော့ မဂ္ဂဇင်း
တွေလဲ အထွက်သွက်လာတယ်။
ကွန်တော်တို့ စာမူတွေလဲ လစဉ်
လိုလို သုံးစွဲလာကြတယ်ဗျ။ အ
မေကြီးရေ လက်ဖက်ထပ်သုတ်
လိုက်ပါဦး၊ ဒီမှာ ဆရာလှမြင့်
ရောက်လာတယ်”

မိမိက ဇနီးသည်ကိုပါ
တစ်ဆက်တည်း လှမ်းအော်ပြော
လိုက်သည်။ ဆရာလှမြင့်က ကု
လားထိုင်လွတ်တစ်ခုတွင် ဝင်
ထိုင်လိုက်သည်။ ဆရာလှမြင့်က
အငြိမ်းစား ရဲအုပ်ဖြစ်သည်။ ရဲ
စခန်းမှူးတာဝန်ကို အချိန်အ
တိုင်းအတိုင်းအတာ တစ်ခုအဖြစ်
နှိမ်နင်းဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။
အထူးသဖြင့် မှုခင်းအတွေ့အကြုံ

များသည် လက်တွေ့နှင့်စာတွေ့
တထပ်ကြအောင် ဆောင်ရွက်
တတ်သူဖြစ်သည်။ သူ့ထံမှ တိ
ကျမှန်ကန်သော ကုန်ကြမ်း
ကောင်းများ အတော်များများ ရ
ရှိခဲ့ဖူးပြီဖြစ်သည်။

ဇနီးသည်က ရေခဲနွေး
ဓာတ်ဘူးနှင့် လက်ဖက်ခွက်လာ
ချပေးသည်။ နှစ်ယောက်သား
စားရင်းသောက်ရင်း ဘဝအတွေ့
အကြုံများ ပြောဖြစ်ကြသည်။
ဤသည်မှာလည်း စိတ်၏အပန်း
ဖြေရာတစ်ခုဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါ
သည်။

ဆရာလှမြင့်၏ ထူးခြား
ချက်မှာ သူ့ဘဝအတွေ့အကြုံ
များကို ပြန်ပြောင်းပြောပြရာတွင်
တိကျသည်။ ရှင်းလင်းသည်။ အ
ရှိကိုအရှိအတိုင်း ပြောတတ်
သည်။ မိမိအတွက် မှတ်သားရ
သည်မှာလည်း လွယ်ကူသည်။
ရှင်းလင်းသည်။ ဆရာလှမြင့်က
လက်ဖက်တစ်ဖွန်းကို ဝါးလိုက်
သည်။ အနေတော်ဖြစ်နေသော
ရေခဲနွေးကြမ်းကို အပြီးသတ်မော့

www.burmeseclassic.com

ရှုထောင့်မြောင်းနှင့် ရသနိဗ္ဗာန်

ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ စကားကိုစသည်။

“ဆရာမောင်ရေ ကျွန်တော်အခုပြောမဲ့ ကုန်ကြမ်းကလဲ လူသတ်မှုပါပဲ။ ဒီလူသတ်မှုတွေ အကြောင်း ပြန်ပြောရတာလဲ မဟန်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်စခန်း မှူးတာဝန်ယူခဲ့ရသော ကာလအတွင်းမှာ ပဲခူးတိုင်း၊ ပေါက်ခေါင်း ခြံနယ်အတွင်း လူသတ်မှုက စံတင်လောက်တယ် ဆရာမောင်ရယ်”

“အခုပြောမဲ့ လူသတ်မှုက ရိုးရိုးလေးပါပဲ။ တရားခံကိုလဲ ခဲရခဲဆစ်လိုက်ရတာ မရှိပါဘူး။ သက်သေ အထောက်အထားတွေကလဲ အဆင်သင့်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမှုကို စစ်ဆေးခဲ့ရတုန်းကလဲ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အခု ပြန်ပြောင်းပြောရပြန်တော့လည်း စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်မိသေးတယ်ဗျာ။ တကယ်တော့ “ရှင်လာသည်ကို မရှင်းနိုင်လို့ ပိုရှုပ်သွားသည်” လို့ပဲဆိုရမှာပဲ”

ဆရာလှမြင့်က သူ့

စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။ ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေနွေးကြမ်းကိုငဲ့၍ သောက်လိုက်သည်။ မိမိကတော့ ဆရာလှမြင့်၏ နိဒါန်းစကားနှင့်ပင် ဤအမှုကို စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ ဆရာလှမြင့်က သူ့စကားကို ပြန်ဆက်သည်။

ဒီလို ဆရာမောင်အမှုက ညီအချင်းချင်း လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်သွားတဲ့ လူသတ်မှုနဲ့ (တရားရုံးတော်ကတော့ လူသေမှုနဲ့ အပြစ်ပေးချင်ပေးမှာပေါ့ဗျာ) ထားပါတော့လေ။ ပေါက်ခေါင်းခြံ၊ ---ရပ်ကွက်မှာ ဒေါ်စွာ

ရှုထောင့်ပြောင်းလဲမှုအစပုဂ္ဂိုလ်

အင်ဆိုတဲ့ မုဆိုးမကြီးတစ်
ဆောက်ရှိတယ်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
အွယ်လွန်သွားတော့ လူမမယ်
သားလေးနှစ်ယောက်ကျန်ခဲ့တယ်။
အစ်ယောက်က ရှစ်နှစ်၊ တစ်
ဆောက်က ငါးနှစ်ဖြစ်တယ်။ ခင်
ပွန်း ရှိစဉ်ကပင် လက်လုပ်လက်
စား ဆင်းဆင်းရဲရဲ ရှိခဲ့တာဆို
တော့ မုဆိုးမဘဝမှာ ပိုဆိုးနေ
တာပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ဖွားတင်က
ဆတ္တိလည်းကောင်း၊ ဇွဲလည်း
ကောင်းဆိုပဲ၊ သားလေး နှစ်
ယောက်ကို မျက်နှာမငယ်ရ
အောင် ဈေးဗန်းကိုခေါင်းပေါ်က
ချော့ဘဲ ရှာကျွေးသတဲ့၊ သားနှစ်
ယောက်ကို ချစ်လိုက်တာလဲ တုံ
လို့တဲ့၊ ကျောင်းလဲထားပေး
တယ်။ သူ့မှာတော့ မိုးဆိုမိုးအ
လျှောက် နွေဆိုနွေအလျှောက်
ရုန်းကန်နေခဲ့ရတယ်။ ဈေးဗန်း
ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး မနားတမ်းလုပ်
ရှာပေမဲ့လဲ ရင်းနှီးမှုအားကနည်း
တော့ မနက်စာ ညစာ မနည်း
ရုန်းကန်နေရတာပေါ့။

ဒီဘဝမျိုးနဲ့ သားလေး

နှစ်ယောက် ကျောင်းထားပေးရ
တာကလဲ ဘယ်လောက် တိုး
တက်နိုင်မှာလဲဗျာ၊ ဒီခေတ်ကလဲ
သိတဲ့အတိုင်းပဲ ကလေးကျောင်း
အပ်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျူရှင်ဆိုတာ
ကြီးက ကပ်ပါလာပြီလေ၊ ဒီကြား
ထဲ ကျောင်းကလဲ ဘာကြေးညာ
ကြေးဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ သူ
များက ပေးနိုင်ပြီး ကိုယ်က မ
ပေးနိုင်တော့ ကလေးတွေက
ကျောင်းသွားရမှာ ဝန်လေးလာ
ကြတယ်။ ကျူရှင် မတက်နိုင်
တော့ စာကမလိုက်နိုင်၊ နောက်
ဆုံး ကျောင်းပြေးသည့်အဆင့်
ရောက်သွားကြသည်။ ကျောင်းမ

တက်ချင်သည်အထိ ဖြစ်သွား
တော့တယ်။ ကလေးတွေရဲ့ ဘဝ
အခြေအနေကို ဖြည့်ဆည်းမပေး
နိုင်တဲ့ ဒေါ်ဖွားတင်တစ်ယောက်
သားနှစ်ယောက်၏ ကျောင်းမ
တက်လိုသည့်ဆန္ဒကို ရင်နာနာနဲ့
လိုက်လျော့ခဲ့ရသည်ပေါ့။

နောက်ဆုံးတော့ဗျာ
ဒီကလေး နှစ်ယောက် အရွယ်မ
တိုင်ခင်မှာပဲ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရ
တယ်။ အရွယ်မတိုင်ခင်မှာပဲ နွား
ကျောင်း ဆိတ်ကျောင်းဘဝ
ရောက်ခဲ့ကြရတယ်။ အရွယ်
လေးတွေရလာတော့ သူများအိမ်
မှာ လယ်ယာကူလီ(စာရင်းငှား)

ကလေးတွေရဲ့ ဘဝအခြေအနေကို
ဖြည့်ဆည်းမပေးနိုင်တဲ့ ဒေါ်ဖွားတင်တစ်ယောက်
သားနှစ်ယောက်၏ ကျောင်းမတက်လိုသည့်ဆန္ဒကို
ရင်နာနာနဲ့ လိုက်လျော့ခဲ့ရသည်ပေါ့။

ဘဝရောက်ရတာပေါ့ဗျာ။ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းလုပ်ငန်းတွေ ရာသီကုန်ပြန်တော့ သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်ဘက် ရောက်ကြရပြန်တယ်။ ဘဝဝမ်းရေးအတွက် အမျိုးမျိုး ရုန်းကန်ကြရတာပေါ့။

သီးချိန်တန် ပွင့်ချိန်တန် ရောက်ပြန်တော့လဲ ဇနီးမယားတွေနဲ့ ဖြစ်လာပြန်တယ်။ ဒီကောင်နှစ်ကောင် အိမ်ထောင်ရေးကံမကောင်းကြဘူးလို့ပဲ ဆိုရမှာပဲ။ သူတို့ရတဲ့ကောင်မလေးတွေက လိမ္မာရေးခြား မရှိဘူး။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းထဲက ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါပဲ ပညာအခြေခံနည်းလို့ပဲ ဆိုရမှာပဲ။

တစ်ခုတော့ ချီးကျူးစရာကောင်းပါတယ်။ ဒီကောင်လေးနှစ်ယောက်ဟာ အကျင့်စာရိတ္တတော့ ကောင်းကြတယ်။ သူများပစ္စည်း မတရားယူတာ၊ ခိုးတာဝှက်တာ၊ လိမ်တာလောက်တောင်မရှိဘူးဗျာ။ အဲ ... အရက်ကြတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စလုံး သောက်တတ်ကြတယ်။

ဒါလဲ လုပ်ငန်းသဘာဝတွေက ကြမ်းတမ်းတော့ ဘဝအပန်းဖြေသဘော လွဲမှားစွာခံယူကြတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီကောင်တွေ မူးလာပေမဲ့ ယော့ယော့ဒိုင်းဒိုင်းတော့ မရှိကြဘူး။

ဒေါ်ဖွားတင်ကတော့ သားနှစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျသွားပေမဲ့ ချစ်နေတုန်းပဲ။ ကလေးတွေလိုပဲ မြင်နေတုန်းပဲ။ ချွေးမနှစ်ယောက်ကိုလဲ သမီးရင်းပမာ ချစ်ရှာပါတယ်။ တစ်ခြားခွဲမသွားစေရန် သူ့ခြံဝိုင်းလေးထဲမှာပဲ အိမ်လေးနှစ်လုံးဆောက်လျက်နေစေသည်။ သားအကြီးကောင် စောမောင်က တစ်အိမ်၊ သားအငယ် ယောမောင်အိမ်တွင် ဒေါ်ဖွားတင်နေသည်။

သူတို့ မိသားစု အသိုက်အမြုံလေးမှာ မရှိအတူ ရှိအတူနဲ့ အေးချမ်းလှပါတယ်။ အခုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီလိုရာဇဝတ်မှုကြီးဖြစ်လာတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ် ဆရာမောင်ရယ်။ အငယ်ကောင် ယောမောင်က သေဆုံးသူ၊ အ

ကြီးကောင် စောမောင်က တရာခံ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ လက်လွန်သွားတဲ့အတွက် စောမောင်လဲ ငယ်ကြိုးမရဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မိခင် ဇနီးဖွားတင်လဲ အရပ်ကြီးပြတ်ဖြူသွားခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ တာဝန်အရ စောမောင်အပေါ် လူသတ်မှုနဲ့ အမှုဖွင့်ခဲ့တယ်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (လူသတ်မှု)ဖြင့် တရားတင်ခဲ့ရပါတယ်။

စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့်နယ်မြေအတွင်း ခန်းလှည့်ရာမှအပြန် အမောမဖြေနိုင်၊ လူသတ်မှုတရားခံ စောမောင်အား အချွန်ခန်းမှထုတ်၍ စစ်ဆေးခဲ့သည်။

“ကဲ ... မောင်စောမောင် ဘယ်လိုကဘယ်လို ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပါဦးကွာ”

“ကျွန်တော် မှားပါတယ် ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါတည်းသာ ကြိုးစင်တပ်ပေးလိုက်ပါတော့”

စောမောင်က ငိုသံထွက်ပြီးနဲ့ပြောသည်။ မျက်နှာပြင်တွေ

www.burmeseclassic.com

ထဲ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေသည်။

“ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့
 ဆော့ စောမောင်ရာ၊ ငါလဲ မင်း
 ကို ကြိုးစင်တပ်ပေးနိုင်တဲ့ သူမ
 ဟုတ်ပါဘူး။ မင်းမှားခဲ့တဲ့အမှား
 တွေကလဲ ပြင်လို့မရတော့ပါဘူး။
 အဖြစ်မှန်ကိုသာပြောပါ။ တို့လဲ
 ဥပဒေဘောင်အတွင်းက ကူညီ
 နိုင်တာ ကူညီမှာပေါ့ကွာ”

“ဒီလိုပါ ဦးလေးရယ်၊
 ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်
 ယောက် အိမ်သာကျင်းတူးကြ
 တယ်။ နဲ့နဲလေးပင်ပန်းလာတော့
 အရက်ကလေးတော့ သောက်မိ
 ကြပါတယ်။ မြေကျင်းတူးပြီး

တော့ ဝါးနီးခွေချဖို့ လုပ်ကြတယ်။
 အစကတော့ တိုင်းလုပ်တာပါပဲ။
 လက်တွေ့ချကြည့်တော့ ဝါးနီးခွေ
 ကနည်းနည်းကြီးသွားတယ်။
 ကျင်းထဲထည့်လို့ မရဖြစ်သွား
 တယ်။ အဲဒီမှာ အငယ်ကောင်
 ယောမောင်က ကျွန်တော့်ကို မ
 ကျေနပ်ဘဲ စပြောတော့တာပါ
 ဘဲ”

“ခင်ဗျား လုပ်လိုက်မှ
 ဖြင့် သောက်သုံးကိုမကျဘူး။ အ
 စထဲက သေချာအောင် လုပ်ရ
 တယ်ဗျ။ ပြန်ဖျက်ရတာ လွယ်
 တာမဟုတ်ဘူး။ အချိန်လဲကုန်
 တယ်၊ လူလဲပင်ပန်းတယ်၊ ကဲ

ကွာ ... ကဲကွာဆိုပြီး နီးချက်
 တွေကို ဓားနဲ့ စိတ်ဆိုး၊ မာန်ဆိုး
 ခုတ်တော့တာပဲ။ ကျွန်တော်က
 တော့ ညီလေးမှူးလို့ ပြောတာပဲ
 ဆိုပြီး သည်းခံနေလိုက်တယ်။
 အဲဒီမှာ ကျွန်တော့် မိန်းမက ပါ
 လာတယ်”

“ဟဲ့ .. အငယ်ကောင်
 နင်ကဘာအချိုးချိုးတာလဲ နင်
 မိုက်ရိုင်းလှချည်လား ကိုယ့်ထက်
 ကြီးတဲ့အစ်ကိုကို ဒီလိုပြောရသ
 လား ဒီလိုလုပ်ရသလား၊ အစ်
 ကိုကြီး အဖရာဆိုတာ နင် နားမ
 လည်ဘူးလား တိရစ္ဆာန်တွေ”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို
 တိရစ္ဆာန်နဲ့ မနှိုင်းနဲ့၊ ကျုပ်တို့ညီ
 အစ်ကိုကြားမှာလဲ ခင်ဗျားပါစရာ
 မလိုဘူး”

“လိုတယ်ဟဲ့ လိုတယ်။
 ငါက နင့်အစ်ကိုမယား၊ အစ်မ
 ကြီးတော့ အမိရာဆိုတာ နင်နား
 မလည်ဘူးလား”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ ခွေး
 ဖင်က ... ”

စောမောင်ရဲ့ဖနီး မိနီက
 သူ့ကို ခွေးနဲ့ အနှိုင်းခံလိုက်ရ

ရှုထောင့် ချစ်ခြင်း ရာသီမဂ္ဂဇင်း

တော့ အကြီးအကျယ်ဒေါသပုန် ထပြီး ခုနှစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ် ကြား အော်ဟစ်ဆဲဆို ကြိမ်း မောင်းသည်။ အဲဒီမှာ အငယ် ကောင်ဇနီး မိတုတ်က မခံမရပ် နိုင်ဖြစ်ပြီး ဝင်ပြောပြန်သည်။

အကြီးမမိနီက သူ့ကို ပြန်ပြောရမလားဆိုပြီး အငယ်မ မိတုတ်ကို ပါးလှမ်းရိုက်သည်။ အငယ်ကောင် ယောမောင်က လက်လှမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် မိ တုတ်ကိုမထိ ဖြစ်သွားသည်။ သို့ သော်လည်း ယောမောင်က မိနီ ကိုအားနှင့်တွန်းထည့်လိုက်ရာ “အား” ဆိုသောအသံနှင့်အတူ မိ နီလဲကျသွားသည်။ စောမောင်က ဇနီးအော်သံကြောင့် စိုးရိမ်စိတ် ဖြင့် အနီးရှိ ရဲတင်းကောက်ကိုင် လျက် ယောမောင်ခေါင်းကို တစ် ချက်တည်း ထုချလိုက်သည်။ ယောမောင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံး သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာမောင်ရေ အမှု ဖြစ်စဉ်ကတော့ အဲဒါပါပဲ အရက် ရယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရယ်ပါလာ

တော့ ရှုပ်ထွေးသွားတာပေါ့။ အဲ ဒီအရှုပ်အထွေးကို မရှင်းနိုင်တော့ ပိုရှုပ်ကုန်တာပေါ့။ နောက်ဆုံးရာ ဝေတ်မှုထဲ ရောက်သွားခဲ့ရတယ်။ မသေသင့်သူလဲ အချိန်မတန်ဘဲ သေခဲ့ရတယ်။ ထောင်ထဲရောက် သူလဲ ရောက်သွားခဲ့ရတယ်”

“ကျွန်တော် ဒီနေ့အထိ မျက်စိထဲက မထွက်နိုင်သေးတဲ့ စိတ်မကောင်းစရာမြင်ကွင်းကို ပြောပြချင်သေးတယ်။ မြင်ကွင်း က ရင်နှင့်စရာပါ။ စောမောင်ကို

သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံးက အ လုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်ခုနှစ် နှစ်ချမှတ်လိုက်တယ်ဗျ”

“အချုပ် သားတွေ ထောင်ပို့ရန် အချုပ်ကားပေါ် တက်နေပြီဖြစ်တယ်။ မကြာသေး မီ ရက်အတွင်းကမှ သေဆုံးသွား ရရာတဲ့ ယောမောင်ဇနီး မိတုတ် က ယောမောင်ကိုတ၍ ချုံးပွဲချ ငိုတယ်။ ထောင်ပို့လိုက်ပါရန် အ ချုပ်ကားပေါ်ရောက်နေတဲ့ စော မောင်ကိုတလျက် ဇနီးမိနီက အ

“အခုတော့လဲ

လင်ညီမနှစ်ယောက်

မပဒါမြေလူးဘဝမျိုး မြင်တွေ့ရတော့ စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ်ရတာပေါ့ဗျာ”

ရွှေတောင်ညောင်ရွှေရတနာများ

သံကုန်အော်ဟစ်လိုသည်။ အခု တော့လဲ လင်ညီမနစ်ယောက် မပဒါမြေလူးဘဝမျိုး မြင်တွေ့ရ တော့ စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ်ရ တာပေါ့ဗျာ”

“အသက်အရွယ် ကြီး ရင့်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ဖွားတင်အ ဖြစ်ကလဲ ရင်နှင့်စရာကောင်းပါ သည်။ မကြာသေးခင်ကပဲ သား အကြီးလက်ချက်နဲ့ သားအငယ် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ အခုလဲ သားအကြီးကောင်က ထောင်ထဲ သွားရန် အချုပ်ကားပေါ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်တယ်။ ဒေါ်ဖွား တင် အချုပ်ကားကြီးကို တွေ တွေကြီးစိုက်ကြည့်နေတယ်။ သူ့ ထံက ငိုသံလဲမကြားရ မျက်ရည် များလည်းမကျ မျက်စိကြီးကိုသာ ပြူးလျက် အသက်မဲ့နေသော ကျောက်ရုပ်ကြီးပမာ ဖြစ်နေ တယ်ဗျာ”

အဖော် လိုက်လာသူ များက-

“အမေ အဒေါ်ကြိတ်မ ခံနေနဲ့ ငိုစရာရှိရင်ငိုချလိုက်၊ ငို

ချလိုက် ...”
လို့ ဝိုင်းပြောကြသည်။
ဒေါ်ဖွားတင်ကတော့ တုတ်တုတ် မျှမလှုပ်၊ အချုပ်ကားကြီးက တ ရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားပါပြီ။ တ ဖြည်းဖြည်းဝေး၍ဝေး၍ သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဖွားတင်လဲ အရပ် ကြီး ပြတ်လဲကျသွားခဲ့တယ် ဆ ရာမောင်ရယ်။

ဆရာလှမြင့်က သူ့ စကားကို အဆုံးသတ် လိုက် သည်။ ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို မော့ချလိုက်သည်။ ပြီးနောက် မိ မိအား နှုတ်ဆက်လျက် မိမိ ယာ ယီတဲနန်းလေးမှ ပြန်ထွက်သွား ပါသည်။

ဆရာလှမြင့် ပြန်သွား ပြီဖြစ်သည်။ မိမိရင်မှာတော့ အ တွေးစလေးများ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ ဤအမှုမှာ ပထမတော့ ညီအစ် ကိုချင်း ဖြစ်ကြသည်။ နောက် တော့ ဇနီးမယားတွေ ပါလာ သည်။ မယားထိတော့ ဓားကြည့် ဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာသည်။ ဒီအ ရွပ်ကို အချိန်မီတားနိုင်မည်သူမ

ရှိ။ ဒီကြားထဲ အရက်ဆိုတဲ့ မ ကောင်းဆိုးဝါးက ပါလာပြန် တော့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ် ကုန်ကြသည်။

မူလတရားခံက အရက် ကစခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီမကောင်း ဆိုးဝါးအရက်ကလည်း လူသား တွေကို စိုးမိုးလွန်းလှသည်။ စိတ် ညစ်တော့လည်း သောက်သည်။ စိတ်ပျော်တော့လည်းသောက် သည်။ လူမှုရေးနယ်ပယ်မှာ သူမ ပါတဲ့နေရာ ခပ်ရှားရှားဖြစ်သည်။

ဒီကမ္ဘာ လောကကြီးမှာ လူသားတွေရှိနေသရွေ့ အရက် ဆိုတာလည်း ရှိနေမည်သာဖြစ် သည်။ သူသားအတော်များများ ကလည်း ဒီအရက်ကို မက်မော နေကြဦးမည်သာဖြစ်သည်။

အရက်နဲ့လူသား၊ လူ သားနဲ့အရက် ဘယ်သောအခါ များ လမ်းခွဲနိုင်ကြပါ့မလဲလို့ တွေး တောနေမိတော့သည်။

သုရာမေရီယကံနှင့် ကင်းဝေးကြပါစေ။ မောင်မောင်(ပိတောက်မြိုင်)

လိမ္မလည်လှည့်ပြားမှသားစကား

နေအုန်းမော်

ရှုထောင့်မှခင်နှင်ရသနဲ့မဂ္ဂဇင်း

“လိမ်ညာလှည့်ဖြား မုသား
စကား ယုံမှားမိသော်”

နေအုန်းမော်

သည်မိန်းမကို စတွေ့
တတည်းက မရိုးသားဟု ဒေါ်
တင်မြ တွေးတင်ထားသည်။ ထို
မိန်းမက တာချီလိတ်က ပြန်
ရောက်လာပြီး ငွေသိန်း(၅၀)ခန့်
ပါလာသည်ဟုဆိုသည်။ သူမ၏
အမည်မှာ မသန်းကြည်ဟု သိရ
၍ ရုပ်ရည်မှာ ရွက်ကြမ်းရေကျို
သာသာ ဖြစ်သော်လည်း လုံးကြီး
ပေါက်လှ ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်တောင့်
တင်းသည်။ အသက်ကား သုံး
ဆယ်ကျော်၊ ကံပေါ်၍ ငွေထုပ်
ပိုက်လာနိုင်သည်လား။ လင်မ
ယားလည်း ကွဲခဲ့ပြီးဖြစ်၍ တစ်ခု
လပ် တစ်လင်ကွာဆိုလား။

အိမ်ကဟာကြီးက သူမ
ကို အိမ်ခေါ်လာပြီး မတင်မြနှင့်
မိတ်ဆက်ပေးဖြစ်သည်။

“မတင်မြရေ ဟောဒီ
က မသန်းကြည်က သူစုဆောင်း
ထားတဲ့ ငွေသိန်းငါးဆယ်ကို
ပျောက်ပျက်ကုန်မှာစိုးလို့ တို့ဆီ
မှာအပ်ထားပြီး တိုးပွားအောင်

လုပ်ပေးပါတဲ့။ အဲဒါ မင်းဘယ်
လိုသဘောရသလဲ”

ဦးကြည်ခင်နှင့် ဒေါ်
တင်မြတို့က (---)မြို့ပေါ်မှာ
ကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်
ရောင်းချ၍ တစ်ဖက်တွင် ငွေတိုး
ပေးစားသူများ ဖြစ်ကြသည်။
သားသမီး လုံးဝမထွန်းကားဘဲ
လင်ကိုယ်မယား နှစ်ယောက်
တည်း လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြ
သည်။

“ကောင်းတာပေါ့ ကို
ကြည်ခင်ရယ်၊ ကျွန်မတို့လဲ အ
ရင်းအနှီးတိုးသလို သူ့အတွက်
လည်း အဆင်ပြေတာပေါ့။ ဒါနဲ့
ဟောဒီက မသန်းကြည်နဲ့ ဘယ်
လိုလုပ်သိကြတာလဲ၊ သူက ဒီမြို့
ပေါ်က မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“အေးကွ သူတို့က -
---ရွာမှာ နေကြတာ။ သူ့အစ်
ကို မြင့်ဦးနဲ့ ငါတို့က ကျောင်းနေ
ဖက် သူငယ်ချင်းတွေလေ။ ဟိုတ
လောက သူတို့ရွာကို အလည်အ
ပတ်ရောက်သွားရင်း မြင့်ဦးက
မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာ၊ မြင့်ဦးလဲ
လယ်ယာလုပ်ငန်းနဲ့ မအားမလပ်

ဖြစ်နေလို့ သူ့ညီမကိုလွှတ်ပြီး အ
ကူအညီပေးပါတဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မ
ကြီး၊ ရွာမှာက လက်လုပ်လက်
စားတွေများတော့ အတိုးပေးစား
လို့မရဘူး။ ကြာရင် ကျွန်မလက်
ထဲက ပိုက်ဆံတွေ ယုတ်လျော့
သွားမှာရယ်၊ သူ့ခိုးခိုးမှာ
ကြောက်လို့ရယ်၊ ဒီအတိုင်း ထား
ခဲ့မယ့်အစား အစ်ကိုကြီးအစ်မ
ကြီးတို့ဆီအပ်နှံထားရင် လုံခြုံ
စိတ်ချ တိုးပွားရမယ်လို့ အစ်ကို
က အကြံပေးလို့ပါ”

“အေးပါကွယ်၊ ဒီက
ညီမရဲ့အစ်ကို ပေးတဲ့ အကြံ
ကောင်းပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
တို့လင်မယားက ကူညီရမယ့်တာ
ဝန်ရှိပါတယ်၊ မိတ်ဆွေဆိုတာ
အရင်းအနှီးပါပဲ၊ အစ်မကြီးတို့ဆီ
မှာ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့သာအပ်
ပါ၊ ထိုက်သင့်တဲ့ အတိုးလဲ မျှဝေ
ခံစားရမှာပေါ့။ ညီမလဲ ဒီကို
ခဏခဏလာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မကြီး၊
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“စကားနောက် တရား ပါ”ဆိုသည်အတိုင်း မသန်းကြည်ကို အိမ်သို့ ခဏခဏလာ ခိုင်းလိုက်သည်မှာ ဒေါ်တင်မြအ မှားကြီးမှားလေပြီ။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ဒေါ်တင်မြက အသက်(၄၅)နှစ် သားအိမ်ကင် ဆာကြောင့် သားအိမ်ထုတ်ထား ခဲ့သည်မှာ လွန်ခဲ့သော (၅)နှစ်က တည်းကဖြစ်သည်။ သူမထက် (၅)နှစ်ကြီးသော ဦးကြည်ခင်နှင့် ငယ်ရွယ်စဉ်ကလည်း မိဘပေး စား၍ လင်မယားဖြစ်ခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း ယောက်ျားများ သည် ကွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြား တတ်သည်ကို မိန်းမသားတိုင်း သိရှိသည်။ ခုလည်းကြည့် မ သန်းကြည်မြို့တက်လာတိုင်း ဦး ကြည်ခင်၏မျက်လုံးများ ပြုံး ကျယ်တောက်ပလာတတ်သလို မသန်းကြည်၏ အကြည့်များက လည်း ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကို ဖိတ်ခေါ်နေသလိုနှင့် သင်းတို့နှစ် ယောက် မျက်လုံးချင်း စကား ပြောနေသည်ကို ဒေါ်တင်မြ သတိထားမိသည်။ ပြီးတော့ ဦး

ကြည်ခင်သည် မသန်းကြည်တို့ ရွာသို့ မကြာမကြာ သွားရောက် လည်ပတ်ရင်း ကိုမြင့်ဦးဆိုသူနှင့် စီးပွားရေးကိစ္စ တိုင်ပင်နှီးနှော သည်ဟု ဆိုသည်။ တစ်ခါတစ် ရံ (---)မြို့သို့ သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက် အတူသွားရောက်ကြ သတဲ့။ များအကြာမီမှာပင် လူ သတင်း လူချင်းဆောင်၍ ဦး ကြည်ခင်နှင့် (---)မြို့တက် သည်မှာ ဦးမြင့်ဦးနှင့် မဟုတ်မူပဲ မသန်းကြည်နှင့်အတူဖြစ်ကြောင်း မကောင်းသတင်း ထွက်ပေါ်လာ သည်။ နောက်ဆုံး သည်းမခံနိုင် တော့သည့် ဒေါ်တင်မြက-

“ကဲ ကိုကြည်ခင် ရှင် မသန်းကြည်နဲ့ ဖြစ်နေတယ် မ ဟုတ်လား၊ မှန်မှန်ပြောနော်၊ ရှင် ကျွန်မကို ညာဖို့ လုံးဝစိတ်မကူး နဲ့၊ ကျွန်မသိတယ်၊ တစ်နေ့ဒီလို ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ တွေးပြီးသား ဘာပြောဦးမလဲ”

“ဘာ ငါနဲ့ မသန်း ကြည်နဲ့ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာ ကွာ ငါတို့ နှစ်ယောက်က ရိုးရိုး သားသားပါ၊ ငါနဲ့ သူနဲ့ဖြစ်နေပြီ လို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ၊ ဘေးစကားတွေ မယုံစမ်းပါနဲ့ မိန်းမရာ၊ မင်းကို မလိုတဲ့သူတွေ က တမင်ချောက်တွန်းတာပါ”

“ကဲ ကိုကြည်ခင် ရှင် မသန်းကြည်နဲ့ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ မှန်မှန်ပြောနော်၊ ရှင် ကျွန်မကို ညာဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးနဲ့၊ ကျွန်မသိတယ်၊ တစ်နေ့ဒီလိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ တွေးပြီးသား၊ ဘာပြောဦးမလဲ”

ရှုထောင့်၊ ဖွဲ့ခင်းနှင့် မဂ္ဂသစ်စုစုစင်

“ဪ ငါ့ရိုးရိုးသားသား
နဲ့ .. ရိုး .. သား .. သားတဲ့လား
ဒီဇယ် ကိုကြည့်ခင်၊ ရှင်တို့နှစ်
ယောက် ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ
ဆို လုံးဝ မယုံကြည်ဘူး သိလား
ကြောင်ခံတွင်းပျက်ကြီးရဲ့”

“မိန်းမရာ အဲဒီလိုကြီး
ခွပ်ခွပ်ပဲနဲ့ကွာ၊ တကယ်ပြောတာ
မို့ သူနဲ့ငါနဲ့က ဘာမှမဟုတ်ရ
ဘူး၊ တကယ်လို့ ငါနဲ့သူနဲ့ဖြစ်
ဆယ်ဆိုရင် ပြောတဲ့သူ သက်
ဆဲပြလေ၊ ဘယ်နေ့က ဘယ်
အချိန် ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ကြ
သလဲဆိုတာလေ ဒါမျိုးဆိုတာ
မျက်မြင်တွေ့မှ ယိုးစွပ်ရတာကွ”

“ဟုတ်ပါရဲ့တော် ရှင်နဲ့
ဆို ဆက်ရက်တောင်ပံကျိုးမတို့

နှစ်ယောက် ထပ်ရက်သားတွေ့မှ
စိတ်ချယုံရမတဲ့လား၊ ဒီမှာ ကို
ကြည့်ခင်ရဲ့ မှတ်ထား ဟုတ်လို့
ကျော် ပုပ်လို့ပေါ်ဆိုတဲ့ စကား
ရှိတယ်။ ရှင် ဟိုကောင်မတို့ရွာ
ကို မကြာမကြာ သွားတာတွေ၊
(---)မြို့ကို တစ်ခါတစ်ခါ တက်
သွားတာတွေက ရှင်ဘက်က မူမ
မှန်လို့ပဲ၊ အင်းပေါ့လေ၊ ကျွန်မက
လဲ အသက်ကြီးလာပြီ မဟုတ်
လား ရှင်စိတ်ကုန်သွားပြီပေါ့ ..
ဟီး .. ဟီး”

ဒေါ်တင်မြ ငိုတော့ ဦး
ကြည့်ခင် ချောပါသည်။ သို့သော်
ဒေါ်တင်မြ၏ စိတ်က မပျော့ပါ။
ငေါ့တော့တော့ အမူအရာနှင့်သာ
စိတ်ထဲကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်း သင်း

တို့ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာမိပါသည်။
မိန်းမသားဖြစ်စေ၊ ယောက်ျား
သားဖြစ်စေ အချစ်ကြီးလျှင် အ
မျက်ကြီးတတ်ပါချေသည်။ ဟို
အလျှင်တုန်းက နှစ်နှစ်ကာကာ
ချစ်လာခဲ့သမျှ ပစ်ပစ်ခါခါ မုန်း
တတ်ပါသည်။ မနာလို ဝန်တို
မိစ္ဆာ၊ အဘိဇ္ဈာပွား၍ စိတ်ထဲမှာ
နာကြည်းတတ်စမြဲ ဖြစ်ပါသည်။
ထိုရောအခါ ...။

တစ်နေ့ ... ။

“ကိုကြည့်ခင်ရေ၊ ကျွန်
မ မန္တလေးက ဖေဖေမေမေတို့ဆီ
ခဏ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ အဖေ
နည်းနည်း နေမကောင်းဖြစ်နေ
တယ်တဲ့။ အဲဒါ ရှင်ပါလိုက်ခဲ့ရင်
ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“လိုက်မယ်လေ တို့
ကုန်စုံဆိုင်ကိုတော့ ခဏပိတ်
ထားရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နေပြန်တိုး
လာပေးတဲ့ သူတွေကျတော့
ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ”

“အင်း ဒါလဲဟုတ်တာ
ပဲ၊ ဒါဖြင့် ရှင်မလိုက်ရင် မလိုက်
နဲ့လေ၊ အဖေ့ အခြေအနေက

“ရှင် ဟိုကောင်မတို့ရွာကို မကြာမကြာသွားတာတွေ၊
(---)မြို့ကို တစ်ခါတစ်ခါ တက်သွားတာတွေက
ရှင်ဘက်က မူမမှန်လို့ပဲ၊ အင်းပေါ့လေ၊ ကျွန်မကလဲ
အသက်ကြီးလာပြီ မဟုတ်လား ရှင်စိတ်ကုန်သွားပြီပေါ့ ..
ဟီး .. ဟီး”

သိပ်မစိုးရိမ်ရပါဘူး။ ကျွန်မလဲ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေပြီး ပြန်လာမှာပဲဟာ”

“အင်းပါ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သွားပါတော့မယ်၊ ဒါနဲ့ ရှင်ကျွန်မ မရှိတုန်းဟိုကောင်မကို အိမ်မခေါ်နဲ့နော်၊ ကျွန်မကြားတာ ဟုတ်မဟုတ်တော့မသိဘူး။ တာချီလိတ်မှာ သူနဲ့ညားခဲ့တဲ့ ယောက်ျားက လိုက်လာပြီတဲ့။ ဘာပဲပြောပြော သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ပေါင်းထုပ်ရင် ကျွန်မတို့ဆီအပ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေပြန်တောင်းမှာ သေချာတယ်၊ တကယ်လို့ ရှင်နဲ့အဲဒီကောင်မတို့ ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်ကြားရင် ရှင်ကို လာရန်ရှာမှာသိလား”

“အေးပါကွာ မင်းစိတ်ချလက်ချသွားပါ။ ငါနဲ့ မသန်းကြည်က မင်းထင်သလို ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ယောက်ျား လိုက်ပါလို့ရှိရင်လဲ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ပြန်ညားကြပစေပေါ့၊ ငါနဲ့ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့”

“ဒါဖြင့်ရင်လဲပြီးရော၊ ပြီးရော”

ဒေါ်တင်မြက မွဲပြုံးပြုံး သလို ဦးကြည်ခင်ကလည်း ကျိတ်ပြုံးပြုံး၍ ရင်ထဲမှာဝမ်းသာသွားသည်။ ဇနီးသည် မရှိခိုက်၊ မသန်းကြည်ကို ညဉ့်အိပ်လာခိုင်းပြီး အိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ တစ်ပြုံးပြုံးနှင့် သိမ်းကျုံး၍ဖက်ထား နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဒေါ်တင်မြဈေးသွားရင်း မသန်းကြည်ကို အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရ၍ သူ့ကိုလှမ်းခေါ်ပြီး

“ဟဲ့ မိသန်းကြည်ရေညီမ”

“ဪ အစ်မကြီးပါလား။ ဈေးလာဝယ်တာလား။ ကျွန်မလဲ တူ၊ တူမလေးတွေအတွက် အဝတ်အစားလေး ဘာလေးလာဝယ်မလားလို့”

“အေးကွယ်၊ ညီမနဲ့တွေ့ရတာ ဟန်ကျလိုက်တာ၊ ပြောစရာရှိတာနဲ့ အတော်ပါပဲ ပထမတစ်ချက် ပြောချင်တာက အစ်မကြီးလေ ဒီညနေ ကားနဲ့

မန္တလေးတက်မလို့ နောက်နေ့တွေမှာ အားရင် ညည်းအစ်ကိုကြီးကို ဝိုင်းပြီးကူဈေးရောင်းပေးလိုက်ဦးနော်”

“အစ်မကြီးက ဘယ်နှစ်ရက်ကြာမှာ မို့လို့လဲ”

“အစ်မကြီးရဲ့ ယောက်ျားကို တစ်ရက်နှစ်ရက်လို့သာပြောခဲ့တာ အဖေနေကောင်းမှ ပြန်လာမှာဆိုတော့ တစ်ပတ်လောက်လဲ ကြာသွားနိုင်တယ်”

“ဪ အဖေနေကောင်းဘူးဆိုတော့ မသွားမဖြစ်ဘူးပေါ့၊ စိတ်ချပါ အစ်မကြီးနက်ဖြန်ကစပြီး ကျွန်မဝိုင်းကူပြီး ရောင်းပေးပါမယ် ဟုတ်လား”

“အင်း နောက်တစ်နေ့ ပြောချင်သေးတယ်၊ ညည်းအစ်ကိုကြီးကိုတော့ ပြန်မပြောနဲ့နော်၊ ခုတလော ညည်းအစ်ကိုကြီးက လေ ဘောလုံးပွဲတွေ တအားနဲ့ နေလို့ လက်ထဲမှာပိုက်ဆံမရှိတော့ ညည်းနေတယ်။ အဲဒါ သူ့ဆီက အတိုးပဲဖြစ်ဖြစ် အရင်းပဲဖြစ်ဖြစ် သွားမတောင်းလိုက်နဲ့နော်၊ ဘ

ရွှေထောင်မှိုင်းနှင့်ရသဒံမဂ္ဂဇင်း

“အိမ်ဆိုးလိမ့်မယ် သိလား”
“ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့ အစ်မကြီး”
ဟုတ်ကဲ့သာ ပြောဆိုရသည်။ မသန်းကြည်က နာတစ်ချက်ပျက်သွားသည်။ ဘာမျိုးလိတ်က ခင်ပွန်းဟောင်းကို တင်လှက သူမနှင့် အတူနေရစေဟု တောင်းဆိုလာသည်။ မသန်းကြည်ခင်တို့ လင်မယားကို အပ်နှံထားသော ငွေသိန်း(၅၀) ကလည်း ကိုတင်လှရှာဖွေပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုပိုက်ဆံများ အယ်မှာလဲဟုမေးလာလျှင် ...။

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီည အစ်မကြီး မရှိခိုက်မှာပဲ ဦးကြည်ခင်ဆီက ချော့မော့ပြီး တချို့တစ်ဝက် ပြန်တောင်းရတော့မယ် မရမက ပြန်ယူရမယ်”
သို့နှင့် မသန်းကြည်သည် ရွာသို့မပြန်တော့ဘဲ ညမိုးချုပ်စဉ် ဦးကြည်ခင်တို့အိမ်သို့ သွားရောက်၍ အိပ်စက်လိုက်လေတော့သည်။

ညဉ့်(၁)နာရီခန့်အချိန် ...။
“အစ်ကိုကြီး”

“ဘာလဲဟင်”
“သန်းကြည် မလေ အစ်ကိုကြီးကို ပြောစရာရှိလို့”
“မနက်မှ ပြောပါလားကွာ၊ အိပ်ချင်သေးလို့”
“မနက်ကျရင် အလုပ်ရှုပ်ပြီး အစ်ကိုကြီး စိတ်ရှုပ်မှာစိုးလို့ပါ”
“ကဲ ပြောပြော ပြောစရာရှိရင်လဲ မြန်မြန်ပြော”
“ဟိုလေ သန်းကြည်မလေ ရွာမှာ နှစ်လုံးသုံးလုံး ထိ တွေ့ရှုံးလို့ အဲဒါ ပိုက်ဆံငါးသိန်းလောက် ခဏပြန်ပေးပါလားဟင် အစ်ကိုကြီး”

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊
ဒီည အစ်မကြီး မရှိခိုက်မှာပဲ
ဦးကြည်ခင်ဆီက ချော့မော့ပြီး တချို့တစ်ဝက်
ပြန်တောင်းရတော့မယ်
မရမက ပြန်ယူရမယ်”

“ဘာ ပိုက်ဆံငါးသိန်း ပြန်ပေးပါလားဟုတ်လား မင်းရဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ငွေတိုးပေးထားတယ်လေ၊ လကုန်ကျမှ ငွေရင်း တွေပြန်ဝင်လာမှာ အဲဒီအခါကျမှ ယူပေါ့”
“မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုကြီးမှာ ကျွန်မလက်ထဲမှာ သုံးစရာလုံးဝမရှိတော့လို့ပါ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ မနက်စောစော ရွာပြန်မှာ မို့ တစ်ခါတည်းယူသွားချင်လို့ပါ”

ရှုထောင့်မှည့်အောင်ရသမျှမဂ္ဂဇင်း

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မပေးနိုင်ဘူး ဒါပဲ ကဲပါ အိပ်ကျရအောင်ပါ”

မသန်းကြည်အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။ ဒေါ်တင်မြ မန္တလေးသွားခါနီး ပြောခဲ့သည်မှာ မှန်နေပြီ။ နက်ဖြန်ဆိုလျှင် ကိုတင်လှ ရွာကိုရောက်လာတော့မည်။ ပိုက်ဆံလက်ထဲမှာ များများစားစားမရှိ၍ လုံးဝမဖြစ်။

“ဒီမှာ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မ ဒီပိုက်ဆံပါမသွားဘဲ ရွာကိုလုံးဝပြန်လို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီတော့ မနက်ကျရင် ရှင်မရရအောင် ထည့်ပေးလိုက်ပါ။ ဒါ ကျွန်မ ပိုက်ဆံ ကျွန်မပြန်တောင်းနေတာ နော်”

ဦးကြည်ခင်မှာ အိပ်ရေး ပျက်ရသည့်ကြားထဲ မသန်းကြည်က လေသံမာမာနှင့် ပမာမခန့် ပြန်ပြောနေလေတော့

“ဪ မင်းက ဒီလိုလား၊ မင်းနဲ့ကွဲနေတဲ့ ယောက်ျားက မင်းကိုပြန်ကပ်ပြီဆိုတော့ မင်းရဲ့ငွေတွေ ပြန်လိုချင်ပြီပေါ့လေ၊ အသစ်ဘယ်လိုကောင်း

ကောင်း အဟောင်းကို တလည်လည်ဆိုတဲ့စကား မှန်တာပေါ့နော်”

“ရှင် အဲဒီအကြောင်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ ကျွန်မ ယောက်ျား ပြန်လာတော့မယ်ဆိုတာ ထားပါလေ၊ ကျွန်မရဲ့ပိုက်ဆံသာ မနက်စောစောရအောင် ရှာပေး၊ ဒါပဲ”

“မပေးနိုင်ဘူးကွာ၊ မင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြော”

“ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ ရှင် ဘောလုံးပွဲတွေလောင်းပြီး ပိုက်ဆံတွေရှုံးနေတာကို ကျွန်မပိုက်

ဆံတွေလဲ ပါသွားပြီမဟုတ်လား ဒါကြောင့် မပေးနိုင်တာ”

“ဘာ ငါ ဘောလုံးပွဲတွေရှုံးနေတယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူကပြောလဲ (--)ကောင်မတယ်လေ၊ ငါလုပ်လိုက်ရတောက်!”

“ဘယ်သူပြောပြောသိကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိစ္စရှိတာက ခုကျွန်မလက်ထဲကို ပိုက်ဆံထည့်မပေးလိုက်နိုင်ရင် နက်ဖြန် ကျွန်မယောက်ျား ကိုတင်လှကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ရှင့်ကိုတရားစွဲမယ် သူနဲ့ ကျွန်မက လုံးဝတရားဆ

ရှင်ဘာတွေ စဉ်းစား

ဘာရှင်းပြတ်စဲသေးတာ မဟုတ်
သူ ကျွန်မမှာ သူနဲ့လက်ထပ်
အချုပ်ခုပ်ရိုသေးတယ်။ သူက
အခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့
အောက်ပြန်လို့ ကျွန်မ သူ့အိမ်ပေါ်
အ ခေတ္တဆင်းလာတာ သိရဲ့
ထား၊ မယားခိုးကြီးရဲ့”

“ဘာ ငါက မယားခိုး
ဟုတ်လား၊ မင်းကကော သူများ
လင်နဲ့ တိတ်တဆိတ် ပေါင်းသင်း
နေတဲ့ လင်ခိုးမ မဟုတ်ဘူးလား၊
ကဲ .. ပြော”

ပြောမည်သာ ပြောရ
သည်။ သည်တစ်ချီတော့ ဦး
ကြည်ခင် ငိုငင်ကျသွားသည်။
သည်မိန်းမ ပိုက်ဆံပြန်မရပါက
သူ၏ယောက်ျားကို သွားခေါ်လာ
ပြီး တရားစွဲတော့မည်။ ပြီးတော့
သူမ၏ အကောင်နှင့် ပြန်ပေါင်း
ထုတ်ကြတော့မည်။ သူမ၏ စွဲ
မက်ဖွယ်ကောင်းသော ကိုယ်
ခန္ဓာမို့မို့ဖောင်းကိုလည်း လက်
လွှတ်ရတော့မည်။ ဘာလုပ်ရ
ပါမည်နည်း?

(စဉ်းစားစမ်း၊ စဉ်းစား
စမ်း၊ ငါဘာလုပ်ရပါမလဲ၊ မသန်း

ကြည်ရဲ့ ပိုက်ဆံကို ပြန်ပေးလိုက်
ရင် ကောင်းမလား? သူမရဲ့ အ
ပြုအစု အယုအယ၊ အထိအ
တွေ့ ဖောဋ္ဌဗ္ဗအာရုံ၊ ကာမအာရုံ
ကို လင်လက်ထဲပြန်လည်ပေး
အပ်ရတော့မလား? ဒါမှမဟုတ်
ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ?)

ဦးကြည်ခင်သည် တွေး
ရင်းတွေးရင်း လောဘ၊ ဒေါသ၊
မောဟ၊ မာန်မာနတရားများ
ကြီးစိုးလာသည်။ မသန်းကြည်
ကိုလည်း သူ့အား စိတ်ရှုပ်စေ
သူ၊ စိတ်ညစ်စေသူ၊ တရားစွဲဆို
မည်သူဟူ၍ ရန်သူကြီးတမျှ

ထင်မှတ်လာသည်။ သူဘာလုပ်
ရမည်ကို တစ်မဟုတ်ချင်း ဆုံး
ဖြတ်လိုက်သည်။

“ရှင်ဘာတွေ စဉ်းစား
နေတာလဲ၊ ကျွန်မ ပိုက်ဆံတွေ
ပြန်ပေးတော့မှာလဲ။ ခုမနက်
မိုးလင်းတော့မယ်၊ ကျွန်မပြန်ရ
တော့မယ်၊ မြန်မြန်အဖြေပေး
တော့လေ”

“အေးပါ၊ ငါ အိမ်သာ
ခဏသွားပြီးရင် မီးခံသေတ္တာထဲ
မှာ ငွေဘယ်လောက်ရှိသလဲ စစ်
ကြည့်လိုက်မယ်လေ။ ရှိတာအ
ကုန်ပေးလိုက်မယ် ဟုတ်လား”

“ဘာ ငါက မယားခိုး ဟုတ်လား၊
မင်းကကော သူများလင်နဲ့ တိတ်တဆိတ်
ပေါင်းသင်းနေတဲ့ လင်ခိုးမ
မဟုတ်ဘူးလား၊ ကဲ .. ပြော”

ရှုထောင့်မြို့ခင်းနှင့် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

မသန်းကြည်က ခေါင်းအသာညိတ်ပြသည်။ ဦးကြည်ခင်က အိမ်သာသွားမည့်ဟန်ပြင်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ တန်းဝင်ကာ ဓားဦးချွန်ကြီး တစ်ချောင်းကို ဖွက်ယူလာသည်။ ပြီးတော့ မသန်းကြည် လဲလျောင်းနေသည့် ခုတင်ပေါ် အသာအယာတက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ... ဦးကြည်ခင်သည် မသန်းကြည်ကို မျက်နှာချိုသွေး၍ သူမ၏ လည်ပင်းလေးကို အသာအယာ ပွတ်သပ်လိုက်ပြီးနောက် ဓားဦးချွန်ဖြင့် တအား ထိုးစိုက်လိုက်တော့သည်။

“အမလေး”
“အား”

မန္တလေးရောက် ဒေါ်တင်မြ တစ်ယောက် အပျော်ကြီးပျော်နေသည်။ သူမ၏ ဖခင်မိခင်တို့ နေကောင်း၍ ကျန်းမာပကတိ၊ ချမ်းသာစွာရှိ၍ မဟုတ်ပေ။ မန္တလေးသို့ ခရီးမထွက်ခွာမီ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်က သူမ၏ ငယ်ချစ်(လူပျိုကြီး)ကိုချစ်ခင်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လည်ဆုံစည်းရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဦးကြည်ခင်မရှိခိုက် ရန်ကုန်မှဦးချစ်ခင်က ဖုန်းဆက်လာသည်။ အ

တိုချုပ်ပြောရလျှင် “မတင်မြစဉ်က မိဘပေးစားသူကို ထပ်လိုက်၍ သူ့ခမျာ ကျင့်ကြံခြင်းဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း ယခုချိန်ထိ သူမကို စွဲလမ်းတမ်းဆဲ ဖြစ်ပါကြောင်း၊ သူမကို သည်းစွဲချစ်ခဲ့ရသည်မို့ ဘယ်မကိုမှ လက်မထပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ခွင့်အခါသင့်လျှင် သူမထံ ရောက်လိုကြောင်း၊ အကဲအလည်အပတ်လာရောက်သည့် ကို သူမ၏ခင်ပွန်းက မကြည့်ပါလျှင် ရပ်ဝေးကပင် တိတ်တခွဲ ချစ်နေမည်ဖြစ်ပါကြောင်း” ဆိုသည်။

ဒေါ်တင်မြသည် တောင်ကြီးမကျမှပင် ငယ်ချစ်နှင့် ပြန်လည်စကားပြောရသည့် ငယ်မူပြန်၍ ရင်ခုန်သံ နည်းနည်း မြန်သလို ဖြစ်လာသည်။ ကြီးမားသော ကလေးများ တဖြန်းဖြန်း မိသည်။ သို့သော် သူမမှာ ကာမပိုင်လင်ကြီးငုတ်တုတ်နဲ့ အကယ်၍ ဦးကြည်ခင်မရှိလျှင် ကော? တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမ၏ ခင်ပွန်းက ခြေပုန်းရ

ရွှေထောင်ရွှေခင်းရွှေခင်းရွှေခင်း

ထားသဖြင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသား အချင်းများရလေအောင် မုသားစကားလေးများဖြင့် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ခုတော့ ခေါ်တင်မြဲ၏ အကြံအစည် အကောင်အထည်ပေါ်ပြီ။ ယနေ့ ထုတ်သတင်းစာ ဂျာနယ်တစ်စောင်တွင် ဦးကြည်ခင်နှင့် မသန်းကြည်တို့၏ အရှုပ်ထုပ်ထူထပ်မှုခင်းက စာလုံးမည်းကြီးနှင့် ဟိုးလေးတကျော် ပေါ်ထွက်လာပြီ။ အကြောင်းအရာမှာ ဦးကြည်ခင်က မသန်းကြည်တို့ ဓားဦးချွန်ဖြင့်ထိုးသတ်၍ ထူထပ်မှုခင်းကြီးကို အစချောက်ခဲ့သော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံ ခေတ်ပွဲ၏ စွမ်းပကားဖြင့် တရားစီကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပြီ ဟူသော သတင်းပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

သို့နှင့် (၆)လခန့်ကြာ

သော်

“ကလင် .. ကလင် ..

ကလင် .. ကလင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါ”

“ကိုချစ်ခင်၊ ကိုချစ်ခင် မဟုတ်လားဟင်၊ ကျွန်မ မတင်မြဲပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တင်တင် .. ကို .. အချစ်ပါ တင်တင်ရဲ့ ပြောပါ”

“ဟိုလေ .. ဟို ဟို ကိုကြည်ခင်ရဲ့ လူသတ်မှုသတင်းဖတ်ပြီးပြီ မဟုတ်လားဟင်”

“အင်း ဖတ်ပြီးပါပြီ တင်တင်ရဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်? ကို .. ဘာလုပ်ပေးရမလဲ တင်တင်၊ ဘာကူညီပေးရမလဲ ပြောပါ”

‘ ‘ တ င် တ င် ရဲ . ယောက်ျားလေ၊ သူ့အခု လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျသွားပြီ။ သူထောင်ထဲမှာ နာမကျန်းဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားပြီတဲ့။ ခုလေ တင်တင် တစ်ယောက်တည်း အိမ်ကြီးထဲမှာ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးကို ဦးစီးနေရတယ်။ ငွေကြေးလဲပြည့်စုံပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သားသမီးလည်း မထွန်းကားတော့ အဖော်ပြုစရာလဲမရှိ ကူဖော်လောင်ဖက်

လည်းမရှိတော့ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် ဖြစ်နေရတယ်”

“ဒီတော့”

“ဘာ ဒီတော့လဲ”

“သူပဲ ဟိုတလောက ဖုန်းဆက်ပြီးတော့”

“သိပြီ၊ သိပြီ”

“ဘာသိတာလဲ၊ ရှင် .. ဘာလုပ်မှာလဲ?”

“ဪ ... သခင်မကြီး တင်တင်ရယ်၊ ဟောဒီ လူပျိုကြီး ‘ကို’က သခင်ဆီအပြေးပြန်လာ ရုံကလွဲလို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲလို့”

“ဟွန်း၊ သူ့ တော်တော်ဆို”

(ဂျောက်)

နေအုန်းမော်

သားတောင်မတွေ့တဲ့ မုဆိုး

သန်းထွန်း (ဂျေဂျေ)

ရှုထောင့် သူ့အတွက် ရာသီဥတုပေး

သားထောင်မတွေ့တဲ့မုဆိုး
သန်းတွန်း (ဂျေဂျေ)

“မြင့်မောင်ရေ—တော့ မြင့်
မောင်---မခင်လေး”

တဲထဲကိုသာ ကြည့်ပြီးခေါ်
နဲ့တဲ ဦးလေး ဦးဘမောင်ကို ထာခင်း
အစာထိုင်ပြီး ဝေါင်းမြတ်နတ်နေကြ
တဲ့ မြင့်မောင်နဲ့ မခင်လေးတို့ လင်
ထားက-

“ဦးလေး ဦးဘမောင် တဲ
ထဲထိုင်လေ ထာပြီ”

“မြင့်မောင်ရေ”

“ဗျာ ဦးလေး”

“နွယ် ချိုမြောင် ထဲက
ထွက်တုံးတွေနားမှာ ငါ ‘ချေ’ အထီး

ပြီး တစ်ထောင်ဝစ်ပြီး တျောက်တုံး
ဆိုတင်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒါ အဖော်

ထောက်လောက်နဲ့ သွားထမ်းတာ။
အဲဒါကြာရင် တောခွေးတွေ စားသွားဦး

မယ်”

“တုတ်တဲ့ ဦးလေး”

ဦးလေး ဦးဘမောင်ထာ မု
ဆိုးကြီးတစ်ထောက် ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ထဲအလုပ်ကလည်း မုဆိုးအလုပ်
ကလေးသမီးတွေက သူ့အိုးသူ့အိမ်

ထဲမှာတော့မှာ နေကြပါတယ်။
ဦးလေး ဦးဘမောင်ထာ ဒီ

အဲဒါရလာတဲ့အခါမှာ သူနိုင်ရင် သူ

ထမ်းလာပါတယ်။ သူမနိုင်ရင် ကျန်
ထာကို အခုလို သွားထူခိုင်းလေ့ရှိပါ
တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ စားချင်
သလောက်စား၊ ထူချင်သလောက် ထူ
ခိုင်းပါတယ်။ ပိုတာတွေကိုမှ သူတူမ
ကျွန်တော်မိန်းမ မခင်လေးကို ရွာထဲ
ပြန်ပြီး လိုက်ရောင်းခိုင်းပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တောင်ခြေ
ရွာက မုဆိုးအလုပ်လုပ်တဲ့သူ သိပ်မရှိ
ဘူး။ တောထောင်ထောင်တဲ့သူတော့
ရှိကြပါတယ်။ မုဆိုးဆိုလို့ ဦးလေး ဦး
ဘမောင် တစ်ထောက်တည်းရှိပါတယ်။
သူက ကျွန်တော်တို့ တဲမှာပဲ နေတာ
များပါတယ်။ ရွာမှာ သူ့အိမ်ရှိပေမယ့်
ဘယ်သူမှ မနေကြပါဘူး။ တစ်ခါတစ်
ခါမှ အိမ်ပြန်အိပ်ပါတယ်။

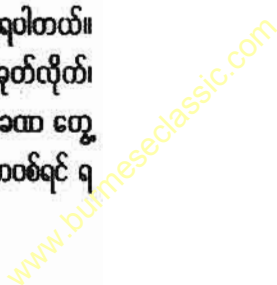
ကျွန်တော်ကတော့ ဦးလေး
ဦးဘမောင် အမဲဝစ်ထာကို အားကျမိ
ပါတယ်။ ဒါကြောင့်ပို့လည်း တူမီးသေ
နတ်ကို ထမ်းထောင်းပုံထောင်းနည်း၊
ခဲသီးထည့်ပုံထည့်နည်း၊ ငရဲမီးသုံးပုံ
အသုံးပြုနည်းတွေ သင်ထားပါတယ်။
သေနတ်ဝစ်ပုံ ဝစ်နည်းတွေကိုလည်း
သင်ထားပါတယ်။ ပြီးတော့ လက်တွေ့
လေ့ကျင့်တဲ့အနေနဲ့ ဝစ်မှတ်ကိုဝစ်ပြီး
လေ့ကျင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တူမီး
သေနတ်ကို ထောင်းထောင်းဝစ်တတ်
တော့-

“ဦးလေး ဦးဘမောင် ကျွန်

တော် တူမီးသေနတ်နဲ့ အမဲသွားဝစ်
ချင်တယ်”

“တော မဝစ်ချင်စမ်းပါနဲ့
တာ။ အကဲသိုက်အလုပ်ပါ။ အန္တရာယ်
လဲ များပါတယ်။ အေးအေးဆေးဆေး
တောင်ထာပဲ လုပ်စမ်းပါ မြမောင်ရေ”

ဦးလေး ဦးဘမောင်ထာ သူ
ကျတော့ အမဲပြစ်သွားနေပြီး ကျွန်
တော်အမဲဝစ်သွားမယ်ပြောတော့ အ
ကဲသိုက်အလုပ်ပါတဲ့။ ကျွန်တော်က
တော့ သိပ်ဘဝင်မကျတာ အမှန်ပါပဲ။
ကျွန်တော်အမဲဝစ်ရင် ရက်ရစေရမယ်
လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တောထဲ
သွားရင် တွေ့တွေ့နေတာက “ချေ” တို့
“ဆတ်” တို့က မနတ်စောစော ဆီးဖြူ
သီးတို့ ဖန်ခါးသီးတို့ကို ထောက်စားနေ
တာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီမှာ စောင့်ဝစ်
ရင်လည်း ရပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဒီ
ထောင်တွေက စားပြီးရေသင်းသောက်
တာမို့ ရေဆိပ်ကစောင့်ဝစ်ရင်လည်း ရ
ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ သောင်သီးတွေ
ကို အောင်ချင်းငှက်တို့ အောင်လောင်
ငှက်တို့တစားရင်း အောင်တိုပြုတ်ကျ
တဲ့ အသီးတွေကိုလည်း တောတောင်
တွေက ထောက်စားတတ်ပါတယ်။ အဲ
ဒီမှာ စောင့်ဝစ်ရင်လည်း ရပါတယ်။
ကျွန်တော်တောထဲမှာ ဝါးခုတ်လိုက်၊
သစ်သွားခုတ်လိုက်နဲ့ ခဏခဏ တွေ့
နေရတာပဲ။ ကျွန်တော်တောဝစ်ရင် ရ

ရှလောင်၊ ဟိုခင်းနှင့် ရသနဲ့မဂ္ဂဇင်း

မှာသေချာပါတယ်။

နောက်ပြီး ဦးလေးဦးဘ
မောင် ပြောပြနေတာ ကြားနေရတာ
ပဲ။ တောဝက်ဆို ရှေ့တည့်တည့်ထ မ
ပစ်ရဘူးတဲ့။ သူ့ကိုယ်တာနဲ့ ကိုယ့်ဆီကို
ရောက်လာပြီး ပတ်ပြီးသားပဲ။ နောက်
ပြီးတော့ ‘ချေ’ကလေး မလောက်
လေးမလောက်စားနဲ့ဆိုပြီး ပစ်ပြီးရင်
အသက်မထွက်ခင် သွားမတိုင်နဲ့တဲ့။
‘ချေ’စွယ်နဲ့နဲ့ ကျားပေါင်ပဲ့ဆိုတာ ကြား
ဖူးတယ်မဟုတ်လားတဲ့။ အစွယ်နဲ့ ပတ်
တတ်တယ်တဲ့။

ကျားကိုတောထဲမှာ နှစ်နှိမ်
ပြီး ‘ဟင်းကောင်’ လို့ခေါ်ကြတယ်တဲ့။
သူက အစာစားချင်ရင် တောကောင်ကို

လိုက်ချောင်းဖမ်းတယ်။ စောင့်ပြီးဖမ်း
တယ်။ မတွေ့ရင် လိုက်ရှာဖမ်းတယ်တဲ့။
အဲ့ဒါမှမတွေ့ရင် ကျားက ‘ချေ’လို
ဟောက်တယ်။ ‘ဆတ်’လိုလည်း တစ်
တယ်တဲ့။ ‘ချေ’တို့ ‘ဆတ်’တို့က ပြန်
အော်ရင် အသံကြားတဲ့ဆီ သွားဖမ်းစား
တယ်တဲ့။ ‘ချေ’တို့ ‘ဆတ်’တို့က ပြန်မ
အော်ရင် ‘ဆတ်’ပေါက်ကလေး ‘ချေ’
ပေါက်ကလေးတွေကို ကျားကလည်း

“ပြီး ... ပြီး ... ပြီး”

လို့အော်တတ်ပါတယ်။ အဲ့ဒီ
တော့ ‘ချေ’တွေ ‘ဆတ်’တွေ သူတို့
ကလေးတွေ အော်သံပဲဆိုပြီး ပြေးလာ
တတ်တဲ့သဘာဝရှိတယ်တဲ့။ အဲ့ဒီလို

ပြေးရင် စောင့်ဖမ်းပြီး စားတတ်တာ
တဲ့။ အဲ့ဒါကိုမှ မုဆိုးက ဒါကျားက
ပြီး ‘ချေ’နဲ့ ‘ဆတ်’တို့ကို ဖြားခေါ်
တာလား။ တကယ်ပဲ ‘ချေ’က
‘ဆတ်’ကလေးတွေ အဖော်တွေ
အော်တာလား။ ခွဲခြားသိတတ်
တယ်။ ခွဲခြားမသိဘဲ အော်သံကြား
သွားရင်တော့ ကျားနဲ့ပတ်ပင်းတို့
လိမ့်မယ်။ တိုယ်ကလည်း

“ပြီ ... ပြီ ... ပြီ”

ဆိုပြီး ‘ချေ’တွေ ‘ဆတ်’တွေ
တွေလာအောင် ဖက်စုပ်တဲ့အခါ ထူ
ကပါ ‘ချေ’ကလေး ‘ဆတ်’က
အော်တာပဲဆိုပြီး ပြေးလာရင် ရင်ဆိုင်
တွေ့တတ်ပါတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်
လောက်သိထားရင် အမဲပစ်လို
ထင်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ထူ
တော်က ဘယ်အပင် ဘယ်မှာရှိတာ
ဘယ်ရာသီမှာ ဘာသီးတွေသီးတာ
ပွင့်တယ်။ အဲ့ဒီအသီးအပွင့်တွေကို
ကောင်တွေက ဘယ်လိုစားတတ်တာ
ဆိုတာ သိနေတာပဲ။

တစ်နေ့တော့ ဦးလေး ဦး
မောင်က-

“မြင့်မောင်ရေ ငါ မဝံ့
အောင် သွားဦးမယ်။ သုံးညအိပ်
ကြာလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ကော တာ
လား”

“ကျွန်တော်တို့ လင်မ

www.burmeseclassic.com

ရှင်တော်အောင်အောင်အောင်အောင်

ဆော့ မသွားတော့ပါဘူး။ မြေပဲတွေ ဆင်းထပ်လိုက်ရဦးမယ်။ ကျွန်တော့် ညီတို့ မင်္ဂလာဆောင်သွားဖို့ ပြောထား ပြန်ပါပြီ။”

“အေးကွာ ဒါဆို ငါ သွား

“မခင်လေးရေ”

“ဘာတုန်းတော့ တော့ဟာ လန့်သွားတာပဲ။ နှစ်ယောက်တည်း နေတဲ့ဟာကို ဘာလုပ်မလို့လဲ--တော် ဆို”

“မင်းဟာကလဲ တခြား မဆင်စမ်းပါနဲ့ဟာ ငါ မနက် အမဲပစ် သွားမလို့ကွ။ အဲဒါ တောတင်ဖို့ အရက် တစ်ပိုင်းရယ်၊ ဆေးပြင်းလိပ်ရယ်၊ ခြံတံခွန်လုံးရယ်၊ ရွာထဲမှာ အခုက တည်းက သွားဝယ်ထားကွ”

“ကိုမြင့်မောင်ရယ် တော့ ဘာကြည့်လဲလုပ်ပါဦးတော်၊ ဟုတ် ဘာ ဟုတ်ပဲ၊ မလားရှင်၊ တစ်ခါမှလဲ ဘာမပစ်ဘူးဘဲနဲ့ လုပ်ဦးမယ်”

“နင်ကအစ ငါ့ကို အထင် မထားနဲ့ပြန်ပါပြီ။ အေး ကြည့်ထားဦး ဆိုတာ။ မြင့်မောင်တဲ့---အဲဒါ နင့် ဘာတုန်း၊ ငါ ခိုင်းတာသာ လုပ်ထား ဆို”

“တောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် ဘာတင်ဖို့ ရွာထဲ သွားဝယ်ထားလိုက်

ပါ့မယ်တော်။ ရွာထဲလဲ သွားစရာရှိတာ နဲ့ အတော်ပဲ”

ဘုန်းကြီးကျောင်းက မနက် တုံးခေါက်တော့ ထမင်းကြမ်း နည်း

တူမီးသေနတ်နဲ့ ချိန်နေတုန်းမှာပါ ဆတ်ကျဲကြီးဟာ သွားနေရင်းကရပ်ပြီး သဖန်းသီးတွေ ကြွေနေတာကို ကောက်စားပါ တယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ဆတ်ကျဲကြီးရဲ့...”

နည်း စားပြီး တောတင်မယ့် ပစ္စည်း တွေ ပလိင်းထဲထည့်ပါတယ်။ ဓား၊ မီး

ခြစ်၊ ဆားနည်းနည်းထုပ်ပြီး တူမီးသေနတ်၊ ထမ်းဘူး၊ ခဲသီး၊ ငရဲမီးလူကာ ကျွန်တော် တောထဲကို အမဲပစ်ထွက်ခဲ့ ပါတော့တယ်။

တောထဲရောက်လို့ တောင် တုန်းတွေဆီ မရောက်ခင် နာရီဝက်သာ သာရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ငယ် ငယ်ကတည်းက ရှိတဲ့ ကညင်ပင်ကြီး နား ရောက်တဲ့အခါ ဦးလေး ဦးဘ မောင်ပြောထားတဲ့အတိုင်း တောပိုင် တောင်ပိုင်တွေကို ပါလာတဲ့ ကြက်ဥ ပြုတ် နှစ်လုံးကို အခွံနာသစ်ရွက်လေး တွေခူးကာ ခင်းပြီးတင်၊ အရက်ဦးရည် ကို ပါလာတဲ့ ဝါးဆစ်ခွက်နဲ့ထည့်။ ဆေး ပေါ့လိပ်ကို မီးညှိပြီးဆက်၊ ပြီးတော့ တူမီးသေနတ်ကို သစ်ပင်မှာထောင်ပြီး ကျွန်တော်လည်း ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် ကာ လက်အုပ်ချီပါတယ်။ ရိရိသေသေ လေးလေးစားစားနဲ့ ပထမဘုရားကို ရည်မှန်းပြီး ဦးချတန်တော့ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ---

“တောပိုင်တောင်ပိုင် အ ဘိုး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်မျိုး တင်ပါ တယ်။ မြှောက်ပါတယ် ခင်ဗျာ သုံး ဆောင်တော်မူပါ။ ကျွန်တော်မျိုးကို လည်း မှားတာရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပြီး အန္တ ရာယ်အပေါင်းမှ ကာတွယ်တားဆီးပေး တော်မူပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်မျိုးကို ချို့ ကျိုးနားရွက်ပဲ့တစ်ထောင်လောက် ပေး

သနားပါ။ အပြီးရှည်ရှည် အထောင်
ကြီးကြီးတွေနဲ့လဲ မတွေ့လိုပါဘူး ခင်
ဗျာ။ သားသည်အမေ ကိုယ်ဝန်သည်မ
တွေနဲ့လဲ လွဲစစ်ဝေးပါ ခင်ဗျာ။ တွန့်
တော် ဦးချုတ်တော်ပါတယ်---

“တောထဲမှာ မှီတင်းနေ
ထိုင်ကြတဲ့ မတွက်မတွက်သေးတဲ့သူ
တွေကိုလည်း မေတ္တာပို့ပါတယ်။ အမျှ
ပေးပေးပါတယ်”

တွန့်တော် တူမီးသေနတ်
ကို ဖမ်းတည်။ ခဲသီးတည်ထောင်းပြီး
ငဲ့ရဲမီးနောက်ကတပ်တာ ဗျောက်ချော
ချောင်းဘတ်ကို ဦးတည် ထွက်ခဲ့ပါ
တယ်။ တုန်းတစ်တုန်းပေါ်တတ်ပြီး
နောက်တစ်တုန်း ထပ်တတ်ပါတယ်။
တုန်းအဆင်းမှာ တွန့်တော်တာ ပုဆိုး
ကို ခပ်တိုတိုဖြင့်ပြီး ဝတ်လိုက်ပါတယ်။
ပြီးတော့ ခြေသံလုံလုံနဲ့ အောက်ခြေကို
ဂရုစိုက်ကြည့်တာ ထွက်လာပါတယ်။

သစ်ပင်ပေါ်မှာ အောင်
လောင်ငှက်တွေ ညောင်သီးတွေ စား
လိုက်။ တစ်ထောင်နဲ့တစ်ထောင် ဆိတ်
လိုက်။ ညောင်သီးတွေ အောက်ကို
ပြုတ်ကျလိုက်နဲ့ အသံတွေထွက်နေ
တော့ နောက်တုန်းတစ်တုန်းကို ထပ်
ကျော်ပြီး ချောင်းစစ်တ သဖန်းပင်နား
မှာ ထိုင်စောင့်နေပါတယ်။

မကြာပါဘူး။ တွန့်တော်
ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ဆတ်ကျွဲမီး တစ်

ထောင် ထွက်လာတာတွေလိုက်ရတော့
တွန့်တော်စိတ်ထဲမှာ အင်မတန်ပီတိ
ဖြစ်ပြီးတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာက ပြော
မနေပါနဲ့။ ဒီတော့ တွန့်တော် စိတ်ကို
ငြိမ်အောင်လုပ်ပြီး သေသေချာချာ
သတိထားကာ ဆတ်ကျွဲကြီးကို သေ
နတ်နဲ့ လိုက်ချိန်ပါတယ်။ ဆတ်ကျွဲကြီး
ကလည်း တဖြည်းဖြည်း တဖြည်း
ဖြည်းနဲ့ သွားနေပါတယ်။ တူမီးသေ
နတ်နဲ့ ချိန်နေတုန်းမှာပါ ဆတ်ကျွဲကြီး
ဟာ သွားနေရင်းကရပ်ပြီး သဖန်းသီး
တွေ ကြောနေတာကို ထောက်စားပါ
တယ်။ အဲဒီတော့ တွန့်တော်လည်း
ဆတ်ကျွဲကြီးရဲ့ လက်ဝတ်တည်တည်
ဆီကို ဝစ်တည်လိုက်ပါတော့တယ်။

“ဒိုင်း”

တစ်တောလုံး တစ်ထောင်
လုံး သေနတ်သံက တိန်းတွတ်သွားပြီး
ပဲ့တင်သံက လျှို့အတိုင်း မြည်နေဆဲ

မှာ သစ်ပင်ပေါ်က ငှက်တွေကလည်း
အဝေးဆီကို ထပ်သွားနေကြတာ
တွန့်တော် သတိမထားနိုင်ပါဘူး။
ဆတ်ကျွဲကြီးဆီမှာသာ မျက်စိတွေ
အာရုံတော့ ရောက်နေပါတယ်။ ဆတ်
ကျွဲကြီးဟာ သေနတ်ထိပြီး မြန်-
ထွက်ပြေးရာက ပေသုံးဆယ်ထောင့်
အကွာမှာတော့ ထိုးလဲကျသွားပါ
တယ်။

တွန့်တော်လည်း ဝမ်း
ပီတိဖြစ်ပြီး ဆတ်ကျွဲကြီးနား ရောက်
တော့ တွန့်တော်ဆီမှာ ပါလာတဲ့
ဖယ်ခုံးစားနဲ့ ဆတ်ကျွဲကြီးရဲ့ ခြေ
ထောက် အကြောတွေ၊ လက်အကြော
တွေကို လှီးဖြတ်ပါတယ်။ ပါလာ
သားကို ဆတ်ကျွဲကြီးကိုယ်ပေါ်မှာ
ပါတယ်။ အဲဒါတော့ ဦးလေး ဦး
မောင် ပြောထားတဲ့စကားထဲက
ပြီး ထမသွားအောင် လှုပ်နှောင်

www.burmeseclassic.com

ရှုထောင့် ချစ်ခြင်းရသာနဲ့မဂ္ဂဇင်း

ပြောပါတယ်။ ဆတ်ကျွဲကြီးက ကြီး
တော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းနဲ့
မရဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့် တဲတို
ပြန်ပြီးတော့ လူတွေခေါ်တာ ဖျတ်တမ်း
ရမှာမို့ မပြေးရုံတမည် ထာတဲတို ပြန်
ခဲ့ပါတယ်။

ရွာထဲမှာတော့ မခင်လေးတို့
ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနဲ့ တောင်းကိုခေါင်းပေါ်
မှာ ရွတ်ပြီးတော့-

“ဆတ်သား ယူကြဦးမ
ထား ဗျို့”

“မခင်လေး ထာပါဦးတဲ့”

“ဘယ်လောက်သားလဲ
ပြော၊ ဒါ ကျွန်မယောက်ျား ကိုယ်တိုင်
ပစ်တာလေ”

မခင်လေးတစ်ယောက်
ဆတ်သားသာ ကုန်သွားတယ်။ ကျွန်မ
ယောက်ျားကိုယ်တိုင် ပစ်တာလေဆို
တာ ပါးစပ်က မချပါဘူး။

ကျွန်တော့်ကို အထင်သေး
တဲ့အလုပ်ကို ကျွန်တော် အခုလိုလုပ်
ပြုရတဲ့အတွက် ကျေနပ်နေတာမို့ ကျွန်
တော် ဝမ်းသာနေပါတယ်။ ဦးလေး ဦး
ဘမောင်လည်း ပြန်လာပါပြီ။ ဦးလေး
ဦးဘမောင်ကို ကျွန်တော်က-

“ကျွန်တော်လဲ နောက်ဆို
နင် တူမီးသေနတ်တစ်လက် ဝယ်ထား

မှရမယ်။ အားရင် တောပစ်သွားမယ်
လေ။ ဦးလေး ဦးဘမောင် ကျွန်တော့်
ကို ဝယ်ပေးပါဦး”

“အေး--အေး--ဝယ်တာ
လွယ်ပါတယ်ကွာ။ ပိုက်ဆံရှိရင် အခု
သွားဝယ် အခုရပါတယ်ကွာ။ တောပစ်
တာသာ မလွယ်တာပါ”

ကျွန်တော် ဆတ်ကျွဲကြီး
တစ်တောင် ပစ်လာတာတောင် ကျွန်
တော့်ကို ဦးလေး ဦးဘမောင်က မယုံ
သေးပါဘူး။ အထင်သေးတဲ့ စကား
တွေနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ပြန်မပြောရဲလိုသော နေ
ရတယ်။ အမဲပစ်တာ ဘာခက်လို့လည်း
လို့ဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာ တွေးမိနေတယ်။

ဦးလေး ဦးဘမောင်ကတော့
ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနဲ့ ဆေးတံတစ်လက်နဲ့
ပေါ့။ နောက်နေ့ကျတော့ သူလည်း
တောလည်ထွက်သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဘာမှ မပါခဲ့ပါဘူး။ သူ့ကို မေးတော့-

“ဦးလေး ဦးဘမောင် ဘာ
ကောင်မှ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“တွေ့တော့ တွေ့တယ်ကွာ။
ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ အဲဒါ
ကြောင့် မပစ်တော့ဘဲ ပြန်လာတာ ငါ့
စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလို လေးနေရင် တစ်ခု
ခုဖြစ်တတ်လို့ မပစ်ဘဲ ပြန်လာတာကွ”

ကျွန်တော့် အထင်တော့ ဦး
လေး ဦးဘမောင်က အသက်လည်း
ကြီးပြီ။ ဖျတ်စိလည်းမတောင်းတော့

ဘူး။ တောင်းတောင်းလည်း မသွားနိုင်
တော့ ဘယ်ရတော့မလဲလို့ တွေးမိပါ
တယ်။ ငါသာဆို တစ်တောင်ကတော့
ရမှာပဲလို့ ထင်မိလိုက်ပါသေးတယ်။

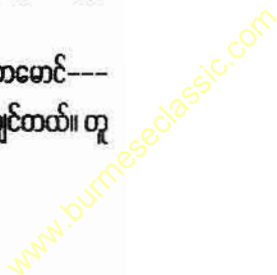
ကျွန်တော်ဟာ တောလည်
ပြီး ဆတ်ကျွဲကြီးရပြီးကတည်းက အဲဒီ
ဆတ်ကျွဲကြီးကို စတော့လိုက်တဲ့ပုံ၊ ပစ်
လိုက်တဲ့ပုံ၊ လဲကျသွားတဲ့ပုံ၊ ဒါတွေကို
ပဲ မြင်ထောင်နေမိပါတယ်။ မခင်လေး
တလည်း ရွာထဲမှာ ဒါ ကျွန်မယောက်ျား
ကိုယ်တိုင် ပစ်တာလေလို့ဆိုတဲ့ စကား
နဲ့ ကျိတ်ပြီး ကြည်နူးနေရတာတွေကို
မကျေနပ်နိုင်တော့ပါဘူး။ မတင်းတိမ်
တော့ပါဘူး။ ရွာထဲက တွေ့တဲ့သူတချို့
ကလည်း-

“ဟေ့ကောင် မုဆိုးကြီး”
တွေ့တဲ့လူ တစ်ချို့ကလည်း

“မင်း တောလည်မသွား
သေးဘူးလား”

ဒါပဲ ပြောပြောနေကြပါ
တယ်။ ကျွန်တော်လည်း တအားသွား
ချင်နေတာပါ။ စိတ်ထဲမှာ စွဲလမ်းလွန်း
လို့ အိပ်မက်တောင် မက်ပါတယ်။ ဒါ
ကြောင့် တဲမှာ ဦးလေး ဦးဘမောင်နဲ့
အေးအေးဆေးဆေးတွေတုန်း တစ်
နေ့မှာတော့ မပြောရဲ ပြောရဲနဲ့ အရဲစွန့်
ပြီးတော့-

“ဦးလေး ဦးဘမောင်--
ကျွန်တော် တောပစ်သွားချင်တယ်။ တူ

ရှင်တော်အောင်အောင်ရသံစုံပုဂံ

မီးသေနတ် ငှားလိုက်ပါဦး”

“အေး သွားပေါ့ကွာ။ ငါ မှာ ချင်တာတော့ သတိလက်လွတ်မဖြစ် စေနဲ့။ အရေးကြီးတာက အရင်ဆုံးလဲ သတိ။ နောက်ဆုံးလဲ သတိသတိပဲကွာ။ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်နိုင်အောင် ထိန်း။ မင်း ဘယ်တော့သွားမှာလဲ”

“မနက်သွားမှာပါ”

“အေး--အေး ယူသွား။ ငါလဲ ဒီည ရွာပြန်ဦးမယ်။ စိတ်တွေ လေးလို့ကွာ။ မင်းလဲ ငါမှာတာ မမေ့နဲ့ ဦး။ စိတ်ချပါရစေကွာ”

ဦးလေး ဦးဘမောင်ဟာ သေနတ်ကို ငှားလှေငှားထမရှိပါဘူး။ သူများကိုင်တာလည်း မကြိုက်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်တဲမှာ သူတနေ့လာ တာလဲ ကြာတော့ အားနာနာနဲ့ ငှား လိုက်တာပါ။ သူမငှားချင်ပါဘူး။ အား နာလို့ ငှားတာက သေချာပါတယ်။

မနက်ကို တောပစ်ထသွား မှာပို့ ကျွန်တော် တစ်ညလုံး အိပ်လို့မ ပျော်ပါဘူး။ ဒါ ဦးလေး ဦးဘမောင်ဟာ ကျွန်တော့်ကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ သ ဘောပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ အရင် တစ်ခါ ပစ်လိုရတဲ့ ဆတ်ကျွဲကြီးကိုပဲ မြင်ယောင်နေပါတယ်။ ဆတ်ကျွဲကြီး လှမ်းလာနေပုံ၊ ကျွန်တော် ပစ်ထည့် လိုက်တဲ့ပုံ၊ လဲကျသွားတဲ့ပုံ၊ ဒါတွေကို ပဲ မြင်ယောင်နေမိပါတယ်။ အိပ်လို့မ ပျော်ပါဘူး။

ဒါနဲ့ မနက်စောစော ကျွန် တော် တောထဲကို ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဇောထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် မြေလှမ်း တွေက အရင်ဆတ်ကျွဲကြီးကို ပစ်ခဲ့တဲ့ နေရာကိုပဲ အလိုလို ဦးတည်နေမိ တယ်။ မျက်စိထဲမှာလည်း ဒီဆတ်ကျွဲ ကြီးကိုပဲ အမြဲမြေမြေ မြင်ယောင်နေမိ ပါတယ်။ ဘယ်ကိုပဲ ကြည့်ကြည့် အဲဒီ ဆတ်ကျွဲကြီးပါပဲ။ မျက်စိထဲက လဲဆ မထွက်ပါဘူး။

သဖန်းပင်တွေနား ရေထဲ တော့ ကျွန်တော် ထိုင်လိုက်ပြီး ဟိုထိ ဒီဒီ ခဏစောင့်ကြည့်ပါတယ်။ တစ် ဖက်ကို လှည့်ကြည့်နေတုန်း တစ်ဖက် က တောတိုးသံကြားတာကြောင့် ခင်

ရွှေတောင်ရွာခင်းနှင့်ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာပြီး သေနတ် ပြောင်းနဲ့ပါ အသာထိုးချိန်ရင်း ကြည့် တော့ ပြန်းဆိုတော့လိုက်ရတာက ဆတ် ကျွဲကြီးပါ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် သေသေချာ ချာ ချိန်ပြီး ဆတ်ကျွဲကြီးရဲ့ နှလုံးသား ဆီကို ပစ်ထည့်လိုက်ပါတော့တယ်။ အ ခိုင်တစ်ခါ ကျွန်တော်ပစ်တဲ့ ဆတ်ကျွဲ ကြီးနဲ့ တစ်ဝှဲစံတည်းပါ။

“ဒိုင်း”

တူမီးသေနတ်ဆိုတော့ မီး နှီးတော့ မြင်ကွင်းဆီကို မမြင်ရပါဘူး။ စွဲထင်သံဟာလည်း လျှို့ဝှက်အတိုင်း ဘောက်လျှောက်သွားနေပါတယ်။ ဘစ်ပင်ပေါ်က ငှက်တွေ ထပျံတုန်ပါ ထယ်။ ကျွန်တော် မတ်တပ်ရပ်ပြီး ဆတ်ကျွဲကြီး ဘယ်နား လဲကျသွားသ ထဲဆိုတာ ကြည့်တော့---

“ဟာ ထွန်းခင်ကို သေနတ် နဲ့ ဘယ်သူပစ်လိုက်လဲမသိဘူးတော့၊ ထာဝရဦးဟ”

“ဟိုမှာ မြင့်မောင်၊ တေ့ ဆောင် မြင့်မောင်၊ ဘာဖြစ်လို့ ထွန်းခင် ဆို သေနတ်နဲ့ ပစ်ရတာလဲကွ။ မင်း ဆောင်တော် ရက်စက်တယ်ကွာ”

ကျွန်တော် သေနတ်ကို ချိန်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပါ

တော့တယ်။ ကျွန်တော်က သေသေချာ ချာ ချိန်ပြီးပစ်လိုက်တာကို သူတို့က တမင်တတာ ရန်ပြုံးရှိလို့ ပစ်တယ်လို့ ထင်မှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပစ် တာက ဆတ်ကျွဲတိုပါ။ တကယ် ဆတ် ကျွဲကြီးဆိုတာ သူတို့သိမှာမဟုတ်ပါ ဘူး။ ကျွန်တော်အရင်တစ်ခါ ရဖူးထား တဲ့ ပထမဦးဆုံး ရဖူးခဲ့တဲ့ ဆတ်ကျွဲကြီး ဟာ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲက မထွက်ပါ ဘူး။ အမြဲတမ်း မြင်ယောင်နေသလို တောထဲဝင်ကတည်းက မြင်ယောင်နေ တဲ့ ဆတ်ကျွဲကြီးပါ။ ထွန်းခင်ကို အခု လို တောထဲမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တ ရက် ပြန်းဆို တွေ့လိုက်ရတော့လည်း သတိမရှိတော့ ကိုယ် လိုချင်နေတဲ့ ဆတ်ကျွဲကြီးမှတ်ပြီး ပစ်လိုက်တာပါ။ ကိုယ့် ကိုယ် ကိုလည်း အထင်ကြီး တယ်။ သူများတွေကိုလည်း အထင် ကြီးစေချင်တဲ့ ကျွန်တော် သတိမရှိလို့ မှားသွားပါပြီ။ ဥပဒေရဲ့ ဖြစ်ဒဏ်ခံရ တော့မှာပါ။

“ဦးလေး ဦးဘမောင် ကျွန် တော် မှားသွားပါတယ်။ မုဆိုးဆိုတာ သားကောင်ပစ်လိုရလာတိုင်း မုဆိုးမ ဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ သိရပါပြီ။ မုဆိုးဆို တာ သတိရှိရတယ်။ အန္တရာယ်သိရ

တယ်။ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတာတွေကို နားလည်ရတယ်။ အသုံးချရတယ်။ လိုက်နာရတယ်။ ကိုယ်က တောထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်ရေ့မှာလဲ ကိုယ်ပါပဲ။ နောက်မှာလဲ ကိုယ်ပါပဲ။ လောဘမကြီးရပါဘူး။ မုဆိုးဆိုတာ သားကောင်ဘဝကို ချက်ချင်းရောက် သွားတတ်ပါတယ်။ သားကောင်ကလဲ ချက်ချင်း မုဆိုးဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။ မုဆိုးတွေရဲ့အဖြစ်က ကွေးသောလက် မဆန်ခင် ဆန်ဒီလာလက် မကွေးခင် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ စိတ်က စွဲလမ်းတော့ သတိမရှိတော့ ဘူး။ အဲဒီတော့ တောခြောက်တယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ အမှန်တော့ သတိပါပဲ။ သတိမရှိရင်တော့ သားကောင်မတွေ့တဲ့ မုဆိုးပါပဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ရ ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နောင်တ က နှောင်းနှောင်းတဖြစ်သွားလို့ ဖြစ်မှု ကြွေးကို ချွေးနဲ့ ဆပ်ရုံမှတစ်ပါး---

သန်းထွန်း (ဇေယျ)

‘ကယ်ရင်လိုဒရစ်’က ဆန်ဖရန်စစ္စကို ဈေးလမ်းရှိ ဘဏ်ဖွင့်ချိန်ကို ဂနာမငြိမ်စောင့်ရင်းဆိုင်မှ စာ
 စံရာမှာလိုက်သည်။ သူမက လွန်ခဲ့သော ကာလအတွင်း စိုးရိမ်ပူပန် စိတ်လေလွင့်နေခဲ့သော်လည်း ဘာ
 တွင် ရပ်နေသော အဝတ်အစား မသေမသပ်နှင့် စုံတွဲကို သတိမပြုမိဘဲ မနေနိုင်ခဲ့။ အရပ်မြင့်မြင့်လူထု
 အားကစားအပေါ်ဝတ်အင်္ကျီနှင့် အမျိုးသမီးထွားထွားကြီးက ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ဂတ်စီနေကာမျက်နှာ
 တပ်ထားကာ အညှိရောင်သားရေကုတ်အင်္ကျီနှင့် ပရာဒါပိုက်ဆံအိတ်ကို ကိုင်ထားသည်။ ထိုအမျိုးသမီး
 ဝိုးတဝါးမြင်ဖူးသယောင်။

ရှုထောင့်များဖြင့် ရသေ့ပုဂ္ဂိုလ်

ထိုကုတ်အင်္ကျီ။ အသိအာရုံများ စုစည်းမိချိန်တွင် 'ကယ်ရင်' က ကြောက်စိတ်ဖြင့် အေးစက်သွားသလို ခံစားရသည်။ သိသာသော သားမွေးအနားကွပ်ထားကာ သူမသည်းတူ မသေမသပ်။ ထို့နောက်အလို .. သိပါပြီ။ 'ကယ်ရီ'၏ ခိုရပ်ကို လွန်ခဲ့သော ငါးလက အခိုးခဲ့ရသည်။ သူမ၏ ဘဏ်စာရင်းက ပြောင်ခဲ့ပြီး သူမ၏ ဘဝလည်း ထိန်းမနိုင် သိမ်းမနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူမ ယခုကြည့်နေသော ကုတ်အင်္ကျီမှာ ဘဏ်၏လုံခြုံရေးကင်မရာမှ ဖတ်တမ်းတင်ခဲ့သောပုံပါ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ထပ်တူပင်။ သူမ၏ပုံရိပ်ဖြင့် ပုံမှားရိုက်ခဲ့သော အမျိုးသမီး၏ နှုတ်ဆင်ခဲ့သည့် ကုတ်အင်္ကျီ။

'ကယ်ရင်' က ဆိုင်အပြင်ရှိ ဝန်ထမ်းဟောင်းပေါ်မှ အဖီအောက်အညွတ်စာလုံးတွင် နေရာယူလိုက်ကြသော ထိုစုံတွဲအောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ သူမက '၉၁၁' သို့ ဖုန်းခေါ်ကာ ရဲအရာရှိတစ်ဦး သူမနှင့် တွေ့ဆုံပြောပြီး ကပ်လျက်စားပွဲတွင် နေရာယူလိုက်သည်။ သူမက ဤအတူ ခုနှစ် ဧပြီလ၏ နံနက်ခင်းတွင် ကြည့်ရှုရင်း စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်။

ယမန်နေ့ကပင် 'ကယ်ရင်' ဘဏ်က ရုံးဆင်းချိန်တွင် သူမ၏ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်မေ့ကျန်ခဲ့ကြောင်း ဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။ သို့သော် 'ကယ်ရင်' က ထိုဘဏ်ခွဲသို့ မရောက်ဖူးခဲ့။ ထို့ပြင် သူမ၏ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်မှာ ပိုက်ဆံအိတ်တွင်း၌ ရှိနေသည်။

လိမ်လည်သူက လိုင်စင်အတူကို ပြန်ယူရန် ရောက်လာခဲ့ဟန်ရှိ၏။ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက လက်ကိုင်ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်သဖြင့် သူမ၏ အတွေးအမျှင်တန်း ပြတ်သွားခဲ့သည်။ သူမက ဆိုင်အစွန်း (ထိုစုံတွဲ မကြားနိုင်သည့်နေရာ)သို့ လျှောက်သွားကာ သူမ၏ သံသယများကို ပြောပြလိုက်သည်။

မိန်းမထွားကြီးနှင့် သူမ၏ အဖော်တို့က 'ကယ်ရင်' ကို မကြာခင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကြည့်နေကြပြီး ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လာကြသည်။ ယောက်ျားက တောင်ဘက်၊ မိန်းမက မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်သွားကြသည်။

“အယ်ဒီ .. ကျွန်မ သွားတော့မယ်” ဟု သူမ၏ မိတ်ဆွေကို ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်မ သူ့နောက်ကို လိုက်ရမယ်”

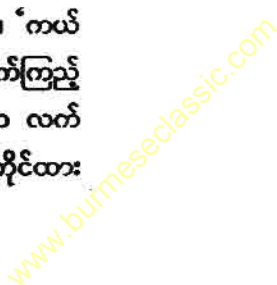
“သွေးရူးသွေးတန်း မလုပ်ပါနဲ့ ကယ်ရင်၊ သူ့မှာ သေနတ်ပါနိုင်တယ်”

“ကျွန်မ လုပ်မှဖြစ်မယ်”

သူမ မလှုပ်ရှားလျှင် ပုံမှားရိုက်သော သူခိုးက သူမ၏ အိပ်မက်ဆိုးကို အခုံးသတ်ရန် မျှော်လင့်ချက်နှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်သွားပေမည်။ နောက်ယောင်ခံလိုက်ပွဲက စပေပြီ။

ငါးလကြာမျှ သူခိုးက 'ကယ်ရင်' ၏ ငွေစာရင်းကို သူပိုင်စုဘူးပမာ နှိုက်ယူခဲ့သည်။ 'ကယ်ရင်' ၏ အမည်ဖြင့် အကြွေးဝယ်ကတ်ငွေစာရင်းဖွင့်၍လည်း ဒေါ်လာထောင်ပေါင်းများစွာ လိမ်လည်ယူသွားခဲ့သည်။ ဘဏ်များက သူမကို မတားဆီးနိုင်ခဲ့။ ရဲများကလည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်။ အကြွေးရှင်များကလည်း သူခိုးထုတ်ယူသွားခဲ့သော ငွေများအတွက် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရန် တောင်းခံနေကြပြီ။ 'ကယ်ရင်' က သူမ၏ ငွေစာရင်းများကို ပိတ်သည်။ ဘဏ်စာရင်းအသစ်များမှလည်း သူခိုးက ခိုးထုတ်ယူခဲ့သည်။

ထိုအချိန်သမီးက ထောင့်ချိန်တစ်ခုကို ကွေ့လိုက်သည်။ 'ကယ်ရင်' ၏ ဖုန်းက မြည်လာသည်။ ခေါ်ဆိုသူ ဖော်ပြသောစနစ် (Caller I.D) က 'အမည်မသိခေါ်ဆိုသူ' ဟု ဖော်ပြနေသည်။ 'ကယ်ရင်' က လမ်းတစ်လျှောက်ကြည့်လိုက်ရာ ထိုအချိန်သမီးက လက်ကိုင်ဖုန်းအား ထုတ်၍ ကိုင်ထား

၅၆၀၀၀ နှင့် ၅၇၀၀၀ ဝန်းကျင်

သည်ကို မြင်ရသည်။ ထိုသူက 'ကယ်ရင်' အစစ်က သူ့နောက်သို့ လိုက်နေခြင်း ရှိ မရှိ စမ်းကြည့်နေ တာများလား။

'ကယ်ရင်' က လမ်းဆုံရှိ ပစ္စည်းဟောင်းများ ပြန်လည်ဖြိုပြင် အသုံးချသော စက်ရုံသို့ ချဉ်းကပ် လာစဉ် လူတစ်ယောက်က သူမ အား စူးစမ်းဟန်ဖြင့် ရပ်ကြည့်နေ သည်။ ထို့နောက် ထိုအမျိုးသမီးကို

ကြည့်နေပြန်သည်။

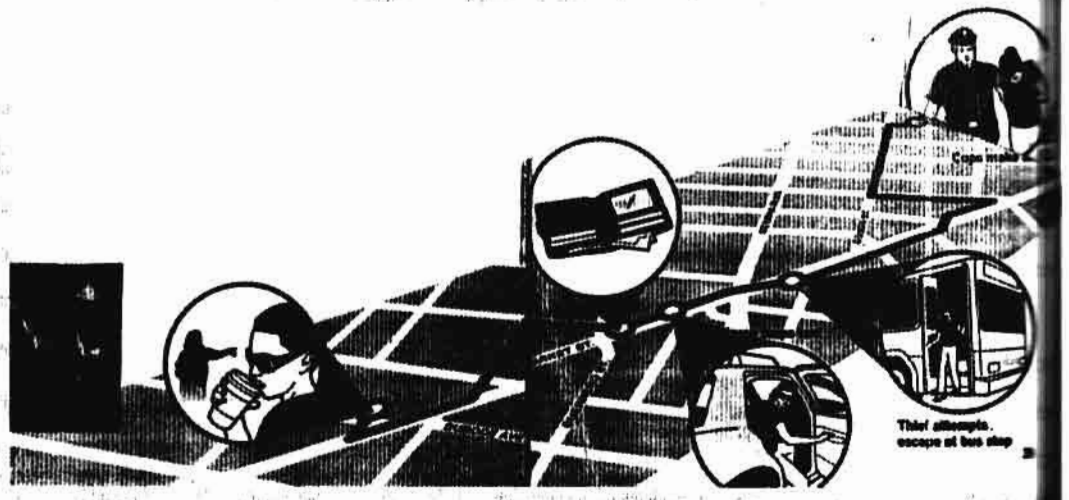
"သူ့ကို သိသလား" ဟု ကယ်ရင်က မေးသည်။

"ဟင့်အင်း၊ ခင်ဗျားကော သိလား"

'ကယ်ရင်' က ထိုအမျိုးသမီး သည် သူမအား ပုံမှားရိုက် အတု လုပ်ခဲ့သည်ဟု ထင်ကြောင်းပြော သည်။ "ဒီမိန်းမအကြောင်း ဒီလို ပြောတာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်

တည်းမဟုတ်ဘူး" ဟု ထိုလူက ပြောရာ ထိုလူကိုပါ 'ကယ်ရင်' သိ သိသယဝင်လာပြန်သည်။ ဒီလူက ကြံရာပါများလား။ ထိုအမျိုးသမီး စက္ကန့်ပိုင်းနှင့်အမျှ သူမအား သေ လည်ပြန်ကြည့်ကာ တောင်ကုန်း သို့ တက်သွားစဉ် 'ကယ်ရင်' က 'ဥဒါ' ကို ခေါ်ပြန်သည်။

"တစ်စုံတစ်ယောက် သူ နန်နဲ့ ဈေးလမ်းကို လာဖို့လိုအပ်

သူများ၏ ဘဝကိုခိုးသူ 'ဟာရီယာ'(ဝဲ-ပုံသေး)နှင့် 'ကယ်ရင်'နှင့် တွေ့ဖြုံ မြေကြဲလိုက်ကြပုံအဆင့်ဆင့်

သယ်”ဟု ကယ်ရင်က ဇာသ မှ
အော်ပရေတာကိုပြောလိုက်သည်။

“သူမက ပြေးနေပါပြီ။
ဆိုအပ်ပါတယ်”

“ဘာပြဿနာပါလဲရှင်”

“ဒီမိန်းမက ကျွန်မကိုယ်
ပုံတူရိုက်နေပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့
လကပါပဲ။ ငရဲမှာနေနေရသ
လိုပဲ”

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
တွင် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသို့ မိသားစု
သည်တွေ့ဆုံပွဲသွားခဲ့ရာမှ အပြန်
တွင် ‘ကယ်ရင်’၏ ဘဏ်မှ ဖုန်း
ဆင်းစကား (voice mail)က
အသံနေသည်။ ‘ကယ်ရင်’က ပြန်
သည်ဆက်သွယ်ရာ ဘဏ်မှ ငွေ
များစားစား ထုတ်ယူခဲ့ခြင်း ရှိ
မေးမြန်းသည်။ တစ်ကြိမ်တွင်
ဒေါ်လာ (၆၀၀) ထုတ်ယူခဲ့ကြောင်း
ပြောသည်။ ‘ကယ်ရင်’က ဘဏ်
အမှားဟု ယူဆကာ ငွေထုတ်
ထက်နုပါတ်ကို စိစစ်ရန် ပြော
သည်။

“အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ ကတ်
ထုတ်ဘူးရှင်”

တစ်စုံတစ်ဦးက ‘ကယ်ရင်’
ဖုန်းမှခေါ်ဆို၍ အကြွေးကတ်
အသံကို မှာကြားခဲ့ကြောင်း ပြန်

ကြားသည်။ အပြန်အလှန် ပြောဆို
ကြပြီးနောက် ‘ကယ်ရင်’က ဘဏ်
ကိုယ်စားလှယ်အား သူမ၏ ကတ်
မဟုတ်ကြောင်း အတည်ပြုပြီး ၎င်း
ကတ်ကို ပယ်ဖျက်ရန် ပြောကြားခဲ့
သည်။ ဘဏ်က မဖော်ပြခဲ့မိသည်
မှာ ဒုတိယအကြွေးဝယ်ကတ်ကို
ထုတ်ပေးထားပြီးဖြစ်ကြောင်းနှင့်
၎င်းမှာ ဖွင့်ထားဆဲပင် ဖြစ်ကြောင်း။

‘ကယ်ရင်’က သူမ၏ အိမ်
ဖုန်းမှ ညွှန်ကြားခဲ့ကြောင်း ဘဏ်
ကိုယ်စားလှယ်၏ ပြောပြချက်အရ
စိတ်ပူလာကာ အိမ်ဖောက်ထွင်းမှုကို
ကြားခြင်း ရှိ မရှိ အိမ်နီးချင်းများကို
မေးခဲ့သည်။ စာတိုက်ပုံးအချို့ပွင့်
ဟနေကြောင်း သူမ၏ အဆောက်
အအုံတူတွင် နေထိုင်သူများက ပြော
ပြသည်။ သူခိုးတစ်ဦးက ချိုးဖျက်
၍ အနည်းဆုံး စာအိတ်လေးအိတ်
(နှစ်အိတ်က အကြွေးဝယ်ကတ်များ၊
နှစ်အိတ်က အကြွေးဝယ်ကတ်များ
၏ PINခေါ် Personal Iden-
tification Number ပုဂ္ဂလိက
အသိအမှတ်ပြုနုပါတ်များပါရှိခဲ့
သည်)

‘ကယ်ရင်’ သိရသမျှ သူခိုး
က ဒေါ်လာ (၆၀၀) ခိုးခဲ့သည်။
ဆိုပါပေ၏။ သို့သော် ဘဝ အ
ပြောင်းအလဲတော့ မဖြစ်သေး။
ဘဏ်သို့ သွားရောက်သောအခါ

ဘဏ်ကိုယ်စားလှယ်က ကွန်ပျူ
တာဖန်သားပြင်ကို သူမမြင်နိုင်
အောင် လှည့်ပြတော့မှ ဘာဖြစ်နေ
သည်ကို သိရတော့သည်။ လွန်ခဲ့
သော ရက်အနည်းငယ်ကပင် ဒေါ်
လာ ၁၀၀၀၀ ပါသွားခဲ့ပါပြီ။
ကယ်ရင်၏ ဘဏ်စာရင်းလက်ကျန်
ငွေမှာ သူ့မ၏ “ငွေပိုမ
ထုတ်ယူရေး စီမံချက်”အရသာ
အလိုအလျှောက် ဒေါ်လာ ၁၂၀၀
ကို ထုတ်နုတ်ထားနိုင်ခဲ့သည်။

‘ကယ်ရင်’က ရဲထံ အမှုဖွင့်
ခဲ့ပါသည်။ သူမ၏ လက်ကျန်မရှိ
သလောက် ငွေစာရင်းကိုပိတ်လျက်
လျော်ကြေးတောင်းခံခဲ့သည်။ ချက်
လက်မှတ်ဖြင့် ငွေထုတ်၍ မရ
တော့သဖြင့် သူမထံ ရောက်ရှိလာ
သော ငွေတောင်းလွှာများ၊ အိမ်လခ
များကို မပေးချေနိုင်တော့။ စားစရာ
များပင် မဝယ်နိုင်တော့။ သူမအား
နောက်ကျကြေးများ ထပ်တောင်း
ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ထိုသည်တို့ကား
အစန်ဒါန်းမျှပင် ဖြစ်သည်။

အရပ် (၁၅၈) စင်တီမီတာ
(၅ ပေကျော်ခန့်) မြင့်၍ ကိုယ်
အလေးချိန် (၅၀)ကီလိုဂရမ် (ပေါင်
၁၁၀ ခန့်)ရှိသော ‘ကယ်ရင်’က
(၁၈၀) စင်တီမီတာနီးပါးမြင့်သော
(၆ ပေနီးပါး) သားရေကုတ်
အင်္ကျီကို ကိုင်ထားသည့် အမျိုးသမီး

www.burmeseclassic.com

နှင့် နှိုင်းစာလျှင် သေးငယ်ပါသည်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့၏ ဘလောက် တိုင်းတစ်ခုပြီးတစ်ခု 'ကယ်ရင်' က ထိုအမျိုးသမီးနောက်သို့ လိုက်စဉ် 'ဥဒါ' အော်ပရေတာနှင့်လည်း ဆက်သွယ်နေကာ မိမိရောက်ရှိနေ ရာအတိအကျကို အသိပေးနေ သည်။

လမ်းတွေ့ချိုးတစ်ခုတွင် သူမက ထိုအမျိုးသမီးကို မျက်ခြည် ပြတ်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ခုံညှား သော အဆောက်အအုံဟောင်းကြီး တစ်ခု၏ တံခါးမှန်များမှ ကြည့် လိုက်သောအခါ သူမကို တွေ့ရပြန် သည်။ ထိုအမျိုးသမီးက 'ကယ် ရင်' ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး တောင်ကုန်းမှ ဈေးလမ်းဆီသို့ ဆင်း သွားသည်။ ထိုနေရာမှာ ယာဉ် ကြောများစွာရှိပြီး နှစ်လမ်းသွားဖြစ် ၏။

ယာဉ်များက အချိန်ဖြင့် ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်နေကြသည်။ ဒေသခံများက သစ်ပင်များ စိစိရီရီ ပေါက်နေသော လူသွားလမ်းများ တွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း သွားလာနေကြ ကာ ခေတ်မီသော ကော်ဖီဆိုင်များ သို့ ဝင်ထွက်နေကြသည်။ အချို့က ပုလင်းများနှင့် အလှူမီနီယံဘူးများ ထည့်ထားသော အိတ်များဖြင့် အ သစ်ပြန်လည်ဖြုတ်ထုတ်လုပ်သော

ဌာနသို့ အေးဆေးစွာသွားနေကြ သည်။ ဈေးလမ်းတွင် လူစုံတို့က ရွေ့လျားနေကြသည်။ သို့သော် သူမက ရဲတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မမြင်။

အတုအယောင် သူခိုးက စွန့် ပစ်ထားသော ဈေးလှည်းတစ်ခုကို ဖြတ်လျှောက်စဉ် သူမ၏ လက်လွှဲ လိုက်သည်ကို 'ကယ်ရင်' က မြင် လိုက်သည်။ သူမက တစ်စုံတစ်ခု ကို လှင့်ပစ်ခဲ့သည်။ 'ကယ်ရင်' က လှည်းဆီသို့ အသေဘုသွားသည်။ "သူပစ်ချခဲ့တာကို ကျွန်မရပြီ" ဟု သူမက 'ဥဒါ' သို့ ပြောလိုက် သည်။ "ပိုက်ဆံအိတ်ရှင်၊ ပရာဒါ ပိုက်ဆံအိတ်" 'ကယ်ရင်' က အ တွင်းသို့ ကြည့်လိုသည်။ သို့ပေမဲ့ အချိန်မရှိ။

သူခိုးက မီးမစိမ်းသေးဘဲ ရှုပ်ထွေးသော လမ်းဆုံကိုပြေး၍ ဖြတ်ကာ အငှားကားတစ်စီးကို တားလိုက်သည်။ 'ကယ်ရင်' ထိတ်လန့်သွားသည်။ "ဒီမိန်းမ မလွတ်စေရဘူး" ဟု သူမက 'ဥဒါ' အော်ပရေတာအား အော် ပြောသည်။ "ကျွန်မ သူ့ကိုလွတ် ထွက်သွားခွင့် မပေးဘူး" သူမ က မောင်းထွက်မသွားမီ အငှား ကားကို မိသည်။

"သူ့ကို မသွားပါစေနဲ့" ဟု

အသည်းအသန် တောင်းပန်သည်။

"သူက အတုအယောင် ဆောင်သူခိုး"

ယာဉ်မောင်းက လက်ကိုင့် ဘီးပေါ်မှ လက်များကို မြှောက် လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက ကား တွင်းမှ ထွက်လာကာ 'ကယ်ရင်' ကို ရင်ဆိုင်သည်။

"ရှင်ဘာပြုလို့ ကျွန်မ နောက်ကို လိုက်နေရတာလဲ"

အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ကယ် ရင်က သံသယဝင်သွားခဲ့သည်။ သူများ သူခိုးမဟုတ်ခဲ့ရင်။ ထို အမျိုးသမီးအား ရဲများရောက်ရှိလာ သည်အထိ စောင့်ရန်ကြိုးစား၍ သိမ်းသွင်းရသည်။ သို့သော် သူမ က ဈေးလမ်းအတိုင်း ထွက်သွား ပြန်သည်။ ထိုနေရာမှ အမြန်လမ်းမ ကြီးက ယာဉ်များစွာကို အရပ်ရပ် ဖြန့်ထွက်စေလျက်ရှိသည်။ 'ကယ် ရင်' က ထက်ကြပ်မကွာလိုက် သည်။

လိမ္မော်ရောင် ဘတ်စ်ကား ကြီးတစ်စီးက ထိုးရပ်လာသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက ခုန်တက်လိုက် သည်။ 'ကယ်ရင်' က နောက်မှ တစ်ဖဝါးမကွာ။

"ကျေးဇူးပြုပြီး မော်ဒယ် ထွက်မသွားပါနဲ့ရှင်" ဟု ကယ်ရင် က ယာဉ်မောင်းကို ပြောသည်။

သူခိုးက ရှောင်ထွက်သွားပြန်၏။

“ရှင် စောင့်ပါလား။ ရဲနဲ့ စကားပြောနိုင်ပါတယ်”

ဟု ‘ကယ်ရင်’က လှမ်း ပြောသည်။ သူမက ‘ကယ်ရင်’ကို အံ့အားသင့်စေအောင်ပင် “သူမက အာမခံ ခံဝန်ဖြင့် လွှတ်ထားခြင်းခံရ သူဖြစ်၍ အဖမ်းခံရမည်ဖြစ် ကြောင်း” ဖြေကြားခဲ့သည်။ ယခု အခါ ‘ကယ်ရင်’က သံသယလုံးဝ မရှိတော့။ လူမှန်ကို တွေ့ခဲ့ပြီ။

ဘဏ်မှအကြွေးဝယ်ကတ် ဌာနခွဲက နှစ်ပတ်ကြာမျှ ပြဿနာ တို့ ကိုင်တွယ်ခဲ့ပြီးမှ သူမ၏ ငွေ များပြန်လည် ဖြည့်တင်းပေးမှုအ တွက် ‘ကယ်ရင်’က ရူးမတတ်ဖြစ် ရသည်။ ထို့နောက် ဘဏ်ကသူခိုး နှင့် ပတ်သက်၍ လုံခြုံရေး ဝီဒီယို တင်မရာမှတ်တမ်းရှိကြောင်း အ ကြောင်းကြားသောအခါ ‘ကယ် ရင်’ မျှော်လင့်ချက်ထားမိသည်။ ဆံ ဝင်အနက်နှင့် ခပ်ထွားထွားမိန်းမကြီး တစ်ယောက် သားရေးကုတ်အင်္ကျီ နှင့် ဒီဇိုင်းနာနေကာမျက်မှန်ဖြင့် ATM ခေါ် အလိုအလျောက် ငွေထုတ် စက်တွင် တွေ့မြင်ရသည်။ ‘ကယ် ရင်’က ထိုအမျိုးသမီးကို မသိ ကြောင်း ကျမ်းကြိမ်လွှာတွင် လက်

မှတ်ရေးထိုးပြီး ၎င်း၏ ဓာတ်ပုံမိတ္တူ ထုတ်ယူခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူခိုးက ‘ကယ်ရင်’၏ ဘဝတွင်းသို့ နက် နှိုင်းစွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမ က ‘ကယ်ရင်’၏ လူမှုဖူလုံရေး နံပါတ်နှင့် အခြားအချက်အလက် များကို သုံး၍ ၎င်း၏ ပုံဖြင့် (ကယ် ရင်၏ နံပါတ်နှင့်) ယာဉ်မောင်း လိုင်စင်အတုပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထို အထောက်အထားများဖြင့် သူမက ‘ကယ်ရင်’၏ နှစ်ပေါင်းများစွာက ပိတ်ထားခဲ့သော ငွေစာရင်းများကို ပြန်လည်ဖွင့်ခဲ့ပါသည်။ သို့နှင့် ဘဏ်ငွေစာရင်းမှ ငွေထုတ်ငွေလွှဲ ကိစ္စများ တစ်သိကြီး ရှုပ်ထွေးလာ ခဲ့ပြန်သည်။ သို့နှင့် ဘဏ်ငွေစာရင်း မှ ငွေထုတ်ငွေလွှဲကိစ္စများတစ်သိ ကြီး ရှုပ်ထွေးလာခဲ့ပြန်သည်။

နာရီဝက်ကြာမျှ ‘ကယ်ရင်’ က ကြောက်သော်လည်း ဆုံးဖြတ် ချက် ခိုင်ခိုင်မာမာဖြင့် သားရေး ကုတ်အင်္ကျီနှင့် မိန်းမကို လမ်းများ တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်နှင့် ကွေ ချိုးများ၊ လမ်းမြောင်းများအတိုင်း လိုက်ခဲ့သည်။ ထိုမိန်းမက အ ဆောက်အအုံတွင်းသို့ ရုတ်တရက် ဝင်သွားစဉ် နှစ်ကြိမ်မျှ မျက်ခြည်

ပြတ်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် အ ဆောက်အအုံတွင်းကားရပ်နားရန် နေရာ၌ တတိယအကြိမ် ပျောက် သွားခဲ့ပြန်သည်။ ‘သွားပြီ’ဟု သူမ က ‘ဥဒါ’ အော်ပရေတာကို ပြော လိုက်သည်။ စိတ်ကုန်စိတ်မောစွာ ဖြင့် ‘ကယ်ရင်’က ပရာဒါပိုက်ဆံ အိတ်၏ ဇစ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ သူမ၏ ဘဏ်စာရင်းရှင်း တမ်းနှစ်စောင်၊ နိုင်ငံဘာလက သူမ ၏ ငွေစာရင်းကို အပြောင်ထုတ်ယူ သွားခဲ့သော အကြွေးဝယ်ကတ်နှစ် ခု။ သူမ၏ ချက်လက်မှတ်တစ် စောင်။ ထို့အပြင် သူမ၏ အမည်၊ လူမှုဖူလုံရေးနံပါတ်၊ ယာဉ်မောင်း လိုင်စင်နံပါတ်နှင့် လိပ်စာပါသော ကတ်လေးများကို တွေ့ရသည်။

‘ဥဒါ’ အော်ပရေတာက ရဲ့ အရာရှိတစ်ဦး အရေးပေါ် ဖုန်းပြော ပြီးသည်နှင့် ရောက်ရှိလာမည်ဖြစ် ကြောင်း အတည်ပြုရာ ‘ကယ်ရင်’ က ကားပိုင်ခေါင်အဝင်မှ စောင့်နေ မည်ဖြစ်ကြောင်း သဘောတူခဲ့ သည်။ နောက်မိနစ်အနည်းငယ်အ ကြာတွင် ရဲရောက်လာသောအခါ ဖြစ်ပုံကို ပြောပြလိုက်သည်။ ထို မိန်းမကို ရှာတွေ့ရန် မျှော်လင့်ချက် အနည်းငယ်သာ ရှိတော့ကြောင်း ခံစားမိ၏။

သို့သော် မကြာမီမှာပင် ရဲ

www.burmeseclassic.com

“ကယ်ရင်” ဘဝအခိုးခံရသူ

က သူမကို ကားတစ်စီးနှင့် အဆောက်အုံကြား၌ ဝပ်၍ စီးကရက်တစ်လိပ်သောက်နေစဉ် တွေ့ရှိခဲ့၏။

“အရူးမ၊ နင်ထွက်ပြေးနေဖို့သင့်တာ” ဟု ကယ်ရင်က ပြောလိုက်သည်။

နိဂုံးမှတ်ချက်။ ဖမ်းဆီးသူရဲအရာရှိက ပုံတူရိုက်သူခိုးမှာ ‘မာရီယာနယ်(လ်)ဆင်’ ဖြစ်ပြီး အနည်းဆုံးအကြိမ် (၆၀)ခန့် အဖမ်းခံရဖူးကြောင်း၊ အမှန်ပင် အာမခံခံရချက်ဖြင့် နေလျက်ရှိပြီး အခြားပိုင်နက်တွင် အလားတူဖြစ်မှုများဖြင့် အလို

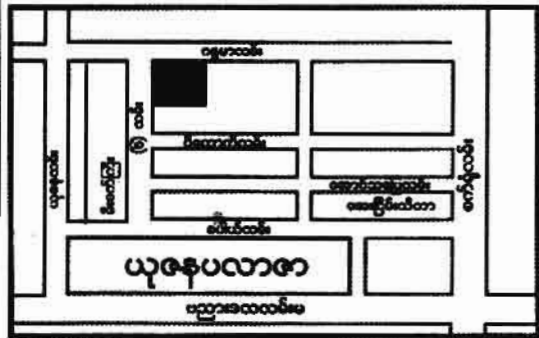
ရှိနေကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ ‘မာရီယာ’ က နောက် (၄၄)ရက်အကြာတွင် တရားသူကြီး၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သောအခါတွင်မူ အမှုလိုက်အရာရှိနှင့် အပေးအယူဝန်ခံချက် (Plea deal) ကြောင့် ကျခံပြီးသော ကာလနှင့် ခံဝန်ချက် (ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်၍ ရဲထံပုံမှန်သတင်းပို့ရသည်) ဖြင့်ပင် ပြီးစေရန် စီရင်ချက်ချခဲ့သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ‘ကယ်ရင်’ ခမျာ သူမ အသုံးမပြုခဲ့သော တယ်လီဖုန်းဝန်ဆောင်ခနှင့် ဝယ်ယူခြင်း မရှိခဲ့သော ပစ္စည်းများအတွက် ငွေတောင်းလွှာများရရှိနေပါသည်။ သူမအနေဖြင့် သူမ၏ ကိုယ်ရေးအချက်အလက်များ (ID) ကို မှောင်ခိုဈေးကွက်တွင် ရောင်းချခြင်းခံရပြီဟု စိုးရိမ်ကာ အိပ်မက်ဆိုးကြီးက ရှည်လျားလျက်ပင် ရှိပါတော့၏။

(မေ ၂၀၀၈ ထုတ် Reader's Digest မဂ္ဂဇင်းပါ Arta Bartholomew ရေး Hunted Down the Woman Who Stole My Life ကို အနည်းငယ် ရှု၍ ပြန်ဆိုသည်)

စိန်ဝင်းဇော်

တောင်ပေါ်သာ ဟိုတယ်

အမှတ်(R-1)၊ ဂန္ဓမာလမ်း နှင့် (၆)လမ်းထောင့်၊ မင်္ဂလာဒုံယူဉိုဗြေတော်အိမ်ယာစီမံကိန်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့ ။

ဖုန်း - ၂၉၂၉၂၊ ၂၉၆၀၄၆၊ ၂၉၂၆၈၊ ၂၀၅၇၄၄၊ ၂၀၅၄၀၄၊ ၂၀၅၈၈၉

ရွေး၍ပြုကြည့်ပါ

ထက်ကောင်းလတ် - ဝင်းဘူး

“ရွေး၍ဖြေကြည်ပါ”

ထက်ကောင်းလတ်

(မင်းဘူး)

(၁)

အတိတ်ဆီကဖြစ်ရပ်မှ
နောက်ဆုံးသော စကားရပ်ကို မိ
မိသည် ဘယ်သောအခါမျှ မေ့
ချောက်ရမည်မဟုတ်။ ခံစားခဲ့ရမှု
နာကြည်းချက်များ ရောစွတ်ခဲ့
ခြင်းကြောင့်လည်း ပို၍မေ့နိုင်ခဲ့။
မိမိနုလုံးသားခံစားမှုကို ကြိတ်
နိတ်မျိုသိပ်ခံစားရင်း မိမိကိုယ်ပွား
ဘဝတစ်ခုကို ရှင်သန်စေခဲ့၏။
ထိုမှ ဘဝကိုအားမာန်များနှင့်အ
တူ မာန်ပြတ်သားမှုတို့ကို မျိုးစေ့
မန်အပင်သန်အောင် ပြုစုပျိုး
ထောင်ခဲ့သည်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်
ဆိုသော ဘဝဖြတ်သန်းခဲ့မှုနှင့်
အတူ မိမိကိုယ်ပွားသားကြီးခိုင်
ခွမ်းအောင်သည် ရှေ့တစ်နှစ်၌
အကျင်းပြီးဘွဲ့ရတော့မည်။ ဤ
ဆိုဘဝရောက်ဖို့ မိမိမည်မျှ
အောက် ကြိုးစားခဲ့ရသည် စိတ်
အားလူအားများ လက်ရှိမိမိရုပ်
သွင်က ညွှန်းပြခဲ့၏။ မိမိအသက်
ခု သုံးဆယ်ရှစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေး

သော်လည်း ရုပ်သွင်အနေက အ
သက်ငါးဆယ်ကျော်ကျော်အနေ
ဖြစ်နေလေသည်။ နန်းဦးရွာလေး
တွင် ဘဝတစ်ခုကို ခိုင်မာအောင်
တည်ဆောက်ပြီး ဘဝတစ်ခုကို
အားမာန်၊ မာန်၊ ဇွဲသတ္တိများဖြင့်
ရပ်တည်လှုပ်ရှားခဲ့သည်မှာ မ
လွယ်ကူလှပါ။ မိခင်တစ်ယောက်
သည် မျိုးဆက်သွေးကို ဒုက္ခများ
စွာကြားမှ အမိအရအခိုင်အမာ
ဖြစ်စေရန်မှာ ရင်းခဲဖူးသူများသာ
သိနိုင်သောအစွမ်းအစများ ဖြစ်
ပါ၏။ နန်းဦးရွာသူလေး မိနင်း
တစ်ဖြစ်လဲ ဒေါ်နင်းသည် နာ
ကြည်းဘဝထဲမှ ပီတိတစ်ခုအ
ကြီးစားဖြစ်လာနေသည်ကို ကျေ
နပ်နေမိသည်။ သို့တစေ အ
တိတ်ဘဝ နားကြည်းခံစားမှု
သည် ရရှိစပြုနေသော ပီတိကျေ
နပ်မှုနှင့်တော့ ကွာခြားလျက်ရှိပါ
၏။

☆☆☆☆☆

(၂)

“ဦးရယ် မိနင်းကိုသ
နားပါရှင် မိနင်းဘဝက ဦးတို့အိမ်
ဖော်ဘဝပါ။ တောမှာကျန်ခဲ့တဲ့

လူမမာအမေအိုကြီးကို လုပ်ကိုင်
ကျွေးမွေးနေရတဲ့ ဘဝပါ။
နောက်ပြီး ဦးရယ်
သိက္ခာနဲ့ ဒီလိုလုပ်ရင်မတော်ပါ
ဘူး။ မိနင်းကိုသနားပါဦးရယ်”
ခုံညားသော တိုက်ကြီးအတွင်း
ဘက် မိနင်းအတွက်ပေးထား
သည့် အခန်းလေးအတွင်း အဆီ
ပြန်မာန်ထနေသော မျက်နှာကြီး
နှင့် တိုက်ပိုင်ရှင်ဦးသောင်းညွန့်
အား သနားစဖွယ် တောင်းပန်
ပြောနေသော မိနင်းအသံတုန်
တုန်လေးကို ဦးသောင်းညွန့်မ
ကြားနိုင်ပြီ။ ရမ္မက်မာန်ထန်နေ
သော မုန်တိုင်း၏ နောက်ဆုံးအ
ဖြေသည် ခုတင်ပေါ်နွမ်းကြေစွာ
ဖြင့် ငိုလျက်ကျန်ခဲ့ရုံသည်
တောစပယ်လေးမိနင်းပင် ဖြစ်
တော့၏။ သမီးချင်းနှစ်ချင်းမစာ
နာ ရမ္မက်ဆန္ဒဖြင့် ရက်စက်ယုတ်
မာစွာ ပြုကျင့်သွားခဲ့သော လူကို
ထံအရောင်ပြု ကြောင်သူတော်
မြေခွေး အယုတ်တမာကြောင့်
မိနင်းအပျိုရည်ဘဝ ပျက်ယွင်းခဲ့
ရလေပြီ။ မိနင်း ဘာတတ်နိုင်
တော့မည်နည်း။

“ဟင့် ... ဟင့် ရက်စက်လိုက်လေခြင်း ဦးရယ် ဟင့် ... ဟင့် ... ဟီး”

မိနင်း တတ်နိုင်သည်က နာကြည်းစွာငိုရှိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်တော့၏။

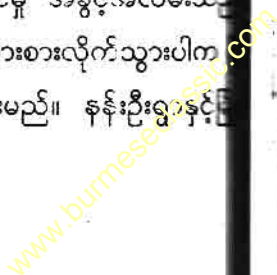
ဦးသောင်းညွန့်သည် မြို့ပေါ်တွင် လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းဝင် ငွေကြေးချမ်းသာသော ကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဇနီးဒေါ်စန်းခင် ပထမဆုံးသော သားဦးကိုယ်ဝန်လွယ်ထားသည်။ ဦးသောင်းညွန့်မှာ လုပ်ငန်းကြီးမားသည့်အလျှောက် အလုပ်သမားများသဖြင့် အရောင်းအဝယ်ပွဲရုံလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်သည်။

ငွေကြေးပြည့်စုံ လုပ်ငန်းကြီးသူတို့သဘာဝအတိုင်း အိမ်မှုလုပ်ငန်းများအတွက် အိမ်ဖော်ထားကြသည်။ မိနင်းသည် နန်းဦးရွာလေးမှ မိခင်အိုကြီးအား ကျေးရွာကောက်စိုက်၊ ပျိုးနတ်၊ ပေါင်းသင်လုပ်ငန်း၊ တခြားယုံကျလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နေသူဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်သနားကမား ကြည်လင်ရွန်းလဲ့သည့် မျက်နှာလေး၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ဖွံ့ထွားစိုပြည်သွင်ပြင်နှင့် မိနင်းတို့အကြမ်းပတန်းအလုပ်ကြမ်းများကြား သနားစဖွယ်ပင်။ မိနင်းကတော့ ဆင်းရဲချို့တဲ့ဘဝကြမ်းကို မညည်းညူသူပူပင်သည်က ကျန်းမာရေးမ

ကောင်းလှသော မိခင်အိုကြီးတွက် ဖြစ်သည်။ အလုပ်လက်မပြတ်သော်လည်း ချို့တဲ့နွမ်းပါးခြင်းဘဝမှာ နစ်နောသည်။ မြို့ပေါ်ကုန်သည်ကြီး ဦးသောင်းညွန့်တို့ အိမ်ဖော်လိုစဉ် ဦးသောင်းညွန့်ပိတ်ဆွေ ကုန်သည်တစ်ယောက်က နန်းဦးရွာမှဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ အဆက်အသွယ်ပြုပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် ဦးသောင်းညွန့်တို့ကတွင် မိနင်းတစ်ယောက် အိမ်ဖော်အလုပ်ခွဲသည်။ အကြောင်းစပ်ပေးသော ကုန်သည်က မိနင်းတို့သားအိမ်ကို သနားလွန်း၍ အရိပ်ထဲအလုပ်ကောင်း၊ လကောင်းခြင်းကြောင့် စေတနာနှင့်ဆက်သွယ်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မိနင်းမှာ မိခင်အိုကြီးတစ်ယောက်တည်း ရွာတွင် ထားခဲ့ချင်၊ ခေါ်သွားခဲ့ဖို့ကလည်း မဖြစ်။ လုပ်ငန်းသဘောအတိုင်း မိခင်ကြီးကျွေးမွေးနိုင်မှု ဆေးကုသနိုင်မှု အခွင့်အလမ်းသည် စွန့်စွန့်စားစားလိုက်သွားပါက ကောင်းမည်။ နန်းဦးရွာနှင့်

“ဟင့် ... ဟင့် ရက်စက်လိုက်လေခြင်း ဦးရယ် ဟင့် ... ဟင့် ... ဟီး”

ရွှေစာပေ ပညာရေး ဝန်ထမ်းများအတွက်

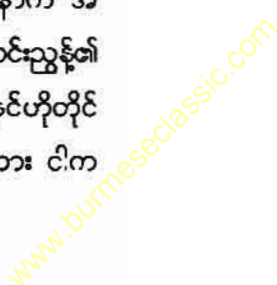
သည် ကားဖြင့်သွားလာပါက ဆုံးနာရီကျော်ကျော်သာကြာသည်။ အခြေအနေသတင်းကမပြတ် အဆက်အသွယ်အသွားအထာကမပြတ်၊ မိမိသည်လည်း အစလ(သို့မဟုတ်)နှစ်လအတွင်း ဆတ္တုပြန်လာနိုင်သည်။ နောက်ဆုံး အဆိုးထဲမှ အကောင်းထွက်၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

အခြေအနေကောင်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ထို့ထက်မီနင်းကံကောင်းသည်ဟူ၍ ဆိုရသည်လား ကုန်သည်ကြီးဦးဿာင်းညွန့် ဇနီးဒေါ်စန်းခင်တို့မှာ သဘောကောင်းကြသည်။ ဒေါ်စန်းခင်မှာ သားဦးကိုယ်ဝန်ရှိခိုက် သွက်လက်ရိုးသားသောမိခင်ကို ကူဖော်လောင်ဖက်ရနေ၍ အလွန်သဘောကျနေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ခြောက်လကာလအတွင်း ဒေါ်စန်းခင်မှာ သမီးဦးလေး စန်းညွန့်ခင်ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ မိန်းမသည် အခြေကျနေမိပြီး ရွာမိခင်ကြီးထံ တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက်ပြန်၍ အစားအစာဆေးများနှင့် ပို၍ သောလစာငွေများကို ပေးနိုင်

သည်။ မိခင်ကြီးကျန်းမာရေး အတော်အသင့်ကောင်းနေ၍ စိတ်ချနေရသည်။

ဦးသောင်းညွန့်သည် တိုက်နှင့်တစ်ဆက်တည်း ပွဲရုံထားသဖြင့် အမြဲတမ်းပွဲရုံတွင် လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သည်။ အပြင်ပွဲရုံလုပ်ငန်းအတွက် တစ်ပတ်တစ်လတစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်သာ ကိုယ်တိုင်သွားကြီးကြပ်သည်။ အများအားဖြင့် တယ်လီဖုန်းဖြင့်သာ ဆက်သွယ်လုပ်သည်။ အမြဲအနေရှိသော ဦးသောင်းညွန့်သည် အမြဲမြင်တွေ့နီးကပ်နေရသည် မိန်းလေး၏ ဖွံ့ထွားနေသောပုံရိပ်ကို မချင့်မရဲအားမလိုအားမရ အတွင်းစိတ်ကြီးစွာ ရေကာတာကျိုးပေါက်တော့မည့်အလား ဖြစ်နေတော့သည်။ ဦးသောင်းညွန့်၏ စူးစူးစိုက်စိုက်အကြည့်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်မိလိုက်သော မိန်းလေးထံ ဒီတံခနဲဖြစ်သွားမိသည်။ မရိုးသားသောအကြည့်ကို မိန်းလေးသိလိုက်သည်။ သို့သော် အမြင်အသိဆက်ဆံရေးအပေါ် ကောင်းနေ၍ စိတ်မိုက်စိတ်ရိုင်းမဟုတ်

တန်ရာဟု ဖြေသိမ့်ထားခဲ့သည်။ စန်းခင်ညွန့်လေး သုံးလအရွယ် အရောက် ဦးသောင်းညွန့်သည် ဖောက်ပြန်လှုပ်ရှားပြုလာသည်။ ဒေါ်စန်းခင်အလစ် မီးဖိုခန်းထဲဝင်ကာ ဟင်းမေးသလို ခိုင်းချင်သလိုဖြင့် ကျောသပ်ခေါင်းသပ်လုပ်လာသည်။ မိန်းလေးချိုးပြီးစ ရုတ်တရက် ဝင်လာပြီး အကြောင်းတစ်ခုခုပြော ဖက်တွယ်သလိုလုပ်သည်။ မိန်းလေးအတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်သည်။ ဤကိစ္စကို ဒေါ်စန်းခင်အား ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် အားလုံးပြဿနာ မိန်းမို့ သိပ်နေခဲ့သည်။ သို့သော် အကွက်ချောင်းနေသော ကြောင်သူတော်သည် အရှောင်တိမ်းကောင်းခဲ့သော ကြွက်သူငယ်ကို တစ်နေ့သောည၌ အပိုင်ခုတ်မိသွားခဲ့လေ၏။ မိန်းလေးတစ်ယောက် ငိုခြင်းမှတစ်ပါး မတတ်နိုင်တိုင်တော့မည်ဆိုပါက အရှက်နှင့်ပြဿနာများ ထို့နောက် အစာသွားသော ဦးသောင်းညွန့်၏ ကြိုမီးမောင်းသံက “နင်ဟိုတိုင် ဒီတိုင်လုပ်ရင် သတိထား ငါက

ရှုထောင့်မှအမြင်ရှုထုတ်မှုစဉ်

အားလုံးပိုင်တယ်။ နင်သာ အ
 ရှက်ကွဲ အလုပ်ပြုတ်သွားရုံပဲ
 နော်၊ အေး အသာငြိမ်နေရင် နင့်
 အတွက် ငါသတ်သတ်ထောက်ပံ့
 ပေးမယ် နားလည်လား” မိနင်း
 အားငယ်စိတ်ကို ပိုကြောက်စေ
 ပြန်သည်။ မသိနားလည်ရှာသော
 မိနင်းနှင့်ဦးသောင်းညွန့်၏ အခြိမ်း
 အခြောက်အလှည့်အပတ်ဖြင့် နေ
 ခဲ့ရာမှ တိတ်တခိုးပြဿနာသည်
 မိနင်း၏အခန်းလေးထဲ ခပ်ကျိတ်
 ကျိတ်ပျံ့အန်မှုကစ၍ ဒေါ်စန်းခင်
 ရိပ်မိသွားလေသည်။ ဤအခြေ
 အနေကို ဒေါ်စန်းခင်သိလိုက်
 သည်။ ဒါသည် သူ့ယောက်ျား၏
 ဖောက်ပြားမှုမှန်းသိသည်။ အ
 လျင်က အိမ်ဖော်တစ်ဦး နောက်
 သူ့ ညီမအရင်းတစ်ယောက်နှင့်
 ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အစတော့အ
 ဟုတ်။ သိပ်မကြာခင် ဦးသောင်း
 ညွန့်ယုတ်မာခဲ့သည်။ အသိဦး၍
 အရှက်မပေါ် သူ့ညီမကို သင့်
 တော်သူတစ်ယောက်နှင့် ပေးစား
 လိုက်ရသည်။ နောက်သိပ်မ
 ကြာခင် ကုန်သည်အမျိုးသမီး
 တစ်ယောက်နှင့်ဖြစ်ပြန်သည်။

ဒေါ်စန်းခင်ဖွင့်ဟပြောမှ အမျိုး
 သမီးရှောင်သွားသည်။
 ထိုမှစ၍ ဒေါ်စန်းခင်
 သည် အိမ်ဖော်မခေါ်ရဲလောက်
 အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သည်ကြား
 ဦးသောင်းညွန့် ဟန်နှင့်ပန်နှင့်
 ငြိမ်နေစဉ် သူမမှာ သမီးလေး
 ကိုယ်ဝန်ရှိလာသည်။ ဤအခါ
 အကူအဖော် လိုလာသည်။ ချက်
 ပြုတ်ဖွပ်လျှော် အနီးကပ်ခိုင်းရန်
 ဆို၍ အသက်ကြီး၍လည်းမ
 တော် ငယ်ပြန်တော့စိုးရိမ်ရသ
 ဖြင့် အောင့်အီးနေခဲ့သော်လည်း
 ကြာတော့မတတ်နိုင်။ ဦးသောင်း
 ညွန့်ကလည်းမပြော အသာ
 ကြည့်နေသည်။ သူ့အပြစ်ဆို
 တော့ သူပြောလျှင်သူ့အဆိုးအ
 နေ မဖြစ်စေဖို့၊ မနေသာသော
 ဒေါ်စန်းခင် ဦးသောင်းညွန့်ကို ဖွင့်
 ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုစကား
 သည် ဦးသောင်းညွန့်အကြိုက်
 အကြိုက်ဆိုသော်လည်း အလွန်
 အမင်းသဘောကျသည့် အနေ
 မဖြစ်အောင်ထိန်းလျက် ဇနီးဒေါ်
 စန်းခင်သဘောအတိုင်း ပြောခဲ့
 သည်။ သဘောအတိုင်းပြောခဲ့

ပြီး သူကအိမ်ဖော်အမျိုးသမီး
 ငယ်တစ်ယောက် ရရှိရေး စုံစမ်း
 မေးမြန်းရှာဖွေခဲ့သည်။
 ဤအခါ နန်းဦးရွာမိတ်
 ဆွေကုန်သည် ကိုအေးလူမှတစ်
 ဆင့် မိနင်းကိုရရှိခဲ့သည်။ ဦး
 သောင်းညွန့်၏အကြောင်းသည်
 ယင်းသို့ဖြစ်သည်။ ဟော .. အ
 တော့ ကြောင်သူတော်ဦးသောင်း
 ညွန့် ဇာတိရုပ်သည် လူတော
 တိုးဝံ၊ လူသိက္ခာလုံးဝကျဆင်း
 ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့တော့မည်မို့ မိနင်း
 ကိုမဲ၍ အပြစ်ပုံချခြိမ်းခြောက်
 လျက် အိမ်မှနှင်ရလေသည်။
 ဒေါ်စန်းခင်က ဤသို့ပြောအပြီး
 ကြောင်သူတော် ဦးသောင်းညွ
 ကလည်း သူနှင့်ဘာမျှမပစ်
 သက်သလိုမျိုး ခြမ်းခြောက်ပြ
 လေသည်။
 “မိနင်း နင့်ကိစ္စနှင့်ဟ
 နင်ရှင်း၊ နင်မရှင်းခဲ့လို့ ငါပဲ
 ရှက်ကွဲမခံနိုင်ဘူး။ ရော့ ငွေထ
 သောင်း။ အေး တောပြန်ပြီးဝံ့
 အရှက်ကွဲအောင်တော့ မပြော
 ငါကမြို့ပေါ်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့
 တာ။ နင့်ဟာနင်ဖြစ်အောင်တော့

ခွဲဖြစ်ခဲ့ပြီးရတဲ့ကိုယ်ဝန် ငါနဲ့ဘာ
မှမပတ်သက်ဘူးနော်။ အေး
ဘေးမှာမဟုတ်တယုတ်တွေ
ပြောလို့ကတော့ အသရေဖျက်
မှုနဲ့ တရားစွဲထောင်ချုပ်မှာသိ
လား။ ဘယ်တော့မှတို့နဲ့မပတ်
သက်နဲ့ သွားတော့”

ကြောင်သူတော် ဦး
သောင်းညွန့်၏ ရင့်သီးလှသော
ရက်စက်ယုတ်မာလှသော
ကောက်ကျစ်လှသော အပြော
ကြမ်းကြမ်းကို ခေါင်းလေးငုံကာ
လှိုက်တက်လာသော နားကြည်း
ခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်းပေါင်းစုံသော
ခံစားမှုတို့အစား ပါးပြင်ပေါ်တ
လိမ့်လိမ့် စီးကျလာသည့် မျက်
ရည်ပူတို့ဖြင့် အစားထိုးခံထား
လိုက်သည်။ ရင်နှင့်အောင်ခံစား
မျှသိပ်ထားသည့်ကြားမှ မိနင်း
အိမ်ထဲကထွက်ခါနီး ပေါက်ကွဲ
တုံ့ပြန်မှုစကားက လှိုက်ခုန်
ထွက်သွားခဲ့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကျွန်မ
သွားပါမယ်။ မသွားခင် ကျွန်မ
ပြောချင်တာလေး ပြောခဲ့ပါမယ်။
ရှင်လိုယုတ်မာတဲ့ ကြောင်သူ

မိနင်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက် လာခဲ့ ပါသည်။

တော်ကြီး ရှင်ဘဝမှာ ဝဋ်ဆိုတဲ့
တန်ပြန် ပြန်မခံရပါစေခဲ့လို့ ကျွန်
မဆုတောင်းခဲ့ပါတယ် ဒါပါပဲ”

မိနင်း ခပ်ပြတ်ပြတ်
ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့
ပါသည်။ မိနင်းကိုပေးသော ငွေ
တစ်သောင်းသည် အထပ်လိုက်
အတိုင်းကျန်ခဲ့လေသည်။

(၃)

ဗိုက်တစ်လုံးနှင့် ရွာပြန်
ရောက်လာသော မိနင်းကို
သနားကြသူများ၊ ကဲ့ရဲ့ကြသူများ
၏ လက်ညှိုးပေါင်းစုံ၊ အသံ
ပေါင်းစုံကြားမှ မကျန်းမမာမိခင်
အိုကြီးသည် သမီးလေးအဖြစ်ကို
ရင်နာနာနှင့် ဖက်တွယ်နှစ်သိမ့်
ပေးခဲ့သည်။ ရှုပ်ထွေးပေလီလှ
သော လူ့ဘဝကြား ဖြူစင်သော
ဘဝကို မွေးသမိခင်ကြီးအတွက်
ရိုးသားစွာရှာဖွေလုပ်ကိုင် စွန့်စား
ကျွေးမွေးပြုစုသော လူမျိုးတို့ကို
ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲလှသူတို့က
နှိပ်စက်ယုတ်မာခြင်းအား နား
ကြည်းလှ၏။ သို့သော် ဘာတတ်
နိုင်မှာမည်နည်း။ အတ္တရမ္မက်အ
စွန်းထွက် လွန်ကဲသူတို့သည် ပြု
သည့်အချိန်အခါ၌သာ ရသော
ရလာဘ်၏ နောက်ဆုံးအဖြေ
သည် ကြမ္မာပီပါက်နှင့် တရား
ဥပဒေတို့က တစ်နည်းမဟုတ်
တစ်နည်း တုံ့ပြန်စမြဲဖြစ်မည်ကို
မကြောက်မတွေးကြ ...

“သမီးလေးရယ် ဖြစ်
သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်း

ရှုဖောင်မှခင်းနှင်၊ ရသစုံစုစင်း

ပဲလို့ သဘောထားပေါ့ကွယ်။ ကိုယ်မပြုသော်လည်း ကိုယ့်ကို ပြုသူ အနိုင်အထက်ပြုကျင့် ယုတ်မာသူတို့ရဲ့ ခံခဲ့ရမှုဟာ ဘဝ ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုလို့ သဘောထား ပေတော့သမီး။ ကိုယ်က ဘာစွမ်း အားမှမရှိ ဒီလိုလူမျိုးတွေ သွား တုံ့ပြန်ယှဉ်ပြိုင်ရင် မီးများမီးနိုင် ရေများရေနိုင်မျိုးလိုဖြစ်မှာ။ ကျ ရာဘဝဒုက္ခကို ရဲရဲတင်းတင်းခံ ရင်း သမီးလေးရဲ့ ကိုယ်ပွားဖြစ် လာမယ့်သွေးကို ရှင်သန်စေပေါ့ ကွယ်”

မိနှင်း မိခင်ကြီး၏ တုန် တုန်ယင်ယင်နှင့် မချီတင်ကဲအား ပေးသံသည် မိနှင်းအတွက် ဖြေ သာခြင်းနှင့် အားမာန်တစ်ခုတော့ ဖြစ်၏။ သို့သော် ခံစားနာကြည်း ခြင်းကတော့ အသည်းထဲစူးနစ် နေခဲ့၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ သမီးအပေါ် အမေယုံကြည်မှုနဲ့ အမြင်သန့်ရင် သမီးကျေနပ်ပါ တယ်။ ဘယ်သူတွေဘာပြော ပြော အမေပြောသလို သမီး ကိုယ်ပွားသွေး ရှင်သန်အောင်

သမီးကြိုးစားမယ်။ အမေစိတ် အေးအေးနဲ့ ကျန်းမာအောင်သာ နေပါအမေ”

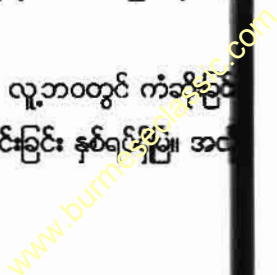
မိနှင်း ပြန်ပြောလိုက် သည်။ မိခင်ကြီး၏ မြင့်မြတ် သောစိတ်ကြောင့် မိနှင်းတစ်စုံ တစ်ခုကြည်နူးအားရှိရပြန်သည်။ အညွန့်ချိုးခံရသော သူမဘဝအ တွက် ဆုံးဖြတ်ချက်ပိုင်းဖြတ်ထား ချက်များစွာကို ရုန်းကန်လှုပ်ရှား ဖို့ ခြေလှမ်းများစွာ

မိနှင်းပြန်ရောက်ပြီး အ လျင်လုပ်ခဲ့သည့်လုပ်ငန်းများ စ တင်ခဲ့သည်။ အချိန်ကာလအ လိုက် ပေါ်လာသောအလုပ်ဟူသ ရွေ့ မရပ်မနားလုပ်သည်။ စု ဆောင်းပြီးသားမရှိ၍ ပိုကြိုးစား ရသည်။ အမေ့စားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ နီးကပ်လာသော ရင်သွေးလေးအတွက် မိနှင်းစဉ်း စားစရာ တခြားကွက်လပ်မရှိ၊ အမေ့ကျန်းမာရေး အခုတလော ချူချာမှုပိုများလာသည်။ ရှေ့က အလုပ်တစ်ဖက် ကိုယ်ဝန်ကအ ရင့်အမာ အမေ့ကျန်းမာရေးက ပိုဆိုးလာ၊ မိနှင်းမညည်းညူပါ

အမေ့ကျန်းမာရေးအတွက် ကျေး ရွာဆေးပေးခန်းတွင် ပြသည်။ ဆေး ရုံတက်ဖို့စရိတ်ခ လုံလောက် သည့်အချိန်တွင်မှ အမေရုတ်ထ ရက် ဆုံးပါးသွားခဲ့ရလေသည်။ အမှန်တော့ အမေ့အမောရောဂါ မှာ အဆုတ်တွင်ကျွမ်းနေပြီဟု ဆိုရပါမည်။ အနှစ်နှစ်အလလ ဆေးမြီးတို ဈေးချိုချိုတို့ဖြင့် တစ် ပွဲတိုးမှီဝဲနေရသော အမေ့ဝေဒနာ မှာ သက်သာလိုက်ပြန်ပေါ်လိုက် ဖြင့် အရင့်အမာ ထိုမှနောက်ဆုံး ပြည်ဖုံးကားချသွားခဲ့ရလေသည်။

အမေ မရှိတော့ပြီ။ နောက် မိနှင်းဘဝ တစ်ကောင် ကြွက်ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။ မိခင်တစ် ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြန်၍ မိနှင်း ဘဝတွင် မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးနှစ် လုံး ပြိုကျခဲ့ပြီ။ မကြာမီ မိနှင်း သည် မိခင်တစ်ယောက်အနေ နှိ ခိုအားထားပြုလာမည့် ရင်သွေး ၏မြင်းမိုရ်တောင် ဖြစ်ရတော့ မည်။

လူ့ဘဝတွင် ကံဆိုခြင်း ကံကောင်းခြင်း နှစ်ရပ်ရှိပါ။ အထို

ပြည့်ခြင်း မပြည့်ခြင်းရှိပြီ။ ထိုစဉ်မှာပင် မိနင်းသည် သားဦးရင်သွေးလေးကို ဖွားမြင်ခဲ့လေသည်။ အလိုမပြည့် ကံဆိုးဘဝထဲ တွေ့ကြုံဒုက္ခများထဲမှ သားဦးရင်သွေးအတွက် မိခင်၌ဖြစ်စေ ခွဲသော ကြည်နူးမှုပီတိအဟုန်ကား အေးမြမြသီတာရေအလျင်စိန်စိန်စီးနေခြင်းပင်တကား။ မိခင်ကြီးဆုံးပါးသွားသော အပူကြားကြည်နူးပီတိ အစွန်းအစတစ်ရပ် ဖြည့်ခဲ့ရသည်။ မိနင်းသည် သားလေးကိုတယုတယပြုစုရင်း ရည်မှန်းချက်အတွေး စိတ်ကူးပေါင်းများစွာ ထားရှိခဲ့၏။ သားလေးထွေးထွေးအရွယ်မှစ၍ မိနင်းအထုပ်ဟူသရွေ့ မရပ်မနားလုပ်ခဲ့

သည်။ တခြားအတွေးမရှိ။ မိနင်းအတွေးများထဲတွင် အဓိကနှစ်ရပ်သာထားခဲ့၏။ ပထမသည် သားလေး၊ ဒုတိယသည်အလုပ်။ သားလေးကိုပြုစုပျိုးထောင် ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးနိုင်ဖို့ အလုပ်၊ သားလေးလူတော်ပညာတတ် အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းဖို့အလုပ်။ ဤအလုပ်များသည် ကိုယ်အားစိတ်အားရင်း၍ ရမည်ဖြစ်သောငွေကြေးတန်ဖိုး၊ ယင်းတို့ဖြင့် သားလေးဘဝခိုင်မာတိုးတက်ရေး ထိုမှ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဘဝနှင့် ထက်မြက်ထူးချွန် ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ မိနင်းသည်သားလေးအတွက် ဘာမဆိုရင်ဆိုင်မည်။ ဤရင်ဆိုင်မှုများတွင် အ

ကုသိုလ်၊ ဒုစရိုက်ဟူ၍ မပါစေရအိပ် မိနင်းရည်ရွယ်ချက် ဆုံးဖြတ်ချက်များဖြင့် ကြိုးစားခဲ့လေ၏။

☆☆☆☆☆

(၄)

နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ဆိုသော အချိန်ကာလသည် လူ့သက်တမ်း၏ ပထမအရွယ်ဟုဆိုရပါမည်။ ဤသက်တမ်းကာလ လူဖြစ်စတင်ခဲ့မှု၊ ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွားလာမှု၊ ပညာနိ့ချိုသောက်သုံးရမှု အချိန်ကာလအတွင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤကာလအချိန်အတွင်း ရှေ့ဆက်ခရီးအတွက် အောင်မြင်လာသူများ၊ ရှေ့ဆက်ခရီးအတွက် ကြိုးစားနေသူများ၊ ရှေ့ဆက်ခရီးမစမီ အမောအနွမ်းဖြစ် ကျန်ခဲ့သူများ တစ်ခြားအကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကျန်ခဲ့သူများ ရှိကြ၏။ ဤသူများထဲတွင် အောင်နိုင်ခိုင်ကံကောင်းသူဖြစ်၏။ ချို့တဲ့ဘဝကြားမှ အသိတရားနှင့်ကြိုးစားခဲ့သော အောင်နိုင်ခိုင် ကျောင်းပြီးဘွဲ့ရတော့မည်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိသော အသိနှင့်ကြိုးစားခဲ့၏။

မိခင်ကြီး၏ မိန်းမသားတစ်ယောက် တွယ်ရာမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်၊ ဆင်းရဲချို့တဲ့ဘဝ၊ အကြမ်းတမ်းဆုံးသော ဘဝရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုတို့ကြားမှ မိမိကြီးစားခဲ့ရခြင်း။ မိခင်ကြီး၏

“ငါ့သားလေး ပညာတတ်ဖြစ်မှ ဘဝခိုင်မယ်။ အများကြားယှဉ်ရပ်နိုင်မယ်နော်။ အမေရုန်းကန်ကြီးစားနေတာ ငါ့သားအမြင်ပဲ။ အဲ့ဒါတွေဟာ ငါ့သားအတွက်။ အမေကငါ့သားအတွက် ကြိုးစားခဲ့ရတာ။ ငါ့သားက ကိုယ့်အတွက် ထိုက်တန်အောင် မရယူနိုင်ဘူးလား။ အေးမယူနိုင်ရင် အမေရော ငါ့သားရောနှုံးပြီး ဒီတော့ ငါ့သားကအနှုံးယူမလား အနိုင်ယူမလား။ အဲ့ဒါငါ့သားဆုံးဖြတ်။ ဒါပဲ အမေပြောချင်တယ်”

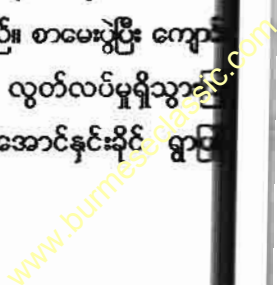
ဟူသော အသံစွဲအောင်လေးလေးနက်နက်ပြောစကားကို အောင်နှင်းခိုင် တစ်သက်မမေ့နိုင်။ ဒါကြောင့်လည်း ချို့တဲ့ဘဝကြားက ကြိုးစားခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ အောင်နှင်းခိုင် ဒုတိယနှစ်စာမေး

ပွဲ အနီးကပ်သင်တန်းအတွက် တက္ကသိုလ်ကျောင်းနှင့် အနီးကပ်ဆုံးအဆောင်တွင် သူငယ်ချင်းများနှင့် စုပေါင်းငှားနေကြသည်။ ဤအဆောင်တွင် အောင်နှင်းခိုင်တန်းတူ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်က မြို့ပေါ်က တင်မောင်၊ အောင်မြင့်၊ ထွေးကိုတို့ဖြစ်သည်။ သည်မှ အောင်နှင်းခိုင်သည် စန်းခင်ညွန့်ဟူသော အလှနတ်သမီးလေးနှင့် ဆုံဆည်းခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေ၏။

အလှနတ်သမီးလေးစန်းခင်ညွန့်မှာ တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူလေး၊ အနီးကပ်နှင့်လက်တွေ့သင်တန်းများမှစတင်၍ အောင်နှင်းခိုင်နှင့် ဆုံစည်းခဲ့ပြီး ချစ်သူဘဝရောက်ခဲ့သည်။ အတန်းတူသော်လည်း ခြားနားမှုက အောင်နှင်းခိုင်မှာ ဆင်းရဲသည်။ စန်းခင်ညွန့်က ချမ်းသာသူအဆင့်၊ အသက်အရွယ်အရ စန်းခင်ညွန့်ကလပိုင်းကြီးမည်ဖြစ်သော်လည်း အရပ်မြင့်မြင့်တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအဆက်နှင့်

အောင်နှင်းခိုင်နှင့် ဆုံပါလျှင် အောင်နှင်းခိုင်က အနည်းငယ်ကြီးမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ နှစ်ဦးအနီးကပ် ချစ်ကြခြင်း၏ ထိတွေ့မှုအတိုင်းအတာသည် အစွန်းဘက်ရောက်ခဲ့သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ဒါကလည်း သူတို့နှစ်ဦး စိတ်ကူးရည်ရွယ်ရင်းဖြစ်၏။ ကျောင်းပြီးဘွဲ့ရ၊ အလုပ်ရအသင့်အနေ ခိုင်မြဲစေဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့သည်။ လူငယ်တို့သဘာဝ အချစ်စိတ်ကူးနှင့် ပျော်မြူးခဲ့ကြခြင်း။ အုပ်ထိန်းမိဘတို့အနေကို တော့ ကိုယ့်ဆန္ဒနှင့်ညီမည်ဟု အလွယ်ကိုတွက်ထားမိကြသည်။ ဤလိုတွက်ဆခြင်းမျိုးကား ကိုက်ညီနိုင်မှုရှိသလို လွဲချော်မှုများစွာရှိသည်။ ယခု အောင်နှင်းခိုင်နှင့် စန်းခင်ညွန့်တို့ ချစ်ခြင်းအမေသည်ကော။

နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးကြီး ဖြေဆိုပြီးခဲ့လေသည်။ အောင်စာရင်းအတွက်သာ စော့မျှော်ရမည်။ စာမေးပွဲပြီး ကျောင်းသားတို့ လွတ်လပ်မှုရှိသွားသည်။ အောင်နှင်းခိုင် ရွာပြ

ရွှေတောင်မှအင်းနှင့်ရသေ့မဂ္ဂစမ်း

သွားသည်။ မိခင်ကြီးအလုပ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကူညီသည်။ စန်းခင်ညွန့်ကတော့ ပြည့်စုံသူမိဘများ၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးမို့ အိမ်တွင်ပင်စားလိုက်သောက်လိုက် အဖော်သူငယ်ချင်းများနှင့် တွေ့ဆုံလိုက်ဖြင့်နေခဲ့သည်။ စန်းခင်ညွန့်က ရုပ်ချောသဘောကောင်း ပြုံးရွှင်ရွှင်ကြည်လင်သော မျက်နှာလေးနှင့် မိဘများကအလွန်ချစ် အလိုလိုက်ထားသူ။ စန်းခင်ညွန့်မိဘများက အဖဦးသောင်းညွန့် အမိဒေါ်စန်းခင် မြို့ပေါ်ဂုဏ်သရေရှိ ချမ်းသာသူများဖြစ်သည်။

သမီးလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ချစ်နေကြသည်။ သမီးလေး စာမေးပွဲအောင်လျှင် ရှေ့ဆက်ရမည့် ပညာရေး၊ လုပ်ငန်းရေး ရည်ညွှန်းချက်များဖြင့် စိမ်နေကြသည်။ ခုတလော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်နေသော သမီးစန်းခင်ညွန့် ခပ်ပိုင်ပိုင်လေးဖြစ်နေသလိုအနေအား မိခင်ဒေါ်စန်းခင် သတိထားမိသည်။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ သမီးမှာစိတ်ညစ်စရာများ ရှိနေလို့လား။ စိုးရိမ်တွေးနှင့်တွေးကြည့်နေသည်။ မေးတော့မမေးသေး။ အခြေအနေ ဆက်ဆက်စောင့်ကြည့်ဦးမည်ဟု တွေး

ထားလိုက်သည်။

☆☆☆☆☆

(၅)

ဘယ်လိုမှ တွေးထင်မရသောအဖြစ်။ နွေခေါင်ခေါင်မိုးမရွာ လေမတိုက် လျှပ်စီးမလက်ဘဲ ဒီနန်းခနဲပစ်ချလိုက်သော မိုးကြိုးစက်ကွင်းမလွတ် ခံလိုက်ရသည့်နှယ် ဒေါ်စန်းခင် တဲ့ခနဲသတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဘုရား .. ဘုရား အမယ်လေး သမီးလေးရယ် ... မိုက်လှချေလားကွယ်။ အမေရင်ကျိုးရပါပေါ့လားကွယ် ဟင့် .. ဟင့်”

ဒေါ်စန်းခင်၏ ရင်ဝလက်နှင့်ဖိလျက် စိုးရိမ်သောကနှင့် ငိုရှိုက်ပြောလိုက်ခြင်းမှာ စန်းခင်ညွန့်အိပ်ခန်းလေးအတွင်း ခပ်သဲ့သဲ့ဖြစ်လေသည်။ ထိုရက်တွေက သမီးလေးခပ်ပိုင်ပိုင်ဖြစ်နွမ်းလျလျဖြစ်နေသည်မှ တစ်ညသမီးလေးအခန်းဆီက ခပ်သဲ့သဲ့ပျို့အန်သံကြောင့် ဒေါ်စန်းခင် သမီးလေးကို တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်

ရှုထောင့် ဖွဲ့သင်းနှင့် ရသနံမဂ္ဂစင်

မေးကြည့်သည်။ မေးမရ နောက် ဆုံးဒေါ်စန်းခင် သူငယ်ချင်းဆရာ ဝန်မလေးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ စမ်းသပ်ခဲ့ရာမှ အဖြေမှန် သိလိုက်ရလေသည်။ ထိုအခါမှ စန်းခင်ညွန့် ဖွင့်၍ပြောပြသည်။ သူမနှင့်အောင်နှင်းခိုင်တို့ ချစ်နေခြင်းအဖြစ်များ။

“မိုက်လှချေလား သမီးရယ် သမီးအဖေသိရင်တော့ မိုးမီးလောင်တော့မှာပဲ သမီးရယ်”

“မေမေ ဖေဖေသိစေပါနဲ့ မေမေ နောက်ပြီး သမီးတို့ ချစ်ခြင်းလည်း မခွဲပါနဲ့နော် မေမေ”

စန်းခင်ညွန့်တိုးလျှိုး တောင်းပန်သံလေးနှင့် သနားစဖွယ်ပြောသည်။

“သမီးရယ် မိုက်နေတုန်းပဲလား ဟင် အခုသမီးနဲ့ဖြစ်တဲ့ကောင်လေးက ဘယ်သူလဲ ဘယ်သူတွေသားလဲ ဘယ်အဆင့်အတန်း အမျိုးအနွယ်ဘာအရည်အချင်းဆိုတာတွေ သမီးသေချာသိရဲ့လား”

“သမီးပြောခဲ့တဲ့ သမီး

နဲ့အတန်းတူ အောင်နှင်းခိုင်ပါ မေမေ”

“ခက်ပါလား ဒါသိရုံနဲ့ ဖြစ်မလား သူ့မိဘအလုပ်အကိုင် ငွေကြေးပြည့်စုံမှု နောက်ဘယ်မှာ နေတာလဲ အဲဒါတွေအသေအချာ သိဖို့ လိုတယ်သမီး”

“သူ့မှာ အမေပဲရှိတာ ဆိုတာရယ် နေတာကနန်းဦးရွာလေးမှာ နေတယ်ဆိုတာလောက် သိပါတယ်မေမေ”

“သမီးရယ် ဒါလောက် သိရုံနဲ့ သမီးယုံကြည်လှချေလား ဟင်”

“မေမေသူက ရိုးသား တည်ကြည်တဲ့သူပါ သမီးကိုလည်း ချစ်ပါတယ်မေမေ”

“ခက်ပါလားကွယ် ဒါလောက်ကလေးသိထားပြီး အချစ်ပုံအပ်ရတယ်လို့ကွယ် သမီးဖေဖေသိရင်တော့ မေမေတွေ့စုံတော့ဘူးကွယ်”

“မေမေ သမီးတို့ကို ကြည့်စီစဉ်ပေးပါနော် မေမေ”

“မေမေ ကြည့်စီစဉ်ပေးပါဆိုရင်တော့ သမီးချစ်သူက

လဲ ဘာမှန်းမသိရသေးတော့ အခုလောလောဆယ် သမီးအရှင်မပေါ်အောင် ကိုယ်ဝန်ကိစ္စရှင်းမှဖြစ်မယ် သမီး”

“ကိုယ်ဝန်ကိစ္စ ရှင်းမှဆိုတာ ဘယ်လိုလဲဟင်မေမေ”

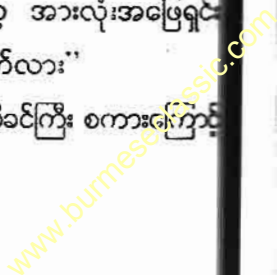
“နုတုန်းဖျက်မှဖြစ်မှာ ဒါမှ သမီးဖေဖေလည်း မသိဘူး တကယ်လို့ အဆင်မပြေရင်လည်း ပြဿနာမရှိတော့ဘူးပေါ့”

“အမယ်လေး မေမေရယ် သမီးကိုယ်ဝန်တော့ မဖျက်ပါနဲ့မေမေရယ်။ သူ့သမီးအပေါ် သစ္စာမဖောက်ပါဘူး”

သမီးလေး၏ သနားစဖွယ်တောင်းပန်သံကြောင့် လောလောဆယ်ပြဿနာအတွက်သာ တွက်မိသောဒေါ်စန်းခင်မှာ မိခင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ စဉ်းစားဥဲညွှာရပြန်သည်။

“ကဲ ဒီလိုဆို သမီးချစ်သူကို မေမေနဲ့တွေ့ပေး။ အဲဒီအခါကျတော့ အားလုံးအဖြေရှင်းမယ်မဟုတ်လား”

မိခင်ကြီး စကားကြောင့်

ရှုထောင့်မှခင်ညွန့်ရသနဲ့မပူစေ

စန်းခင်ညွန့် ဝမ်းသာသွားခဲ့လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ သမီး သူနဲ့တွေ့ပေးပါ့မယ်။ သူ့ကိုမှာလိုက်ပါ့မယ်”

ဒေါ်စန်းခင်မှာ စီစဉ်လိုက်ရသော်လည်း သူ့ယောက်ျားဦးသောင်းညွန့်များ သိခဲ့လျှင် ဖြစ်လာမည်ပြုသနာကို မတွေးခဲ့။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။ အခုအစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်ရတော့မည်။

နန်းဦးရွှာ ဒေါ်နှင်းတစ်ယောက် စာမေးပွဲအပြီး မိမိကို ကူညီလုပ်ကိုင်နေသော သားအောင်နှင်းခိုင်ကိုကြည့်ပြီး ပီတိနှင့်ရည်မှန်းချက်များ ရောထွေးနေမိသည်။

“အမေ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။ ပင်ပန်းနေလို့လား။ သားစာမေးပွဲပြီးပြီလေ။ ရှေ့လ အောင်စာရင်းလဲ ထွက်လာတော့မှာ။ အမေ ဘာမှအလုပ်ပါနဲ့တော့ အိမ်မှာအေးအေး

နားနေနော်”
ဒေါ်နှင်းအတွေးနစ်မျောနေစဉ် သားပြောသံကြားလိုက်ရသည်။

“သားရယ် အမေမပင်ပန်းပါဘူး။ ဒီအလုပ်တွေက အမေလုပ်နေကျတွေပါ။ နှစ်ပေါင်းပဲကြာခဲ့ပြီလေသားရဲ့”

“ရပါတယ် အမေရ သားကျောင်းအားနေပြီလေ။ အမေတစ်လှည့်နားဦးပေါ့။ ရှေ့ဆို သားတာဝန်တွေ သားအလှည့်

ပါ”

“သားတို့ စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းက ရှေ့လထဲထွက် မှာလား”

“ဟုတ်တယ် အမေ သားအောင်မှာပါ အမေ”

အောင်နှင်းဆိုင်က မိခင် ကြီးပိုစိတ်ချမ်းသာစေရန် ပြော လိုက်သည်။

“သားကြီးစားမှုကို အမေယုံကြည်ပါတယ်။ အောင် မှာပါ။ ဒါနဲ့ သားအရှေ့ဘက်ရွာ သွားဖို့ဆို စောစောသွားလိုက် တော်ကြာ နေသိပ်ပူနေမှာနော်”

စကားပြောနေစဉ် ဒေါ် နှင်းက အမှတ်ရပြီးသတိပေး လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့အမေ အခု အလုပ်လဲပြီးနေတော့ သွားလိုက် ဦးမယ်”

အောင်နှင်းဆိုင် မိခင်ကြီး သတိပေးမှ အမှတ်ရပြီး ချက် ချင်းထွက်ခဲ့လေသည်။ အရှေ့မှ ထွက်ပြေးသွားသော သားလေး ကျောပြင်ကို တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်ရင်း တစ်နေ့ကသားပြောသော စကား

သံကို နားထဲကြားယောင်မိလိုက် သည်။

“အမေ သားစာမေးပွဲ အောင် ကျောင်းပြီးရင် ချက်ချင်း အလုပ်ရှာ အလုပ်လုပ်မယ်။ အ မေဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရတော့ ဘူး။ အမေပြုစုပျိုးထောင် ပညာ သင်ကြားပေးခဲ့လို့ သားခုအခြေ ခုအလှည့်မှာ အမေ့ကိုပြန်ပြုစု ရှောက်စောက်ကျွေးမွေးရမှာ သားတာဝန်ပုံအမေ။ အေးအေး ချမ်းချမ်းနားရတော့မယ် အမေ”

သားစကားသည် စမ်း ရေကြည်ထက်ပင် အေးချမ်းလှ ပါဘိ။

“အေးလေ ငါ့သား လေး ချစ်သူမရှိ အိမ်ထောင်မပြု ဆိုရင်တော့ သားအမိနှစ်ယောက် အေးအေးချမ်းချမ်းနေကြမှာပေါ့”

ဒေါ်နှင်းစကားကို သား အောင်နှင်းဆိုင် ဘာမျှပြန်မပြော ငြိမ်နားထောင်နေသည်။ ဤသို့ ဘာမျှပြန်ပြောသည်ကိုတော့ ဒေါ် နှင်းစိတ်ထဲ သားမှာချစ်သူမရှိ သေးလို့ ပြန်မပြောရခြင်းဟု ထင် မှတ်ထားလိုက်လေသည်။

☆☆☆☆☆

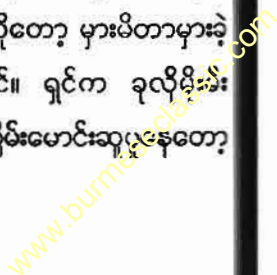
(၆)

မမျှော်လင့်သော သမီး သတင်းကို ကြားလိုက်ရသော ဦး သောင်းညွန့်တစ်ယောက် အ သက်ခြောက်ဆယ်ကျော်မှ ခံစား လိုက်ရသည့် ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းသည် ဘာကိုမျှမ မြင်လိုက်နိုင်သည့် အနေဖြစ် တော့၏။

“ခွေးမ ခွေးထက်မက မိုက်မဲလွန်းတဲ့ခွေးမ။ အမယ်လေး မိဘဂုဏ်ကိုမထောက် မိုက်မဲလှ တယ်။ ဘယ်ကပေါက်လွှတ်ပဲစား ခွေးကောင်နဲ့ တွေ့ခဲ့တာလဲ။ ဟင်း ... ဟင်း အသေသတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းတယ် ... တောက်”

တစ်ကိုယ်လုံး တုန် ယင်ယင်ဖြင့် ပြင်းထန်သော တောက်ခေါက်သံမှာ ထိတ်လန့် စရာဖြစ်ရသည်။

“ကိုသောင်းညွန့်ရယ် စိတ်ကိုထိန်းစမ်းပါဦး။ သမီးမိုက် ကလေးဆိုတော့ မှားမိတာမှားခဲ့ မိပြီပေါ့ရှင်။ ရှင်က ခုလိုမိုးသီး လောင်ကြိမ်းမောင်းဆူပူနေတော့

ရှုထောင့်မှတ်တမ်းများစုစည်း

ဆက်ကြာသမီးလေး မတော်တော်လုပ်လိုက်မှ ပိုအဆုံးအရှုံးဖြစ်မယ်။ အခုဟာက ဘယ်မှသဘင်းပေါက်သေးတာ မဟုတ်တော့ ကျွန်မတို့ကြည့်စီစဉ်ပေးမယ်လေ”

ဒေါ်စန်းခင် လေပြည်လေးနှင့်ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်သလှိုင်းကြားမှ ဦးသောင်းညွန့်တွေသွားကာ တောက်တစ်ချက်ဆက်ရင်း

“အေးလေ မင်းပဲကြည့်စီစဉ်ပေါ့။ ငါကတော့ သမီးမိုက်ကိုအသေသာ သတ်ပစ်ချင်လိုက်

တာ ... ဟင်း”
ဤမျှသာပြောပြီး ထွက်သွားလေသည်။ စန်းခင်ညွန့်မှာ မိခင်အစီစဉ်အတိုင်း ချစ်သူအောင်နှင်းခိုင်ထံ အခြေအနေအကျိုးအကြောင်းတို့ကို စာရေး၍ သူမမိခင်ကြီးနှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံရန် အသေအချာမှာလိုက်လေသည်။ စာကိုသေချာစာအိတ်ဖြင့်ပိတ်လျက် လူကြိုဖြင့်ပို့ပေးလိုက်သည်။ လူကြိုစာလားပေးချိန်တွင် အောင်လင်းခိုင်မှာ နန်းဦးရွာအိမ်တွင်မရှိ အရှေ့ဘက်ရွာသွားနေချိန်ဖြစ်သည်။

စာကို အောင်နှင်းခိုင်မိခင် ဒေါ်နှင်းက လက်ခံယူထားလိုက်သည်။ စာပို့လူကြိုကလည်း အောင်နှင်းခိုင်ကို ပေးရန်ဖြစ်သော်လည်း အောင်နှင်းခိုင်မရှိဘဲအောင်နှင်းခိုင်မိခင်ကြီးသာရှိ၍ စောင့်မနေ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်မလာပေးမနေချင် အောင်နှင်းခိုင်အမေကို ပေးခဲ့လျှင် အောင်နှင်းခိုင် ရမည်ဟုတွက်ပြီး ပေးခဲ့သည်။ စာအိတ်လေးကို လက်ထဲကိုင်ထားသော ဒေါ်နှင်းက စာအိတ်ပေါ်မှ စာကိုကြည့်ဖတ်သည်။ သားအောင်နှင်းခိုင်အမည်နှင့် ရွာအမည်ပါသည်။ ထူးခြားမှုက လက်ရေးမှာမိန်းကလေးလက်ရေးမျိုး။ ဝိုင်းဝိုင်းလှလှလေး။ ဒေါ်နှင်းက သားကျောင်းသူ သူငယ်ချင်းစာဖြစ်မည်။ သည်လိုစာမျိုးက အလျင်တုန်းကမလာခဲ့ဖူး။ စိတ်ထဲသိချင်စိတ်များများလာသည်။ ဘာတွေရေးထားတာလဲ။ အလုပ်ကိစ္စမျိုး၊ ကျောင်းကိစ္စမျိုးလား။ အလုပ်ကိစ္စတော့ မဟုတ်နိုင်လောက်။ ကျောင်းစာ မေးပွဲကိစ္စဖြစ်နိုင်

ရွှေစောင်၊ မြသင်း၊ ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

သည်။ အောင်စာရင်းထွက်လို့ လှမ်းစာရေး လိုက်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ငွေချေးတတ်လို့ အကြွေးတောင်း တာများလား။ ဇဝေဝေအတွေး များဖြင့်သိချင် စိတ်ကမျိုသိပ်မရ။ သားစာဖောက်ဖတ်ကြည့်ရမှာကလည်း စိတ်ထဲမရဲ။ စည်းကမ်းအရဆို သားခွင့်မပြုဘဲ မလုပ်သင့်။ ဒေါ်နှင်းသိပါသည်။ သို့သော် သားအပေါ်အချစ်နှင့် စာ၏အကြောင်း အကျိုးဆက်အသိက စိုးရိမ်လာမှု အရ အကျိုးအကြောင်းသည် အဆိုးဆုံးပါက သူမဖြေရှင်းဆောင်ရွက်နိုင်ရန်ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်အသိက အနိုင်ယူကာ ခပ်ရဲရဲသားစာအိတ်ကို ဖောက်ဖွင့်ဖတ်မည် အလုပ် စိတ်ပြောင်းသွားပြီး စာအိတ်ကလေးကို မဖောက်တော့ဘဲ သားလာမှပေးမည်။ အကျိုးအကြောင်း မေးတော့မည် ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်တော့၏။

ညနေပိုင်း အောင်နှင်း ခိုင်အရှေ့ရွာဘက်မှ ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ လူကြိုနှင့်လာပေးသော စာအိတ်ကလေးကို ဒေါ်

နှင်းကမေးလိုက်သည်။
 “သားစာ လူကြိုတစ်ယောက်လာပေးသွားတယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့အမေ”
 အောင်နှင်းခိုင် မိခင်ထံမှ စာအိတ်ကလေးကိုယူ၍ အပေါ်မှစဖတ်လိုက်သည်။ အောင်နှင်းခိုင်စာအိတ်ပေါ်က လက်ရေးမြင်လိုက်သည်နှင့် ချစ်သူစန်းခင်ညွန့်ထံမှစာမှန်း သိလိုက်၍ မျက်နှာသွင်ပြင်လန်းသွားသည်။ မိခင်ဒေါ်နှင်းက သားမျက်နှာကိုကြည့်အကဲခတ်နေသည်။ အောင်နှင်းခိုင်စာအိတ်ကိုမဖွင့်ဘဲ သူ့အခန်းထဲသွားဖို့အထိ မိခင်ဒေါ်နှင်းက

“သား ဒါမိန်းကလေးဆီက စာမဟုတ်လား။ သားချစ်သူများလား”

မေးလို့ က် သည်။ အောင်နှင်းခိုင်ရုတ်တရက် အဖြေရခက်သွားလျက် စဉ်းစားသလို အလုပ်

“ကဲပါ သားရယ် အမေ့ကိုအမှန်အတိုင်းပြောပါ။ ဒါ သားချစ်သူဆီကစာ မဟုတ်လား”

မိခင်ဒေါ်နှင်း၏ ထံဆင့်အမေးကြောင့် အောင်နှင်းခိုင် အနေရကျပ်သွားသည်။ နောက်ဆုံးမိခင်ကြီးအား အမှန်အတိုင်းဖွင့်ဟ ပြောသင့်သည် ဆုံးဖြတ်၍

“ဟုတ်ပါတယ် အမေ့ သားနဲ့တစ်တန်းတည်း ချစ်သူကစာပါ”

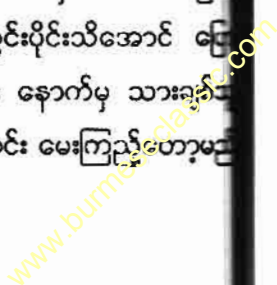
ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဪ ... ငါ့သားကလေးမှာ ချစ်သူရှိနေတာကိုး ကဲပါ သားချစ်သူက ဘာတွေမှားရေးလိုက်တာလဲ သားစာမေးအောင်တဲ့အကြောင်းများ လှမ်းရေးလိုက်တာလားကွယ်”

“စာဖတ်ကြည့်မှ သိမှာပါ အမေ”

“အေး ဟုတ်သားကဲကဲ ဖတ်စမ်းပါဦး သားစာမေးပွဲအောင်တယ်ဆိုရင် အမေထံဝမ်းသာရအောင်”

ဒေါ်နှင်းက အခြေအနေအတွင်းပိုင်းသိအောင် ပြောလိုက်ပြီး နောက်မှ သားချစ်သူအကြောင်း မေးကြည့်တော့မည်

တိုးဝင်လာပြန်သည်။

“ဟင် သားမိုက်မဲခဲတဲ့ အပြစ် ဟုတ်လား ဘာတွေများ မိုက်မဲခဲပြီး ဘာတွေများဖြစ်ခဲ့လို့ လဲသားရယ် အမေ့ကိုပြောပြပါ ကွယ် အမေစိုးရိမ်လွန်နေရတယ် သားရယ် ... ဘာပြဿနာများ လဲဟင်”

မိခင်ဒေါ်နှင်း ပြာပြာသ လဲမေးတော့သည်။

“သိပ်လဲမစိုးရိမ်ပါနဲ့ အမေ သားအစအဆုံး ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပဲ ပြောပြပါမယ်အ မေ”

အောင်နှင်းခိုင်သည် သူ့ချစ်သူ သူ့ချစ်သူစန်းခင်ညွန့် နှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့ရာမှ အခုချစ်သူ တွင် ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီး သူ့မိဘ များသိရှိသွားခြင်းနှင့် ဤကိစ္စအ တွက် သူမမိခင်က မိမိအားတွေ့ ဆုံလိုကြောင်း စာရေးမှာခြင်းဖြစ် ကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

“မိုက်လို့ ကံ တဲ့ သား ရယ်။ ကိုယ့်ဘဝမခိုင်မာခင် သား ရယ်။ အခုတော့ ခက်ပါလား ကွယ်”

အခု တွေးထားလိုက်သည်။ အောင်နှင်းခိုင်သည် စာအိတ်ကို နှင့်၍ အတွင်းမှ စာရွက်ဖြူဖြူ လေးကို ဖြန့်ဖတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်နှင်းက သားမျက်နှာကိုအကဲ ခတ်ကြည့်နေသည်။ အောင်နှင်း ခိုင်စာဖတ်ရင်း မျက်နှာသွင်ပြင် အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲသွားရင်း မ ချွန်လင့်သောအကြောင်းတစ်ရပ် ခြစ်ပေါ်နေခြင်း၊ စိုးရိမ်အသွင်အ ထင်အရှားပေါ်ခဲ့သည်။ သားမျက် နှာရိပ် အကဲခတ်နေသော ဒေါ် နှင်းက

လား စာမေးပွဲအခြေအနေ ဘယ် လိုလဲဟင်”

မိခင်၏ စိုးရိမ်ကရုဏာ သံက အောင်နှင်းခိုင်ကိုပို၍ တင်း ကျပ်သွားစေခဲ့ပြန်သည်။

“စာမေးပွဲကိစ္စ မဟုတ် ပါဘူးအမေ သားအမှန်အတိုင်း အားလုံးဖွင့်ပြောပြပါမယ်။ အမေ မသိအောင် သားချစ်သူထားပြီး မိုက်မဲခဲတဲ့အဖြစ်ပါ”

အောင်နှင်းခိုင်စကား သည် အကျိုးအကြောင်းစုံမသိရ သေးသော မိခင်ဒေါ်နှင်းအဖို့ ရင် ထဲထိတ်ခနဲ စိုးရိမ်စိတ်များ စုပြုံ

“သား စိုးရိမ်စရာများ

ရွှေတင်ပြားနှင့် ရသနဲ့မဂ္ဂဇင်း

မိခင်ဒေါ်နှင်းက ရင်ဝ လက်ဖြင့်ဖိရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဖြစ်မိမှတော့ အမေ ရယ် သားကြည့်ရှင်းပါ့မယ်။ အ မေစိတ်မပူပါနဲ့။ ဒါပေမဲ့ အမေ့ကို လုပ်ကျွေးသမှုပြုဖို့ကတိ သားရဲ့ မိုက်မဲမှုကြောင့် အမေမခံစားရ ခင် စိတ်သောကဖြစ်စေရတာ သားကိုခွင့်လွှတ်ပါ အမေ”

သား အောင်နှင်းခိုင် စိတ်မကောင်းလှစွာ တောင်းပန် နေသည်။

“အင်းလေ ဘဝကြမ္မာ ပါပဲကွယ် ကဲ နေပါဦး သားချစ် သူကဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ မိဘအလုပ်အကိုင်တွေကရော ကွယ် ပြောပါဦး”

ခုမှ ဒေါ်နှင်းအမှတ်ရပြီး မေးကြည့်လိုက်သည်။

“သူ့အဖေအမေက ဦး သောင်းညွန့် ဒေါ်စန်းခင် အလုပ် အကိုင်က ကုန်သည်ကြီးတွေပါ မြို့ပေါ်မှာပဲ နေပါတယ်။ ချမ်းသာ ကြပါတယ် အမေ”

သားစကားကိုကြား လိုက်ရသော မိခင်ဒေါ်နှင်း နေ့

ခေါင်ခေါင်ရုတ်တရက်ကြီး မိုး ကြိုးပစ်ချခံလိုက်ရသည့် နှယ် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်ထုံကျဉ် လျက် တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ် သွားမိလေသည်။ တော်တော်နှင့် စကားမပြောနိုင် ငေးကြောင် ကြောင်ကြီးဖြစ်နေသော မိခင် ဒေါ်နှင်းကို သားအောင်နှင်းခိုင် နားမလည်သလိုဖြစ်သွားပြီး မေး လိုက်မိသည်။

“အမေ .. အမေ ဘာ ဖြစ်သွားလို့လဲဟင်”

မိခင်ဒေါ်နှင်း ချက်ချင်း သတိပြန်ရလာပြီး

“သားပြောတဲ့နာမည် တွေပြန်ပြောစမ်းပါဦး ပြန်ပြော စမ်းပါဦး”

“ဦးသောင်းညွန့် ဒေါ် စန်းခင်ပါ အမေ”

သေချာသွားပါပြီ။ လွန် ခဲ့သောအနှစ်နှစ်ဆယ်က မိမိဘဝ ကို ချိုးဖဲ့ဖျက်စီးပြီး ယုတ်မာရက် စက်ခဲ့သော ကြောင်သူတော်ကြီး တို့ပါလား။ အတိတ်၏နာကြည်း လွန်းလှသော ဖြစ်စဉ်အနက်ကို အခု သားကတူးဆွဖော်ပေးလိုက်

သလိုပါလား။

“ဟုတ်လား ... အင်း .. အင်း .. ကုန်သည်ကြီး ဘဝ သောင်းညွန့်၊ ဒေါ်စန်းခင်တို့ သမီးနဲ့ကိုး”

“အမေကသူတို့ကို သိ လို့လားဟင်”

“ဟား .. ဟား .. သိ လို့လား ဟုတ်လား သား .. ဟား .. ဟား .. သားရယ် သိရုံတင် ဘယ်ကမလဲ သိပ်သိလွန်းတာ ပေါ့”

မိခင်ကြီးစကားသံတွင် လှောင်ပြောင်နာကြည်းမှု မတွေ နှပ်မှု အသွင်များရောယှက်ပါ သည်ကို အကဲခတ်မိလိုက်သည်။ “ဘာကြောင့် များပါ လိမ့်”

‘အမေသိရုံတင် မက သားဆိုတာ ဘာပြောတာလဲဟင် အမေ”

သားအမေးစကား သည် ဒေါ်နှင်းအဖို့ သတိပြန်ချစ် တည်းဖို့ ဖြစ်ခဲ့၏။

“ဪ ... ဘာရယ်၊ ဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့က မြို့ပေါ်က

ရှုထောင့်မှခင်အင်ကျွန်းမဂ္ဂဇင်း

နာမည်ကြီးလူချမ်းသာတွေမို့ သိလွန်းတယ်လို့ပြောတာပါသားရဲ့”

“ဒါဖြင့် အမေကသိခဲ့တာပေါ့။ ကဲ ဒါဖြင့်အမေရယ်။ သွားဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သွားတွေ့လိုက်ရလားဟင်”

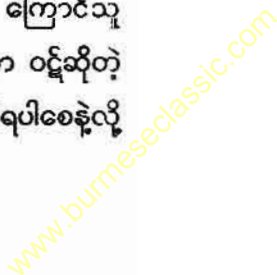
သားအမေးကို ဒေါ်နှင်းမည်သို့ဖြေရမည်နည်း။ အတိတ်၏နာကြည်းမှု ရက်စက်ယုတ်မာခဲ့ရမှု၏ တန်ပြန်ကလဲ့စားသည် ယခုရောက်ခဲ့ပြီ မိမိအပေါ်ရက်စက်ခဲ့ ယုတ်မာခဲ့မှုကို မိမိကိုယ်စား သားအားတုံ့ပြန်စေရမည်လား။ မိမိဘဝတစ်ဝက်ကျော် သို့

မဟုတ် တစ်ဘဝလုံးသည် သားလေးအောင်နှင်းဆိုင်ထံ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့ရသည်။ ကြီးမားသောဤအရင်းအနှီးသည် မိမိကလဲ့စားအသွင်ဖြစ်စေဖို့ လုံးဝစိတ်ကူးစဉ်းစားခဲ့ခြင်းမရှိ။ ယခု ကြုံကြိုက်မှုသည် မိမိကလဲ့စားအတွက်တော့ကောင်းလှသည်။ သို့သော် ကြွက်ငြိုး၍ ကျည်မီးနဲ့ရှို့ခြင်းလိုမလုပ်ချင်ပါ။ နှလုံးသားရှိသော မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း အပြစ်မဲ့သူတို့ကို ဒုက္ခမရောက်စေချင်။ မိမိသားသည် မိခင်ကိုချစ်သည် မှန်၏။ မိခင်၏

ဘဝဒုက္ခဆင်းရဲ ရုန်းကန်ခဲ့ခြင်းများကိုလည်း သိထားသည်။ ထို့ကြောင့် သားသည် မိခင်ကြီးအား ကျောင်းပြီးအလုပ်လုပ်၍ တစ်ပြန်တစ်လှည့် လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ ကတိအတန်တန်ပေးခဲ့၏။ အခုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ သားသည်ချစ်သူရှိခဲ့ပြီ။ အခြေအနေ အလွန်ဖြစ်ခဲ့ပြန်သည်။ ဖြစ်ခဲ့သည်ကလည်း မိမိဘဝတစ်သက်လုံး နာကြည်းခံခဲ့ရ ဒုက္ခတွင်းထဲပို့ခဲ့သော ကြောင်သူတော်လူယုတ်မာ ရန်သူတော်၏ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သမီး။ မိမိအဖြေသည် ဘာဖြေရမည်နည်း။ မိမိဘဝကို ဦးသောင်းညွှန်ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီး မိမိကို နှင်ချခဲ့စဉ်က နာနာကြည်းကြည်းပြောခဲ့သော စကားရှိခဲ့သည်။

မသွားခင် ကျွန်မ
ပြောချင်တာလေး
ပြောခဲ့ပါ့မယ်။
ရှင်လိုယုတ်မာတဲ့
ကြောင်သူတော်ကြီး . . .

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကျွန်မသွားပါ့မယ်။ မသွားခင် ကျွန်မပြောချင်တာလေး ပြောခဲ့ပါ့မယ်။ ရှင်လိုယုတ်မာတဲ့ ကြောင်သူတော်ကြီး ရှင်ဘဝမှာ ဝဋ်ဆိုတဲ့ တန်ပြန်ကို ပြန်မခံရပါစေနဲ့လို့

ရွှေလောင်ရွှေခင်းဒုက္ခခရီး

ကျွန်မဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါပါပဲ”

ဆိုသောစကား ဘယ်တော့မှမမေ့နိုင်။ လွန်ခဲ့နေသော မိမိစိတ်အတွက် သားမေးခဲ့သော အမေးကို မိမိပြန်လှန်အမေးဖြင့် ဆုံးဖြတ်ကြည့်ခိုင်းမည်။ သားကို မည်သို့ဆုံးဖြတ်ဖြေမည်နည်း။

“သားကအမေ့ကို မေးတယ်နော်။ အေး သားပြောခဲ့တဲ့ စကား၊ ပေးခဲ့တဲ့ကတိတွေ ပထမပြောကြည့်အောင်။ သားကအမေ့ကို ချစ်တယ်။ သနားတယ်။ အမေ့ကို တစ်သက်လုံး ပြုစုစောင့်ရှောက်လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးမဟ် ကတိပေးခဲ့တယ်။ သားဘဝမှာ အမေတစ်ဦးတည်းပဲ အမေ့ဘဝမှာ သားတစ်ဦးတည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမေ့ဘဝအကြောင်းအရာတွေ ဒုက္ခတွေကြားက သားကိုလူ့ဘဝခိုင်မာရပ်တည်ရှင်သန်ဖို့ အမေဆုံးဖြတ်ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အမေ့ဘက်က သားကိုအကျပ်အတည်းမေးခွန်းတွေ မမေးချင်ပေမဲ့ သားဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် အမေပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ပြောပြ

မယ်။ ပုံပြင်ဆုံးရင် သားအဖြေပေး ဖြေကြည့်ဟုတ်လားသား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေပြောပြပါ”

“အေး ... ဟိုတစ်ခါ တုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ မိခင်ကြီးက အသက်အရွယ်ကြီး ကျန်းမာရေးကလည်း မကောင်းဘူး။ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ သမီးလေးက ကြုံရာကျဘန်းတောမှာရှိတဲ့ အလုပ်လေးတွေနဲ့ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးခဲ့တယ်။ အဲဒီလို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးပြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲနေခဲ့ရတော့ မိခင်ကြီးရဲ့ ရောဂါ ဆေးဖိုးဝါးခအစ ချို့တဲ့ရှာတာပေါ့။ အဲတစ်နေ့တော့ မြို့ပေါ်ကချမ်းသာတဲ့ လူချမ်းသာအိမ်မှာ အိမ်ဖော်လိုလို အဆက်အသွယ်ရပြီး အဲဒီ လူချမ်းသာအိမ်မှာ အိမ်ဖော်အဖြစ်နဲ့လိုက်သွားတယ်။ သမီးလေးက မကျန်းမာတဲ့ မိခင်ကြီးတို့ရွာမှာ မထားခဲ့ချင်ပေမဲ့ ခေါ်လိုလဲမဖြစ်သူမက အခုလိုမြို့ပေါ်လိုက် အိမ်ဖော်လုပ်ရင် သာမန်လုပ်ကိုင်နေတဲ့ ဝင်

ငွေထက်လည်းပိုရ လစဉ်လည်း မပြတ်ရမယ်။ မိခင်ကြီးဆေးခန်းဝါးခကအစ ပြေလည်နိုင်မယ်။ လခြားလဲ မိခင်ကြီးထံပြန်လာနိုင်ဆိုတော့ ရွာလက်ရှိအလုပ်နဲ့ ကွာတာပေါ့။ ဒါကြောင့် မိခင်ကြီးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး လုပ်ခဲ့တယ်။ မိခင်ကြီးအတွက် ရည်စူးသွားခဲ့တဲ့ သမီးလေးဟာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက် အကြာမှာ အဲဒီအိမ်ရှင် လူချမ်းသာကြီးက သားသမီးချင်းမဟာမနာ ခြေတော်တင်ယုတ်ခဲ့လို့ ကိုယ်ဝန်ရှိသွားခဲ့တယ်။ လူချမ်းသာကြီးဟာ သူ့ကြောင့် ကိုယ်ဝန်ရှိသွားတဲ့ ကလေးမလေးကို သူနဲ့ဖြစ်တာမဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဖြစ်လို့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဖြစ်ကြောင်း အဲဒီလူချမ်းသာကြီးရဲ့ မိန်းမကလည်း ဘာမှမေးမြန်းမနေဘူး။ သူတို့ဂုဏ်သိက္ခာကျလိမ့်မယ်။ သူတို့နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူးလို့ပြောပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက မဖြစ်စလောက်ငွေပေးနှင်ချလိုက်တယ်။ သူတို့နောက်ထပ် ကြိမ်းဝါးသတိ

ရွှေတောင်ရွာနှင့်ရသနာတို့

ပေးလိုက်တာကလည်း ဒီပြဿနာဟိုတိုင်သည်တိုင်လုပ်ရင် သူတို့နဲ့မဆိုင်တာမို့ ထောင်ကျအောင်ပြန်လုပ်မယ်ဆိုပြီး ကြိမ်းဝါးခြိမ်းခြောက်လွှတ်လိုက်တယ်။ ကောင်မလေးက ပေးတဲ့ငွေကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူဘဲ တစ်နေ့တစ်ချိန် ဒီလိုဝဋ်မျိုးပြန်မလည်ကြပါပေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပြောပြီး ထွက်သွားခဲ့တာပေါ့။ ကောင်မလေးဟာ တောကမိခင်ကြီးဆီ ပြန်လာခဲ့တော့ မိခင်ကြီးက သမီးရဲ့အဖြစ်ဆိုးကို တွေ့မြင်သိရတော့ အတော်စိတ်ကောင်းဖြစ်ရှာတယ်။ သမီးလေးကို ဘဝဝဋ်ကြေးကြောင့်လို့ပဲ နှစ်သိမ့်ခဲ့ရ

တယ်။ ဒီလိုနဲ့ နဂိုကျန်းမာရေးကလည်းမကောင်း သမီးလေးအတွက် စိတ်ဒုက္ခရောက်နေခဲ့တဲ့ မိခင်အိုကြီးဟာ မကြာခင်မှာပဲ ကွယ်လွန်သွားရှာခဲ့တယ်။ မိခင်ကြီးလည်းဆုံး ကောင်မလေးကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကလည်း သားဦးလေးမွေးဖွား တစ်ရွာလုံး နီးပါး ပါးစပ်ဖျားမှာ ကဲ့ရဲ့စကား အဆိုခံရတဲ့ကောင်မလေးဟာ ဒုက္ခတွေ့အကြီးအမားကြားကပဲ ခိုင်မာတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ သားလေးဘဝရှင်သန်အောင် လူ့ဘဝရပ်တည်ခိုင်မာအောင် ကြိုးစားရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့တယ်။ ဘယ်သူ့ဆီကမှ ထောက်ပံ့ကူညီမှုမရ

ခဲ့သလို ဘာအကူအညီကိုမှလည်း မတောင်းဘူး။ ဘယ်လိုမှလည်း မညည်းညူခဲ့ဘူး။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး ကောင်မလေးရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း သူ့သားလေးဟာ အရွယ်ရောက်ပြီး ပညာတတ်မြစ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ ဘာမျှပြဿနာမရှိခဲ့သလို သားကလည်းအမေ့ကို ဖခင်အကြောင်းဘာတစ်လုံးမျှ မေးခဲ့ဖူးတာမရှိဘူး။ အမေကလည်း အပြောအဆိုတစ်လုံးတစ်ပါးမှ မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တော့ ကောင်လေးမှာချစ်သူရှိနေတယ်။ ချစ်သူရှိရုံမကဘူး။ အဲဒီကောင်လေးချစ်သူမှာ တိတ်တိတ်ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါရော။ ဒါကို ကောင်လေးချစ်သူ အဖေအမေတွေသိသွားတော့ ပြဿနာတက်လာတယ်။ သူတို့သမီးချစ်သူဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူ့သားလဲ၊ ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ၊ ပညာတတ်လာ၊ မျိုးရိုးကောင်းရဲ့လား၊ ပစ္စည်းရှိရဲ့လား အခုကိစ္စကို သစ္စာရှိရှိဝန်ခံ လိုက်နာပါ့မလား တွေ့မြစ်လာတော့ ကောင်မလေး

ရွှေတောင်ရွာခင်းနှင့် ရာသီဥတုစမ်း

က ချစ်သူဘက်ကနေ ဘယ်လို များပြောပါ့မလဲ သစ္စာတော့မ ဖောက်လောက်ဘူး သံသယရှိ ပေမဲ့ ချစ်သူအခြေအနေသိဖို့ မိဘများနဲ့တွေ့ အကဲခတ်စကား ပြောနိုင်ဖို့ သူ့ချစ်သူနဲ့သူ့အမေ တွေ့ဖို့ သူ့အမေထံခွင့်ပန် သဘောတူညီမှုရပြီး ချစ်သူကောင် လေးဆီ လှမ်းအကြောင်းကြား တယ်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်အား လုံး ကောင်လေးအမေကို ကောင်လေးကဖွင့်ပြောလိုက်တာ ပေါ့။ အဲဒီအခါကြာမှ ကောင်လေး ချစ်သူအဖေဟာ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်က သူ တို့အိမ်ဖော်အဖြစ် ခေါ်ထားပြီးမ တရားယုတ်မာခဲ့တဲ့ လူကြီးဖြစ် ကြောင်းသိသွားခဲ့တယ်သား ဒီ တော့ သားကိုအမေမေးကြည့် ချင်တာက အဲဒီပုံပြင်ထဲက ကောင်လေးဟာ အဲဒီအခြေအ နေမျိုးဖြစ်နေတော့ သူ့ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်လုပ်မယ်လို့ ထင်သလဲ။ သားအနေကရော ဘယ်လိုလုပ် ရင်ကောင်းမှာလဲဆိုတာ ပြော ကြည့်စမ်းပါသား”

ဒေါ်နှင်းသည် ပုံပြင်ကို ရပ်ပြီး သားအောင်နှင်းခိုင်ကို အ ဖြေခိုင်းလိုက်သည်။ အောင်နှင်း ခိုင်သည် တွေး၍အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်သည်။ မိခင်ကြီး ပြောပြသော အဖြစ်သည် သူ့အ ဖြစ်နှင့်ဆင်လှ၏။ သို့သော် အမေ က ပုံပြင်ဟုပြောပြီး အမေးပုစ္ဆာ သဘောမျိုးထားလျက် အဖြေ ခိုင်းသည့်အဖြေခိုင်းခြင်းကလည်း ပုံပြင်ထဲကကောင်လေးနေရာမှ အယူအဆတစ်ရပ် အရလည် ကောင်း။ နောက်ကိုယ်တိုင်သ ဘောအရလည်းကောင်း ဖြေခိုင်း ခြင်းဖြစ်၏။

“အမေရယ် ပုံပြင်ထဲ ကတွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ ကောင်လေး ဟာ သူ့သဘောအရတော့ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုတာ သားအသေအချာ မပြောနိုင်ပါ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားအနေနဲ့ သဘောထားပြောရရင် ဒီလိုကြောင် သူတော်လူယုတ်မာကြီးကို သတ် ပစ်မိမှာပဲ အမေ”

အောင်နှင်းခိုင် ဖြေ သောစကားသည် ကျူးလွန်

သောကာယကံရှင်အပေါ်သာ ယုတ်မာခဲ့မှု၊ အငြိုးအတေးကထွဲ စားကို အဓိကထားသည်။ သာ မန်အားဖြင့် မှန်သည့်အယူအဆ ဖြစ်သော်လည်း နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ရမည့် အဖြေဘာဆိုသည်မှာ မပါခဲ့။

“အင်း ငါ့သားက ပထမအရင်းအမြစ် ယုတ်မာခဲ့တဲ့ လူအပေါ် တုံ့ပြန်ချင်မှုပဲ စိတ်အ လိုအရ မှန်တယ်။ ဥပဒေအရ တော့ မှားတာပေါ့။ ဒါကပြည့်စုံ တဲ့အဖြေမဟုတ်သေးဘူး။ အမေ မေးတာက ခုနကပုံပြင်ဖြစ်ရပ် တစ်ခုလုံး နောက်ဆုံးဆုံးဖြတ်ရ မယ့် ကိစ္စမျိုးပဲ”

“အင်း ... ဒီလိုဆိုရင် တော့”

အောင်နှင်းခိုင် တွေး တွေးဆဆ စဉ်းစားနေသည်။ ဒေါ်နှင်းမှာ သားအဖြေရခက်နေ ပုံ သတိထားမိသည်။ မည်သို့ ဖြေမည်ကို အသာစောင့်ကြည့် နေလိုက်၏။

“အမေရယ် ဒီလိုယုတ်မာတဲ့ လူကြီးသမီးဆိုတော့

ရွှေတောင်ရွာသစ်နှင့် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

ကိုယ့်အမေကို စော်ကားယုတ်မာ
ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုအတိုင်း တန်ပြန်ဖြစ်
အောင် သူ့သမီးကိုလည်း ပစ်
ထားလိုက်မှာပေါ့။ ဒါမှ ဒီလူကြီး
အရှက်တကွဲနဲ့ စိတ်ဒုက္ခရောက်
ရမှာ။ ဝဋ်ဆိုတာ ပြန်လည်တတ်
တယ်ဆိုတဲ့ သဘောရှိတယ်ဆို
တာ သိသွားအောင်ပေါ့။ ဒါက
နာကြည်းမှုတန်ပြန်လေ။ တ
တယ်တော့အမေရယ် ကောင်မ
လေးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ ပိုအ
ပြစ်မရှိတာက ကောင်မလေးခိုက်
ထဲက ကလေးပဲ။ အပြစ်အမဲ့ဆုံး
သနားစရာလေးပါ။”

အောင်နှင်းခိုင်စိတ်လို
လက်ရ ကလဲ့စားအနေပြောပြီးမှ
အပြစ်မဲ့တန်ဆာခံရမည့် သူတို့
အပေါ် သဘောထားဆုံးဖြတ်
ချက်မှာ အတိအကျမရှိ။ ဒေါ်နှင်း
နားလည်ပါသည်။ ရှေ့ဆက်ရ
မည့် အဖြေတစ်ခုအတွက် ဒေါ်
နှင်းက ပုံပြင်ကိုဆက်ပြောရဦး
မည်။

“ဟုတ်ပါပြီ ကဲ .. သား
ပုံပြင်ကဆက်ဖို့ရှိသေးတယ်။
သားသေသေချာချာနားထောင်
နော်။ အခု သားကိုမေးတယ်
ကွယ်။ သားအမေကိုချစ်သလား။

သားချစ်သူကောင်မလေးကို ချစ်
သလား။ နောက်တစ်ချက်က အ
မေ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးယုတ်မာဒုက္ခ
ရောက်စေတဲ့ အဲဒီလူယုတ်မာ
ကြီးအပေါ် အမေ့နာကြည်းမှုအ
တွက် အခွင့်အခါကြုံချိန်မှာ အ
မေ့ကိုယ်စား ကလဲ့စားချေချင်
တယ်။ ဒါမှ အမေ့ဘဝ တစ်
သက်လုံး နာကြည်းခံခဲ့ရတာအ

တွက် အမေကျေနပ်မယ်။ အမေ
အသေဖြောင့်မယ်။ အမေအ
သက်ရှင်နေချိန်မှာ နေလို့ဖြောင့်
မယ်သား။ အေး ... မင်းက ဒီလို

မဟုတ်ဘဲ ကောင်မလေးရဲ့ဆန္ဒ၊
သူ့မိဘများရဲ့ အလိုကျနဲ့ ပေါင်း
စီးသွားမလား”

မေးလိုက်တယ်။

“သားအနေက ခံစား
ဖြေဖို့ ဘယ်လိုခံစားဖြေမလဲ
သားပြောစမ်းပါဦး”

မိခင်ဒေါ်နှင်း ပြောပြ
သောပုံပြင်သည် ပြီးဆုံးသွားပြီး
ပုံပြင်ထဲကအဖြစ်အပေါ် ခံစားရမှု
အဖြေအတိအကျကို ဖြေခိုင်းနေ
သည်။ သည်တော့မှ အောင်နှင်း
ခိုင်သဘောပေါက် ရှင်းလင်းသွား

ရှုထောင့်မျိုးနှင့် ရာသီဥတုစဉ်း

ခဲ့ရ၏။ မိခင်ကြီးပြောပြသော ပုံပြင်သည် တကယ်တော့ ပုံပြင် မဟုတ်သော တကယ့်ဖြစ်စဉ်ဖြစ် ရပ်မှန်း သိလိုက်ရလေသည်။ အောင်နှင်းခိုင်နားလည်ခဲ့ရပြီ။ ဒါသည် မိခင်ကြီး၏ တစ်သက် လုံးဖုံးဖိမျိုးသိပ် နာကြည်းခဲ့သော အဖြစ်ဆိုးပါလား။ ဒါကြောင့် လည်း မိခင်ကြီးသည် ခုအချိန် မတိုင်ခင်အထိ မိမိဖခင်မည်သူ ဆိုသည်ကို မပြောခဲ့မသိစေခဲ့။ မိမိကျောင်းနေစဉ် ဖခင်အမည် အစား မိခင်အမည်သာ အုပ် ထိန်းသူအဖြစ်ဖော်ပြခဲ့သည်။ မိမိ အား ဖခင်အကြောင်း တခြား သူများက မေးသည်အခါ သူမ မွေးမိကမို့ မသိလိုက်ကြောင်းဖြင့် အဆုံးသတ်ထားခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် မိခင်မကြိုက် မှန်းသိသော အမေးကို သူဘယ် တော့မှမမေးခဲ့။ သူ့အသိက လည်း အဖေသည်အမေ အမေ သည်အမေအဖြစ်သာ သိထား ယူဆစွဲမြဲထားခဲ့လေ၏။ အခု မိမိ

တွေ့ကြုံနေသော အဖြစ်သည် မိ ခင်ကြီး၏ ဆက်သွယ်ခဲ့ရသော အတိတ်ဖြစ်စဉ်အမှန်နှင့် ပုံပြင်သ ဖွယ် အဖြစ်မှန်ကိုပြောပြခြင်း။ ထို့ ပြင် မိမိအား ထိုဖြစ်စဉ်အတွက် တန်ပြန်စေမှုကို သဘောထားရ ယူနေခြင်းပါလား။ နောက်ဆုံး ထည်သွင်းပြောပြသွားသော စကားရပ်က

“အမေဘဝ အသက် ရှင်သန်ချိန်မှာ နေလို့ဖြောင့်မည် သေလျှင်လည်း အသေဖြောင့် မည်ဆိုသောစကား မိမိမည်သို့ ဖြေရမည်နည်း။ ဤနေရာတွင် မိ ခင်ကြီးဆန္ဒနှင့် ကလဲ့စားချေရေး ဆန္ဒကို မေးရမည့်အဖြေသည် အောင်နှင်းခိုင်အတွေးများ ချာ လည်စိုင်းလေပြီ။ မိခင်ကြီးဒေါ် နှင်းသည် သားအားရွန်းကြည် သော အကြည့်ဖြင့် တစ်ခုံစီခုံ ကြည့်ရင်း သားအဖြေကို စောင့် နားထောင်နေသည်။ အောင်နှင်း ခိုင် မည်သို့ဆုံးဖြတ် အဖြေမျိုး ပေးရမည်ကို စဉ်းစားရွေးချယ်

နေရသည်။ မဖြေနိုင်သေး။ ဒေါ် ခင်နှင်းကလည်း သားအဖြေ စကားကို စောင့်နေလေသည်။

“ကဲ .. အဆွေစား သူများခင်ဗျား အဆွေတို့ကလေး မည်သို့သောအဖြေပေးနိုင်ပါပြီ နည်း။ အဆွေတို့ရွေးချယ်ကြည့် ပေးပါ။ အဆွေတို့အဖြေ သည် မိခင်ဒေါ်နှင်း၏ ဆန္ဒကို ကိုက်ညီစေသော အဖြေမျိုး ဖြစ် နိုင်ပါမည်လား။ ဒေါ်နှင်းသည် ဘဝကိုရင်းခဲ့ရသူဖြစ်၍ နာကြည် ကလဲ့စားကို အလိုရှိသလား (ဒီ မဟုတ်)နားကြည်းခဲ့ရမှုကို ကိုယ့် ချင်းစာနာစိတ်ဖြင့် ခွင့်လွှတ် နိုင်မည်လား။ အဖြေပေးရခင် နေသော အောင်နှင်းခိုင်အတွက် အဆွေတို့အဖြေသည် အကုန် သီအဖြစ်ရနိုင်မည်ဟု မျှော်ထင် မိပါသည်။

ထက်ကောင်းလတ်(မင်ဆု)

အပူလှိုင်း (ရသဝတ္ထုတို)
ဖောင်ငြိမ်းသူ (ကြုံ့ပိုင်ကောက်)

“အပူလှိုင်း”

မောင်ငြိမ်းသူ
(ကြို့ပင်ကောက်)

အောင်လံမြို့မှ သရက်
မြို့သို့ ရောဂတ်မြစ်ကိုဖြတ်ပြီး
သမ္ဗန်ဖြင့် သွားကြသည့် ခရီး
သည်တွေ့ထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့်
ကျွန်တော့်တပည့်လေး ညီညီပါ
သည်။

ထို့ပြင် ကုန်စိမ်းသည်
များ၊ သားငါးဈေးသည်များ
လည်း ပါလာကြသည်။ သူတို့၏
ဈေးပန်းများနှင့် ဈေးခြင်းတောင်း
တွေ့ထဲတွင် အမဲသား၊ ဝက်သား
ငါးမျိုးစုံနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်အ
စုံ၊ စုပြုံထည့်လာကြသည်။ ရေ
သန့်ဘူးတွေလည်း ပါသည်။

သူတို့အချင်းချင်း
ရောက်တတ်ရာရာကို ပြောဆိုနေ
ကြရင်းက အင်ဖက်များဖြင့်ထုပ်
ထားကြသော အမဲသားအထုပ်
ကလေးများကို ပြန်ဖြေကာ အ
သားနှင့်အရိုးကို အသင့်ပါလာကြ
သော သားလှီးစားများဖြင့် လှီး
ဖြတ်ပြီး တစ်ပုံစီပုံကြသည်။ ပြီးမှ
အသားသတ်သတ်တစ်ထုပ်စီ၊

အရိုးသတ်သတ်တစ်ထုပ်စီ ချိန်
တွယ်ပြီး ခွဲထားကြသည်။ ပြန်
ထုပ်ထားကြသည်။ ကျွန်တော်
စဉ်းစားမိသည်။ အမဲသားဆိုင်
ကြီးမှ အသားအရိုးရောရာ ဝယ်
လာကြပြီး သမ္ဗန်ပေါ်ရောက်မှ
အသားသတ်သတ် အရိုးသတ်
သတ် ခွဲခြားကာ အသားဈေးနှုန်း
တစ်မျိုး၊ အရိုးဈေးနှုန်းတစ်မျိုး
ပြန်လည် ရောင်းချကြပေလိမ့်
မည်။

အကျိုးအမြတ် မည်မျှ
ရကြသည်ကို ကျွန်တော်မသိ
သော်လည်း အလုပ်ကလူကို
သင်ကြားသွားသည့်နယ် ကြံဖန်
ပြီး အမြတ်အစွန်းထွက်အောင်
လုပ်ဆောင်နေကြခြင်းပင်။ ငါး
သည်တွေကလည်း အကြီးအ
သေးခွဲခြားကာ ချိန်တွယ်ထုပ်
စည်းထားကြသည်။ အမဲသား
သည်ရော ငါးသည်ပါ ထုပ်ပိုးပြီး
သွားကြသောအခါ ညီနေကြ
သော သူတို့၏ လက်တွေ့ကို
ရောဂတ်မြစ်ထဲမှ ရေကိုခပ်၍
ဆေးကြော သန့်စင်ကြသည်။
ထိုမြစ်ထဲမှရေကိုပင် ခပ်၍

သောက်နေကြပါသေးသည်။
ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးလာ
သည်။ သူတို့ဈေးခြင်းတောင်း
တွေ့ထဲတွင် ရေသန့်ဘူးတွေထဲ
လျက်နှင့် မြစ်ထဲမှ ရေဝါရေည
တွေကို သောက်ရေအိုးထဲမှ
ပမာခပ်လွယ်လွယ် ခပ်သော
နေကြသည်ကို ကျွန်တော်
စားရကျပ်သွားသည်။

ကျန်းမာရေးကိုထိခိုက်
မှာ မကြောက်ကြဘူးလား
ကျန်းမာရေးဗဟုသုတ မရှိကြဘူး
လား။ ခေတ်မီတိုးတက်နေသည့်
မျက်မှောက်ကာလမှာ ကျန်း
ရေးဗဟုသုတတော့ ရှိသင့်ပြီ
သည်။ ကျေးလက်ကျန်းမာရေး
ဆေးခန်းတွေလည်း ရှိနေသည့်
ပဲ။ သူတို့အတွက် ကျွန်တော်
ရိမ်နေမိသည်။ ကိုယ်နှင့်ဘာမှ
ဆိုင်သော်လည်း ကျွန်တော့်နှုတ်
မှ ရုတ်တရက် မေးမိလျက်သာ
ဖြစ်သွားသည်။

“အဒေါ်တို့မှာ ရေသ
ဘူးတွေပါလာကြတာပဲ။ ရေသ
ဘူးထဲက ရေတွေကို မသောက်
ကြဘဲ မြစ်ထဲက ရေညစ်တွေ

ရှုထောင့် ချစ်ခြင်း ရသစုံဗဟုဝင်း

သောက်နေကြတာ မကြောက်ကြဘူးလား”

“ဘာကို ကြောက်ရမှာလဲ ... တူမောင်”

အသက်အကြီးဆုံး အမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်းပင် နှုတ်သွက်လျှာသွက် ပြန်လည်မေးမြန်းသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ လေပြည်ကလေး မြင့် ပြန်လည်ရှင်းပြသည်။

“ဒီလိုပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ရေဆိုးရေညစ်တွေကိုသောက်ရင် ရောဂါဆိုးတွေကြပြီး ကျန်းမာရေးကိုထိခိုက်၊ ငွေကုန်လှပန်းနဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို ထိခိုက်မှာ စိုးလို့ ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ မကြောက်ကြဘူးလားလို့ မေးမိတာပါ”

“ဪ ... ဒါလား။ အဒေါ်တို့လဲ ကျေးလက်ကျန်းမာရေးဆေးခန်းက ကျန်းမာရေးမှူးတို့ ဆရာမတို့က ကျန်းမာရေးပညာပေး ဟောပြောပွဲတွေမှာ ဟောပြောနေကြတာ၊ နားယဉ်နေပါပြီ။ ဘာတွေကိုဆောင်လို့ ဘာတွေကိုရှောင်ရမယ်။ ရေကို

ကျိုသောက်ကြပါ။ ဒါတွေကိုလဲ သိတန်သလောက် သိနေကြပါပြီ ... ဒါပေမဲ့ ...”

အမျိုးသမီးကြီးက ပြောလက်စကားကို “ဒါပေမဲ့” ဆိုပြီး တုံးတံရပ်သွားလေရာ ကျွန်တော်က အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ စကားထောက်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ... ဘာဖြစ်လဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဒီလိုကွယ် တူမောင်။ တို့လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသားတွေဟာ သေရမှာကို ကြောက်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... သေမှာကနောက်၊ လက်တွေ့ ဒုက္ခရောက်နေကြတာက စားဝတ်နေရေးပဲ။ စားဝတ်နေရေးမှာ တောင် စားရေးက အဓိကကျနေလေတော့ ဖြစ်သလိုဖြေရှင်းနေကြရတာပေါ့ကွယ်။ ပါလာတဲ့ ရေသန့်ဘူးတွေက ရွာတွေမှာရောင်းချဖို့ပါ။ ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူး၊ ငါးကျပ်တစ်ဆယ်ပဲမြတ်ဦး (၁၀)ဘူးဆိုရင် ငါးဆယ်၊ တစ်ရာရတာပေါ့။ အဒေါ်တို့က ကလေးဘဝကတည်းက ဒီမြစ်ရေကိုပဲ

သောက်ပြီး ကြီးပြင်းလာကြလို့ ရိုးနေပါပြီ။ ကျင့်သားလည်း ရောက်နေပါပြီ။ တို့ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ ဘဝက အရေထူနေပါပြီကွယ်။ ရေသန့်ဘူးသောက်နိုင်တဲ့ အဆင့်လဲ မရှိကြပါဘူး။ အိမ်မှာတော့ မိမိုးဖလာ ရေနွေးကြမ်းကို အမြဲတမ်းသောက်ကြပါတယ်”

အဖြေက ရှင်းသွားလေပြီ။ “သေမှာကနောက် လက်တွေ့စားဝတ်နေရေးက အဓိက” တဲ့။ ကျွန်တော်ဘယ်သို့ အတွန့်တက်နိုင်ပါမည်နည်း။ ကျန်းမာရေးအန္တရာယ်ထက် ဆင်းရဲတွင်းနက်သည့်ရောဂါက ပို၍ကြောက်စရာ ကောင်းနေပါရော့လား။ ထားစရာမရှိအောင် ချမ်းသာသူတွေက လူနည်းစု။ စားစရာမရှိအောင် ဆင်းရဲနေကြသူတွေက လူအများစု။

စိစိစိ

ဖိုးကျော်တို့ မိသားစုနှင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစုက ရင်းနှီးနေကြလေပြီ။ ရင်းနှီးရသည့်အကြောင်းကလည်း ကျွန်တော့်မိသားစုက သူတို့၏ဖောက်သည်

ရွှေရောင်အေးနှင့်ရသစုံဗုဒ္ဓ

တွေ ဖြစ်နေကြသောကြောင့်ပင် တည်း။

ဖိုးကျော်က ရေခဲချောင်း ရောင်းပြီး သူ့ဇနီးက ရွှေရောင်အေးနှင့် မုန့်လက်ဆောင်း ရောင်းသည်။ ရပ်ကွက်တကာ လမ်းတကာတွင် လှည့်လည် ရောင်းချကြသည်။ ရေခဲချောင်း တို့ ရွှေရောင်အေးတို့ ဆိုတာက နေပူလေပူရာသီ၊ နွေရာသီမှာမှ ရောင်းချရသော အမျိုးအစား များကြဖြစ်သည်။ လမ်းတကာ လှည့်လည်ပြီး အအေးကိုရောင်း ချစားသောက်နေကြရသော ဖိုး ကျော်တို့၏ မိသားစုဘဝကတော့ နေအပူဒဏ်နှင့်အတူ ဘဝအပူ ကိုပါ ပြိုင်တူခံစားနေကြရသည်။

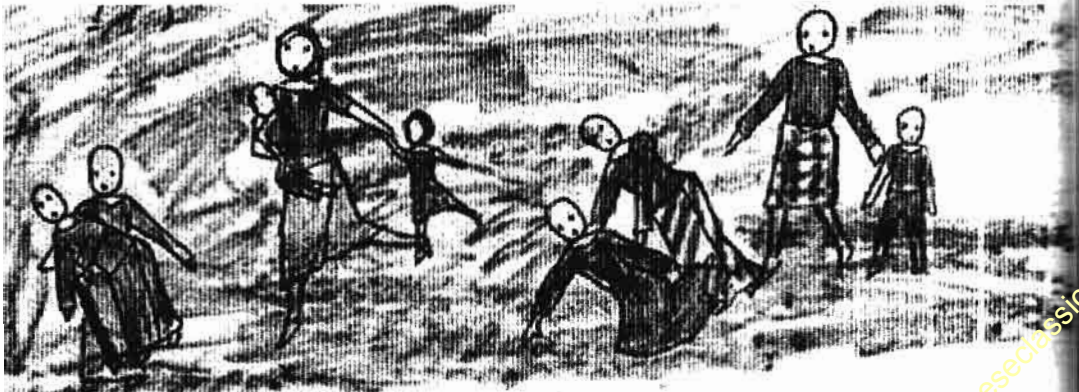
ကျွန်တော့်သားတွေက ရေခဲချောင်းကို ကြိုက်နှစ်သက်

ကြသောကြောင့် ရေခဲချောင်း သည် ဖိုးကျော်နှင့် ရင်းနှီးနေကြ သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့် ဇနီးက ရွှေရောင်အေးနှင့် မုန့်လက် ဆောင်းကို နှစ်ခြိုက်ကြသော ကြောင့် ရွှေရောင်အေးသည် ဖိုး ကျော်၏ဇနီး မလှနှင့် လေပေး ဖြောင့်နေကြသည်။

သူတို့ လင်မယားနှစ် ယောက်က တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်တော့်အိမ်တွင် ဈေးရောင်း ရင်းဆုံတွေ့ကြလေ့ရှိသည်။ ထို အခါ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ နှင့် စကားလက်ဆုံ ကျလေ့ရှိ ကြသည်။ ကျွန်တော်က စာရေး ဆရာပီပီ စပ်စုလေ့ရှိရာ သူတို့ မိသားစုအကြောင်းကို သိခဲ့ရ သည်။ သူတို့မှာ မိသားစုခြောက် ဦးရှိသည်။ သားအကြီးက (၁၀)

နှစ်၊ လေးတန်းကျောင်းသား သမီးအလတ်က (၈)နှစ်၊ တတိယ တန်းကျောင်းသူ၊ သားထွေး လေးက (၆)နှစ်၊ သူငယ်တန်း ကျောင်းသား။ မလှအမေ အ သက်(၆၀)နှစ်အရွယ် ဒေါ်မြ၊ စုစု ပေါင်း အိမ်ထောင်စုစာရင်းဝင် (၆)ဦး၏ စားဝတ်နေရေးကို သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်က တာဝန်ယူနေကြရသည်။ ဆောင်းရာ သီနှင့် မိုးရာသီမှာ မလှက ရာသီ စာများကို ရောင်းချပြီး ဖိုးကျော် က ကြိုရာကျပန်း လုပ်ရသည်။ အလုပ်မရွေးဘဲ ထိုက်ဘန်သည် လုပ်အားခရလျှင် လုပ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုနှင့် ရင်းနှီး သည်က နွေရာသီ။

ပူပြင်းလှသည့် နွေရာ သီ။ သည်နှစ်မှာတော့ ခရမ်းလွန်

ရွှေစင်္ကြံအောက်မှာနေတဲ့အဖေ

ရောင်ခြည်က စံချိန်လွန်နေသည် တဲ့။ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည် ဒဏ် မသင့်အောင် ဆောင်ဖွယ်ရှောင် ဖွယ်တွေကို စာနယ်ဇင်းများတွင် ဖော်ပြကာ သတိပေးကြေညာ ထားကြသည်။ နံနက်(၁၀)နာရီမှ ညနေ(၅)နာရီအတွင်း နေပူထဲသို့ မသွားမလာကြရန် တားမြစ်ထား သည်။ နှစ်စဉ်ဖြစ်နေကျ ရာသီ အပူဒဏ်ကြောင့် အန္တရာယ်မဖြစ် ကြစေရေးအတွက်လည်း ဆောင် ဖွယ်တွေကိုပါ သတိကြေညာ ထားသေးသည်။

ဘယ်သို့ ဆောင်၍ ဘယ်သို့ရှောင်ရမည်ကို ဖိုးကျော် တို့လင်မယား နားလည်သဘော ပေါက်ထားကြသည်။ သို့သော် ... ထိုဆောင်ရှောင်ဖွယ်ရာတွေ ကား သူတို့လင်မယားနှစ် ယောက်နှင့် လုံးဝမဆိုင်။ လုံးဝ မပတ်သက်။ သူတို့လင်မယားနှစ် ယောက် လှည့်လည်ရောင်းချနေ ကြရသည့် ရေခဲချောင်းတွေနှင့် ရွှေရင်အေးတွေက နေပူသည့်အ ချိန်ကျမှ ရောင်းချ၍ရသော ရောင်းကုန်ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်နေကြ

သည်နှစ်မှာတော့ ခရမ်းလွန် ရောင်ခြည်က စံချိန်လွန်နေသည် တဲ့။ ခရမ်းလွန် ရောင်ခြည်ဒဏ် မသင့်အောင်...

သည်မဟုတ်ပါလား။ နံနက် (၁၁)နာရီမှ ညနေ(၄)ရီအတွင်း လှည့်လည်ရောင်းချရသည့် အ အေးတွေဆိုတော့ နေပူကျဲကျဲထဲ မှာသာ ရောင်းချနေကြရသည်။ အသားကို နေရောင်မထိကြပါ စေနှင့်ဟု တားမြစ်ထားသော် လည်း အသားကိုနေရောင်ထိမှ ငိုဝမ်းပူဆာမနေသာသည့် ဝမ်းမီး ငြိမ်းအေးစေသည့်ဘဝ။
တစ်နေ့ သူတို့လင်

မယားနှစ်ယောက် ကျွန်တော့် အိမ်မှာ လာဆုံကြရင်းက ခေတ္တ နားခိုကြသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီး က ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေသန့် ဘူးကို ထုတ်ပေးရာ လင်မယား နှစ်ယောက် အငမ်းမရသောက် ကြသည်။ ရေသောက်ပြီး သူတို့ စာရင်းတွက်နေသည်ကို ကျွန် တော်က စာဖတ်ရင်း နားစွင့် နေသည်။ ဖိုးကျော်က စတင်၍ ညည်းညူသည်။

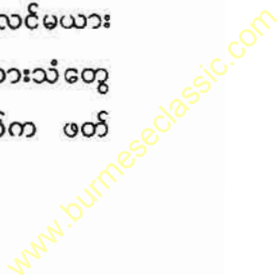
“ရေခဲချောင်း (၆) ချောင်းကျန်နေတယ် အလှရယ်။ ကုန်မှကုန်ပါ့မလား မသိဘူး”

“ကုန်အောင်သာ လှည့်ရောင်းပါရင်”

“အလှရဲ့ ရွှေရင်အေး တွေကော ကုန်ခါနီးပြီလား”

“မကုန်သေးဘူး။ ငါး ခွက်စာလောက်ကျန်သေးတယ်။ မပူနဲ့ ကျွန်မလဲ အားလုံးကုန်မှ အိမ်ပြန်မှာ”

အတိုင်အဖောက် ညီ နေကြသော သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်၏ စကားသံတွေ ကြောင့် ကျွန်တော်က ဖတ်

ရွှေတောင်မှူးအင်းရွှေရေအိမ်ရာ

လက်စ စာအုပ်ကို ဘေးတွင် ချကာ သူတို့ကို စကားစလိုက် သည်။

“မင်းတို့ကလဲကွာ။ လက်ကျန်လေးတွေကို အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ မင်းတို့သားသမီးတွေ ကို ကျွေးလိုက်ပါလားကွာ။ က လေးတွေကလဲ စားချင်ကြမှာ ပေါ့။ သောက်ချင်ကြမှာပေါ့”

“အမယ်လေးလေး။ အ စမလုပ်ပါရစေနဲ့ ဦးလေးရယ်။ အကျင့်ဖြစ်သွားကြရင် အရင်း ပျောက်ကုန်မှာပေါ့။ အမြတ်အ စွန်းကလေးကို အရင်းအနှီးပြန် လုပ်ပြီး တစ်နှေ့တစ်နှေ့ ရှာနေ ကြရတာပါ”

မလှက သူ့သားသမီး တွေကို ကျွေးရမည့်အရေး မျှော ကိုဆားနှင့်ပက်သလို ထွန့်ထွန့် လူး မျက်ကလဲဆန်ပျာ ပြန်ပြော လေသည်။ သူ့ယောက်ျား ဖိုး ကျော်ကလည်း သူ့မိန်းမ မလှ ဘက်က ဖြည့်စွက်ပြန်ပြော သည်။

“ဦးလေးရေ ... ဦး လေးက ကျွန်တော်တို့ဖောက်

သည် ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရင်းနှီးနေ လို့ မရှက်တော့ပါဘူး။ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပဲ ပြောပြပါမယ်။ တစ် နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားနေကြရတဲ့ ကျွန်တော်တို့မိသားစုဟာ အရင်း မပြတ်အောင် နေပူမိုးရွာမရှောင် ကြက်ယက်သလို ရုန်းကန်နေကြ ရတာပါ။ နေရတာက ကိုယ်ပိုင် အိမ် မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်စောင့် သာသာ အိမ်ငှားဘဝပါ။ အခု ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ် ယောက် နေပူကျဲကျဲထဲမှာ ရေခဲ ချောင်းရောင်းချနေကြပေမဲ့ အဲဒီ ရေခဲချောင်းတွေထဲက တစ် ချောင်းတောင် မစားကြပါဘူး ဗျာ။ မစားဖူးတဲ့ဟာမှ မဟုတ် တာ။ နေပူလို့ရေဆာပေမဲ့ တံ တွေးကိုပဲ ကျိတ်မျိုနေခဲ့တယ်။ ရေခဲချောင်းဝယ်သူရှိလို့ လမ်းကြို တဲ့အိမ်မှာ ရေတောင်းပြီးသောက် နေခဲ့တာပါ”

“သူပြောတာ အမှန်ပဲ ဦးလေးရေ။ ကျွန်မလဲ ကျွန်မ ရောင်းတဲ့ ရွှေရင်အေးရော မုန့် လက်ဆောင်းပါ တစ်ခွက်မှမ သောက်ဘဲ နေပါတယ်။ ကို

ကျော်လိုပဲ ကြုံရာအိမ်မှာ ရေ တောင်းသောက်ပါတယ်။ တစ်ခါ တလေတော့ ရင်နှင့်နေတာပေါ့ လေ။ ကလေးတွေက ကျောင်း တက်ရင်း ကျောင်းမှာ ရေခဲ ချောင်းရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ ရေခဲ ချောင်းဝယ်စားချင်တယ်တဲ့။ ဒါ ပေမဲ့ တို့အဖေ ရေခဲချောင်းသည် ကြီး ရှိနေပါရက်နဲ့ ဝယ်မစား ဘူး။ အိမ်ရောက်မှစားမယ်လို့ အားခဲလာတာ။ အဖေကလဲ အိမ် အပြန်မှာ ရေခဲချောင်းပါလာတာ တစ်ခါမှ မရှိဘူးတဲ့လေ”

မလှက ပြောနေရင်းက ရင်ထဲဆိုသွားဟန်ဖြင့် အသံက တိမ်ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော် လည်း မလှ၏စကားကို ကြား လိုက်ရသောအခါ စာနာစိတ်ဖြင့် ရင်နှင့်သွားရသည်။ ကျွန်တော် ဇနီးကလည်း သက်ပြင်းရှည်ကြီး ကို ချလိုက်လေသည်။ သူ့မျှား တွေ ရင်အပူငြိမ်းစေရန် နေပူကျဲ ကျဲထဲတွင် အအေးတွေကို လှည့် လည်ရောင်းချနေကြသော သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် သူတို့ရောင်းချနေကြ

ရှုထောင့် ချစ်ခြင်း ရာသီဥတု

သော အအေးတွေကို မစား
သောက်နိုင်ကြသည့်ဘဝ။ သူတို့
ရင်သွေးလေးတွေကိုလည်း
ကျွေးချင်ကြပေမဲ့ မကျွေးနိုင်ကြ
သည့်ဘဝ။ လူ့လောကကြီးမှာ
ပြောမယုံ၊ ကြုံဖူးမှ သိကြပေလိမ့်
မည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်
တော့်မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မို့ အ
ကြွင်းမဲ့ယုံလိုက်ရလေပြီ။

“ကဲ ကဲ ညနေ
စောင်းနေပြီ။ နင်တို့လင်မယား
မှာ ကျန်နေတဲ့ ရေခဲချောင်း(၆)
ချောင်းနဲ့ ရွှေရင်အေး (၅)ခွက်ကို
တို့ပဲအကုန်ဝယ်ထားလိုက်မယ်။
အိမ်ကိုပဲ တန်းပြန်ကြတော့”

မမျှော်လင့် မထင်မှတ်
သောစကားသံက ကျွန်တော့်ဇနီး
ထံမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်
တော်အံ့အားသင့်သွားသည်။
ကျွန်တော့်ဆန္ဒကိုများ ကျွန်တော့်
ဇနီးက သိနေလေရောသလားဟု
ထင်နေမိသည်။ ကျွန်တော်က
လည်း ကျွန်တော့်ဇနီးပြောသလို
ကြံရွယ်ထားသည်ကိုး။

“အေး ... ငါ့ဇနီးပြော
တဲ့အတိုင်း ထားခဲ့ကြ။ ရေခဲ

သေတ္တာထဲမှာ ထားလို့ရတယ်”
ဖိုးကျော်တို့ လင်မယား
နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အံ့အား
သင့်သွားကြသည်။ အားနာဟန်
လည်း ပေါ်သွားကြသည်။

“ဦးလေးတို့က ကျွန်
တော်တို့ညည်းညူနေလို့ အပို
ဝယ်နေကြတာလားဗျာ။ မဝယ်
ကြပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့က နေ့စဉ်
ကြုံနေကျမို့ ရုံးနေကြပါပြီ”

“ဖိုးကျော်ရယ် တို့ကို
အားနာမနေကြနဲ့။ ရော့ ... ရေ
ခဲချောင်း(၆)ချောင်းဖိုးနဲ့ ရွှေရင်
အေး(၅)ခွက်ဖိုးယူကြ။ မယူရင်

နင်တို့ လင်မယားဆီက ဘာမှ
ဝယ်မစားကြတော့ဘူး။ ဆက်
ပြီးပြောရဦးမယ်။ အဲဒါတွေ
အားလုံးကိုလဲ တို့ယူမထားဘူး။
အိမ်မှာ စောင့်မျှော်နေကြတဲ့ က
လေးတွေရော၊ မိခင်အိုကြီးကိုပါ
ကျွေးကြနော်။ နင်တို့ လင်မယား
နှစ်ယောက်လဲ စားလို့ရတယ်”

ကျွန်တော့်ဇနီးက ကျွန်
တော့်ထက်ပင် အကြင်နာ၊ အသ
နားပိုပြီး သဒ္ဒါတရား ယိုဖိတ်နေ
လေရာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ပီ
တီဖြာသွားပါတော့သည်။

ရယ် လက်ဖက်ရည်

ရွှေတောင်ချောင်းနှင့်ရတနာတို့

တစ်ခွက် သုံးရာကျပ်။ ရိုးရိုးလက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် နှစ်ရာကျပ်။ လူတိုင်းနီးပါး သောက်နေကြသည်။ သောက်နိုင်ကြသည်ဟုလည်းထင်သည်။ သို့သော် မိသားစု(၈)ဦးရှိနေသော အိမ်ထောင်စုတစ်စုသည် ငါးကလီစာ (၂၀)ကျပ်သား (၂၀၀၇)ဖိုးဝယ်ချက်စားမိကြသဖြင့် ကလေးတစ်ဦးသေဆုံးပြီး ကျန်မိသားစု(၇)ဦးအရေးပေါ်ဆေးရုံသို့ တင်ခဲ့ရသည်။ အိမ်မွေး ကြက်ဘဲတွေ သေဆုံးခဲ့ကြရသည်။ ရေနစ်သူ ငါးကူလို့ထိုး၊ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာ ပမာတည်း။

ရိုးရိုး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ဖိုးအစား ဈေးပေါလွန်း၍ လူသိနည်းသော ငါးကလီစာကိုသာ ဝယ်ချက်စားမိကြသဖြင့် ကြေကွဲဖွယ်ဖြစ်ရပ်ဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရသည်။ ဆင်းရဲတွင်းထဲသို့ ကျရောက်ခဲ့ရသည်။ ဒဂုံမြို့သစ် မြို့နယ်တစ်မြို့နယ်အတွင်းမှ တကယ့်ဖြစ်ရပ်တစ်ရပ်။ ရင်နှင့်စရာဖြစ်ရပ်။

NGO အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှ

ဆန်လှူဒါန်းသဖြင့် ဆန်တန်းစီရယူပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည် (၇)နှစ်(၈)နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးနှစ်ဦး ရေမြောင်းထဲသို့ကျပြီး သေဆုံးခဲ့ကြသည် လှိုင်သာယာထဲမှ တကယ့်ရင်နှင့်ကြေကွဲစရာ အနိဋ္ဌာရုံ။

ဆင်းရဲတွင်းထဲမှ အနိဋ္ဌာရုံအဖုံဖုံကို ကျွန်တော် တွေးတော စဉ်းစားနေရင်းက ချမ်းသာသူတွေ အကြောင်း ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။

သူဌေးတွေ၊ လူကုန်ထဲတွေက ဆင်းရဲသားတွေ များပြားနေခြင်းသည် ငါတို့နှင့်လုံးဝမဆိုင်။ သူ့ထိုက်နှင့်သူ့ကံ ခံကြရတာပဲဟု ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူရှုနေကြပါမူ ဆင်းရဲမှု၏ လှိုင်းဂယက်ဒဏ်ကို သူတို့လည်း ခံကြရပေဦးမည်။

ဆရာကောင်းသန့်က အင်တာနက်ထဲမှ သရော်စာကို ဘာဝသာပြန်ပြီး ရေးသားခဲ့ရာ “ကြွက်ထောင်ချောက်” ဟူသောစကားက ရေပန်းစားလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ထို

“ကြွက်ထောင်ချောက်”ကို အမိအခွင့်သင့်သလို ရေးသားတော့ပြောနေခဲ့သည်။

ကျေးရွာ တစ်ရွာမှ လယ်သမား လင်မယားနှစ်ဦးသည် နေအိမ်တွင် ကြက်ဖတ်ကောင်၊ ဝက်ထီးတစ်ကောင်၊ နွားထီး တစ်ကောင်ကို မွေးမြူထားကြသည်။ သို့သော် နေအိမ်တွင် မွေးမြူမထားဘဲ လာရောက် သောင်းကျန်းနေသော ကြွက်တစ်ကောင် ရှိနေသည်။ ထိုကြွက်က ကြွက်တို့သဘာဝအလျောက် မီးဖိုချောင်၊ ကြက်စားခွက်၊ ဝက်စားခွက်၊ နွားစားခွက်များကို ဝင်နှိုက်သည်။ ဝင်၍ နှောင့်ယှက်လေ့ရှိသည်။ သူ့ထံမှ ပူဆာ မနေသာ၍ အစာရှာစားသည်ကို အိမ်ရှင်မအပါအဝင် ကြက်၊ ဝက်နှင့်နွားတို့က လွန်စွာ မုန်းတီးနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှင်ယောက်ျားက မြို့ပေါ်သို့ တက်ရောက်ကာ ကြွက်ထောင်ချောက် ဝယ်ခဲ့သည်။ ကြွက်ထောင်ချောက်ကို သတ်တော့မည်မှန်းသိရှိကြောက်လန့်ကာ ကြက်ဖတ်တို့

ရွှေတောင်ရွာအတွင်း ရာသီဥတုမင်း

အကူ အညီတောင်းခံသည်။

“ကိုကြီးကြက်ဖ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါဦး။ အိမ်ရှင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကိုသတ်ဖို့ ကြွက်ထောင်ချောက် ဝယ်လာပြီဗျ”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ မင်းက တစ်အိမ်လုံးမှာ လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာမို့ အားလုံး စိတ်ညစ်နေကြရတယ်။ ငါ့စားခွက်ကိုလဲ မင်းကလာကျူးကျော်တာပဲ။ မင်းသေတာ ငါနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ မင်းထိုက်နဲ့မင်းကံပဲ”

ကြက်ဖက သူနှင့်မဆိုင်ဘူးဟု ပြောလွှတ်လိုက်သောအခါ ကြွက်က ဝက်ထံသို့သွားကာ အကူအညီ တောင်းခံပြန်သည်။ ဝက်ကလည်း ကြက်နည်းတူပင်၊ ဟောက်၍လွှတ်လိုက်လေသည်။

“ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ငါက အနေသာကြီးပါ။ မင်းမြန်မြန်သေလေ ကောင်းလေပဲကွာ။ ထွက်သွားစမ်းကွာ။ ကျက်သရေယုတ်တယ်”

ကြွက်ခမျာ ကြိရာမရဖြစ်ပြီး နွားကြီးထံသို့ပြေးကာ အ

ကူအညီတောင်းခံပြန်သော်လည်း နွားကြီးကလည်း ကြက်နှင့်ဝက်တို့နည်းတူ သူနှင့်ဘာမျှမဆိုင်ဘူးဟု ပြောလွှတ်လိုက်ပြန်လေသည်။ ထိုည သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် မီးဖိုချောင်ထဲ၌ ထောင်ထားသောကြွက်ထောင်ချောက်မှ ထောင်ချောက်မောင်းကျသံ ထွက်လာသဖြင့် အိမ်ရှင်မက သူ့ယောက်ျားကို နှိုးသော်လည်း ယောက်ျားက မိုးလင်းမှကြည့်မည်ဟုပြောကာ အိပ်မြဲအိပ်နေခဲ့သည်။ အိမ်ရှင်မက မနေသာတော့ဘဲ မီးခွက်ထွန်း၍ မီးဖို

ချောင်ထဲသို့ လာခဲ့သည်။ မီးဖိုချောင်ထဲရှိ ကြွက်ထောင်ချောက်ထားရှိရာနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကြွက်ထောင်ချောက်တွင် ခါးလယ်ကို အမိခံထားရသော မြွေဆိုးက အိမ်ရှင်မကို ကိုက်လိုက်ရာ လန့်အော်သံကြောင့် ယောက်ျားနိုးလာပြီး အိမ်နီးနားချင်းများ သားချင်းများ၏ အကူအညီဖြင့် ဆေးရုံသို့ အချိန်မီ ပို့နိုင်ခဲ့သည်။ ဆေးမိ၍ အသက်ရှင်လာသည်။ သို့သော် ဆရာဝန်က အားဆေးဝယ်တိုက်ရန်ပြောရာ လယ်သမားယောက်ျားမှာ

www.burmeseclassic.com

ရှုထောင့်မှန်းနှင်ရသမျှစုစည်း

ငွေမရှိသောကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲ သွားရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ငွေမရှိ၍ ဆေးမဝယ်နိုင်လျှင် အားဆေးအဖြစ် ကြက်ပေါင်း ရည်တိုက်ရန် အကြံပေးရာ နေ အိမ်မှာရှိသော ကြက်ဖကြီးကို ရိုက်သတ်ပြီး ကြက်ပေါင်းရည် ပြုလုပ်ကာ သူ့မိန်းမကို တိုက် ကျွေးသည်။ လူနာကျန်းမာလာ ပြီး ဆေးရုံမှဆင်းကာ ရွာသို့ပြန် လာခဲ့ကြသည်။

ရွာသို့ပြန်ရောက်သော အခါ ရပ်ဝေးရပ်နည်းမှ ဆွေမျိုး သားချင်းများ မိတ်ဆွေများက လူနာလာမေးကြသည်။ အိမ်မှာ ညှော်ထောင်းခံရသဖြင့် ကြွေးတွေ ထူလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ကြွေးလည်းကျေ့ ကိုယ့်အတွက် လည်း အကျိုးရှိစေရေးအတွက် ဝက်ကိုပေါ်သတ်ပြီး အသားကို ရောင်းလည်းရောင်း၊ စားလည်း စားဟု အကြံပေးကြပြန်လေ သည်။ ထို့ကြောင့် ဝက်ကိုသတ် ပြီး အသားကိုရောင်းချကာ ကြွေးဆပ်လိုက်သည်။ ရွာမှ လူ ကြီးသူမတွေကလည်း အိမ်ပေါ်

တက် မြွေကိုက်ခံရခြင်းသည် ကံ အလွန်နိမ့် နေတာ သေချာ ကြောင်း။ ကံမြင့်အောင် ဘုန်း တော်ကြီးတွေကို ပင့်လျှောက်ပြီး ဆွမ်းကပ်သင့်ကြောင်း။ အိမ်မှာ ပရိတ်ရွတ်သင့်ကြောင်း အကြံ ပေးနေကြပြန်လေရာ နွားကြီးကို သတ်ပြီး အသားများကိုရောင်း ချခဲ့သည်။ ဆွမ်းလည်းကပ်နိုင်ခဲ့ သည်။ ငါတို့နှင့်ဘာမျှမဆိုင် လုံး ဝမပတ်သက်ဘူးဟု ပြောဆိုခဲ့ကြ သော ကြက်၊ ဝက်နှင့် နွားတို့ အသတ်ခံခဲ့ကြရသည်။ သို့သော် ကြွက်ကလေးကတော့ အသက် ရှင်ကျန်ခဲ့သည်။ ဆက်လက်ရုန်း ကန်နေခဲ့သည်။

ထို သာဓကလေးကို ကြည့်ပါက ကြွက်နှင့်တူသော ဆင်းရဲသား၊ လူအများစုကို ငါတို့ နဲ့ဘာမဆိုင်ဘူးဟူသော ကြက်၊ ဝက်၊ နွားတို့နှင့်အလားတူ ချမ်း သာသူများ၊ အန္တရာယ်ကြုံလာ နိုင်သည်။ ဆင်းရဲမှု လှိုင်းဂရက် ရှိတ်ခက်လာနိုင်သည်။ ရေအ သက်တစ်မနက်၊ ထမင်းအသက် (၇)ရက်ဟူသော ဆိုစကားရှိ

သော်လည်း ထမင်းဝတ်လာကြ လျှင် လှယက်ခိုးဝှက်၊ သတ်ဖြတ် လာကြပေလိပ်မည်။ ရပ်ရွာအေး ချမ်းသာယာရေးသည် စားဝတ် နေရေးနှင့်ဆိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ချမ်းသာခြင်းနှင့် ဆင်းရဲခြင်းအ လွှာ ကျဉ်းကျုံ့ရန်လိုသည်။ ကျွန် တော့်ရင်ထဲမှာ ပူနေသည်။ အောင်လံဘက်မှ သားငါးသည် တွေ့၊ ဖိုးကျော်တို့ မိသားစုတွေ ငါးကလီစာ နှစ်ရာဖိုးစားမိ၍ ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ကြသော မိသားစု၊ ဆန် တန်းစီသွားရင်း ရေနစ်သေဆုံး ခဲ့ကြသော ကလေးမလေးနှစ်ဦး သူတို့ဘဝအပူတွေက ကျွန်တော့် ထံ ကူးစက်လာခဲ့သည်။ တစ် ပြည်လုံးသို့လည်း ကူးစက်နေလေ ဦးမည်။ ပူတယ်လေ ဆယ်နေကဲ ထက် ကြောက်စရာကောင်းလှ သည် ဘဝအပူတွေကို ဘယ်နှ နှင့်ငြိမ်းသတ်နိုင်ကြပါမည်နည်း။

မောင်ငြိမ်းသူ
(ကြို့ပင်ကောက်)

ညီလေးဖတ်ဖို့ ရေးတဲ့စာ

ဒီပီမက်တွေ ဆက်မက်ပါ

ဆူးသစ်

ညီလေးရေ ...

အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ မို့တဲ့ ယောထိရုဒ်ဆိုတဲ့ မှုပ်ရှင်လောကမှာ ပြောလေ့ရှိတဲ့ စိတ်မတောင်းစရာ ဝမ်းနည်းစရာပုံပြင်တွေထဲက ပုံပြင်တစ်ခုအကြောင်း ပြောပြချင်ပါတယ်။ ပုံပြင်ဆိုလေမှ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တကယ်အကြောင်းလို့ ပြောလို့ရပါတယ်။

ရှုထောင့် မြင်နိုင်ရသမျှ ဖတ်စဉ်

အဲဒီလူဟာ ငွေပြတ်လတ်နေခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ရဲ့အတိတ်မှာ သူ့တာဘယ်လောက်တောင် ဆင်းရဲမွဲတေခဲ့သလဲ ဆိုရင် သူ့မိန်းမရဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေကို ပြန်ခိုးပြီး ရောင်းစားခဲ့ရ ပါတယ်။ သူ့ဘဝက ဘယ်လောက်ဆိုးရွားသလဲဆိုရင် အိမ်ခြေမဲ့ လူ တစ်ယောက်တောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အိပ်စရာမရှိလို့ နယူးယောက်မြို့ ကြီးရဲ့ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်တွေမှာ (၃)ရက်လောက်အိပ်ခဲ့ရသေး တယ်။ အခန်းငှားဖို့ ဝိုက်ဆံမရှိသလို စားစရာလည်း မရှိခဲ့ပါဘူး။

နောက်ဆုံးမှာ သူ့ဘဝရဲ့အနိမ့်ပါးဆုံး အချိန်ကို ရောက် လာခဲ့တယ်။ အဲဒါကတော့ အရက်တွေရောင်းတဲ့ စတိုးဆိုင်မှာ လူစိမ်း တစ်ယောက်ကို သူ့မွေးထားတဲ့မွေးကို ရောင်းဖို့ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့မွေးကို အစာထပ်ဝယ်မကျွေးနိုင်တော့ လို့လေ။ သူ့မွေးကိုရောင်းရငွေက ၂၅ ဒေါ်လာပါ တဲ့။ သူ့ပြောပြတာက သူဟာ ငိုယိုပြီးအဝေးကို ထွက်သွားခဲ့တယ်တဲ့လေ။

နှစ်ဝတ်လောက်အကြာမှာတော့ ကမ္ဘာ့ကျော် ထင် ငွေသမား မိုဟာမက်အလီနဲ့ ချုပ်ကိုင်နာတို့ရဲ့ လက်ဝှေ့ပွဲကို သူ ကြည့်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီလက်ဝှေ့ပွဲကနေ ကမ္ဘာ့ကျော် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား တစ်ကားဖြစ်စေမယ့် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ရေး ဖွဲ့တွန်းအားတွေ၊ စေ့ဆော်မှုတွေသူ့အတွက် ဖြစ်လာတော့တယ်။ အဲဒီ ဇာတ်လမ်းကို နာရီ ၂၀ ကြာ သူရေးခဲ့တယ်။

ပြီးတော့ သူဟာ အဲဒီဇာတ်လမ်းကို ရောင်းဖို့ကြိုးစား ခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက် သူ ဇာတ်လမ်းကို ဒေါ်လာ ၁၂၅၀၀၀နဲ့ ထမ်း လှမ်းခံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက တောင်းဆိုမှုတစ်ခုလုပ်ခဲ့တယ်။ သူက အဲဒီဇာတ်လမ်းထဲက တကယ့်အဓိကဇာတ်ကောင်နေရာမှာ ဝါဝင် သရုပ်ဆောင်ချင်တယ်တဲ့။ ကုမ္ပဏီကလည်း မရပါဘူးတဲ့။ သူတို့ခိုင်း ချင်တာ နာမည်ကြီးသရုပ်ဆောင်နဲ့ပါတဲ့။

အဲဒီကုမ္ပဏီက ဘယ်လောက်တောင် ထုတ်ပြောသင် ဆို “သူကြည့်ရတာ ရယ်စရာကောင်းသလို ပြောတာလည်း ရယ် စကောင်းတယ်” တဲ့။ ဒါနဲ့ သူဟာ သူ့ဇာတ်လမ်းနဲ့အတူ ပြန်ထွက် ခဲ့တယ်။ ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်ကြာပြီးတဲ့နောက်မှာ အဲဒီရုပ်ရှင် စတူဒီယိုက ဒေါ်လာ ၂၅၀ ၀၀၀ နဲ့သူ့ဇာတ်လမ်းကို ကမ်းလှမ်းပြ တယ်။ သူကလည်း ငြင်းခြံပဲ။ ဒါနဲ့ သူတို့ဘက် က ဒေါ်လာ ၃၅၀၀၀၀ နဲ့ ကမ်းလှမ်းပြန်ရော။ သူကလည်း ထပ်ငြင်းပြန်ရော။ တကယ် တမ်းကျတော့ အဲဒီ ဇာတ်လမ်းကို ကုမ္ပဏီကလူတွေက တော်တော် သဘောကျနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတော့မဟုတ်ဘူး။ သူကလည်း ရှင်းတယ်။ မရောင်းဘူး။ သူဟာ ဒီဇာတ်လမ်းရဲ့ အဓိက ဇာတ်ကောင် နေရာမှာ ပါကိုပါရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ စတူဒီယိုက သဘောတူခဲ့ပြီး သူ့ သရုပ်ဆောင်စေခဲ့ပါတယ်။ သူ့ဇာတ်လမ်းကိုပါ ဝယ်ခဲ့တော့ပေါ့။ တယ်ကို ရာဇဝင်တွင်စေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီရုပ်ရှင်ဟာ အလောင်းအ

www.burmeseclassic.com

မိုက်ရှင်ဆု၊ အကောင်းဆုံးဒါရိုက်တာဆုနှင့် အကောင်းဆုံး ဇလင်တည်း
ဖြတ်ဆုတွေကို ရရှိပြီး အော်စကာဆုတွေမှာ ဝတ်သိက္ခာရှိရှိ
ရပ်တည်နိုင်ခဲ့တယ်။ သူတောင် အဲဒီဇာတ်ကားနဲ့ အကောင်းဆုံး
သရုပ်ဆောင် ဆန်ခါတင်မှာ ရွေးချယ်ခံခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ
မိုက်ရှင်ဟာ အမေရိကန် အမျိုးသား မိုက်ရှင်မှတ်တမ်းမှာ ကြီးမြတ်တဲ့
မိုက်ရှင်ကားအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခံခဲ့ရတယ်။

ညီလေးရေ ...

အဲဒီမိုက်ရှင်နာမည်က ဘာလဲ။ အဲဒီ ဇာတ်လမ်းကိုရေးပြီး
အဓိက သရုပ်ဆောင်နေရာမှာ ပါခဲ့တဲ့သူက ဘယ်သူလဲလို့ ညီလေး
သိချင်မှာပဲ။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးတော့။ အဲဒီမိုက်ရှင်နာမည်က
ROCKYတဲ့။ အဲဒီဇာတ်လမ်းကို ကိုယ်တိုင်ရေး၊ ကိုယ်တိုင် သရုပ်
ဆောင်ခဲ့တာကတော့ အစ်ကိုတို့ မင်းတို့သိတဲ့ RAMBO ဇာတ်လိုက်
ထော်ဂ် SYLVESTAR STALLONE ပါပဲ။

စတားလုံးဟာ သူ့ခွေးကို သူတော်တော်ချစ်လေတော့
သူရောင်းခဲ့တဲ့ အရက်စတိုးဆိုင်နားမှာ ၃ ရက်တိတိ ရပ်စောင့်ခဲ့ပါ
သတဲ့။ ၃ ရက်မြောက်နေ့မှာတော့ အဲဒီလူလာတဲ့အခါ သူ့ ခွေးကို
သူဘာကြောင့် ရောင်းခဲ့ရသလဲဆိုတာ ရှင်းပြခဲ့ပြီး ခွေးကို ပြန်တောင်း
ပါတယ်။ ဟိုလူကလည်း ငြင်းပါတယ်။ ဒါနဲ့ စတားလုံးက ဒေါ်လာ
၁၀၀ စပေးပါတယ်။ မရပါဘူး။ ၅၀၀ အထိ ပေးတယ်။ ငြင်းတုန်းပဲ။
ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ဆိုလည်း ငြင်းတာပါပဲ။ နောက်ဆုံးမယုံနိုင်စရာကောင်း
ပါတယ်။ စတားလုံးဟာ သူ ၂၅ ဒေါ်လာနဲ့ရောင်းခဲ့တဲ့ခွေးကို ၁၅၀၀၀
ဒေါ်လာနဲ့ ပြန်ဝယ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီနေ့မှာတော့ လမ်းပေါ်မှာအိပ်ခဲ့ပြီး ခွေးကိုတောင်ကျွေး
စရာမရှိလို့ ရောင်းစားခဲ့ရတဲ့ စတားလုံးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ
တစ္ဆေပေါ်မှာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတဲ့ သရုပ်ဆောင်အဖြစ် လူတိုင်း
ပါးစပ်ရှားမှာ ရောက်ရှိခဲ့ပါပြီ။

ညီလေးရေ ...

လက်ထဲမှာ ငွေပြတ်သွားတယ်ဆိုတာ တကယ်ဆိုးရွား
တာပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းမှာထူးဆန်းတဲ့ အိပ်မက်တွေရှိမနေခဲ့ဘူးလားတဲ့။
ဘဝဆိုတာ ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းတယ်။ မင်းဟာ တခြားသူမဟုတ်ဘူး။
မင်းအနားမှာ အခွင့်အရေးတွေက ဖြတ်သွားနေမှာပဲတဲ့။ လူတွေက
မင်းဆီက ထုတ်ကုန်ကိုလိုချင်တာ။ မင်းတို့တော့မဟုတ်ဘူးတဲ့။

တကယ်တော့ တစ္ဆေကြီးက ခက်ခဲကြမ်းတမ်းပါတယ်။
မင်းသာမအောင်မြင်မချမ်းသာခဲ့ရင် ကြမ်းတမ်းတာတွေရင်ဆိုင်ရ
မယ်။ တံခါးတွေက မင်းကိုပိတ်ထားလိမ့်မယ်။ လူတွေက မင်းရဲ့ထင်
ပေါ်ကျော်ကြားမှုတွေကို ခိုးယူချင်လှလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့မျှော်လင့်ချင်တွေ
ကို တိုက်ဖျက်ချင် တိုက်ဖျက်လိမ့်မယ်။ မင်းကတော့ အဲဒါတွေကို
တွန်းဝင်ရင်း တံခါးတွေကို ဝှင်ရလိမ့်မယ်။

မင်းရဲဘဝမှာ စုတ်ပြတ်သတ်အောင် တိုက်ခိုက်ခံရတဲ့အခါ ခံရမယ်။ အသက်ရှင်ဖို့ ရုန်းကန်သင့်တန် ရုန်းကန်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုယ်မင်းတော့ ထောင့်ခံထားရမယ်။ မင်းလမ်းပေါ်မှာလည်း အိပ်ထောင်း အိပ်ရလိမ့်မယ်။ ဟုတ်တယ်။ မင်းအဲဒါတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ဒါပေမဲ့ မင်းရဲအိပ်မက်ကို တိုက်ခိုက်လာတဲ့ အထိတော့ ခွင့်မပြုပါနဲ့။ ဘာတွေပဲဖြစ်နေ ဖြစ်နေ မင်းအိပ်မက်ကို ဆက်မတ်ပါ။ မင်းရဲ မျှော်လင့်ချက်တွေပိုက်ချိုးထားရင်တောင် မင်း အိပ်မက်တွေကို ဆက်မတ်ပါ။ မင်းတို့ အောက်ဆုံးရောက်သွားအောင် တွန်းပို့ခဲ့ရင်တောင် မင်း အိပ်မက်တွေကို ဆက်မတ်ပါ။

ညီလေးငယ် ...

“မင်း ဘာတွေ စွမ်းအောင်နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း တစ်ထောင့်တလွဲလို့ တခြားသူမသိနိုင်ပါဘူး” တဲ့။ လူတွေက မင်း ဘယ်လိုမြင်လဲဆိုတဲ့ အမြင်နဲ့ပဲ မင်းတို့ ဆုံးဖြတ်ပါတယ်။ မင်းမှာ

ဘာရှိလဲဆိုတာနဲ့လည်း မင်းတို့ တိုင်းတာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲရာဇဝင်ထဲက မင်းရဲနေရာအတွက်တော့ မင်းတိုက်ခိုက်ပါ။ မင်းရဲအောင်မြင်မှုအတွက် တိုက်ခိုက်ပါ။ ဘယ်တော့မှ မစွန့်လွှတ်ပါနဲ့။

မင်းရဲ အဝတ်တွေကို ရောင်းပြီး ခွေးနဲ့အတူအိပ်ခဲ့ရင်တောင် မင်းအတွက် မင်းရဲခန္ဓာရှိနေပါသေးတယ်။ မင်းအသက်မှာ နေသရွေ့ မင်းရဲ ရာဇဝင်ဟာ ကုန်လွန်မသွားပါဘူး။ အဲဒါကိုယုံတင် ဆက်လက်ချီတက်ပါ။ အိပ်မက်တွေကို ဆက်မတ်ပါ။ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ရှင်သန်ပါ။

ညီလေးငယ် ...

actor.co.ke တနေ ရတာလေးကို ဆီလျော်သလို ဘာသာပြန်လိုက်ပါတယ်။ အစ်ကိုတို့သိတဲ့ ရပ်ဘို၊ အစ်ကိုတို့သိတဲ့ ထော်ဘရာ(COBRA) အစ်ကိုတို့သိတဲ့ ရော်ကီကြီး စတာတွေနဲ့ ဖြစ်စဉ်ကနေ ညီလေးအတွက် အားသစ်တွေရပါစေတာ။

www.burmeseclassic.com

နလံသာသုထောင့်
ပြောင်ချက်နလံသာ

နားလည်ပေးပါ **တိုတို**

စိမ်းလဲ့ညို

“ညိုရဲ့တစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှမေ့ရက်နိုင်စရာမရှိတဲ့ တိုတို”

ငယ်တအချစ် အနှစ်တစ်ရာ၊ မေ့သောဆိုသလိုပဲ ညို ... ညိုလေ ကိုကိုတို ဘယ်တော့မှမေ့နိုင်မှာ မတုတ်ဘူးဆိုတာ တိုတို ထုံပါနော်။ ကိုတိုဆိုတို ညို ... သူနဲ့လတ်ထပ်ခါနီးမှာ ဇုန်းနဲ့ Message ပို့ခဲ့တာဟာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိပါတယ်။

ရွှေတောင်ရွာနှင့် ရာသီဥတု

“နားထည်ပေးပါ ထိုထို” လို့လေ။

ထိုထိုရယ်၊ ညိုတမိန်းကလေးပါ။ မိန်းကလေးက စရမှာလားရှင်။ ညိုက ထိုထိုကို ရေလာမြောင်းပေးအဆင့် သာမကဘဲ ရိုးလို၊ ချောင်းလို ရေစီးတမ်းပြိုတဲ့အထိ လက် တမ်းလို့ ကြိုလင့်နေတာပါ။ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဣန္ဒြေကို မဆည်နိုင်ဘဲ အခြေအနေ အခွင့်အရေးတွေကို ရတ်ရတ် ရောရော ပေးခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ ထိုထိုက မလှုပ် ကျောက်ရပ်။

အာသဝေါတရားကုန်ခန်းနေတဲ့ ရဟန်းနွှာ လို့တောင် ထင်မှတ်မှားခဲ့မိပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ထိုထိုဟာ ယောကျ်ားမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့လည်း ညိုက အထင်အမြင် လွဲနေမိခဲ့ပါတယ်။

ထိုထို စည်းစားကြည့်လေ။

ညိုဖေဖေရဲ့ စက်ရုံထဲကို နယ်ကရောက်လာတဲ့ ထိုထိုဟာ တကယ့် တောသား လူနဲ့လူအလေးပါ။ မခတ် တတ်တဲ့ ကြောင်လေးလိုပဲ။ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ တကယ့် သနားစရာ စက်ရုပ်လေးပါ။ ထားရာနေ၊ စေရာသွား၊ ဘယ် သူ့ထိုမှ မပြိုပြင်ဘဲ တော်တော်ဝင်ဝန်းခံ အဆင်းရဲခံပြီး အလုပ်ကြိုးစားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

ထိုထိုရဲ့ မိုးသားကြိုးစားမှုတွေကို အသိအမှတ်ပြု ခေါင်းညိတ်သဘောကျနေသူက ဖေဖေပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ထိုထိုဟာ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ စက်ရုံရဲ့ အလုပ်သမား ခေါင်း ဆောင် လူထုံတော်အဖြစ် ဖေဖေက တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့ပါ တယ်။

ဖေဖေက ထိုထိုကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာနဲ့ တာဝန် ပေးအပ်ခဲ့သလို ထိုထိုကလည်း တာဝန်ကျေပွန်ရုံမျှမက ဖေဖေ အလုပ်တွေကို ထိုထိုအလုပ်တွေလို သဘောထားပြီး ဆက်တိုက် တမ်းပိုး ကြိုးစားခဲ့လို့ ဖေဖေစီးပွားလုပ်ငန်းတွေက တစ်ဟုန်ထိုး တိုးတက်ကြီးပွားလာခဲ့ပါတယ်။

ဒီတော့တာ ဖေဖေက ထိုထိုကို သားတစ်ယောက် လို အားကိုးယုံကြည်စိတ်ချပြီး ဖေဖေရဲ့လုပ်ငန်းခွဲ စက်ရုံမှာ စက်ရုံမှူး တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့တယ်လေ။ ထိုထိုကလည်း နယ် မှာရှိတဲ့ ထိုထိုရဲ့ ညီတွေ၊ ညီမတွေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေထံ ခေါ်ပြီး စက်ရုံထဲမှာ နေရာချထား၊ အလုပ်တာဝန်တွေ ခွဲပေးခဲ့တယ်။ ယုံကြည်စိတ်ချကြသူတွေက စိတ်တူကိုယ်တူ ညီညာဖျဖြေ လုပ်ဆောင်ကြတော့ ထိုထို စက်ရုံကလည်း

အောင်မြင်တိုးတက်ခဲ့တယ်။ ရေမြင့်က ကြာတင့်ဆိုသလိုပဲ
ဖေဖေဟာ ကိုကိုကြောင့် ကြီးပွားချမ်းသာလာတော့ ကိုကိုကို
ထားတစ်စီး ဝယ်ပေးတဲ့အပြင် ကိုကိုမိဘတွေတိုလည်း
ရန်ကုန်မှာနေဖို့ မြေခွဲအိမ်စီစဉ် ပေးခဲ့ပါတယ်။

ကိုကိုကလည်း ဓာနခဲပဲလေ။ ဖေဖေ ဝယ်ပေးတဲ့
မြေခွဲ အိမ်ကို အလကားမယူဘဲ တစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲ
ကျသင့်တဲ့ တန်ဖိုးကို ဖေဖေ ငြင်းဆန်နေတဲ့ကြားက အတင်း
ပြန်ပေးခဲ့တယ်။ ဖေဖေကလက်မခံတော့ ကျေးဇူးရှင် ဦးကို
ထန်တော့တာပါ။ ကန်တော့တာတိုတော့ လက်ခံပါလို့ ခခ
ထယ ဦးညွှတ် တောင်းဝန်ပြီး ပေးအပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်ထား။
ဒီတော့ ဖေဖေက ကိုကိုကို ပိုပြီး အထင်ကြီးလေပေါ့။

ထိုထိုရက်

ဖေဖေဟာ မကွယ်လွန်မီမှာ ညှိတို့မိသားစုကို
မှာခဲ့ပါတယ်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်တဲ့ ညှိတို့ အ
ကယ်၍များ လူငယ်ချင်းမေတ္တာမျှကြရင် ကိုကိုနဲ့ ညှိတို့
လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးပါတဲ့လေ။

ညှိက ... ဖေဖေ ... မပြောခင်ကတည်းက ကိုကို
ကို သံယောဇဉ်ရှိနေသူပါ ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုကသာ ဘာသိသာ
သာ မသိကျိုးကျွန်ပြုနေတာပါ။ ညှိရဲ့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်ကို
လတ်ကလည်း ညှိတို့ ကိုကိုနဲ့ သဘောတူကြည်ဖြူနေ
ကြတာပါ။ ကိုကို ကွယ်ရာမှာ ကိုကိုကို ယောက်ဖလို့ စနောက်
နေကြလေ့ရှိပါတယ်။

အစ်ကိုကြီးဧရာ၊ အစ်ကိုလတ်ပါ ကိုကိုနဲ့သွား
အတူ၊ လာအတူ၊ စားအတူ၊ အိပ်အတူ ဖြစ်နေကြတော့
မိသားစုလိုဖြစ်နေကြလေလေ ညှိကရော်လေလေပါ ကိုကို။
ဒါပေမဲ့ ... ကိုကိုက ညှိနဲ့တွေ့ရင် တေမိ၊ ကျောက်ရုပ်။

ကိုကို သတိရသေးရဲ့လား။ ညှိတို့မိသားစု ထမင်း
စားခါနီးမှာ ကိုကိုရောက်လာတော့ ညှိရဲ့မေမေဧရာ။ အစ်ကို
တွေကပါ “နင့်မောင်တော်ရောက်လာပြီ။ နင့်တို့စားနှင့်
ကြ” ဆိုပြီး အားထုံး ရှောင်ထွက်ပေးခဲ့ကြတယ်လေ။

ညှိလေ ... ရော်ထိုက်တာမှ ဖော်ပြတတ်အောင်
ပါပဲ ကိုကို။ ညှိတို့စားသောက်ကြတော့မယ့် မိသားစု
ထမင်းပိုင်းဟာ ညှိနဲ့ထိုကိုတို့ ချစ်သူမောင်နဲ့ ထမင်းပိုင်း
အဖြစ် ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသလို ခံစားခဲ့ရတာပါ
ကိုကို။

ရှုထောင့် မျှခင်းနှင့် ရသစုံစာရေး

ညိုကတိုတိုထမင်းဝန်းတန်ထဲကို ကြက်အသည်း မြစ်တွေထည့်ပေး၊ ငါးအရိုးထွင်ပြီး ငါးအသားကိုထည့်ပေးနဲ့ ကြည်နူးပျော်ဖြူးနေရပေမဲ့ တိုတိုက ညိုကို တစ်ချက်ပဲ စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းမဖော်တမ်း စားနေခဲ့တယ်လေ။ ထမင်း ဝန်းတန်ထဲမှာ ထမင်းကုန်ခါနီးမှာ ညိုက ထမင်း ထပ်ထည့်ပေးမယ် လုပ်တော့ တိုတိုက မပြောမဆိုနဲ့ ညိုရဲ့ လက်ကိုလှမ်းဆုပ်ကိုင်ပြီး “တိုတို ဝပြီညို” လို့ပဲ ပြောခဲ့ တယ်။ ဘာမှလည်းဆတ်မပြောဘူး။ ညိုက တိုတိုကို ကြောင် ကြည့်နေတော့ မှ “Sorry” ဆိုပြီး ညိုလက်ကို ပြန်လွှတ်ခဲ့ တယ် ကိုတို။

ညိုလေ ... ရင်ဝယ်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်ရပ် ဝေဒနာခေါ်မ လား။ တဗျတ်ဗျတ်ခုန်နေတဲ့ အချစ်ဝေဒနာခေါ်မလား။ ကျေနပ် ပီတိနဲ့ ခံစားနေရင်းက တိုတိုက ချစ်စကားလေးများ ပြောလေမ ထားလို့ နားစွင့်နေတုန်းမှာ တိုတိုက “ကျေးဇူးပဲ ညိုရယ်” လို့ပြောဆိုပြီး ထမင်းဝိုင်းကနေ ကျောခိုင်း ထွက် ခွာသွားခဲ့တယ်လေ။ ညိုက တိုးရိုးယားမင်းသမီးတွေလို မိန်းကလေးတစ်ဦး ပြောင်စွင့်ပြောလိုက်ချင်ပေမဲ့ မြန်မာ မိန်းကလေးဖြစ်နေတယ် ကိုတိုရယ်။

တစ်ခါကလည်း တိုတိုနဲ့ညိုတို့ စက်ရုံက ဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးလေးတွေနဲ့အတူ မန္တလေးကို အစ်ကိုတို့က ပေး လွှတ်ခဲ့သေးတယ်လေ။ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်း ထား ကြိုးချင်းငြိစေချင်တဲ့သဘောပေါ့ ကိုတိုရယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုတိုက ဘာအခွင့်အရေးမှ မထူခဲ့ပါဘူး။ ညိုပဲသိမ်ငယ်ပြီး

အရှက်ရစေ ခဲ့ပါတယ်။ မြင်းကမလှုပ်၊ ခုံကလှုပ်နေရတဲ့ ညိုရဲ့ဘဝကို တ ဖြည်းဖြည်း စိတ်ကုန်လာခဲ့ပါတယ် ကိုတို။
ထိုထိုရယ်

ညိုနဲ့ တိုတိုတို့ရဲ့ အချစ် သင်္ကေတ အမှတ်တရ တွေကို ရေးသီခြယ်တုံးမယ်ဆိုရင် တစ်ထောင့်တစ်ညှပ်ပြင် လိုပဲ ဘယ်သောအခါမှ ဆုံးခန်းတိုင်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး ကိုတို။

ဒါပေမဲ့ တိုတိုနဲ့ ညိုတို့ရဲ့ချစ်ခရီးလမ်းကတော့ ဆုံး ခန်းတိုင်သွားပါပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ညိုက အခုဆိုရင် ကာမပိုင်လင်ယောက်ျားနဲ့ ဖြစ်သွားပြီကိုး။

ရေလာပြောင်းပေး အဆင့်သာမကဘဲ ရေစီးကမ်း ပြို့ အဆင့်အထိ လက်တမ်းကြိုဆို အခွင့်အရေးတွေ

ရှုထောင့် ဖြစ်နိုင်ရသမျှစုစည်း

ပေးနေပါရက်နဲ့ မသိကျိုးကျွန် ပြုလုပ်နေတဲ့ ကိုကိုကြောင့် မေမေနဲ့ အစ်ကိုတွေက “နင့်တောင်က သူ့မိခင်ကို တော်တော် ချစ်တာ၊ သူ့မိခင်က သူ့သားကို သူမသေခင်မှာ ဘယ်သူနဲ့မှ လက်ထပ်ခွင့်မပြုဘူးလို့ တားမြစ်ထားတယ်။ ဒီတောင်ကလည်း သူ့မိခင်စကားကို နားထောင်တဲ့သားလိမ္မာ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတောင် လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာ။ လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ နင်က မိန်းကလေး။ မိန်းကလေးဆိုတာ အရွယ်ရှိတုန်းမှာ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခံသူတွေထဲက သင့်လျော်ရာကို ရွေးချယ်လက်ထပ်ရမယ်။ အရွယ်လွန်သွားရင် ပါးတက်ညိုသွားတဲ့ ငါးတွေလို ဈေးနှိမ်ကြမယ်။ ပစ်ပယ်ကြမယ်။ ဒါကြောင့်

အရွယ်တောင်းတုန်းမှာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် မောင်မောင် လှနဲ့ လက်ထပ်သင့်တယ်” လို့ နားချကြတယ် ကိုကို”

သူတို့နားချကြတာကို ညို .. ဘယ်လိုပြန်ပြီး ဆင်ခြေ ပေးရမှာလည်း ကိုကို။

ညိုမှာချစ်သူကို ရှိနေပါပြီ။ ကိုကိုနဲ့ပဲ လက်ထပ်ပါ့မယ်” လို့ ညို .. ဘယ်လိုမှမပြောနိုင်တဲ့ အဆင့်မရှိခဲ့တာပါ ကိုကို။ ကိုကိုက ညိုကို ချစ်ပါတယ်လို့တောင် စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့ဖူးလို့လား။

ဒါပေမဲ့ ... ကိုကိုမျက်လုံးထဲမှာ ကိုကိုနှလုံးသား တွေထဲမှာ ညိုကိုချစ်နေတာ၊ ညို .. နှလုံးသားချင်း နားလည်ခံစားနေရပါတယ် ကိုကို။

ကိုကို ... ညိုကို ချစ်နေပါရက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အဆင့်မပြောပါနဲ့။ ညိုကိုချစ်ပါတယ်လို့တောင် ဘာကြောင့်မပြောနိုင်တာလဲ ကိုကို။ ညိုအခုအချိန်အထိ စဉ်းစားလို့ ကိုကို မရသေးပါဘူး ကိုကို။

ညို .. မေးချင်တယ်ကို ကို။ ညိုမှာ ဘာအပြစ်တွေရှိနေလို့လဲ။ ကိုကို ညိုကို မချစ်နိုင်လောက်အောင် ညိုမှာ ဘာချို့ယွင်းချက်တွေ ရှိနေလို့လဲ။ ဒါမှ မဟုတ် ကိုကိုကို ဘယ်သူတွေက ချုပ်ချယ်ထားလို့လဲ။ နယ်မှာ ကိုကိုငယ်ချစ်တောင်း ရှိနေလို့လား။ ချစ်ဦးသူက ချန်ထားခဲ့လို့ မိန်းမတွေ ကို သိမ်းကုံးပြီး နာကြည်းနေလေရောသလား။ ညို .. တစ်ခုခုကို ခွဲခြား နားလည်ခံစားချင်တယ် ကိုကို။ သိခွင့်ရှိရင် သိပါရစေလား ကိုကို။

နားလည်ရခက်တဲ့ ထိုထိုရယ်

ညိုရဲ့ မင်္ဂလာညီခံပွဲကို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး လာရဲသေးတယ်နော်။

ပိုပြီးဆိုးတာက ညိုတို့ သတို့သား သတို့သမီး မောင်နှံနဲ့ အတူ တွဲပြီးတောင် ဓာတ်ပုံရိုက်ရဲသေးတယ်။ ညို အစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း ကိုကိုနဲ့ အတူပါပဲ။

ညိုလေ ... ညိုခင်ပွန်းလောင်းနဲ့ လက်ချင်းတွဲပြီး ကိုကိုနဲ့အတူ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံနေတုန်းမှာ ရင်ထဲမှာ ဖိုလိုက်စွာ ဝိုရိုက်နေရတာ ကိုကိုသိရဲ့လား။ မသိချင်ယောင်ဆောင် နေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ညိုရဲ့ အသည်းကို လာပြီးခွဲနေတာ လား ကိုကို။

ညိုဘဝဟာ လသာနေတယ်လို့ ကိုကိုထင်နေမှာ ပါ။ တကယ်တော့ လသာနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို။ လသာ ယောင်ပြုပြီး လငယ်အဖမ်းခံနေရတာပါ။ မကြာခင် မှာပဲ တိမ်မည်းညိုတွေအုပ်ဆင်းပြီး လရောင်ပျောက်ကွယ် သွားမှာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ညိုတို့အိမ်ထောင်ရေးဟာ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမို့ပါ ကိုကို။

ညိုရဲ့အချစ်တွေက ငယ်ကချစ်အနှစ်တစ်ရာ၊ နေ သာဆိုသလိုပဲ ကိုကိုဆိုမှာ ကျန်ခဲ့လို့ပါ ကိုကိုရယ်။

ကိုကိုရေ ... ညို ... မျက်ရည်တွေကိုပဲ အဖော် နေရလို့ ညိုဘဝဟာ နှမ်းလှကြေကွဲ သေစွဲဝင်ရတော့မှာပဲ ညိုကို နားလည်ခွင့်လွတ်ပေးပါ ကိုကို။

အသည်းနှင့်အောင်ချစ်နဲ့ တဲ့ညို

စိမ်းလဲ့ညို

“ကဲ “စိမ်းလဲ့ညို”ရဲ့ “နားလည်ပေးပါကိုကို” ဆိုတဲ့ နှလုံးသားရှုထောင့်ထဲက “ညို” ရဲ့ စွပ်စွဲခံစားခဲ့ရ တွေကို “ကိုကို”က ဘယ်လိုပြန်ပြီး ဖြေရှင်းမလဲ။ “ကိုကို” ရဲ့ကိုယ်စားကိုယ်ပွားခံစားပြီး ၁၁-၇-၂၀၁၄ ခုကနေ နောင် ဆုံးထားတာ ရေးသားပေးဖို့ကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံအပ် တယ်။

**မောင်ငြိမ်းသူ (ကြို့ပင်ထောင်ထဲ)
ဒုတိယအယ်ဒီတာချုပ်
ရှုထောင့်ရှုခင်းနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း**

ရှုထောင့်မှခင်းနှင်းရသစ်မဂ္ဂဇင်း

နှလုံးသား ရှုထောင့်၊
ပြောင့်ချက်နှလုံးသား
တာဝန်ခံအဖွဲ့တာဝန်
သုံးသပ်ချက်

၂၀၁၄ခုနှစ်၊ မတ်လထုတ်၊ မူခင်းရှုထောင့်ရသစ်မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ “ဖြူစင်ရှင်း(သင်္ချာ) (ဘုတထင်)” ရဲ့ “ရင်စွင့်အတွမ်း” ဆိုတဲ့ နှလုံးသားရှုထောင့်ထဲက “ထမင်း” ရဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေကို “မောင်(ခ)သန့်ထွင်မောင်” ရဲ့ ဝယ်စားကိုယ်ပွားခံစားပြီး ဖြေရှင်းပေးထားသူတွေထဲက ပထမဆုံးရှေးချယ်ထားတဲ့ (၁၀)ဦးရဲ့ စာရင်းကို ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်-

- ၁) ဇော်ဇော်နောင် “ထုသိုလ်ကြမ္မာ မလှမ်းသာပြီ”
- ၂) ကျော်မင်းခန့် “ထမင်း---ရယ်”
- ၃) အောင်သော်သော် “တစ်နေ့ပြန်လာမယ်”
- ၄) ရဲရင့်အောင် “မောင့်အပြစ်တွေပါ”
- ၅) ဆွေသန့်ကို “ဖြေသိမ့်နိုင်ပါစေ”
- ၆) လင်းသန့် “ပျော်ရပါစေမယ် ထမင်းရယ်”
- ၇) မြင့်မြတ်သူ “ချောမြူလိုကြည်ဖြူပါကွယ်”
- ၈) သံလွင်မိုး (မုတ္တမ) “အတာမိုးနိပြန်ခဲ့မယ်”
- ၉) ဂျူလိုင်ကို (ချောင်းသာကမ်းခြေ) “ကြင်ဖော်ဝေးတဲ့ငှက်”
- ၁၀) ဟန်နီ(တောင်ကြီး) “သောကတွေ ဖြေနိုင်ပါစေ”

“ပြန်လည်စိစစ်သုံးသပ်ချက်”

- ၁) ဇော်ဇော်နောင် “ထုသိုလ်ကြမ္မာ မလှမ်းသာပြီ”
ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ် ပေါင်ကျိုး၊ ဒုက္ခိတဘာဝရောက်နေပြီမို့ ထမင်းနဲ့ မတူမတန်တွေ လို့ လတ်လျော့မေ့လိုက်ပါလို့ ရေးသားထားတာ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်နေပါတယ်။
- ၂) ကျော်မင်းခန့် “ထမင်း---ရယ်”
အလွမ်းအဆွေး ဇာတ်လမ်းဆင်ထားပေမဲ့ သဘာဝယုတ္တိတင်းမဲ့နေလို့ မဝီပြင်ဘဲ ဆွဲဆောင်မှု အားနည်းနေပါတယ်။
- ၃) အောင်သော်သော် “တစ်နေ့ကျော့ပြန်လာမယ်”
ကျောင်းဆရာအလုပ်နဲ့ မကြီးပွားနိုင်လို့ အလုပ်ကထွက်ပြီး ဖားတန်မှာ ကျောက်သွား

www.burmeseclassic.com

ရှုထောင့်မှခင်းနှင်ရသစ်ပုဂ္ဂိုလ်

တူးနေတာပါ။ အခြေအနေကောင်းရင် ထမင်းဆီပြန်လာပါမယ်လို့ ရေးသားထားတာ သင့်ပါတယ်။

(၄) ရဲရင့်အောင်

“စောင့်အပြစ်တွေပါ”

အနေနီးကပ်သူလေးနဲ့ အချစ်နယ်ကျွံသွားလို့ လက်ထပ်လိုက်ရပါတယ်။ သူ့အပြစ်တွေ ပါလို့ ရေးသားထားတာ သင့်ပါတယ်။

(၅) ဆွေသန့်တို့

“ဖြေဆိုခိုင်းပါစေ”

ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်သင့်ပေမဲ့ အရေးအသားက ပြေပြစ်မှုအားနည်းနေပါတယ်။

(၆) လင်းသန့်

“ပျော်ရပါစေမယ် ထမင်းရယ်”

လုံးချင်းတွေ ရေးသားခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာ လင်းသန့်ရှိပါတယ်။ ကလောင်နာမည်တူတာကို သတိထားပါ။ ကျိုးကြောင်း ဖော်ပြချက်သင့်ပါတယ်။

(၇) မြင့်မြတ်သူ

“ချောမြူထိုက်ကြည်ဖြူပါတယ်”

ရေးထားတဲ့ ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်နဲ့ ပေးထားတဲ့ခေါင်းစီးက ကွဲလွဲနေပါတယ်။ သတိထားပါ။ ဆက်လက်ကြိုးစားစေချင်ပါတယ်။

(၈) သံလွင်မိုး (မှတ္တမ)

“အထာမိုးနဲ့ ပြန်ခဲ့မယ်”

ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက် သင့်ပါတယ်။ ခေါင်းစီးဟာ တစ်ပုဒ်လုံးရဲ့ အသက်မို့ ခေါင်းစီးပေးတတ်အောင် လေ့လာဆည်းပူးအတုယူပါ။

(၉) ဂျူလိုင်ကို
(ချောင်းသာကမ်းခြေ)

“ကြင်ဖော်ဝေးတဲ့ငှက်”

စာမူက တော်တော်ရှည်လွန်းနေတယ်။ ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်က စိတ်ကူးယဉ်ဆီလွန်းနေပါတယ်။

(၁၀) ဟန်နီ (တောင်ကြီး)

“ဘောတတွေဖြေနိုင်ပါစေ”

မောင့်ရဲ့ကိုယ်စား ကြားလူက ဝင်ပြီး ဖြေရှင်းထားတာ သင့်ပါတယ်။ သဘာဝယူလည်းရှိပါတယ်။

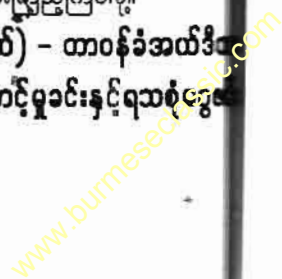
“အကြိုက်ဆုံးဖြောင့်ချက်နှလုံးသားပိုင်ရှင်”

ဒီလအတွက် အကြိုက်ဆုံးဖြောင့်ချက်နှလုံးသားပိုင်ရှင်ကတော့ **“ဟန်နီ (တောင်ကြီး)”** ဖြစ်ပါတယ်။

“ဟန်နီ(တောင်ကြီး)ရဲ့ ဘောတတွေဖြေနိုင်ပါစေ” ဆိုတဲ့ ဖြောင့်ချက်နှလုံးသားကို ခံစားကြည့်ကြပါစို့။

မောင်ငြိမ်းသူ (ကြိုပင်ထောင့်) - တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

ရှုထောင့်မှခင်းနှင်ရသစ်ပုဂ္ဂိုလ်

နုလုံးသားဂျှောင့်
ပြောင့်ချတ်နုလုံးသား

သောတာပေတု ပြေနိုင်ပါစေ ဟန်နီ (တောင်ကြီး)

တီချယ်ယမ်း ... တီချယ်ရဲ့ “ရင်ဖွင့်အလွမ်း” ကိုဖတ်လိုက်ရတော့ သမီးစိတ်မကောင်းဖြစ်သွား
တယ်။ သမီးမြင်ခဲ့တော့ခဲ့ ကြားခဲ့တာတွေကို ပြောပြသင့်တယ်ထင်လို့ သမီးဒီစာကို ရေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သမီးဘ

ဘကြီးသာအောင်နဲ့ ဒေါ်ဝိုင်းစိန်တို့ရဲ့ မြေးမသူဇာပါ။ သမီး အာနဲ့ အမေကြီးတို့ဆီ ရောက်တဲ့အချိန်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးကို မြင်ခဲ့ကြားခဲ့ သိခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒါက အာနဲ့အမေကြီးတို့ဆီကို ဆရာ သန့်လွင် မောင်ရဲ့မိန်းမရောက်လာခဲ့တယ်။ တီချယ်တို့ရဲ့ အခြေအနေကို သူ အကုန်သိတယ်လို့ ပြောပြတယ်။ တီချယ်ကို သူ ကိုယ်တိုင် ပြောချင်တာလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ တီချယ်က ဆရာ့အကြောင်း ဘာမှသိတန်မတူဘူးလို့လည်း ပြောတယ်။ ဆရာက တီချယ်ဘာမှ မသိဘူးလို့ ပြောတယ်တဲ့ သူ့ကို။ ပြီးတော့ သူနဲ့ဆရာ့အကြောင်းကိုလည်း အမေကြီးကို ပြောပြတယ်။ ဆရာ့အမျိုးသမီး ပြောတာကို ပြောပြမယ်နော်။ သူ ပြောတာက-

“ကျွန်မနဲ့ ဆရာက ငယ်ရွယ်စဉ် ဆယ်တန်း အောင်တုန်းက အလည်လွန်ပြီး ရူးရူးမိုက်မိုက် ထွက်ပြေးခဲ့ကြတယ်။ အိမ်ကတော့ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ကြတာပေါ့။ ခဏပစ်ထားသေးတယ်။ ကျွန်မက ကျောင်းဆက် မတက်တော့ဘဲ ဆရာပဲ အဝေးသင်တက်ဖြစ်တယ်လေ။ သမီး တစ်ယောက်ရမှ အိမ်ကပြန်ခေါ်တာ။ ဆရာကတော့ ကျောင်းတက်အလုပ်လုပ်နဲ့ ကျွန်မနဲ့စိမ်းလာသလိုပဲ။ ကျွန်မအပေါ် ဆက်ဆံရေးတွေပြောင်းလာတာ ကျွန်မ ရိပ်မိပါတယ်။ သူ့ နှုတ်ကဖွင့်မပြောပေမဲ့ သူ့အမူအရာ၊ သူ့လေသံနဲ့ ဆက်ဆံတာတွေကို ကြည့်ပြီး သိနိုင်တာပဲလေ။ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ စိတ်မတောင်းဖြစ်ရသလို မခံချင်စိတ်လည်းဖြစ်မိတယ်။ သူ

ဒီကျောင်းမှာ စာသင်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မကို ပိုပြီးစိမ်းစိမ်း တားတား ဆက်ဆံလာတယ်။ အိမ်ကိုလည်းပြန်လာတယ်လို့ မရှိဘူး။ သင်တန်းတွေ အနီးတပ်တွေအကြောင်းပြုပြီး နေသာသလို သူ နေခဲ့တယ်။

ကျွန်မ လိုက်ကြည့်ချင်တယ်ပြောတော့ သူက ခါးခါးသီးသီးငြင်းတာ။ အလုပ်ရှုပ်အောင်တဲ့။ အခန်းက ကျဉ်းကျဉ်းလေးတဲ့။ နောက်ပြောင်းရမှပဲ လိုက်တော့တဲ့။ သူ့အပြောင်းအရွေ့တင်ထားတယ်လို့ပြောတော့ ကျွန်မ လိုက်မလာဖြစ်ဘူး။ သမီးကလည်း ထားခဲ့လို့မရ၊ အမေတို့ ကလည်းပေးမခေါ်နဲ့ပေါ့။ သူက ကျွန်မကို သူ့လောက်ပညာမ တတ်တော့ နည်းနည်းဆိုလေသံကနိမ်ချင်သလိုလိုပဲ။ ကျွန်မ

ရှုထောင့်မှခင်းနှင်ရသမျှပစ္စည်း

လည်း လှည့်မကြည့်ချင်ပါဘူး။ အရင်က အကြောင်းတွေ အဖြစ်အပျက်တွေ သူ နောင်တရသလို ကျွန်မလည်း နောင်တရတာပါပဲ။ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်တွေ့ရင် ကျွန်မ ရင်မှာ ဝမ်းနည်းအားငယ်တာတွေ ခံစားရတာ ဘယ်သူ့ သိမှာလဲ။ အလုပ်ကိုယ်စီ ရာထူးကိုယ်စီနဲ့ ဘဝကို အရောင်ခြယ် နေကြတာ ကျွန်မသိပ်အားကျမိတယ်။ ကျွန်မ မိဘတွေ ကျွန်မအပေါ် ကရုဏာဒေါသဖြစ်တာတွေ ပိုပြီးနားလည် လာတယ်။ ကျွန်မအလှည့်ကျရင်လည်း ကျွန်မ ခံစားရမှာ ပါပဲ။ ကျွန်မထက်စာရင် သူကမှ ရှေ့ဆက်တိုးခွင့်ရခဲ့ တာပါ။ ကျောင်းပြီးအောင် တက်တယ်။ ဆရာဖြစ်တယ်။ သူ့ဘဝ တိုးတက်သွားတယ်။ ကျွန်မတော့ အိမ်အလုပ်လုပ်၊ သူ မိဘတွေကူ၊ ကလေးထိန်းနဲ့ ဘဝ တစ်ခုကို တည်ဆောက် နေရတယ်။

ကျွန်မဖြစ်ချင်တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဘယ် တော့မှ ဖြစ်ခွင့်ကြုံမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ စာတော်တဲ့ကျွန်မ အတွေးတိမ်တဲ့တစ်ခဏအတွင်းမှာ အရာရာ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ သူပါ။ မိဘတွေက စိတ်ဆိုး၊ သူ့မိဘက နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျောင်းတက်ခွင့်မပြုနိုင်။ နောက်ဆုံးသူ့ကို အားကိုးရမယ့် သူ၊ မှီခိုရမယ့်အရိပ်တစ်ခုမို့ ကျွန်မကျောင်းမတက်ဘဲ သူပဲဆက်တက်ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ အဘွားရယ် ကျွန်မ အလွန်နောင်တရတယ်။ သူ သစ္စာမဲ့တာသိရတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထိခိုက်ဆုံးပဲ။ ကျွန်မမှားသွားခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုမှ နောက်ပြန်လှည့်လို့မရတဲ့ အမှားတစ်ခုပါ။ ကျွန်မ

တက္ကသိုလ်ဆက်မတတ်ဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သူ အသိဆုံးပဲလေ။ ရူးရူးမိုက်မိုက် ဆုံးဖြတ်ကြတော့ နှစ်ယောက် အတူတူ၊ အခုကျမှ အပြစ်တွေက ကျွန်မကြောင့်ပဲ လိုလို သူက ဆိုချင်နေတာ။ ကျွန်မထက် ဘာတာတွေ မြင်တော့ အရင်က အဖြစ်အပျက်တွေကို စိတ်ပျက်လာတာ စိတ်ကုန် လာတာဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီအချိန်ကျမှ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ။ ကျွန်မမှာလည်း မာနနဲ့ပါ။ သူမလှည့်ကြည့်ချင်သလို၊ ကျွန်မ

ရွှေလောင် ညိုခင်းနှင့် ရသေ့မင်း

ဘာလုပ်ရမလဲလို့ အကြာကြီးစဉ်းစားခဲ့တယ်။ ကလေးနှစ်
ယောက်တို့ လက်ဆွဲထွက်သွားရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ်
မသိတန်ဆောင်နေရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒေါသတွေဖွင့်ပြီး
နှစ်ယောက်လုံးကို စိတ်ရှိ လက်ရှိ ပြောပစ်လိုက်ရမလား။
ကျွန်မ စိတ်တွေ အမှောင်ကျသွားတဲ့အချိန်ပါ။

ကျွန်မယုံကြည်စိတ်ချထားတဲ့ သူ့ရဲ့မေတ္တာတွေ
လုံးလုံး အရောင်ပြောင်းပြီး အေးစက်သွားခဲ့တာ ဘယ်
လောက် ကြာခဲ့ပြီမှန်းတောင် မသိဘူး။ အဲဒီလိုခံစားမိတဲ့
အချိန်မှာ သူဟာ ကျွန်မအတွက် လုံးလုံးသူ့စိမ်းဖြစ်သွား
တယ်။ ကျွန်မသူ့ကို ဘာလို့ချစ်ခဲ့မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။

သူ့အမေ အကြောင်းကြားလိုက်တာနဲ့တူတယ်။
သူ့အိမ်ပြန်လာတယ်။ ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ ကလေးတွေကို
တော့ သူချစ်တယ်။ ကျွန်မတို့တော့ နည်းနည်း အမ်းတန်း
တန်း ဖြစ်နေသလိုပဲ။ သူလုပ်ထားတာတွေ ကျွန်မသိတယ်
ဆိုတော့လေ။ လောကမှာ ဘယ်အရာကများ ကြာရှည်ဖုံး
ထားလို့ ရတာမှမရှိတာ။ ကျွန်မသူနဲ့ စကားမများ လိုက်ရ
ပါဘူး။ သူ့အမေ တပ်ထိန်းလိုက်တာ။ အလုပ်ဆက်လုပ်
မှာလား၊ ထွက်မှာလားလို့ သူ့အမေက သူ့ တိုမေးလိုက်တာ
မထွက်ဘူးတဲ့။ သူ့ဒီလိုပြောတော့ အမေကပြောပါတယ်။
ငါ့သားအလုပ်က ကျောင်းဆရာအလုပ်နော်တဲ့။ ဆရာဆိုတာ
ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေအတွက် စံပြုဖြစ်ရမှာမဟုတ်
လား။ ကိုယ်ပြောဆိုဆုံးမချင်ရင်တောင် ကိုယ့်ဘက်က တာ
လုံဖို့လိုတယ်။ စည်းပေါက်နေတဲ့ ငါ့သားစကားကို ဘယ်သူ

ကျွန်မ
ယုံကြည်
စိတ်ချထားတဲ့
သူ့ရဲ့မေတ္တာတွေ
လုံးလုံး
အရောင်
ပြောင်းပြီး
အေးစက်
သွားခဲ့တာ
ဘယ်လောက်
ကြာခဲ့ပြီ
မှန်းတောင်
မသိဘူး ...

ရွှေစင်္ကြာနှင့် ရတနာရွှေစင်

တ နားထောင်မှတ်။ ဘယ်သူတတ်ခဲ့မှတ်။ ဘယ်သူတ
 လေးစားမှတ်။ အနေနဲ့အပ်တို့ ခြစ်ကြစတင်ချီရင်တောင်မှ
 ငါ့ဘား ဒီလောက်အထိ မရိတ်ဘင့်ဘူး။ ဝင်းခြေထမ်း
 တစ်ဝက်တို့တာတ ဘဝတို့တာပဲ။ နှင်းထိုက်တဲ့သက်တ ဝင်း
 မိသားစုတို့ နှင်းချေထိုက်တာပဲ။ အရာအထဲတို့ ထိုထားတတ်။
 နှစ်ခြိုက်တတ်ချီရင်တော့ အတွေးပြောင်းရတိုက်မိပေ။ တစ်
 ကြိမ် စိတ်ထုပ်ရှားတတ်ချီရင်လည်း ရောက်ချီတစ်ကြိမ်ခြစ်
 ဝါးပေ။ ငါ့ ဘားတို့ အဝေးပြောချင်တာ ဝင်း မိန်းမတို့ရှင်ပြော
 တောင်ခန်း တို့ အရာဝေးထဲတို့ အသက်ခြစ် အိမ် ပြောချင်
 တတ်။ ငါတို့ရှင်နုသေ့တော့ ဝင်းထိုက်လှည့်တရာရောက်မှာ
 မိသားစုထိတူတူမှာတို့ အခြစ်ခံနိုင်ဘူး။ အမှော့ဘားတို့
 အရာအခြစ် အမှားထုချင်ခင်ပြီ တလည်းတူတူ ကြည့်ဦးတို့

အရာခြစ်ချင်တတ်။ ငယ်ငယ်ရွက်ရွက် အသိအထိစွာ
 ကြွယ်ခင် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာတို့ အဖေတို့ ဘာတို့ တာခဲ့
 စိတ်ချီခဲ့တာလည်းဆိုတာ ၃ ငါ့ဘားသဘောပေါက်မှာပဲ။
 ဘားတ အဲဒီမှာမှာ အရာ အိမ်မှာတ မိမိလေးဆဲ့အငေါ့တာ
 မေ့ခဲ့” တို့။

အကြာကြီးပဲပဲ အမေ့နဲ့ စတေးပြောနေတာ။
 ရောက်တော့ သူ တွန့်ခေါ်လာပြီး ဘုရားသွားတတ်တို့
 တောင်ခန်းတတ်။ သူပြောင်းရတော့ဝတ်ထိုက်လည်း သူပြော
 တတ်။ အရာမ ဖခင်က ဘာမှပေါ်ဘူးထိုက်ပြောတတ်။
 ဖခင်တို့ သူ့အကြောင်းပြောချင်ချင်ဘူးတဲ့ပေ။ ဖခင်
 အခေါ်မှာတာတဲ့ ဘံထောင့်တော့တို့ ခြစ်ဝါးပေ ဖခင်တို့
 တော့ ဘာမှပြောဝါးတို့ သူတောင်ခန်းတတ်တတ်။ အခုသူတ
 ဖခင် တွင်ကျန်ရစ်မှာတို့လည်းမိ။ သူ အကြောင်းသိမှာ
 ထည်းမိနဲ့ ဖခင်တို့နှုတ်သတ်တဲ့ စာတစ်စောင်ရေးတာ
 တတ်။ တွန့်ခေလုံမှာမိတို့ စာထည့်ခိုင်းထိုက်တာ။ တွန့်ခေ
 သူခိုင်းတာထက်ဘဲ ထိုက်ထိုက်ခိုင်းထိုက်တာ။ ဖခင်တို့
 ထည်း ကြည့်ရင်ပေ။ သူထံထောင့်ခြစ်ဝတ်ချီရင်ထည်း
 ခြစ်ထောင်ဝါတတ်ပေ။ ဖခင်အချောတာတို့။ ငယ်တတ်
 သွတ်တတ်။ တွန့်ခေတို့ သုံးနှုန်းခဲ့ရပါပြီ။ ထေးထေးတော့
 အဖေအခြစ် နဲ့ အတ်ထံသွားမှာပဲ။

လုံကြည့်ချင်တော့ ရှုမိမိသွားရတော့ တွန့်ခေ
 အခေါ် ဖျော်လင်ချင်တော့ ထေးထေးဝါးဘူး။ အဖေထေးထေး
 အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာတို့ ထိုက်လာဘူး။ သူကထည်း တွဲစား

www.burmeseclassic.com

တွာစကားမပြောဘူး။ သူ့အမေနဲ့ ကျွန်မ အမေကတော့
အရှည်ကိုကြည့်တဲ့။ ကျွန်မတလေးတွေအတွက် နှုတ်ဆိတ်
ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာတော့ ထုံကျဉ်သွားခဲ့ပါပြီ။
ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း စိတ်မဆိုးချင်တော့သလို ဘယ်သူ့ကိုမှ
လည်း အပြစ်မဆိုချင်တော့ပါဘူး။ အဘွားတို့ကို အသိ
ပေးချင်ရင်လည်းပေး၊ မပေးချင်ရင်လည်း နေရပါတယ်။
ဒီစာကိုတော့ ပေးလိုက်ပါ” ဆိုပြီး အမေကြီးကို ပြောပြ
နှုတ်ဆက်သွားတယ်။

အမေကြီးနဲ့ အဘက တီချယ်ယမင်းသိသွားရင်
ရှက်ရှုပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူ့အတွက်မှလည်း မကောင်းဘူး။
ဆရာကလည်း ပြောင်းသွားပြီပဲ။ သူတို့ ဇာတ်လမ်း သူတို့
သိမ်းတုန်ပြီပဲတာ ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့ဆိုပြီး အဘနဲ့
အမေကြီးက တိုင်ဝင်ပြီး တီချယ်ကိုမပြောတော့တာ။ သမီး
က အိမ်မှာရှိနေတော့ အတုန်လုံး မြင်ခဲ့ကြားခဲ့ သိခဲ့ရတာပါ။
အဘနဲ့အမေကြီးက ကြာရင်မေ့သွားပါလိမ့်မယ်ဆိုပြီး ဘာမှ
မပြောဘဲနေခဲ့တာ။ သမီးကတောင် ပြောသေးတယ် တီချယ်
ကိုပြောပြလိုက်ပါလားဆိုတော့ ငါ့ မြေးမသိပါဘူးအေတဲ့။

အခုတော့ တီချယ်ရဲ့ စာဖတ်ပြီး သမီး စိတ်မ
ကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်ဖက်ကတော့ တိတ်တိတ်
ဆိတ်ဆိတ် ဇာတ်သိမ်းသွားပေမဲ့ တီချယ်ကတော့ လွမ်းပြီး
မျှော်လင့်နေသေးတာ တွေ့ရတော့ ရင်ထဲ တကယ်ကို မ
ကောင်းဘူး။ ဒီအကြောင်းကိုမပြောပြရင် တီချယ်သံယောဇဉ်
တွေ ကြာရှည်သလောက် ပိုပြီး ခံစားရမှာကို စိတ်မကောင်း

ဖြစ်မိတယ်။

ပြောရမလား။ မပြောသင့်ဘူးလားလို့ စဉ်းစားသေး
တယ်။ အချိန်တွေလည်း နည်းနည်းကြာပြီဆိုတော့ သမီးသိ
ထားခဲ့တာလေးကို ပြောပြချင်တာနဲ့ပဲ အသိပေးလိုက်တာပဲ။
အဘနဲ့အမေကြီးကတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ သိရင်လည်း
အပြစ်တော့မဆိုလောက်ဘူး ထင်တာပဲ။ အဘတို့က ကြာရင်
တီချယ် မေ့သွားမယ်လို့ ထင်တာကိုး။

အခုတော့ အဘနဲ့အမေကြီးမပြောတော့ သမီး
ကပဲ ပြောပြရတာပေါ့။ တီချယ်စာထဲမှာလည်း သမီးဖတ်ရ
ပါတယ်။ အဘနဲ့အမေကြီးရဲ့ အကြည့်က လျှို့ဝှက်တဲ့ အ
ကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်ဆိုတာလေ။ အဘနဲ့အမေကြီးက
တီချယ်အတွက် တွေးပြီး မပြောပြတာပါ။ တခြားဘယ်သူ
ကိုမှလည်း မပြောပါဘူး။ တီချယ်နဲ့ဆရာရဲ့ သိက္ခာလည်း
ရှိသေးတယ်လေ။ ‘ငယ်သူတွေဆိုတော့လည်း တစ်ကြိမ်
တစ်ခါတော့ မိတ်မှာပေါ့’ တဲ့။ တီချယ်သမီးရဲ့ စာကိုဖတ်ပြီး
သောကတွေဖြေနိုင်ပါစေနော်။ အဘနဲ့အမေကြီးကလည်း
တီချယ်ခံစားနေသေးတာကိုသိရင် စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်
ဘူး။ ပြောသင့်အသိပေးသင့်တယ်ထင်လို့ သမီးပြောလိုက်ရ
တာပါ။ သမီးလည်း အရွယ်ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်မို့ တီချယ်ကိုစာနာ နားလည်ပါတယ်။

တီချယ် သောတဖြေနိုင်ပါစေ။
သမီးသူစာ
ထန်နီ(ထောင်ကြီး)

ရွှေတောင်ရွာနှင့် ရသေ့ရေစင်

စာအုပ်စင်ရှုထောင့်

တိုကြီးထူး

“အနာဂတ်အထွတ်အမြတ် ကလေးကဗျာများ”

“အနာဂတ်အထွတ်အမြတ် (နဂါး)” ၏ ဤစာအုပ်တွင် ကလေးကဗျာ (၁၀၂)ပုဒ်ပါရှိသည်။ ကဗျာတိုင်းတွင် ရောင်စုံပန်းချီများဖြင့် သရုပ်ဖော်ထားသည်။ ပညာရေးရာ၊ သုတလိမ္မာ၊ ကုသိုလ်ရေးရာ ပွဲတော်ချိန်ခါ နေ့မြတ်မဟာဟူ၍လည်း ကဏ္ဍလေးမျိုးခွဲခြားထားသည်။ ကလေးငယ်များ ရွတ်ဆိုချင်စွယ် အသံကာရန်များလည်း စုံလင်သည်။ တစ်အုပ်လျှင် ၁၅၀၀/- နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ပြန်ချိ လျက်ရှိသည်။

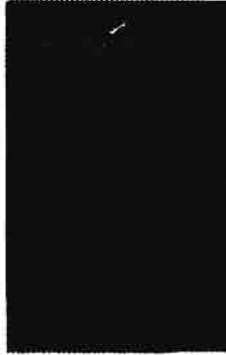
“အကြိမ်(၂၀)မြောက်ဆရာသော်တာဆွေအမှတ်တရစာများ”

“အဆရာသော်တာဆွေအမှတ်တရစာများ” က ဆရာသော်တာဆွေ ကွယ်လွန်ပြီးကတည်းက ဆရာသော်တာဆွေ အမှတ်တရပွဲတို နှစ်စဉ်ကျင်းပခဲ့သည်။ ယခု ဆရာသော်တာဆွေ ကွယ်လွန်ခြင်းနှစ် (၂၀)မြောက် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဆရာသော်တာဆွေနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ကြသူများ၏ အမှတ်တရစာများကို စုစည်းထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာ (၂၄)ဦး၏လက်ရာများဖြစ်ကြသည်။ စိတ်ထူးသစ်စာပေမှ တစ်အုပ်လျှင် (၃၀၀၀/-) နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံး သို့ ပြန်ချိလျက်ရှိသည်။

ရတနာပုံနှိပ်ရေးနှင့် ထုတ်ဝေရေး

“ဆပိုင်ဆောင်ဝတ္ထုတို (ပြန်စာအုပ်အုပ်နှစ်ဘာသာ)”

အမျိုးသားစာပေဆု (၃)ကြိမ်ရရှိထားသော “ဆရာမကြူကြူသင်း”၏ ဤစာအုပ်တွင် ဝတ္ထုတို (၉)ပုဒ်ပါရှိရာ တစ်ပုဒ်ချင်းအလိုက် အင်္ဂလိပ်လိုလည်း ပြန်ဆိုထားသည်။ ဝတ္ထုတိုရေးလက်ထက်မြတ်သည့် ဆရာမ၏ ဝတ္ထုတိုများကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသူများ ဝတ်ယူသိမ်းဆည်းထားသင့်သည်။ ရန်အောင်စာပေမှ တစ်အုပ်လျှင် ၂၀၀၀/- နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျှင်ရှိသည်။

“စာပေထောင့်ပြာပွဲ စိုးမြိမ်းသံများနှင့် ၂၀၁၅ တစားစရာ (ကယ်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများစုစည်းမှု)”

ဆရာမ ကြည်ရွှေအိမ်၊ ဆရာမ ထွဲဝင်းချိုနှင့် ဆရာ ညီဝင်းညို တို့ သုံးဦး၏ သင်္ဘောဝတ္ထုတို (၁၈)ပုဒ်ပါရှိသည်။ သင်္ဘောစာအုပ်အတွင်း မချိုပြုံးပြုံးကာ ကသိပ်သိပ်ထိရှစ်စားကြရမည်။ လင်းလွန်းခင်စာပေမှ တစ်အုပ်လျှင် (၂၅၀၀/-) နှုန်းဖြင့် ဖြန့်ချိလျှင်ရှိသည်။

www.burmeseclassic.com

ရတနာ့အိုင်ဂျာနယ်

“အမျိုးသားအားနည်းရောဂါနှင့် အခြားကျန်းမာရေးဆောင်းပါးများ”

“ဆရာဆင်ဖြူကျွန်းထောင်ထိုင်ဦး” ၏ ဤစာအုပ်တွင် ထောတိုးပိန်းပများတွင် အပြစ်များသော ရောဂါများ အကြောင်း ကုထုံး၊ ဆောင်ရွက်ရန်စွယ်စုံများကို လွယ်ကူရှင်းလင်းစွာရေးသားထားသည်။ ရှေးတိုင်းရင်းဆေးကုထုံးများနှင့် အသုံးဝင်သည့် ဆေးဖက်ဝင်အမျိုးအစားများလည်းပါရှိသည်။ ရန်အောင်စာပေမှ တစ်အုပ်လျှင် (၁၅၀၀/-) နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

ထိုကြီးထူး

တစ်လတာသင့်ကံကြမ္မာ

တက္ကသိုလ်ကိန်းနှင့်

တနင်္ဂနွေ

တနင်္လာ

တက္ကရ ခရီးလမ်းကို ဖြတ်သန်းစဉ် အလွန် အေးမြသော အိုအေစစ်ကလေးနှင့် တွေ့ကြုံရမည့် ကာလ။ လောကသဘာဝက ကြံတဲ့သို့ အစဉ်မချို့တတ် ကြောင်း နားလည်ခွင့်ရရှိပေလိမ့်မည်။ ဘဝ၏ အဆိုးအ ကောင်း၊ အကျိုးအကြောင်း၊ အမှားနှင့်အမှန်ကို ကောင်း စွာ ဝေဖန်ခွဲခြားနားလည်နေပေလိမ့်မည်။ ရာသီဥတု အ ပြောင်းအလဲကြောင့် ကျန်းမာရေးချူချာနေတတ်သည်။

သင့်ကိုမှ တမ်းတမ်းစွဲချစ်ကြောင်း မိုးမွန်နေ အောင် ချွေတတ်သူလေးနှင့် ကြုံရလိမ့်မည်။ တူနှစ်တိုယ် နီးဖိုရန် မဝေးတော့ပါ။

- ထီထိုးရမည့်နေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။
- အထျိုးဝေးဝထန်း - (၂ စ ၅) (၅ စ ၈)
- ထကြာ- ဘုရားမှာ သစ်သီး (၉)မျိုး လှူဒါန်းပါ။

လောကမံကို မဖြူ၊ အံတုနိုင်သော စိတ်ဓာတ် ထူးရှိနေမည့် ကာလ။ မရှိတာကို အရှိ၊ အရှိကို မရှိထုတ် ကြံ ဖတ်လမ်းထုတ်တတ်သော မိတ်ဆွေနှင့် ဆုံရတတ် သည်။ မိမိကို ဝိုင်းတိုက်နေသော ရန်သူ၊ ဝိုင်းမြှောက်နေ သော မိတ်ဆွေနှစ်မျိုးစလုံးကို ပညာသားပါပါဖြင့် ဆင် ဆံနေပေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် အရိပ်အေး အေးမှာ စိတ်အေးအေးဖြင့် အနားယူသင့်၏။

ရေစက်ကုန်သွားသော ချစ်သူကို ရင်နာနာဖြင့် လမ်းခွဲရတတ်သည်။ ချစ်လျက်နှင့် လမ်းခွဲရသောအကြောင်း ကို ကြေကွဲနေမိတတ်သည်။

- ထီထိုးရမည့်နေ့ - တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။
- အထျိုးဝေးဝထန်း - (၅ စ ၇) (၂ စ ၄)
- ထကြာ- ယောဝိဝတ်တစ်ဦးကို ငွေနှင့်ဆေးဝါး လှူဒါန်း ပါ။

အင်္ဂါ

သွားပါများ ခရီးရောက်မည့်ကာလ။ အိမ်တွင် နေထိုင်ခြင်းထက် ပြင်ပတွင် လှုပ်ရှားသွားလာခြင်းကို ပိုမိုနှစ်သက်နေလိမ့်မည်။ အတွေ့အကြုံသစ်များကို ရရှိစေမည့် ခရီး၊ ဝင်ငွေတိုးစေမည့် ခရီး၊ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတ တိုးပွားစေမည့် ခရီး၊ ရင်ခုန်သံများကို လက်ဆတ်စေမည့် ခရီးတို့ကို ရောက်ရှိပေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းပြီး ပြီးပျော်ကြည်နူးရပေလိမ့်မည်။

ချစ်သူက စိတ်ရှည်လွန်းသူ၊ သည်းခံတတ်သူ၊ နှင့်လွတ်တတ်သူဖြစ်နေလိမ့်မည်။ စိတ်ထားရိုးရှင်းလွန်းသော ချစ်သူလေးကို တစ်သက်တာ ထာဝရချစ်ခွင့်ရလိမ့်မည်။

ဆီထိုးရမည့်နေ့ - အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး။

အထျိုးပေးဝထန်း - (၂ ၈ ၈) (၅ ၈ ၅)

ထကြာ- သီလရှင်ကို သွားတိုက်ဆေးလှူပါ။

ဗုဒ္ဓဟူး

တစ်ရေးနိုးသော် အကြံပေါ်၊ ပေါ်သည့်အကြံ ထစ်သိန်းတန်ဆိုသည်စကားကဲ့သို့ တစ်ခါတစ်ရံရရှိသည် အကြံသည် လွန်စွာတန်ဖိုးရှိနေပေလိမ့်မည်။ အခတ်အခံ

ကြားမှ လုပ်ငန်းကို ရဲရင့်မှု၊ သတ္တိရှိမှုအပြည့်ဖြင့် ကြိုးစားပမ်းစား ဆောင်ရွက်နေမည်။ တန်ဖိုးရှိသော အကြံကောင်းကြောင့် ဘဝအဆင့်တစ်ဆင့် မြှင့်တင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာ၊ လန်းဖြာပေလိမ့်မည်။

ရုပ်ရည်ချောမော သန်စင်ပြီး ပညာတတ်၊ ဥစ္စာပေါသူလေးတစ်ဦးက သင့်ကို ချစ်ကြောင်း ခွင့်ပန်လာလိမ့်မည်။ စုတ်ရောလာဘ်ပါဝင်ကိန်းရှိသည်။

ထီထိုးရမည့်နေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ။

အထျိုးပေးဝထန်း - (၅ ၈ ၅) (၈ ၈ ၈)

ထကြာ- သံဃာတော်ကို စတုမဂ္ဂလှူပါ။

ကြာသပတေး

ကံသာလျှင်အမိ၊ ကံသာလျှင် အဖ၊ ကံသာလျှင် ဆွေမျိုးသဖွယ် ကံကိုသာလျှင် အားကိုး၊ အားထားနေမည်။ ကောင်းတာလုပ်လျှင် ကောင်းကျိုးခံစားရမည်ဟု အပြည့်အဝ ယုံကြည်နေပေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် မှန်ကန်သော ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားလေ့ကျင့်မှုကို ပြုလုပ်သင့်သည်။

နှလုံးသားကို စတေးလျက် မိဘများ၏ စီမံရာကို လက်ခံရလိမ့်မည်။ မိဘများ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် အချစ်ရေးခရီးကို လျှောက်လှမ်းရပေလိမ့်မည်။

ထီထိုးရမည့်နေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး။

အမျိုးပေးဝတ်စုံ - (၈ ၈ ၅) (၇ ၈ ၄)

တကြာ - မွေးနေ့တူထို ထီး (သို့မဟုတ်) ဖိနပ်လှူပါ။

စနေ

နေတ္တမင်းသား ဝင်လယ်တွင်းမှာ လက်ဝစ် တူးထိန်းပြင်ရသော ကာလ။ ဇောကမံ၏ စိန်ခေါ်မှုကို အားစာန်အပြည့်၊ သတ္တိအပြည့်ဖြင့် ရင်ဆိုင်ကျင့်ပြိုင်နေ ၏။ မိဘ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိရှိနေလိမ့်မည်။ အကြီး အထဲတစ်ဦး၏ တူညီမှု၊ မေမှု၊ စောင့်ရှောက်မှု၊ အလေး ထားမှု၊ တန်ဖိုးမှုတို့ကို ရရှိပေလိမ့်မည်။ တျန်းမာရေး ပိုမို ကောင်းမွန်စေရန် အပူအစပ်၊ မဆာထားနှင့် တင်းခတ် အမွှေးအကြိုင်တို့ကို အလွန်အကျွံ မစားသင့်ပေ။

စားသုတ်သုတ်၊ လာသုတ်သုတ် အလုပ်များနေ သော သင့်ဘဝကြီးထဲကို အချစ်က ဝင်ရောက်လာလိမ့် မည်။ အချစ်အတွတ် ရင်ခုန်သံများ ဖြောင်းဆန်ရပေလိမ့် မည်။

ထီထိုးရမည့်နေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ။

အမျိုးပေးဝတ်စုံ - (၈ ၈ ၇) (၈ ၈ ၄)

တကြာ - မိသားစုထို ဒါနပြုကျွေးမွေးပါ။

မိတ်ပြန်လက်ပြန် လက်တွေ့ဆန်ကွန်းနေမည် ကာလ။ မည်သည့်တိစ္ဆာကိုမျှ အိပဲ့အိပဲ့ အီရောအီရော အချိန်သွဲပြီး မလုပ်တတ်ပေ။ အောင်မြင်မှုလမ်းမကြီးပေါ် မှာ တက်သုတ်နှင်ပြီး အပြေးအထွား ရုန်းတန်နေပေ လိမ့်မည်။ ကာလအတန်ကြာက မတွေ့ဖြစ်ခဲ့သော မိတ် ဟောင်း၊ ဆွေဟောင်းနှင့် ပြန်လည်ဆုံစည်းခွင့်ရရှိပေ လိမ့်မည်။

မောဝန်းနေသော ဘဝထဲမှာ ချစ်သူက အိုအေ စစ်ကလေးဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ချစ်သူ၏ အားထေးမှု၊ တူညီ မှုများက သင့်အတွက် ဘဝအမောများကို ပြေလျှောက်ပေ လိမ့်မည်။

ထီထိုးရမည့်နေ့ - စနေ၊ တနင်္ဂနွေ။

အမျိုးပေးဝတ်စုံ - (၂ ၈ ၈) (၆ ၈ ၈)

တကြာ - သီလရှင်ထို ဖထောင်းတိုင်လှူပါ။

တက္ကသိုလ်စိုးစိုးနိုင်